

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CLARE SAGER

BENEATH BLACK SAILS

BENEATH BLACK SAILS BOOK 1

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BENEATH BLACK SAILS BOOK 1

BENEATH BLACK SAILS

CLARE SAGER

*Kendilerine çok fazla oldukları söylenen herkes için.
Kendine güvenmeyen herkes için.*

İyi huylu kadınlar nadiren tarih yazarlar.

- LAUR(L TKATCK(R ULR)CK

CONT(NTS

Ücretsiz Kitap Alarmı!

1. Cezalandırma
2. Venatrix
3. Avcı Avı
4. Blackwood
5. Zafer
6. Gelgitlerin İçinde
7. Söylenti
8. Sessiz Çalışma
9. Yelken Açmak
10. İpucu
11. Bir Ödül
12. Veritas
13. Şaşırmış
14. Kontrol
15. Yanlış Hesaplama
16. Uzay
17. Ayarlama
18. Nassau
19. İlk İsim Şartlarında
20. Bir Uyarı
21. Dost mu Düşman mı?
22. Kraliyet Ziyareti
23. Kötü Görgü Kuralları
24. Çalıntı Zaman
25. Kabuk ve Gemi Enkazı
26. Mucize
27. Hazine
28. The Observer
29. Kutlama
30. Mağara
31. Değişen Rota
32. Zayıflık
33. Tarçın ve Sabun
34. Kelime Ustası
35. Şimdi Nassau, O Zaman Nassau
36. Kraliçe Çok Yaşa

37. [Rotadan Çıkmayın](#)
38. [Albion Bound](#)
39. [Hoş Geldiniz Partisi](#)
40. [Tutuklayıcı Hava](#)
41. [Ev & Ocak](#)
42. [Korsan Kraliçe'nin Şarkısı](#)
43. [Kanlı Buluşma](#)
44. [Azılı Bayan Ahlaksız](#)
45. [Parazit](#)
46. [Demir ve İroni](#)
47. [Daha Vahşi Denizlerde](#)
48. [Plan](#)
49. [Balayı](#)
50. [Rüya](#)
51. [Bir Ziyaret](#)
52. [Sis](#)
53. [Saklanırken](#)
54. [Tam Kapsamlı](#)
55. [Zalim Demir](#)
56. [Limpet & Barnacle](#)
57. [Göz Önünde Saklanmak](#)
58. [Sonunda](#)

[Yazar Notu](#)

[Ücretsiz Vice kitabınızı](#)

[alın Teşekkür](#) [Ayrıca](#)

[Clare Sager Yazar](#)

[Hakkında](#)

FR((BOOKAL(RT!

Korsan Kraliçesi Leydi Vice olmadan önce, 18 yaşındaki varis Leydi Avice Ferrers'ti.

***Across Dark Seas*'in ücretsiz kopyasını bugün indirmek ve destansı bir maceraya yelken açmak için sonuna kadar okuyun.**

A Vice geminin pruvasında durdu ve seçtiği adayı inceledi. Ortasında bir tepe yükseliyordu ve ince bir dere yağmur ormanının içinden bir hat çiziyordu, böylece tatlı suları olacaktı. Güneş vuruyordu beyaz kumlu bir plajın kıvrımında. Eğer akıllı olsalardı, oradan geçen bir geminin dikkatini çekmek için bir işaret ateşi yakarlardı.

Eğer olmasalardı, ölürlardı.

Böyle bir adada ölmenin pek çok yolu vardı. Güneş tarafından kavrulmak. Susuzluk. Açlıktan. Lezzetli görünen bir manchineel tarafından zehirlenmek. Ya da bir zamanların meslektaşlarının yiyecek ve su için rekabete dönüşen basit şiddeti.

"Neden o hayvanları dinliyorsun?" Eski kaptanın hırçın sesi arkasından yükseldi.

İçini çekti ve gözlerini devirerek ona döndü.

Hayatta kalan mürettebatıyla birlikte teknede toplanmıştı. Donanma üniformasına çok benzeyen mavi paltosu yırtık olsa bile bu güneşte kavruluyor olmalıydı ama o paltosunu çıkarmadı. Belki de bir düzen duygusuna tutunmaya çalışıyordu. Etrafındaki on beş adam, düşük kaşlarının altından, ağızları kenetlenmiş, bazıları kanlı burunları ya da kesik alınlarıyla ona bakıyordu.

Aralarında *Morrigan*'ın mürettebatından on kişi küreklere oturmuş, sırtlarını ona dönmüşlerdi. Ötede, küçük geminin dümeninde oturan Perry kaşlarını kaldırıp Vice'a baktı ve güneşten kavrulmuş teninde dişlerinin parlamasına neden olan bir sırıtişla gülümsedi. Bundan en az Vice kadar keyif alıyordu. Bir köle gemisinin zabitleriyle her gün karşılaşmıyordunuz.

"O hayvanlar mı?" Vice başını sallayarak şöyle dedi. "Tsk, tsk, kaptan. İşte tam da bu yüzden bu karmaşanın içindesiniz."

"Korsan olduğun için bu karmaşanın içindeyim, ama kötü şöhretli Leydi Vice'ın bile kendi vatandaşlarının refahını birkaç yabancı köleden üstün tutacağını düşünmüştüm."

"Benim *vatandaşlarım* Albion'un köleliği yüzyıllar önce yasakladığını biliyor. Benim *vatandaşlarım* başka bir insana sahip olmanın Fae'lere hakaret olduğunu ve onları böylesine kızdıracak bir felakete asla meydan vermeyeceklerini bilirler. Geminize köle aldığınız anda, benim kitabıma göre Albionlu olmaktan çıktınız."

Başka bir insana sahip olduğunu iddia etmenin düpedüz *yanlış* olduğu gerçeğini boş verin - konuşma tarzına bakılırsa bunu asla anlamayacaktı. Onun üzerinde durdu ve sefil yüzüne baktı. "Ve o lanet vicdan azabın, ortak ülkemiz uğruna sana göstermiş olabileceğim her türlü hoşgörüyü uçurup götürdü."

Çenesindeki kaslar dalgalandı, fokurdadı.

Bu biraz müdahale gerektirebilirdi.

Bir nefesle, fae-kanlı armağanını altlarındaki dalgalı denize açtı. Gelgit küçük adaya doğru ilerliyordu. Kıyı boyunca bir akıntı sürükleniyordu. Daha uzakta, gemileri *Morrigan*'ın ötesinde, yüz metre ötede demirlemiş olan daha güçlü bir akıntı kuzeybatıya doğru akıyordu.

Bu onun bir uzantısıydı, daha doğrusu o bunun bir uzantısıydı - çok daha büyük, çok daha yaşlı, ondan çok daha fazlasıydı, sadece kendi alanındaki başka bir yaratıktı.

Dudakları incelmış, burun delikleri açılmış olan eski kaptan ona doğru ilerledi. Ne kadar da tahmin edilebilir.

Cesaretini toplayarak akıntıyı çekti ve bir saniyeliğine durdurdu. Tekne sarsıldı ve eski kaptan tökezleyerek dizlerinin üzerine çöktü ve yumruklarını ona yöneltti.

"Oh, lütfen yap" - fae işi tabancasını çekti ve kafasına nişan aldı - "lütfen bana beynini mürettebat arkadaşlarının üzerine sıçratmak için bir bahane ver." Namluyu adamın alnına dayadı ve gülümsedi. Silahsız bir adamı vurmazdı ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Göğsü kabararak ona dik dik baktı. Omuzları çöktü ve adamlarının geri kalanıyla birlikte yerine çöktü.

"Yazık." Tabancasını kılıfına geri koydu ve akıntı boyunca aceleyle ilerledi. Küçük tekneyi hareket ettirmek hafif bir işti ve bunlardan ne kadar çabuk kurtulurlarsa o kadar iyiydi.

Birkaç dakika sonra, onun yeteneği ve kürekçiler sayesinde kumsala çarptılar.

Vice dışarı fırladı, ayaklarına ve bacaklarına değen serin sudan, denizin dokunuşunun doğruluğundan iç çekti. Sıkı bir tutuşla tekneyi sabit tuttu ve başını adaya doğru salladı. "Burası sizin durağınız beyler. Teknemden inin."

Köle gemisinin subayları bakıştılar, sonra ona, kürekçilere, sonra da Perry'ye baktılar. Evet, sayıca korsanlardan 16'ya 12 üstündüler ama silahsız bir şey yapmaya kalkıştırlarsa aptallık etmiş olurlardı.

Belki de bir hatırlatmaya ihtiyaçları vardı. Gözlerini Perry'ye dikti ve hafifçe başını salladı.

Perry yükselirken, soluk sarı saçları rüzgârda savrularak örgüsünden kurtulmaya çalışıyordu. Bu durum geniş elmacık kemikleri ve sakın havasıyla birleşince, kısa boyuna rağmen ona bir Varangian kraliçesi görünümü veriyordu. Çenesini kaldırdı. "Çıkın dışarı, köpekler!"

Memurlar hemen arkalarında onun gırtlaktan gelen sesiyle sıçradılar. Onlar omuzlarının üzerinden bakarken, kadın palasını çekti. Çelik, gözleri kadar soğuk bir şekilde parlıyordu.

Korsanlar ayağa kalktı ve küreklerini mızrak gibi salladı. Vice tedbir için tabancasını çekerek onları tekneden uzaklaştırdı.

Subaylar suya atlayarak dışarı fırladılar ve korsanların arasında korku dolu bakışlar fırlattılar.

"Çok minnettarım," dedi Vice ve en çekici gülümsemesini takınarak eğildi. Perry onlara bir spor çantası dolusu malzeme fırlattı ve el salladı.

Vice başıyla onayladı. Kanun ne derse desin, o bir canavar değildi - adamlara yaşama şansı vermek için ip, birkaç alet ve bir matara tatlı su almıştı. Kim bilebilirdi ki? Belki yaptıkları hatayı anlarıydı.

Belki de deniz sihriyle birlikte solungaçları da çıkar.

Yine de, bu adamlar insanları alıp satmıştı. Fae'ler onları evlatlıktan reddederdi ve bu yeterli bir cezaydı. Adil halk ne kadar zor bulunsa da, onların iyiliği olmadan, bu aptalları hangi kötü şansın bulacağını kim bilebilirdi? Lanetlenmişlerdi.

Eski kaptan ve subayları kıyıya sıçrarken, uzun bot mürettebatı tekneyi geri döndürerek daha derin sulara doğru yöneldi. Sırılsıklam pantolonu onu aşağı çekerken, Vice tekneye tırmandı ve pruvadaki yerine geri döndü.

Morrigan dalgaların arasında usulca sallanıyor, onların dönüşünü bekliyordu.

Köle tacirlerinin gemisi, göbekli bir brig, bir o yana bir bu yana savruluyordu.

İç geçirdi. Subaylarla yaptığı bu küçük gezi onu neredeyse bir kaptan yapmıştı ama *Morrigan*'a döndüklerinde bir kez daha Kaptan FitzRoy'un emri altında olacaktı. Gerçek anlamda değil - bunu yapmayı aylar ve aylar önce bırakmışlardı - ama onun emri altındaydı ve bu onu rahatsız etmeye yetiyordu. Kendi rotasını belirlemek istiyordu.

"Gemimizi ele geçirmiş olabilirsiniz," diye bağırdı eski köle taciri kaptan dalgaların arasından, "ama Lady Vice'ın günleri sayılı!"

Alay etti. Herkesin günleri sayılıdır. Sadece bazılarının ki diğerlerinden daha azdı.

Parlak bir şekilde gülümseyerek döndü ve el salladı. "Seninki kadar sayılı değil, mahsur kalmış köpek!"

"Yapabiliyorken tadını çıkar." Bu mesafeden bile gözleri nefretle parlıyordu. "Başına konan ödül 1,000 gine. Belki de mürettebatın seni kendi elleriyle teslim etmeli."

Perry'ye dönüp sırtımadan önce parmağını köle tacirlerine doğru kaldırdı. "1,000 gine mi? İki katından fazla. Dünyada yükseliyorum."

Perry kıkırdayarak başını salladı ve dümeni ayarladı.

Üç köşeli şapkasını sert güneşe karşı aşağıya çeken Vice, bakışlarını *Morrigan*'a sabitledi. Böyle bir ödülle, birileri onun değerini anlamıştı.

Ne yazık ki herkes yapmadı.

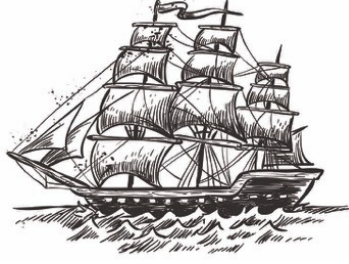
Dudaklarını bükerek teknelerini dalgaların arasından gereğinden biraz daha hızlı itti, bu çaba kaslarını yakıyor ve midesinin guruldamasına neden oluyordu.

Gemiye yavaşlayacağı rüzgâra doğru kovalamak onun fikriydi ve gemiye binme ekibine o liderlik etmişti. Bir ödülün nasıl yakalanacağını ve bir gemiye nasıl kaptanlık edileceğini biliyordu, lanet olsun.

Belki şimdi FitzRoy bunu fark eder ve sonunda ona söz verdiği kaptanlığı verirdi.

Belki de çirkin ve beceriksiz olan o göbekli tuğ onun olabilirdi.

V (N A T R) V

I Koca gemiyi onarmak ve kılık değiştirmek bir haftalık bir işti - Vice'ın kaptanlığı için *değil*, satış için hazırды. Ama en azından FitzRoy'u geliri adamlarıyla paylaşmaya ikna etmeyi başarmıştı. ve köleleştirilmiş kadınlar.

Boudicca Kalesi'nin toplarından mümkün olduğunca uzaklaşarak Port Royal Limanı'na yanaşırken iç çekişi rüzgâra karıştı. Yavaşça yanaşmaları ve demir almaya hazırlanmaları için yelkenlerin düzeltilmesine yardım etmişti ve şimdi bir kolunu bir halata dolamış, parmakları gökyüzüne uzanmıştı.

Çok sayıda iskeleye yanaşan gemilerin ötesinde şehir yükseliyordu. Taş, tuğla ve ahşap binalar tavernalara, genelevlere, zanaatkârlara, tüccarlara, depolara, atölyelere, kooperatiflere ve hem zenginlerin hem de fakirlerin evlerine ev sahipliği yapıyordu. Üç kalesi ve kıslalarından da anlaşılacağı üzere şehir Albion Donanması için bir kaleydi. Perry, buranın bir zamanlar Nassau gibi bir korsan cenneti olduğunu, ancak artık Port Royal'in büyük ölçüde yasal hale geldiğini söyledi.

Yaklaştıkça, seslerin ve işlerin gürültüsü denizin sabit *sessizliğine* katıldı. Papağanların tiz çığlıkları, palmiye ağaçları ve sahil kulelerinin taş işçiliğine sıkışmış yuvalar arasında uçarken havayı deliyordu. Bir yerlerden - büyük olasılıkla *çok sayıdaki* tavernadan *b i r i n d e n* - uzaktan müzik sesi geliyordu.

Yasal olması *sıkıcı* olması anlamına gelmiyordu.

Belki kıyı izninde biraz eğlenmek için zaman bulabilirdi.

Bu, Morrigan yerine *Üçler* olarak gizlenmelerinin kalmalarına izin verecek kadar uzun sürdüğünü varsayıyordu ...

Gözlerini kısarak halihazırda burada olan gemileri taradı, kaçınmaları gereken eski düşmanları ya da ayrıldıklarında takip edebilecekleri potansiyel hedefleri izledi.

Köle gemisi arkasında sallanıyordu, şişman gövdesi beklediği kadar yavaş ve sertti. Neredeyse onu yöneten Bricus için üzülecekti. İkinci kaptanın *Morrigan*'dan bir birliği ve eski köleleri vardı, yani çok sayıda el vardı ama bu şey kontrol edilemez görünüyordu.

Bunu kabul etmekten nefret etse de FitzRoy haklıydı - bu bir korsan gemisi değildi. Ona kaptanlık etmesi için hızlı, şık bir yaratık götüreceklerine söz vermişti. Güzel ve alçak profilli bir şey.

"Ooh." Bu ses onun içinden çıktı.

Küçük bir gemi rıhtımda duruyordu. Üç direkliydi ve baş ve kık taraflarında yükseltilmiş güverteleri olan bir fırkateyn biçimindeydi ama sadece 90 feet uzunluğuyla Vice'ın gördüğü tüm fırkateynlerden çok daha küçüktü. Bir yelkenliden pek büyük değildi ve *Morrigan*'dan biraz daha kısaydı.

Bu boyutta ve bu kadar şık bir gövdeyle tam donanımlı olsa hızlı olurdu. 11 knot, belki daha fazla? Ve bu, Vice'ın akıntıyı ilerleten yeteneğinin yardımı olmadan gerçekleşirdi. Bu güzelliğin adı neydi?

Rüzgâra doğru daha da eğildi, dürbününü kaldırdı, sadece bir ayağı ve bir eli onu örtülere bağlı tutuyordu.

Gövdede altınla boyanmış, *Venatrix*. Dişi avcı.

Oh, Lordlar ve Bayanlar. *Bunun* gibi bir şey. Çok güzel bir gemiydi. Korsanlık için mükemmel bir gemi.

Onun için mükemmel bir araç.

Venatrix gibi bir şey varken o köle tüccarı gemisine kaptanlık yapmayı nasıl düşünebilmişti?

Heyecandan tüyleri diken diken olmuş bir halde dürbünü bir kenara bıraktı ve aceleyle pruvadan aşağı indi. Son birkaç metreyi güverteye atladı ve alçak bir iniş yaptı.

Vice yolunu kesince Perry kısa bir süre durdu. Tek kaşını kaldırdı, dudaklarını bir tarafa büzdü - Vice'ın deyimiyle o alaycı bakışı. "Seni bu kadar heyecanlandıran ne?"

"Şunu gördünüz mü?" Ne demeli? - "Sanırım minyatür bir fırkateyn? *Venatrix*." Perry'nin omzundan tutup onu küpeşteye çekti ve niyetini göstererek "Muhteşem değil mi? Bence bu aşk."

Perry homurdandı ve dürbünü ondan çekti. "Sen, aşktan mı bahsediyorsun? Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim." Gemiye taradı, bir onay sesi

boğazında. "Çok ince bir çizgi çiziyor, hakkını vereyim. Daha kötü birine de aşık olabilirsin."

Vice cebinden bir kaju fıstığı çıkarıp ağzına attı ve demirlemiş gemiyi izlerken bir yandan da bir şeyler atıştırdı.

Venatrix'i almalarının bir yolu olmalıydı. FitzRoy ikna edilebilirdi, elbette. Son zamanlarda huysuzlaşmıştı - bir şey ruh halini bozmuştu, belki Drake'in hazinesinin gizemini koruması, belki de başka bir şey. Belki de ilişkilerinin altı ay önce sona ermesinden bu yana kimseyle yatmıyor olmasıydı.

Belki de onu ikna etmek için kadınsı cazibesini kullanabilirdi - bu kadar uzun bir kuraklıktan sonra duyarlı olmalıydı.

"Neye sırtıyorsun?" Perry dürbünle karnını dürterek dürbünü onun avuçlarına bıraktı.

"Eğer o gemiyi alırsak" - elinde bir ceviz daha, *Venatrix*'i işaret e t t i - "Kaptan onu bana vermek zorunda kalacak." Köle gemisi korsanlık için uygun değildi ama *Venatrix*? "Mükemmel - FitzRoy'un kendi filosunun başlangıcı." Sırttı ve kajuyu ağzına attı.

"Hmm." Perry'nin gözlerinin etrafındaki deri kırıştı ve tekrar *Venatrix*'e baktı. "Kaptanlık yapmak ister misin? Hazır olduğunu düşünüyor musun?"

Çiğneyen Vice kaşlarını çatı ve Perry'nin profilini inceledi. Bununla ne demek istemişti? "Elbette hazırım. Cesurum, atılganım, zekiyim - gemiyi rüzgâra karşı kovalama fikrim çok işe yaradı, değil mi?"

"Peki ya işe yaramasaydı? Yedek planın neydi?"

Güldü ve Perry'nin omzuna vurdu. "Yedek planlar, ilk planlarına güvenmeyen insanlar içindir. Ve dalgalara hükmedemeyen insanlar içindir." Göz kırptı ve bir iskele ile uzun bir brigantinin arasında süzülürken gövdelerinde oluşan köpüklere baktı.

Aslında bunu emretmiyordu, bir insanın kolunun kalkıp inmesini emretmesinden daha fazla değil. Komut, bir kişinin diğerine yaptığı şeydi. Ayrı olan şeyler içindi. O ve deniz birdi.

"Her neyse," dedi kolunu Perry'nin omzuna dolayarak ve onu sıkarak, "FitzRoy bana yeterince uzun zamandır söz veriyor, sadece henüz doğru gemiyi bulamadık. Eğer bu doğru gemi değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum."

Onun olacaktı, bunu gelgitlerde hissedebiliyordu.

"Ama bunun hakkında, kimin olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Kraliçe'nin gemilerine saldırmaktan hoşlanmadığınızı sanıyordum - bana biraz donanma kokusu geliyor."

"İşte Barrels, hadi öğrenelim. Ahoy!" Göbekli liman işçisine el salladı, ona geniş bir gülümseme ve ardından *Morrigan*'ın demirleme halatlarından birini attı.

Başını kaldırıp baktığında, çizgiyi zamanında yakalayamadı ama yine de gülümsedi. "Neredeyse beni yakalıyordunuz, bayan." Sanki onu tanımıyormuş gibi saçının ön kısmına dokundu ama bu hareketi, kalabalık rıhtımda kimse görmeden göz kırpmak için kullandı.

Bayan. Bu da etrafta güvenmediği insanlar olduğu anlamına geliyordu. Eğer ona Vice deseydi, kötü şöhretli korsan Lady Vice'in burada olduğu bir saat içinde limanda duyulurdu.

Ve Port Royal gibi bir yerde her kulak dost canlısı değildi. Burada bir ticaret gemisi kılığında hareket etmek zorundaydılar - *Morrigan*'ın top iskelelerinin ve isminin yarısını kapatmışlar ve siyah yerine beyaz yelkenlerini açmışlardı.

Morrigan yerine oturdu ve Vice, Perry ile Saba'ya iskelede yardım etti, Barrels da diğer ucu tuttu. Oraya ilk çıkan o oldu, iskeleye doğru adım attı, Perry de çok geride değildi.

"İşte, Barrels" - adam yedek misinayı ustalıkla bükerken, dövmele parmak eklemleri bükülürken yanına sokuldu - "Şuradaki küçük fırkateyn *Venatrix* hakkında ne biliyorsun?"

İşinden doğruldu ve kaşlarını ovuşturdu. "Ah, pekâlâ." Sağına soluna baktı, sonra Perry ile onu iş arkadaşlarından uzaklaştırdı. "Ben de sizi bu konuda uyuracaktım."

Perry'nin kaşları çatıldı ve ona doğru eğildi.

Vice alay etti. "Uyarmak mı? Korkarım bunun için çok geç - ben zaten aşığım."

"Umarım o gemiyle değil - o bir korsan avcısı."

"Huh." Bir korsan avcısı gemisi. Düşük profilli, hızlı, iyi silahlanmış. Mantıklı. Ve onu ele geçirmeyi daha tatlı hale getirecekti. Bir kaşını kaldırdı. "Bu işleri daha da ilginç hale getiriyor."

"İlginç değil, Vice, *tehlikeli*," diye mırıldandı Barrels. "Avcı senin için burada."

"Deniz cadımı kim arıyor?" Kaptan'ın arkasından gelen alçak sesi sessizliklerini böldü.

Döndü ve ona gülümsedi.

Kamarasında geçirdiği uzun günlerin solgunluğuna rağmen FitzRoy, kıyı ziyaretleri için sakladığı şık siyah paltosunun içinde iyi bir görüntü sergiliyordu. Altın örgüsü ve pirinç düğmeleri güneşte parlıyordu. Ela gözleri ona dikilmişti, kenarları kızarmıştı ama her zamanki kadar yoğundu. Biçimli ağzının köşesinde bir sırıtma titreşimi belirdi. "Vice" - tek kaşını kaldırdı - "neler yapıyorsun?" Sesinde alaycı bir ton vardı, sanki asi bir sevgiliyi azarlayan biri gibiydi.

Dudaklarını yaladı ve yutkundu, kalp atışları hızlandı. Son zamanlarda onunla birlikte olmamış olabilirdi ama o hâlâ çok yakışıklı bir adamdı.

Ve bu ses ...

"Limanda bir korsan avcısı var, Kaptan," diye mırıldandı Perry, kollarını kavuşturmuş, Vice'a dönerek onun alaycı bakışının düşük tonlu bir versiyonunu takınmıştı. "Ve onun için burada."

Vice çenesini kaldırdı, elleri kalçalarında. Bir korsan avcısı onun için burada. Bu Fitz'in görmesini sağlardı - Donanma'nın peşinden birini göndermesi için yeterliydi, kesinlikle kaptan olmak için yeterliydi.

"Albion'dan buraya kadar gelmiş. Bu akşamki balodan sonra valiyle görüşecek," diye araya girdi Barrels, Fitz'e kaşlarını kaldırarak.

Fitz ters ters baktı, ağzı düzleşti, kaşları çatıldı. "Ve özellikle yardımcısı için geldi, kaptanı için değil?"

Ellerini kaldırdı ve omuz silkti, çaresizdi. İnsanların, aynı zamanda deniz cadısı olan bir kadın korsanın hikâyelerini anlatmayı kaptanından daha çok sevmeleri onun suçu değildi.

Ve bu onun hatası da değildi. Fae kanıydı. Sadece adil halk tarafından kutsanmış olanlar bile -fae dokunuşlular- karşı konulması zor bir cazibeye sahipti.

FitzRoy için bardağı taşıran son damla, altı ay önce Albion'a döndüklerinde onun hakkında söylenen şarkılar olmuştu. Özellikle de *Korsan Kraliçe'nin Şarkısı*. Tartışmışlardı ve o zamandan beri ona dokunmamıştı. Fae cazibesine rağmen.

Şarkı söyleyip masal anlatan bu insanlar onun suçu değildi ama umarım bunu kendi avantajına çevirebilirdi. Ne kadar çok hikâye anlatırlarsa, kendi kaptanlığını kazanma olasılığı o kadar artacaktı. Onu sonsuza dek kendi komutası altında tutamazdı ve ne kadar çabuk özgür bırakırsa, o kadar çabuk onu gölgede bırakmaktan vazgeçerdi.

En azından teori buydu. Şüphelenmeye başlamıştı ...

Başını eğdi ve Barrels'a yan gözle bakmadan önce özür dileyen bir gülümseme verdi. "Bu gece valinin balosu var - sanırım malikanesinde olacak." Eğer gizlice içeri girebilirse, bu korsan avcısı hakkında bir şeyler öğrenebilirdi. Ve eğer onun hakkında, zayıflıkları hakkında bir şeyler bilirse, o zaman güzel gemisini çalma konusunda üstünlük sağlayabilirdi.

Variller başını salladı.

"Peki avcı gidiyor mu?"

"Evet, onu davet etti - sanırım kızını onun önünde bir ödül gibi sallamak istiyor."

Perry gözlerini kıstı. "Ne planlıyorsun, Vice?" "Keşif." *Venatrix*'i nihai olarak ele geçirmek için, evet, ama

Ayrıca kendi merakı için de. Onu yakalama şansı için Albion'dan onca yolu tepen bu adam kimdi? Başaracağına inanması için iyimser bir aptal olması gerekirdi. Ama Lordlar ve Leydiler, onun önünde sallanmak için cazip bir yem seçmişti.

"Hayır, olamazsın -"

"Öğrenebilirim. Eğer bu adam benim peşimdeyse, o zaman *Morrigan*'ın da peşinde demektir, bu yüzden onu tanımamız en iyisi, değil mi Kaptan?" Kirpiklerini indirerek ona baktı.

"En azından bir şey," diye kabul etti omuzlarını eğerek.

"Ve bu iş için en uygun kişi olduğumu düşünürsek..." Yutkundu ve gülümsemesi bir an için gerginleşti.

O kız çoktan ölmüştü, geçmişi uzak bir hatıraydı ama gerektiğinde nasıl davranacağını hâlâ biliyordu. Görgü kuralları üç yıl içinde değişmiş olamazdı. Boğazının arkasını rahatsız edici bir rahatsızlık gıdıkladı.

Hızlı bir nefes aldı. "Geçmişimi düşününce."

İşte, söylemeye en çok bu kadar yaklaşabildi. O aptal kız Leydi Avice Ferrers'ten asla bahsetmeyecekti. Dünyanın bildiği kadarıyla o ölmüştü. Sadece Perry, Fitz ve üç yıl önce *Morrigan*'da görev yapmış olanlar onun Leydi Vice olduğunu biliyordu ve hepsi de bu konuda sessiz kalmaları gerektiğini biliyordu.

Avice Ferrers'in utancından bu kadar yüzünü buruşturmak yeter. O artık bir korsandı, sertti ve küçük bir kızın aptalca fikirlerinden arınmıştı.

Omuzlarını geriye çekerek çenesini kaldırdı.

Fitz başını eğdi, ağzı düşünceli olduğu zamanlarda olduğu gibi somurttu.

Perry'nin dudakları büzüldü. Levazım subayı olarak, Kaptan sormadığı sürece bu kararda söz hakkı yoktu ama Vice sorulursa ne diyeceğini biliyordu.

Hayır. O da

pervasız.

Tatlı fae Lordları ve Hanımefendileri, Perry'yi çok severdi - en yakın arkadaşı, neredeyse ailesi sayılırdı - ama bu kadın *pervasız* kelimesini kullanmayı çok severdi. Onun kitabında her şey *pervasızdı*. Ya da en azından Vice'ın yapmak istediği her şey.

Vice Fitz'e baktı, hâlâ düşünüyordu. Perry'nin fikrini sormadan önce onu ikna edebilirse...

Parmaklarının hafif bir fırçasıyla adamın omzundaki hayali bir toz lekesini temizledi. Bu onun şıklık damarına basacaktı. "Ayrıca, geçen hafta hapisaneden o süslü kadın kıyafetleri sandığını aldık. Hepsinin ziyan olmasına izin vermek yazık olur."

Kaşları havaya kalktı ve bakışları kızın üzerinde gezindi. Onu tam takım elbiseler içinde, saçlarını taramış, kıvrımış ve giyinmiş olarak hayal ediyor olmalıydı. Tanrım, bunu en son ne zaman yapmıştı? O maskeli baloya birlikte gizlice girdiklerinden beri yapmamıştı herhalde. Ve bütün gece, çok güzel bir kılıç kedisine sahip olan ve onu elmas işlemeli bir tasmayla gezdiren bir dük gibi kasıla kasıla yürümüşü.

Kaptanı kolay yönetilen biri değildi ama hayattaki güzel şeylere sahip olmaktan hoşlanıyordu. Ve bir keresinde ona söylediği gibi, *güzel bir elbise giymiş gerçek bir hanımefendi, bir erkeğin sahip olabileceği en güzel şeylerden biridir*.

"Pekâlâ, Vice." Saçının bir tutamını başparmağı ve parmak uçları arasında ovuşturdu. "Sadece başını belaya sokmamaya çalış."

Oh, niyetliydi.

KUNT)NGTK(KUNTSMAN

T

Üniformalı bir adamla ilgili bir şey vardı. Özellikle de onu çok iyi giyen birinde.

Kadın bir bardak içki doldururken Vice onun profilini yan gözle izledi.

Yumruk. Ondan belki birkaç yaş büyüktü, orta kahverengi saçlarının yanları kısa, tepesi uzun ve gürdü, sanki parmaklarını geçirmiş gibi geriye taranmıştı. Kesilmiş favoriler ve yüksek elmacık kemikleriyle vurgulanan açılı bir çeneden oluşan dikkat çekici derecede yakışıklı bir yüzü çerçevelemesi dışında özel bir şey değildi.

Uzun boyu, geniş omuzları ve göğsüyle balo salonunun yüksek pencerelerinin yanında heybetli bir şekilde duruyor, dışarıya bakıyor ve görünüşe göre daha çok dışarıdaki dünyayla ilgileniyordu.

Onu suçlayamazdı. Tıpkı Albion'da olduğu gibi, buradaki insanlar da *gerçeklerden* çok elbiseler ve görgü kurallarıyla ilgilenen ikiyüzlülerdi.

"Masa örtüsündeki şu döküntülere bakmayacak mısın?" dedi omzundaki kır saçlı bir kadın. "Bugünlerde kızlara ne öğretiyorlar?"

Belki de dökmeden punç nasıl doldurulurdu daha ilginç bir şey? Vice bir kaşını kaldırdı ve kadına kısa bir gülümseme gönderdi. "Oldukça." Daha fazlasını söylemek zorunda kalmamak için içkisini yudumladı.

Hâlâ oradaydı, hâlâ dışarıdaki bir şeye dalmıştı.

Vice bir saattir buradaydı ve korsan avcısından hiç haber alamamıştı. Ama belki de bu boşa giden bir yolculuk olmayacaktı. Kıyı iznindeki erkekler, haftalarca denizde bir kadın görmeden dönmeden önce bir takla atmaya ikna edilebilirdi.

Parmakları küçük bir punç bardağının etrafında kıvrılmış, elleri neredeyse komik bir şekilde büyük görünüyordu.

Büyük eller, abartmak için apoletlere ihtiyaç duymayan güçlü omuzlar ve uzun, zayıf bacaklar. Mükemmel bir aday olabilirdi, artık Yüzbaşı'nın işi bitmişti.

Omzundaki *kadın bir centilmenin eğitimi* hakkında bir şeyler söylüyordu ve şimdi bir cevap bekleyerek durakladı.

Vice gözlerini devirdi. "Affedersiniz." Üniformalı adama doğru yürümeye başlamadan önce kadına bir bakış bile atmadı.

Buraya davet edildiğine göre, bir çeşit subaydı. Bir adamın teğmen, komodor ya da kaptan olduğunu gösteren saçma sapan küçük ayrıntıları öğrenmeye zahmet etmemişti. Rütbesi ne olursa olsun, bölgedeki gemiler, donanma hareketleri, bu korsan avcısı hakkında bazı yararlı bilgileri ağzından kaçırabilirdi...

Erkekler çarşafar arasında çok konuşkan olabilirler.

Sadece neye bakıyordu? Arkasından dolanarak pencereden onun ötesine baktı. Ah, liman.

"Geminize göz kulak mı oluyorsunuz?" diye mırıldandı, tam olarak onun kulağına değil.

Zıplamadı ama yavaşça doğruldu ve kaşlarını kontrollü bir şekilde kaldırarak ona doğru döndü.

Kahretsin, yüz yüze daha da iyiydi. Gri gözleri onu inceledi ve sıradan gibi görünen saçları pencereden süzülen güneşin son ışıklarıyla parıldadı. Bu açı aynı zamanda sol gözünün üstündeki ayrıkta saf beyaz bir şoku da ortaya çıkardı. Onun hemen altında, kaşının kenarından geçen bir yara izi gümüşü bir çizgi oluşturuyordu. Bu neyden kaynaklanıyordu?

Ve iki kere lanet olsun, bir bayanın bir erkeğe bu şekilde yaklaşmaması *gerekiyordu*. Bununla başa çıkabilirdi ama bir unvan bile kullanmadan durup dururken ona hitap etmemesi *de* gerekiyordu. Pratiği yoktu.

Çok geç de olsa ekledi, "Ser."

Denizci beyefendi boğazını temizledi, bakışları yere düştü. "Korkarım öyle, madam." Gözleri sevimli bir çekingenlikle kırıştı. "Özür dilerim, korkarım kibar bir toplumda bulunmayalı uzun zaman oldu ve bu beni bir balo salonundan çok bir gemide evimde hissettirdi."

Onu suçlayamazdı. Burası çok havasızdı, *kibar toplumun* talep ettiği tüm giysi katmanları da buna yardımcı olmuyordu. Üç kombinezon, bir eteklik, bir kombinezon, kalçalar ve sonra tüm bunların üzerine giyilen ve göğüsten bele kadar önden düğmeli, önü açık bir elbise.

Hanımefendilerin ve beyefendilerin yumuşak sesleri devasa odanın içinde dolaşıyordu - Lordlar ve Hanımefendiler, o kadar sessiz konuşuyorlardı ki ürkütücüydü. Ara sıra kadehler tokuşturuluyor ve bir piyanofort çalınmadan duruyordu. Ama başka hiçbir ses yoktu.

Ne kerestelerin iniltisi, ne dalgaların sesi, ne de yelkenlerin kırbaşı. Ayaklarının altındaki güverte olmadan bacakları bile belirsiz hissediyordu.

Körfezin aşağısında her şey hareketliydi. Demirlemiş gemilerin hafifçe sallanması, bayrakların dalgalanması ve faaliyet kovanı - hepsi bir amaç için çalışan erkekler ve birkaç kadın. Buradaki insanlar sadece bir şeyler yapıyordu.

...hiçbir şey.

İç çekti. "Balo salonları çok hareketsiz, değil mi?"

Başını eğdi ve çelik grisi gözleri bir an için sanki onun yorumuyla kafası karışmış gibi kısıldı.

Omuz silkerek tatlı punçtan bir yudum içti. En azından burada soğuk içecekler vardı, gerçi buzu nereden aldıklarını Tanrı bilirdi.

Hâlâ ona, sanki bir çapaya sarılmış bulduğu şaşırtıcı bir şeymiş gibi tuhaf tuhaf bakıyordu. Kadehini odayı işaret etmek için salladı. "Gıcırdayan tahtalar yok, yelken şakırtısı yok, tuzlu esintinin ya da spreyin dokunuşu yok, teninde güneş yok."

Kontrollü gülümsemelerin en zayıfı dudaklarına dokundu.

Onlara kendi yüzüğüyle dokunsa nasıl hissederlerdi? Evlilik yüzüğü takmıyordu, bu evden uzakta olan denizcileri her zaman durdurmazdı ama biraz şansla bu onu kızın yaklaşımlarına karşı daha duyarlı hale getirebilirdi.

"Çok denize açıldınız mı, madam?"

Güldü. Bir korsana sorulacak ne soru ama. Ama burada bir korsan olması gerekmiyordu. O bir *hanımefendiydi*. "Buraya sadece Albion'dan geldim. Ailemi bunca zaman deniz tuttu." Tıpkı yıllar önce *onun* olduğu gibi. Şikâyet etmişti ve kusmayı bıraktığında bile ranzalarında inleyip durmuştu.

Lordlar ve Bayanlar, onların iyi bir çift olduğunu nasıl hayal etmişti? Zavallı adam onun aptallığı yüzünden dünyanın öbür ucuna sürüklendi.

Gözlerini kırıştıtararak onun hayaletinden kurtuldu. "Ama ben bunu çok... heyecan verici buldum."

"Heyecan verici mi?" Subay bir kaşını kaldırdı, yüzünün geri kalanı hareketsizdi. Tanrım, Donanma erkeklere diğer her şey gibi yüz ifadelerini de mi öğretiyordu? "Haftalarca bir gemide sıkışık bir yaşam sürmeyi düşünecek pek fazla genç bayan yoktur." Körfeze doğru bir bakış attı ama çelik gözleri hemen ona döndü. "Aileniz mi? Yani kocanız, anne babanız ya da...?"

Evli olup olmadığını ya da zengin bir babanın koruması altında olup olmadığını kontrol etmek.

Ah, demek ilgileniyordu. Mükemmel.

Sırıttı. "Teyzem ve kuzenlerim. Kocam birkaç yıl önce öldü." Bu kısmı doğrudu - ne de olsa en iyi yalanlar bir gerçek tohumundan gelir. Dul olduğu için müsaitti ve kaybetmekten korkacağı bir bekareti yoktu. "Ah, özür dilerim, işte yalnızlık anınızda sizi tanıştırmadan üzerinize atladım." Biraz şansla, daha sonra onun üzerine atlayacaktı, kelimenin tam anlamıyla. "Leydi Lyons."

Onun adı. Evlendiklerinde Ferrers olmaktan vazgeçtiği için teknik olarak onun adıydı ama hiçbir zaman kendi adı gibi hissetmemişti.

Belki de bu, bilinçaltının çocuksu benliğini uyarmaya çalışmasıydı. Aralarındaki küçük romantizm oyunu başından beri mahkûmdu. İdealist rolü oynamak yerine onu dinlemeliydi.

Ah neyse, bu bir asır önceydi. En azından babasının onu nişanladığı zavallı Villiers oğlanından daha iyi bir seçim olmuştu.

Subay sert bir selamla, "Kaptan Knigh Blackwood," dedi. "Kaybınız için başsağlığı dilerim."

"Memnun oldum, efendim." Karşılığında eğildi. "Uzun zaman önceydi ama yine de teşekkür ederim."

Doğrulurken, lila rengi elbise giymiş sarışın güzel bir kadın balo salonunun kenarında durdu. Gözleri irileşti ve ağzı bir saniyeliğine açıldı, sonra tekrar kapattı, neredeyse bir hanımefendi gibi kendini tutuyordu.

Tanrım, o saçlar ve narin yüz hatlarıyla Vali deLacy'nin kızı olmalıydı. Barrels, deLacy'nin onu subayların önünde havuç gibi sallandıracağını söylememiş miydi?

Kadın kaskatı kesildi, Vice'a ters ters baktı ve topuğunun üzerinde dönerek kalabalığın içine doğru uzaklaştı.

Kötü şans, Bayan deLacy - *bu* memur kaçırıldı.

Kedi gibi bir gülümsemeyle Vice bakışlarını tekrar subaya çevirdi. "Ee, Kaptan Blackwood, sizi Xaymaca kıyılarına getiren nedir?"

"Bir kadın."

Patlama. Kadın soru sormak için kaşlarını kaldırdı ve adamın yanakları kızardı.

"Hayal edebileceğiniz şekilde değil. O bir korsan - belki adını duymuşsunuzdur. Albion'da bile oldukça kötü bir şöhreti var."

Bir kahkaha tehdidiyle boğazı daraldı. "Ona Bayan Ahlaksız diyorlar."

Tabii ki öyle. Başını sallayarak kıkırdadı.

Boğazını temizledi. "Bahse girerim gerçek adı bu değildir."

Alay etti ve punçunun geri kalanını içti. "Sen korsan avcısısın." Onu bulmaya gelmişti, değil mi?

Tanrılara, Lordlara ve Leydilere lanet olsun, ona gerçekten baştan çıkarıcı bir avcı göndermişlerdi.

BLACKNOOD

K

nigh Blackwood, Leydi Lyons içkisini bitirirken ona baktı, son lokmaları hiç de hanımefendiye yakışmayan bir şekilde yutuyordu. Tuhaf bir kadın. Geniş gözleri ve rahat tavırlarıyla çekici.

Gülümserdi. Yine de toplumun izin verdiği kadar ilerdeydi. Belki de Lunden'liydi. Oradaki hanımların taşradakilerden farklı bir yaşam tarzı olduğunu duymuştu - ve genç de olsa dul bir kadın olarak, evli olmayan hanımların sahip olmadığı bir bağımsızlığa sahipti. Belki de sorun buydu.

Gerçi başka tuhaf şeyler de söylemişti. Gemileri tanıyordu, denizi biliyordu. Adanın etrafındaki berrak, sıg suların rengi olan parlak turkuaz gözleri, balo salonlarındaki sıkıcı, ölümcül varoluşa kıyasla bir gemideki hareketten bahsederken parlamıştı. Gemideki yaşam pek çok hanımın hoşuna gitmiyordu.

Pembe elbisede uyumsuz bir şeyler vardı. Saçları yüksek elmacık kemiklerini, sivri çenesini ve boynunun çıplak tenini ortaya çıkaracak şekilde toplanmıştı. Gözyaşı damlası şeklindeki küpelerinin ve kolyesinin derin akuamarin rengi bronz tenini ortaya çıkarıyordu. Koyu renk saçları ve parlak gözleriyle canlı renkler ona çok yakıştı. Peki, görünüşüyle ilgili diğer tüm seçimleri bu kadar ustalıkla yapmışken neden soluk bir pembeyi seçmişti?

Kaşlarını ona doğru kaldırdı, kaşlarının kemeri muzipti.

Kahretsin, bakıyordu. Bakışlarını kaçırdı ve bardağı dudaklarına götürdü. Boştu.

Kendine gel, Knigh.

Boğazını temizledi. Kız ne demişti? Bunda da garip bir şeyler vardı. "Korsan avcısı mı?"

"Oh!" Sanki onu geri adım atmaya zorlamış gibi bir an için ağzı açık kalarak kaskatı kesildi. "Ben - ben duydum ki yakışıklı bir genç adam hepimizi o *kötü* Bayan Vice'ın pençelerinden kurtaracakmış." Yine o zahmetsiz gülümsemesiyle - bir insan ifadelerinde nasıl bu kadar rahat olabilirdi? "Ben sadece *atılğan* kısmının abartı olduğunu düşünmüştüm."

Kesinlikle onunla flört ediyordu. O bile bunu kaçırarak kadar aptal değildi. Meslektaşlarıyla şansı daha yaver giderdi.

Yine de onu onlara doğru göndermek istemiyordu. Rahatlayabilirlerdi ve bunu sık sık şu ya da bu limandaki kadınların kollarında yaparlardı. Ama bu, bir anlık kaprislerine boyun eğmeyi göze alabilen erkekler içindi.

Ah, gülümsemesi buydu. Aslında tüm tavrı buydu. *Rahatlamıştı*. Balo salonlarının durgunluğu hakkında söylediklerine rağmen, sanki kendisiyle tamamen barışıkmiş gibi sınır tanımayan bir havası vardı. Flört ederken bile hiçbir öz-bilinç taşımıyordu.

Kalbi kıskançlıktan sızladı.

Bakışları uzaklaşmıştı ve şimdi dolgun dudaklarına yavaş bir sırıtış yayılırken başını eğdi. Kıkırdadı ve onu daha yakına çağırdı. "Dinle," diye mırıldandı, başını omzunun üzerinden kanepelerin ve punç kâselerinin bulunduğu masaya doğru salladı.

"... zavallı masa örtüsü! Yine dökülüyor," dedi kısa boylu, kır saçlı bir kadın yanındaki daha genç bir kadına. "Bugünlerde kızlara ne öğretiyorlar?"

Leydi Lyons güldü. Elinin arkasından bir kıkırdama değil, tam anlamıyla bir kahkaha. "On dakika önce de aynı şeyi söylemişti." Burnunu havaya dikerek, "Bugünlerde kızlara ne öğretiyorlar?" diye devam etti.

Kendine rağmen, ağzının köşesi seğirdi.

Başını iki yana salladı. "Sanırım yaklaşan herkese bunu söylemek için orada bekliyor."

"En azından tuzağından güvenli bir mesafedeyiz."

Bir uşak punç dökme takıntılı kadına yaklaştı ve kulağına bir şeyler mırıldandı. Onun arkasında, Knigh'in tanımadığı bir teğmen yaklaştı - belki de genç kadın için potansiyel bir talipti. Panççı kadının gözleri büyüdü ve arkadaşını uzaklaştırdı.

"Biliyor musun," dedi Leydi Lyons, eliyle kendini yelpazeleyerek, bakışları omzunun üzerinden bir yerden Knigh'e döndü, "burası oldukça havasız ve ben yelpazemi unutmuşum galiba. Ne kadar aptalım."

Tek eliyle pencereyi çekiştirdi ama yerinden oynamadı. Bir kez daha çekti, boynu ve omuzları kasıldı ama hâlâ bir şey yoktu. "Kendimi oldukça

bayılmak." Göğsü kalçalarına doğru kabarmış, göğsünün kabarıklığı yakasının üzerinde davetkâr bir hal almıştı. "Beni memnun eder misiniz, Kaptan?" Yüzündeki o rahat gülümseme gitmiş, yerini pencereyi çekiştirirken elbisesinin dikişleri gibi gergin bir ifadeye bırakmıştı.

Zavallı kadın, aşırı ısınmış olmalı - bayanlar çok fazla kat kat giyinirdi. Bu kadar kaslı olması alışılmadık bir durum. Gerçi son yıllarda bayanların eskrim antrenmanı yapması alışılmadık bir şey değildi.

"Elbette." İki elini de serbest bırakarak boş bardağını ona uzattı ve pencereyi kaldırdı.

Taze, tuzlu hava içeri doldu ve Leydi Lyons rahatlamış bir iç çekti. Derin nefesler aldı, sonra yeniden kendine güvenerek gülümsedi. İki boş kadehi de öyle kararlı bir şekilde adama doğru itti ki, adam hiç düşünmeden kabul etti. Pencere kenarına oturarak aşağıya baktı. "Çok uzak değil," diye mırıldandı. "Oh, bir sürüngen. Mükemmel."

Tanrım, atlamak üzere değildi, değil mi? Sağına soluna bakarak gözlüğü pencere kenarına koydu.

Diğer mavi ve altın rengi üniformalılar her yönden yaklaşıyordu. Valinin kızı Bayan deLacy, narin burun deliklerini açarak onlara doğru yürüdü.

"Madam," dedi Knigh, Leydi Lyons'a doğru yarım adım atarak, "siz -"

"Çok teşekkür ederim, Kaptan Blackwood." Leydi Lyons ona bir göz kırptı. Göz kırıp eteklerini toplamadan ve pencere pervazından kayarak dışarı çıkmadan önce, tüm dişleri ve ışıltılı gözleriyle geniş bir sırıtış.

"Leydi Lyons!" Onu yakalamaya çalıştı ama parmak uçları pürüzsüz ipeği sıyrıp geçti. Kafasını pencereden dışarı uzattığında, onu yerde kanlar içinde bulmak yerine, hemen aşağıda gördü. Bir tırmanma bitkisinin odunsu dallarından aşağıya doğru tırmandı, kefendeki herhangi bir denizci kadar hızlıydı.

O ne yapıyordu öyle?

"Bu benim elbisem," diye bağırdı Bayan deLacy, onun yanına yaklaşarak.

Memurlar diğer pencerelere ulaşp onları açtılar, elleri tabancalarının olmadığı yanlarına uzandı - ne de olsa bu bir baloydu.

"Elbisen mi?" Adam kaşlarını çatarak ona baktı, sonra pencereden dışarı çıktı. Leydi Lyons yere inmiş ve eteklerini dizlerine kadar çekmiş, bahçeye doğru koşmaya başlamıştı. "Ben -"

"Yüzbaşı Blackwood," dedi Vali'nin alçak sesi diğer tarafından, "buraya Leydi Vice'ı yakalamaya geldiğinizi sanıyordum, onun için punç bardağına bakmaya değil." Sarı kaşları ve dolgun dudakları, hoşnutsuzluğun resmiydi.

"Bayan Vice?" Neden bahsediyordu? Bu olamaz -

"Lunden'den sipariş ettiğimiz *çok* pahalı bir elbiseydi," dedi Vali deLacy, sesi acemi bir acemiye iyi bir terbiye vermek üzere olan bir bosun gibi düz ve alçaktı. "Onu getiren geminin hafta başında gelmesi gerekiyordu ama bir türlü gelmedi. Kaptanı büyük bir çileden sonra bugün getirildi."

Leydi Lyons çalılıkların arasında kaybolurken, Bayan deLacy pencereden dışarı baktı, yüzündeki ifade güzel yüzüne hiç yakışmıyordu. Pembe saten gittiğinde, bakışlarını ona çevirdi. Bu bakışta hiçbir incelik yoktu. "*Leydi Vice* tarafından terk edilmekle ilgili korkunç bir hikâye anlattı."

Annesi kollarını kavuşturdu. "Az önce kaçmasına yardım ettiğin kişi."

Midesi dönerken Knigh'in boğazı sıkıştı. Elleri yumruk haline geldi, eklemleri ağrıyordu.

Oh, Tanrım. Leydi Lyons, Leydi Vice'dı.

V)CTORV

"P

erry, onu görmeliydin - zavallı şeyin neler olup bittiğinden haberi yoktu." Vice başını geriye attı ve tekrar güldü. *Morrigan*'daydı, arkadaşının gemisinde volta atıyordu.

Küçük bir kulübe.

Teni hâlâ heyecandan karıncalanıyordu - hayır, karıncalanmıyordu, *vızıldıyordu*. "Keşke kim olduğumu anladığımı görmek için kalabilseydim. Eminim bu onun ifadesiz maskesini kırardı. Tanrım, bu çok fazla olurdu."

Perry kollarını kavuşturmuş, ranzasında oturuyordu. Bir kaşını kaldırdı ama ağzının köşesi onaylamama etkisini bozacak şekilde kıvrıldı. "İyi ki yapmamışsın. Senin cazibene ne kadar kapılmış olursa olsun, kötü şöhretli Bayan Vice'ı yakalamakta tereddüt edeceğinden şüpheliyim. Özellikle de kendini bu kadar düzgün bir şekilde onun kucağına bırakmışken." Ağzı düzleşti ve başını eğdi.

Yanında, geminin kedisi Barnacle kıvrılmış yatıyordu. Perry'ye yeşil gözlerinden birini açtı, sonra oflayarak kapattı. Küçük gri kedi her zaman Vice'ın tarafındaydı.

"Oh, onun kucağında değildim - ne yazık ki." Sırıttı ve pembe saten elbisesini silkerek göz kırptı.

Şimdi *bu* bir başarı olurdu - peşinden gönderilen korsan avcısını yatağa atmak. Hem de çok yakışıklı biriyle. O omuzlar, o göğüs, o *boy*... Fae kanı sayesinde kendisi de bir metreye yakın *boyuyla* pek çok erkekten daha uzundu. Knigh Blackwood ondan birkaç santim daha uzundu ve neredeyse onu cüceleştiriyordu. Evet, iyi bir numuneydi.

"Yakışıklı olup olmadığını sorardım ama yüz ifaden her şeyi anlatıyor." Perry içini çekerek başını salladı. "Güzel bir yüzü olmasının yanı sıra

Görevinizde gerçekten işe yarar bir şey öğrendiniz mi?"

Vice kombinezonunu çözerken başını kaldırdı. "Ne öğrendin?"

"Oraya gitme riskini almanın tek nedeni ne biliyor musun? Bu korsan avcısı hakkında bilgi almak için. Görünüşünün ondan kaçmamıza yardımcı olacağını sanmıyorum."

"Ah, o" - Vice bir el salladı ve ilk kombinezonun düşmesine izin verdi - "Şey, onu kandırmak kolaydı, o kadarını biliyorum. Ve" - o etkileyici figür üniformasını zorluyordu - boğazını temizledi - "Onunla adil bir dövüşte teke tek karşılaşmak istemem, o yüzden bunu yapmayalım, tamam mı?"

Perry oflayarak eğildi ve atılmış giysileri aldı. "Anladığınızı sanmıyorum, o yüzden bunu daha basit terimlere bölüp tekrar soracağım. DeLacy seni görmüş ve neye benzediğini çok iyi biliyorken, başına büyük bir ödül konmuşken, deniz subaylarıyla *dolu* Vali'nin konağına giderek hayatını riske attın." "Ah" - Vice elini kaldırdı ve son kombinezon parçasını yere attı -

"*korsan* olarak neye benzediğimi biliyor." Ayak parmağını kombinezonun içine soktu ve onu eline alıp sırtarak salladı. "Daha önce hiç *kadın kılığındayım*." "Bu

hala bir risk -"

"Hesaplanmış bir tane."

Perry boğazını temizledi. "Tüm bunları riske attın ve seni yakalayıp adaleti yerine getirmek için burada olan korsan avcısıyla konuştun. Albion'un korsanlık için adalet anlayışının cellatla randevuyu içerdiğini hatırlatmama gerek var mı?" Güçlü, nasırlı elleriyle Vice'ı çevirdi ve pruvayı çekerek sert kalasları sabitledi. "Hiç şüphesiz senin taslaklarını görmüş ve tariflerini okumuştur."

Vice omuz silkti, bağlar gevşerken nefes göğsünden karnına doğru hafıfledi. Eldiven giydiği için avucundaki yara izini görmesine imkân yoktu ve bu onun en tanınmış özelliği idi.

"Bütün bunları sen yaptın," diye devam etti Perry, ipi halkalardan çekerken elinde çırpınıyordu, "ve senin büyük öngörün, onun güzel bir yüz tarafından kolayca kandırılabilen, güçlü ve genç bir adam olduğu mu? Donanmanın yarısını tanımlıyor olmasa buna başarı derdim."

Vice tırnaklarını inceledi, birinin altındaki yaprak yeşili lekeyi temizledi. Bu *her şey* değildi. Perry onu küçümsüyordu. "Bayan deLacy'nin çalıntı elbisesini onun için aldığı baloda giydiğim kısmı atladınız."

"Vice!" Perry kordonu öyle güçlü bir şekilde çekti ki Vice tökezledi.

"Bak, Perry" - onu yatıştırmak için ellerini açtı - "tek söylediğim, onu kandırmanın şaşırtıcı derecede kolay olduğu. Olağanüstü aptalca bir şey yapıp üstünlüğü ele geçirmesine izin vermediğimiz sürece başımıza bela olacağına dair hiçbir endişem yok. O zaman bile paramı onun yerine bize yatırırdım." Omuz silkti. "Tanrım, o farkına varmadan gemiyi ayaklarının altından çekip alabileceğimize bile bahse girerim."

Ve ne güzel bir gemiydi. Birinci sınıf gezgin donanımı. Elbiseyi çıkardı, geriye sadece bir iç çamaşırı kaldı.

Bunun gibi bir kap ona iyi hizmet edebilirdi. "Hmm."

"Ay-viss," dedi Perry yavaşça, iki heceyi uzatarak.

Avice. Yakın mesafeden ateşlenmiş bir tabanca kadar emin bir şekilde içinden vurdu. Vice yüzünü buruşturdu ve çenesini sıkı. "O ismi söyleme."

"Bazen size ulaşmanın tek yolu budur."

Vice döndü, kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatı. Ancak *Venatrix*'i ele geçirme fikri zihnini kemirirken, ifadesini yerinde tutamadı.

Perry gözlerini kıstı. "Ne düşünüyorsun? Her ne ise - hayır. Kesinlikle hayır."

"Şanslıyım ki bu sana bağlı değil." Kaşları havaya kalktı, Perry'ye geniş bir sırıtış verdi ve Barnacle'ın kulağının arkasını kaşıdı. Kedi onaylarcasına mırıldandı. "Ve Kaptan'ın da aynı fikirde olmasını sağlayacak yöntemlerim var."

"Fae tılsımını onun üzerinde kullanman hiç adil değil, bunu sen de biliyorsun." "Kapatıp açabileceğim bir şey değil - öylece duruyor." Elini salladı

belli belirsiz. Perry *her şey* hakkında çok fazla endişeleniyordu. "İyi olacak. Zaten ona da yarayacak. Sen de dahil herkesin yararına."

Dudaklarını büzen Perry kollarını kavuşturdu - ikna olmamışlığın resmiydi. "Peki bunu nasıl anladınız? Onu tam olarak *neye* ikna etmek istiyorsun?"

"*Venatrix*'i alırsak, beni ayaklarının altından çeker - artık hikayelerde onu gölgede bırakmak yok, 'Korsan Kraliçe' hakkında şarkılar yok, kendime ait bir gemim olur ve -"

Perry kuşkulu bir alay patlattı. "Bir korsan avcısı olan *Venatrix*'i mi almak istiyorsun? Tanrım, şaka bile yapmıyorsun, değil mi?"

"Ne? Neden olmasın?"

"Korsan avcısı. İpucu isminde."

"Ha! Endişelenecek bir şey yok - az önce onun ne kadar kolay kandırılabilirdiğini söylediyimi duymadın mı?"

Yavaşça nefes alan Perry gözlerini kapadı ve burnunun kenarını sıktı. "İkinci kez olmayacak - bu kadar genç yaşta kaptan olmak için etkileyici bir şeyler yapmış olmalı. Ve burada, bir amiralin filosunun altında bile değil. Aptal olamaz. Ayrıca, artık seni gördü - ona bir daha böyle yaklaşamazsın."

"O zaman bunu gerektirmeyen bir plan yaparım." Vice omuz silkti ve Bayan deLacy'nin son katmanı olan kombinezonu çıkardı. İç çekerek, dar bir pantolon ve geniş kollu bir gömlek giydi. Bunun için tanrılara şükürler olsun - normal kıyafetler.

Perry de sessizliğe gömülmüştü - çifte teşekkür. Belki de endişesinin yersiz olduğunu fark etmişti.

Döndüğünde Perry kapının yanında, elleri kalçalarında duruyordu. Vice irkildi. Olmayabilir. 3, 2'de kesin ders geliyor -

"Cidden bunun üzerine başka insanların hayatları üzerine bahse girmeye istekli misin?" Perry'nin sesi alçaktı. "Bu korsan avcısı senin peşinden dünyanın öbür ucuna geldi. Rıhtımda sordum - bir ünü varmış. İyi para aldığını söylüyorlar - ne tür bir korsan avcısının iyi para aldığını biliyor musun?" Kaşlarını kaldırdı, çenesi çıkıktı.

Vice ne derse desin, Perry ona anlatmak üzereydi. Bir omzunu kaldırdı - bırakın da açıklarken eğlensin. O kim oluyordu da Perry ile iyi bir dersin arasına giriyordu?

Perry gözlerini büyüttü. "İyi bir tane. Bir ödülün peşine düştüğünde, onu alır. Çünkü zeki biri - öyle söyleme." Ellerini kaldırdı. "Seninle içki içmesi için onu kandırdığımı biliyorum ve eminim burnunu kırmak için onunla yatmış olmayı da diliyorsundur ama onu gafıl avladın. Söylediklerine göre kurnazmış, bizden biri kadar sinsiymiş. Onu sadece bir kez alt ettin çünkü henüz senin oyununu oynadığının farkında bile değildi." Kollarını kavuşturarak kapiya yaslandı. "Açık denizlerde - bu onun oyunu olacak ve her an tetikte olacak. En iyi hareket tarzımız uzak durmak olacaktır."

"Bunun neresi eğlenceli?" Vice kollarını kavuşturarak mırıldandı.

"Eğlenceli mi?" Perry ona baktı ama yarı bağırarak söylenmeye devam etmek yerine içini çekti ve yüzünü kapadı. "Gerçekten böyle düşünüyorsun, değil mi? Bir korsan avcısının gemisinin peşine düşersek insanların hayatı tehlikeye girebilir ve senin tek gördüğün meydan okuma, *eğlence*, güzel bir gemi alma şansı."

Vice kaşlarını çatdı, yutkundu. Nedense bu yumuşak sözler Perry'nin sesini yükselttiği zamanlardan çok daha fazla canını yakmıştı. "Ve neredeyse bir yıldır bana söz verdiği kaptanlığım - bunu unutma."

Bu eğlenceden çok daha fazlasıydı. Kendisi ve ekibinde kim olursa olsun, umarım Perry için özgürlüktü. En önemli şey buydu - *tek* önemli şey.

Bazen FitzRoy'un kararları düpedüz adaletsiz oluyordu. Ona vaat edilen kaptanlığı vermeyi reddetmesi bunun bir örneği idi.

Ama sadece o değil. Drake'in hazinesine o kadar kafayı takmıştı ki, daha mürettebat eğlenmeye fırsat bulamadan ve Perry geminin stoklarını yenilemeden bir ipucunu takip etmek için onları limandan çıkarırdı.

Ve kararları doğru olsa bile, bunlar tam olarak *onun* kararlarıydı - *onun*. Nereye gideceklerini, hangi ödüllerin peşine düşeceklerini, mürettebatta kimin hangi pozisyonda olacağını, limanda ne zaman ve ne kadar süre duracaklarını, gemideki kuralların neler olacağını o seçiyordu.

Kendi gemisi olduğunda, onun kararlarına, kaprislerine ya da... *ona* güvenmek zorunda kalmayacaktı.

Perry yüzünü ovuşturdu ve ellerini bıraktı. "Peki senin kaptanlığın başkalarının hayatına değer mi?"

"Perry," dedi gözlerini devirerek, "kimse ölmeyecek. Riskli kısımları ben yaparım, bunu biliyorsun. Her zaman yaparım."

Çünkü ne önemi vardı ki? Kötü bir midye partisi yemek gibi görünüşte güvenli bir şey yaparken ölebilirdi. Herhangi biri yarın en basit işi yaparken ölebilirdi - tehlikeli görünmeyen bir şey bile olsa. En azından daha yüksek risklerin daha yüksek ödülleri olma ihtimali vardı.

"Bana bir şey olursa, olur." Omuz silkti.

"Peki ya başınıza bir şey gelirse ve diğerleri - aptal oldukları için - yardım etmek için peşinizden koşarsa? O zaman ne olacak?"

Vice alay etti. Hepsi onun iyi olacağını bilmeliydi. Kimsenin peşinden koşmasına, onu *kurtarmasına* ihtiyacı yoktu - uzun zamandır buna ihtiyacı olmamıştı. Kurtarılmaya ihtiyacı olduğuna inanacak kadar genç ve aptal olduğunda, tanrılar ona bunun ne kadar aptalca bir düşünce olduğunu öğretmişti.

Başparmağı sol elindeki pürüzsüz opal yüzüğün üzerinde gezindi. Bir an için çenesini sıktı. "O zaman peşimden gelmediklerinden emin ol. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

Perry cevap verecekmiş gibi ağzını açtı ama onun yerine sadece içini çekti, omuzları çöktü. "Pes ediyorum." Ellerini havaya kaldırdı ve Perry'den uzaklaştı.

Kapıya. "Fikrini değiştiremeyeceğim. O zaman git ve Kaptan'la konuş, bakalım onu bu saçma planına ikna edebilecek misin?"

Zafer.

Sırtarak, Vice botlarını çekti. *"Teşekkür ederim."* Ayağa fırladı ve Perry'ye sertçe sarıldı. "Gemimi aldığımda seni de yanımda götüreceğimi biliyorsun."

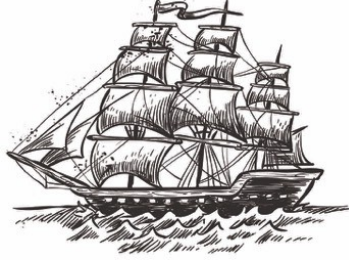
Perry'nin boğazından kısık bir ses çıktı, neredeyse bir hırıltı, ama kolları Vice'ın etrafında kenetlendi ve o da kendini sıktı. "Görünüşe göre en kötü şansa sahibim."

"Ah." Vice kıkırdadı ve geri çekildi. Bir anda Barnacle ayağa fırladı ve omuzlarına sarıldı. "Seni terk edersem beni özlersin."

Perry içini çekerek başını salladı. "Seninle yaşayamam, sensiz de yaşayamam."

Vice gülerek Perry'nin sırtını sıvazladı ve kapıyı açtı. "Yapabilirsin," dedi kapı aralığından, "sadece bu kadar ilginç olmazdı."

) N T K (T) D (S

T *Şapkalı kadın.* Knigh çenesini ve yumruğunu ikisi de ağrıyana kadar sıktı. Bir korsanla konuştuğunu nasıl fark etmemişti? Peki ya o korsan?

Arawakéan Birliği'nin Avrupa uluslarını ticaret yapmaya davet etmesinden kısa bir süre sonra korsanlıkta artış başlamıştı. Akıllı davranan Birlik kısa süre içinde Avrupa'ya korsanların kendi sorunları olduğunu açıkça belirtmişti. Ve geçtiğimiz iki yıl boyunca Knigh bu sorunla oldukça etkili bir şekilde başa çıkmıştı.

Şimdi Leydi Vice onu bir acemi gibi göstermişti.

Gözlerini kısarak rıhtımdaki yürüyüşüne devam etti. Üniforması - ya da belki de ifadesi - adamları selam vererek ya da başlarını eğerek yolundan uzaklaştırdı.

Onun hakkında bilgi almak için sabahın ilk ışıklarıyla birlikte iskeleler uyanırken oraya varmıştı - nereye yanaşmıştı, ne zaman ayrılmıştı, nereye gidiyordu. Tabii gittiğini varsayarak. Dün gece Vali'nin konağından buraya geldiğinde ne ondan ne de *Morrigan*'dan bir iz vardı. Yine de hava kararmıştı ve Port Royal'de yüzden fazla geminin yaşayabileceği rıhtım ve düzinelercesi için de limanda demirleme yeri vardı.

Bu isimde bir gemiyi izlemek zaten garanti değildi - *Morrigan* burada gizlenmiş, silah limanlarını gizlemiş olabilirdi. Vice ve kaptanına hak vermek zorundaydı: tüm raporlar kurnaz olduklarını gösteriyordu.

İçini çekti. Bu kadar çok gemiyi aramak oldukça zor bir iş olacaktı ve eğer kız gitmişse, bu onun takibini geciktirecekti. Gemide *olabileceği* ihtimaliyle tüm bu gemileri bir gün boyunca limanda tutmanın ona müttefik kazandırmayacağı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Çoktan gittiği ortaya çıkarsa

Donanma için düpedüz utanç verici ve dolayısıyla kendisi için de sorunlu olabilir.

Liman işçilerine sormak pek yardımcı olmamıştı - ya Leydi Vice hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı ya da çok iyi yalancılardı. İkisi de tamamen mümkündü.

İfadesini yumuşatarak, gelgitte sallanan gemileri taradı.

Ebb? Bekle.

Cep saatini çıkardı. Saat altı. Gelgit saat yediden önce olmamalıydı. Suyun son bir saat içinde düşüşüne bakılırsa, yakın zamanda gelgit olduğunu tahmin edebilirdi.

İskelenin ahşap direklerinden birinin yanına çömeldi. Neredeyse yosun kaplı gelgit çizgisine kadar ıslanmıştı. Deniz o kadar yükseğe çıkamayacak kadar sakindi.

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak limanı tekrar taradı. Bir şekilde gelgit fazladan yükselmiş miydi? Ama - hayır, bu mümkün değildi. Gelgitlere ay neden oluyordu ve ay bir hevesle yörüngesini değiştirmezdi.

Tuhaf. Çok garip.

Belki de başka bir açıklaması olmalıydı.

İri yarı bir liman işçisi iskelenin sonunda sandıkları taşıyordu. Çenesindeki, silahla vurulma ya da patlamanın etkisiyle oluşmuş yara izi tanıdıktı.

"İşte, Smith, değil mi?" Knigh ayağa kalktı, ellerinin tozunu aldı.

Adamın başı ona doğru döndü ve başını salladı. "Emredersiniz, çavuş." Düzgün bir selam verdi - büyük olasılıkla eski bir donanma askeriydi.

Knigh hızla ona doğru döndü.

Liman işçisinin gözleri büyüdü. "Geminizde her şey yolunda, efendim - istediğiniz gibi ona göz kulak oluyordum." Tekrar başını salladı, vücudu da eğildi ve neredeyse bir selam verdi.

"Evet, evet, mükemmel - teşekkür ederim. Buraya gelme sebepim bu değil." Adam gözle görülür bir şekilde rahatladı.

"Öyle mi?"

"Şimdiye kadar duymuş olmalısınız - meşhur korsan Lady Vice dün gece buradaydı."

Kıl gibi kaşları havaya kalktı. "Bir korsan mı? Donanmanın burnunun dibinde mi?"

Hatırlattığın için teşekkürler. Knigh çenesini sıktı, boğazını temizlemeden önce burun delikleri bir anlığına alevlendi. "Korkarım öyle. Bir şey gördünüz mü?"

Dün gece geç saatlerde mi yoksa bu sabah erken saatlerde mi?"

Smith bıyıklı yanaklarını ovuşturdu. "G ö z e çarpan bir şey yok, efendim.

Özür dilerim."

"Uzun boylu bir kadına ne dersiniz?" - bir elini göz hizasına kaldırdı - "koyu renk saçlı" - boğazını temizledi - "göze hoş geliyor."

Smith'in gözleri yavaşça genişledi, kaşları kalktı. "Ah, *o mu?* Onun Leydi Vice olduğunu mu düşünüyorsun?" Özür dileyen bir yüz ifadesiyle başını salladı. "Üzgünüm, ser, tabii ki öyle. Şey, sanırım öyle olabilir. Gerçi bugünlerde pek çok ticaret gemisi mürettebatına kadın alıyor, sadece korsanlar değil, o yüzden çoğumuzun dikkatini çekmezdi, efendim. Onu gerçekten hatırlıyorum çünkü - dediğiniz gibi, yüzü alışılmadık derecede güzel, efendim, eğer bir korsan hakkında böyle söylememe kızmazsanız."

Knigh usulca alay etti ve başını salladı. "Bunu ilk fark eden sen olmazdın." *Ya da dikkatinin dağılmasına.* Bir balo salonunun ve güzel bir yüzün gardını düşürmesine izin vermişti. Bu hatayı bir daha yapmayacaktı.

Ama sadece bu değildi, değil mi? Onda büyüleyici bir dürüstlük vardı - en azından *görünürdeki* dürüstlük. Başından beri yalan söylüyordu.

Leydi Lyons - *ha!*

Gerçi... kendine *Leydi Vice* diyordu. Bunun hep korsanlara özgü bir taklit olduğunu düşünmüştü - onlar kendilerini yüceltmeyi çok severlerdi. Ama belki de öyle değildi. Kendini kolayca bir hanımefendi gibi göstermişti - aksanı ve tavırları biraz ileri gitse de mükemmeldi. Belki de soylular arasında biraz deneyimi vardı. Korsanlıktan önce bir hayatı olmuş olmalıydı. Kimdi o? Önemli biri mi?

Nefes veren Smith'in bakışları uzaklara kaydı. "Yüklemeye bir ilgim yok, efendim, ama dün geldiğinde Barrels'ı kadınla konuşurken gördüm. O orada - belki bir şeyler biliyordur, efendim."

Umut Knigh'in göğsünde alevlendi, sabahın serin havasında parlak ve sıcaktı. Hemen bir ipucu bulabilirse, bir ya da iki gün içinde yakalamayı bile başarabilirdi. Bu da şüphesiz Vali'nin ya da onu Leydi Vice ile içki içerken gören herhangi birinin yorumlarını susturacaktı.

Smith'e teşekkür etti ve doğruca Barrels dediği göbekli adama doğru yürüdü.

Hızlı bir selamlayla, Leydi Vice'ı sormadan önce nezaket kurallarını bir kenara bıraktı. Diğerleri gibi o da bilmediğini iddia etti, ancak bir titreşim

Bir tepkinin izleri hareketlerine s i n m i ş t i - duruşunda bir kayma, kaşlarında bir seğirme, başparmağını dudaklarına bastırması.

Sinirden olabilir - bir memurla konuşmak bazı liman işçileri üzerinde bu etkiyi yaratmıştır - ama aynı zamanda bir yalanın işareti de olabilir. Daha derine inme zamanı. "Dün, uzun boylu, siyah saçlı, güzel bir genç kadınla konuşurken görüldünüz. Onu hatırlıyor musun?" Hatırlamadıysa ya kör ya da lanet biri olmalıydı.

Aptal.

"Oh, o mu? Evet, efendim. Çok güzel ve uzun boylu, efendim." "Nerede o? Hangi gemiyle geldi?" "Korkarım gittiler, efendim."

Knigh oflayıp pufladı. Hâlâ limanda olduklarını ummak çok fazlaydı.

"Nereye gittiler?"

Fıçılar omuz silktili, elleri açıktı. "Korkarım bilmiyorum, efendim. Sizce o korsan kız olabilir mi?"

"Bundan eminim." Adama düz bir bakış attı.

"Şey," dedi Barrels, başını birkaç kez fazla sallayarak, "bunların hiçbir hakkında bir şey bilmiyorum."

Knigh dar bir gülümseme verdi. "Oh, ama bence biliyorsun." "Ben - hayır - ben -"

"Bay Barrels, burada kimsenin vaktini boşa harcamayalım." Bir kaşını kaldırdı. "Hiç şüphesiz farkında olduğunuz gibi, ben Kraliçe'nin Donanması'na bağlı bir korsan avcısıyım. Bu Leydi Vice bir korsan. Ve siz - şey, bana iyi bir adam, çalışkan, dürüst, her zaman kanunun doğru tarafında kalan biri olarak görüldünüz. Doğru mu?"

Liman işçisinin bakışları düştü ve başını salladı. "Emredersiniz, efendim."

"Bu sözde Bayan Vice ise, yaşamak için insanları öldürüyor - her gün, diyebilirim. Hiçbir şey düşünmüyor, sadece puf." Parmaklarını havaya kaldırdı, sonra yavaşça yumruk haline getirdi. "*Ben* de bir iş yapmak için buradayım. Bazen öldürüyorum ama öldürmemeyi tercih ediyorum. Çoğunlukla suçluları yakalıyorum ve Kraliçe'nin adaletiyle yüzleşmeleri için Albion'a geri gönderiyorum."

Knigh uzun bir nefes aldı ve bakışlarının Barrels'ın üzerine düşmesine izin verdi - adam kendinden geçmiş bir halde bakıyordu. "Bir korsan avcısı olarak," diye devam etti Knigh usulca, "sıradan bir gemi kaptanından daha fazla yetkiye sahibim. Donanmadan olsun ya da olmasın bir adamı tutuklatabilirim. Demirlere bağlayabilirim. Hapse attırabilirim. Tanrım, eminim anahtarı bile attırabilirim. Davy Jones'un dolabında bir yerlerde kaybolduğunu hayal edin - okyanusun enginliğinde bir daha hiç görülmemek üzere batan küçücük bir anahtar. Şimdi, bunu yapmamayı tercih ederim - iyi birine benziyorsunuz - ama dediğim gibi, bir

Yapılacak iş." Ayrıca bu ödülü kazanması için ona güvenen bir anne, erkek kardeş ve kız kardeş. "Ve *sen* - bana yardım edebilirsin, Bay Barrels."

Liman işçisinin ağzı bir karış açık kaldı ve sersemlikten uyanır gibi aniden gözlerini kırıştırdı. Yutkundu, Knigh'in gözleriyle karşılaştığında kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu. "Nasıl, efendim?"

"Bana Leydi Vice ve gemisi hakkında bildiklerini anlat."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum, efendim - sadece bir korsan olduğunu biliyorum, efendim. Sadece herkesin bildiği normal şeyler." Tekrar yutkundu, alnı parlıyordu.

Knigh omzunu sıvazladı; bu kadar hesaplı bir manevra olmasaydı dostça olabilirdi. "Bir süredir Arawaké'den uzaktaydım, belki de son haberlerin gerisinde kalmışımdır - bana 'herkesin bildiği' tam olarak ne olduğunu söyle." Kaşlarını kaldırdı, başını eğdi ve gülümsemesini serbest bıraktı.

Herkesle arasına mesafe koyma eğilimindeydi ama bazen yüzeysel de olsa biraz sıcaklık çok işe yarayabilirdi. Ve fae dokunuşlu olmak, iş cazibeyi artırmaya geldiğinde belirgin bir avantaj sağlıyordu.

Liman işçisinin omuzları anında çöktü ve çenesindeki gerginlik azaldı. Ağzının kenarları yavaşça, sadece bir dokunuşla yukarı kalktı. Etrafına bakındı, gözleri çakmak çakmak, kaçamak. "Bakalım... Dedğin gibi güzel bir kız" - bir parmağıyla bilgiyi işaretledi - "ve bir korsan." Başka bir parmak. "Ama her zaman çeyreklik teklif ettiğini duydum, yani..." Gözlerini kırıştırdı ve bakışları Knigh'e kaydı, sanki bir korsanı bir korsan avcısına övgü dolu sözlerle anlattığını fark etmiş gibiydi.

Boğazını sertçe temizleyen Barrels kaşlarını çatarak devam etti: "Sanırım gemisinin adı *Morrigan*, kaptanı FitzRoy adında bir adam. Herkes onun sağ kolu olduğunu söylüyor."

Fıçılar sessizliğe gömüldüğünde Knigh çenesini sıkarak öfkeli bir iç çekti. Bunlar zaten bildiği bilgilerdi. Gemisi ya da kaptanı hakkında biraz daha bilgi edinebilirse, belki buradan nereye gidecekleri konusunda bir ipucu elde edebilirdi. Zorla bir gülümseme daha yerleştirdi. "Peki ya FitzRoy? Nasıl bir ünü var? Favori uğrak yerleri var mı?"

Adamın ağzı bir karış açık kaldı. "Bunu bilemem, efendim. O" -bir omzunu kaldırdı ve tekrar etrafına baktı- "hanımefendiden biraz daha az *makul* diyelim - öyle duydum. Ve Drake'le ilgili bir şeyin kokusunu alırsa, düpedüz şiddete başvurabilir." Ürpermesi bu konuda tecrübeli olduğunu gösteriyordu.

"Drake?" Knigh başını eğdi. Elbette hayır - "Sör Francis Drake gibi mi?" Uzun zaman önce ölmüş bir korsanın konuyla ne ilgisi olabilirdi ki?

"Evet, efendim. Hazinesiyle ilgili hikâyeleri duymuşsunuzdur, değil mi? FitzRoy'un buna takıntılı olduğunu herkes biliyor - bir gün bulacağını düşünüyor." Fıçılar haklı olarak alay etti - aklı başında çoğu insan bundan bir asır önce vazgeçmişti. "Eh, buralarda bulunduğu onca yıl boyunca onu bulamadı." İç çekerek omuz silkti. "Ama bazı erkeklerin takıntılarına ihtiyacı vardır, değil mi?"

Knigh gözlerini kırptırdı ve içten bir gülümseme yerleşti. "Evet. Evet, öyle." Ve saplantı, insanları hata yapmaya itiyordu, karşılaştıkları her ipucunun peşine düşmek gibi. "Teşekkür ederim Bay Barrels, çok yardımcı oldunuz." İki gümüş kron uzattı ve başıyla onayladı. Muhtemelen vermesi gerekenden daha fazlaydı ve Donanma'nın değil kendi cebinden çıkmıştı - rüşvetle işleri olmazdı. Ama Leydi Vice'ı memleketindeki yetkililere teslim ettiğinde alacağı ödülle kıyaslandığında bu hiçbir şeydi. "Gerçekten de büyük bir yardım."

Önce ona yetişmesi ve bağlantısına bir mesaj iletmesi gerekiyordu. Varillere dönerek derin bir nefes aldı ve ifadesine hâkim oldu. Kontrol. Henüz ona sahip değildi.

Ama oluşmaya başlayan bir planı vardı ...

Tek ihtiyacı olan Drake'in hazinesine dair bir ipucu söylentisiydi ve bu ipucu onu pusuya yatabileceği sakın bir yere götürecekti. Sığ kayalıkların olduğu bir yerde, o yelken açıp çıkışlarını engelleyene kadar sıkışıp kaldıklarını fark etmeyecekleri bir yer.

Oh, evet, bu çok iyi olurdu. Gülümsemesini kontrol altında tuttu ama gemisine doğru yürürken parmakları kalçalarında tıkırdıyordu; adımları daha önce attığı adımlardan çok daha hafifti ve deniz havası yaklaşan zaferin tuzlu ve tatlıydı.

Çenesini okşadı. Belki de sahte bir ipucu üretebilirdi. Bir dekor olarak işe yarayabilir ve onu bir yere yerleştirebilirdi. Ama asıl taktik, fısıltıların onu içeri çekmesi olacaktı.

Ana limanlardaki yerel dedikoduları yaymak basit bir mesele olabilirdi. Denizciler ve liman işçileri çok konuşkandı. Gerisini onun için onlar halledecek, Drake'in hazinesine dair bu söylenti ipucunu herkese anlatacaklardı. FitzRoy yemi yutup sahte ipucunu takip ettiğinde, Knigh tuzağını kuracaktı.

Kendisine gelmesini sağlamak varken, neden Arawaké'nin dört bir yanına yelken açıp Bayan Vice'ı arasın ki?

RUMOUR

"**B**ugger."

Vice d ü r b ü n ü kapattı ve tanıdık gemiye tekrar baktı. Evet, yelkenler, o şık gövde, hatta Albion bayrağı dalgalanıyor - kesinlikle *Venatrix*. "Tanrılar kahretsin."

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Vice ve *Morrigan* Arawakéan Denizi'ni boydan boya geçerek gemileri ve yükleri takip etmiş ve ele geçirmişlerdi. Bu da onlara elden çıkaracakları haksız kazançlar ve yiyecek ile tatlı su ihtiyacı bırakmıştı. Kayracou Limanı bölgedeki en iyi seçenektir. Ada hem yasal gemiciliğe hem de korsanlara hizmet etmek arasında ince bir çizgide yürüyordu.

Daha da iyisi, bugün erken saatlerde vardıklarında, arkadaşı ve ara sıra sevgilisi olan Sam adındaki liman işçisi bazı ilginç haberler vermişti. Ve bu seferki sadece gizemli bayraklı gemilerle ilgili masallardan ibaret değildi. Hayır, bu çok daha ilginçti. *Venatrix* bir hafta önce yakındaki bir adada demirlemiş, mürettebatı da kıyıda *kazı* yaparken görülmüştü.

Bir korsan avcısı neden kazı yapsın ki? Başındaki ödül den bile daha iyi bir hazine kokusu almadıysa tabii...

Bunu duyar duymaz Fitz hiç vakit kaybetmeden Kayracou Limanı'ndaki her gevşek dudaklıdan bilgi toplamak için iskelet bir ekip dışında herkese emir verdi.

Adam takıntılıydı.

Geri gelen söylentiler karışıkta. Bazıları Drake'in hazinesine dair ipucunun Kaptan Blackwood'un elinde olduğunu söylüyordu. Diğerleri Blackwood'un arama yaptığını ama bir şey bulamadığını söyledi. Diğerleri ise onun sadece

zenginliği kendine almakla ilgileniyordu. Gerçek ne olursa olsun, Fitz o zamandan beri kulübesinde pinekliyordu.

Blackwood bir şey bulduğu için mi buradaydı? Yoksa sadece burası en yakın büyük liman olduğu ve erzağa ihtiyacı olduğu için mi buradaydı?

Her halükârda Perry, Bricus ve mürettebatın çoğu eğlenmeye gitmişti ve *Venatrix'in* ince çizgileri kalbini hoplatırken o nöbet tutmaya devam ediyordu.

O gemi onun olmalıydı, lanet olsun.

İç geçirerek dürbünü kemerindeki çantasına yerleştirdi ve güvertede volta atarak dalgınca Barnacle'ın çenesinin altını kaşdı. Burası dostane bir limandı - FitzRoy *Venatrix'in* peşinden gitmeyi kabul etse bile, burada asla ateş açıp komşu gemileri, iskeleleri ve tavernaları ve Kayracou'nun iyi niyetini riske atmazdı.

Parmakları *bir şeyler yapmak* için kaşınırken, camı tekrar çekti ve *Venatrix'i* izledi. Demirlemişlerdi, yelkenleri açılmıştı. Bir hareket telaşı, kıyıya çıkmak için teknelerini indirdiklerini gösteriyordu. Sağını solunu tararken inledi - demirledikleri yerde, ayrılan her gemi gövdelerinin birkaç metre yakınından geçmek zorundaydı.

Morrigan yine *Üç* adlı tüccar gemisi kılığındaydı ama bu kılık sadece üstünkörü bir bakışı kandırmak için tasarlanmıştı, bir korsan avcısının yakından incelemesini *değil*. Port Royal'de Blackwood'un burnunu sürttükten sonra Perry ona her an tetikte olması gerektiğini söylemişti. Neye bakacağını biliyordu - kapalı silahlıklarının dış hatlarını fark edecekti.

Limana yanaşırken *Morrigan'ı* fark ederse, onun -gözlerini kısarak dürbününe baktı- *on* topundan tam bir borda almak için en uygun konumda olacaklardı.

"Saçmalık." Muhtemelen onu da tanıyacağı için saklanmak zorunda kalacaktı. "Kahretsin!"

Nöbette kalan bir düzine el, zar oyunlarından başlarını kaldırıp kaşlarını kaldırarak baktı. Barnacle bile omzundan sıçradı ve en sevdiği yeri mahvettiği için keskin bir *miyavlama* sesi çıkarmak üzere döndü.

"Üzgünüm, küçük cin-kedi," diye mırıldandı Vice.

Bardağı bir kez daha kaldırarak yanaklarını şişirdi ve mürettebat arkadaşlarına yaklaştı. "Avcı liman ağzında," diye mırıldandı. "Adımızın ve silahlarımızın kapalı olduğundan emin olun ve *Morrigan*, Vice ya da FitzRoy kelimelerini *aklınıza* bile getirmeyin."

Saba ayağa kalktı, kara gözleri tetikte, yüzü sakindi. "Evet, *hanımefendi*." Sırıtırken dişleri jasper kahverengisi teninde parlıyordu, bir kaşı ona bu kadar resmi bir şekilde hitap edilmesinden dolayı titriyordu. Uzun örgüsünü omzunun üzerinden atarak işe koyuldu ve diğerleri de oyunu bırakarak onu takip etmek için acele ettiler. Vice gözlerini kısarak limanın geri kalanını inceledi. Onunla *Venatrix* arasında birkaç gemi sallanıyordu - bu gemiler Şimdi.

Ama yine de bunu Kaptan'a ve Perry'ye bildirmek zorundaydı. Bunun onun hatası olduğuna dair bir yol bulacaklarına şüphe yoktu.

Vice içini çekti ve FitzRoy'un kamarasına gitmeden önce omuzlarını dikleştirdi.

Peki ya bu bir fırsat olabilir miydi? Biraz sinsilikle *Venatrix*'i devre dışı bırakabilirdi. Birkaç halat buradan kesilir, birkaç düğüm umutsuzca oraya dolanır ve yelken açamazlardı. *Morrigan* takip edilmeden geçip gidebilirdi.

Ayrıca, gelgiti biraz daha erkene çekebilirse, mesela yarım saat, o zaman Blackwood'un mürettebatı alarına bile geçmezdi. Hiçbir akıllı kaptan yarım saat daha limandan ayrılmayacakken neden toplar dolu halde nöbette olsunlardı ki?

Sadece birkaç saat sürerdi. Perry ve Kaptan'ın, o zaferle dönene kadar bilmeleri bile gerekemeyecekti. Bir sorunu rapor etmek yerine, onlara çoktan uygulanmış ve fiyonkla bağlanmış bir çözüm sunacaktı. FitzRoy hediyeye *bayılırdı*. Ve ondan ne kadar çok puan alabilirse, sonunda ona kaptanlığı verme olasılığı da o kadar artacaktı.

Gülümseyerek kapıdan uzaklaştı ve rotasını değiştirdi. "Bu gece," dedi Saba'ya yaklaşarak, "beni idare et. Eğer biri sorarsa - ben *Ateşböceği*'ndeki çocuklardan biriyle kaçtı."

Saba kaşlarını kaldırarak işinden başını kaldırdı. "Peki sen nerede o l a c a k s ı n ?"

"*Firefly*'daki çocuklardan biriyle."

"Gidiyorsun" - *Venatrix*'e doğru baktı - "Vice, yapma. Perry senin bağırsaklarını jartiyer olarak kullanacak." Koyu renk gözleri sivri bir bakışla parlıyordu.

"Sadece başarısız olursam. Ayrıca, onları çıkarmak için önce beni yakalaması gerekecek." Vice sırtıttı.

"Yapamam -"

"Yapabilirsin ve yapacaksın da. Sadece bir saat kadar sürecek."

Saba burnundan soludu ve bir omzunu kaldırdı. "İyi, ama dikkatli ol - bu bir Donanma gemisi, bizden farklı yönetiliyorlar - bir

güvertede uygun nöbet."

"Not edildi." Göğsü çarpan Vice selam verdi ve kamarasına doğru geri çekildi, bakışları hâlâ *Venatrix*'teydi.

QU)(TNORK

A Birkaç saat sonra, gün batımının parlak renkleri solup gökyüzü mürekkep karası ve yıldızlarla dolduğunda, Vice gecenin içine süzüldü. Koyu renk kıyafetler ve hançerler giyiyordu. Bu bir iş değildi

Tabancalar çok gürültülüydü, ama yokluklarını şiddetle hissediyordu ve eli sürekli kemerindeki boş yere gidiyordu.

Sorun olmazdı - zaten kimse onu görmeyecekti, bu yüzden silaha gerek yoktu. Gizlice gir, sıvış, iş bitti.

Venatrix'e en yakın iskeleye doğru döndü, depolar arasındaki karanlık sokaklardan geçti ve yetersiz lamba ışığından sıyrıldı.

Duraklayarak bölgeyi taradı. Muhafız yoktu - burası iyi bir noktaydı.

Karanlık suya yavaşça girdi. Serin ama katlanılabilir bir havası vardı ve her türlü rahatsızlık denizde olmanın verdiği hoşnutlukla dengeleniyordu. Yavaşça yüzdü, *Venatrix*'e doğru birkaç yüz metre boyunca geniş bir rota çizdi, dalgaların kucağı onun sessiz şırıltısını örtüyordu.

Sancak tarafına, rıhtımlardan en uzağa yaklaştığında, sadece yüzeyin altına tekme atmaya başladı ve geminin gölgesine geçerken hiç ses çıkarmadı.

Lordlar ve Bayanlar, eğer yakından daha da güzel görünmüyorsa. Gövdenin tahtaları düzgün ve aynı hizada yontulmuş, hepsi birbirine eklenmiş ve neredeyse tek parça gibi görünene kadar siyaha boyanmıştı.

Su hattının hemen üzerinde, gövde metalik bir şekilde parlıyordu. Bakır kılıflı. Bu oldukça pahalıya mal olmuş olmalıydı. Yine de Donanma bunu karşılayabilirdi ve bunun hıza ne kadar yardımcı olduğunu ve düzenli olarak bakım yapma ihtiyacını ortadan kaldırdığını duymuştu.

Şimdi daha yakındaydı, yumuşak bir konuşma yapan birkaç erkek sesi suyun üzerinde sürükleniyordu.

Su sıçratmamak için yavaşça hareket ederek *Venatrix'in* gövdesine tırmandı. Burada sancak tarafında gölgede kalıyordu ve pruvalara ulaştığında karanlığın içinde daha da derin bir gölge gibi görünecekti. İskele tarafına tırmanırsa, kasabanın uzaktaki ışıklarına karşı siluet haline gelecek ve dikkatsiz bir bekçi bile onu hemen fark edecekti.

Ayak ayak üstüne, el el üstüne, tırmanma hareketi bunca yıldan sonra kolay geldi ve ıslak giysilerinin ağırlığına ve soğuğuna rağmen kasları hareketle birlikte şarkı söyledi.

İhtiyacı olan şey buydu - aksiyon. Eski hayatında eksik olan şey buydu - 'hanımefendiliğin' tırmanmaya ya da gece yüzmeye yeri yoktu. Lanet olsun, 'hanımefendiliğe' şimdi yaptığı hiçbir şeyde yer yoktu.

Sırtarak ön direğin halatlarına tırmandı - Perry'nin bile onaylayacağı kadar metodik bir şekilde önden arkaya doğru süpürüyordu. Güvertede sekiz adam vardı -gece nöbetçileri- ama hepsi de iskelelere doğru bakıyor, sırtlarını ona dönüyorlardı. Ne de olsa açık denizden kim yaklaşabilirdi ki?

Ellerinin ve ayaklarının altındaki halatların gıcırtısı, dinlenmekte olan bir geminin korosuna karıştı - esinti, esneyen ahşaplar, iç çeken deniz. Yine de Vice yukarı tırmanmanın verdiği eforla olabildiğince sessiz nefes aldı. Gece havası ıslak giysilerini ve alnında biriken teri serinletiyordu.

Neredeyse geldik.

Nöbet tutan adamların başlarının yirmi metre üzerinden geçerken kalbi gümbürdüyordu. Baş güvertedeki lambaları, buradan bakıldığında neredeyse yıldızlar kadar uzak ve küçük parlıyordu. Sonra ellerini avluya dayadı ve ayak parmaklıklarına tırmandı.

Şimdiye kadar çok iyi.

Burada güvertenin neredeyse durgun su üzerindeki hafif sallantısı bir kabarma gibi geliyordu ama deniz bacaklarını bunun için uzun zaman önce geliştirmişti. Birkaç saniye içinde, ön yelkeni serene bağlayan ilk halata doğru yan adımlarla ilerledi.

Böylesine güzel bir gemiye zarar verecek bir şey yapmak utanç vericiydi ama yelkenler tekrar kolayca yerine bağlanabilir, kalıcı bir hasar oluşmazdı. *Venatrix'i* ele geçirmek için Kaptan'ı kabul etmeye ikna etmek için yaptığı en iyi girişimleri sadece bağlayıcı olmayan bir yanıt almış olsa da, bu gemiye *asla* sahip olamayacağı anlamına gelmiyordu.

"Şimdi," diye fısıldadı, bıçağını çekmeden önce avluyu okşayarak, "bu sadece geçici, sevgilim. Benim olduğunda sana çok iyi bakacağım."

Halata çarpan çeliğin fısıltısı yüzünü buruşturmasına neden oldu - gergin kulaklarına yüksek geliyordu ama güverteden duyulmuyordu.

Şu anda yelken katlanmış ve serenin üstüne istiflenmiş durumdaydı. *Venatrix*'in mürettebatı yelken açmaya kalktığında köşelerindeki bağlarını keserse, yelken sadece bir avuç halat tarafından tutularak alt kenarından çırpılacaktır. Tamamen işe yaramazdı.

Şimdi -bir sonraki serendeki baş yelkene ve onun üzerindeki topgallant'a doğru yirmi fit daha yukarı baktı- eğer bu *bir şekilde* gemideki her yelkenin başına gelseydi, sıkışıp kalırdı.

Bu düşünceye sırtarak işine geri döndü.

KORKULUKLARIN HEMEN ALTINDA ASILI DURAN Vice arkasına yaslanıp el işine baktı. Buradan anlaşılmasa da, baş ve ana direklerdeki tüm yelkenler, onları sabit tutan halatlar dışında, serenlerden ayrılmıştı. Yelkenleri açmak için bu ipleri çözen sıradan bir el, kesik uçları tam olarak nerede bıraktığına bakmayı akıl edemezdi.

Şaplakçıyı bırakabilirdi - o tek başına fazla uzağa gidemezdi. Geriye sabotaj için sadece mizana direği kalıyordu. Bakışları mizana direğinden aşağıya, kaptanın kamarasının bulunduğu yükseltilmiş güverteye kaydı.

Blackwood'un elinde Drake'in hazinesine dair bir ipucu olsaydı, onu orada saklardı.

Ve şimdi buradaydı. En azından bir göz atmamak kabalık olurdu.

Bu lambalar ve güvertedeki nöbetçiler varken, kaptanın kamarasına kış pencerelelerinden gizlice girmek en kolayı olacaktı. Etrafa tırmanabilir, açık bir pencereden içeri girebilirdi - hava yeterince sıcaktı, havalandırma için bir tanesini açık bırakabilirdi.

Mizana direği perdelerine tırmanmak ve mizana tepesini sabote etmek hiç zaman almadı ama aşağı inerken güvertede tur atan bir muhafızın göz hizasının üzerinde durmak zorunda kaldı. Nöbetçi alarm vermeden geçip gittiğinde nefes verdi ve küpeştenin altından devam etti.

Sonunda ayakları kefenlerin bağlandığı dar çıkıntıya indi. Elleri ipin son kısmında sıkı sıkıya tutunduğunda durup soluklanma fırsatı buldu. Kolları artık sıcaktı ve -

Ayak sesleri.

Başka bir pistteki saatlerden biri, şüphesiz.

Kulaklarını zorlayarak kış taraftaki çıkıntıya doğru ilerledi. Hiç ses çıkarmadı - adam duymayacaktı. Kendi kendine başını salladı ve uzun bir nefes aldı.

Bir sonraki bölüm zordu - aşağı inmesi gerekiyordu, bu yüzden elleri bu çıkıntının üzerindeydi ve ayakları ... şey, gidebilecekleri hiçbir yer yoktu. Gövde çıplak ayak parmaklarına küçük bir tutunma sağlayabilirdi ama gerçek bir dayanak yoktu.

Sonra ağırlığını ellerine vererek kış tarafa uzanması ve küçük, sabit bir pencerenin etrafındaki oymalı pervazı tutması, oradan karşıya geçmesi ve köşeden kışa doğru tırmanması gerekiyordu.

Kollarını sallayarak başını salladı.

Bunu yapabiliirdi.

Derin bir nefes daha alarak çömeldi, çıkıntıyı kavradı ve ayaklarını aşağı bıraktı. Kalp atışlarını hızlandıran bir an boyunca, ani ağırlık kollarını sürükleyerek sallandılar ama dişlerini sıktı ve bacaklarını içeri çekerek kontrolü ele geçirdi.

Dudağını ısırarak sol eliyle çıkıntıyı bıraktı ve pencereye doğru uzandı. Sadece bir buçuk, belki de iki adımdı ama tüm ağırlığını sağ koluna verdiğinde fersahlarca uzanmış gibi hissetti.

Yumuşak bir nefes alması gerekirken, parmakları kalıplanmış pencere çerçevesine kapandığı anda homurdanarak dışarı çıktı.

Saçmalık.

Ayak sesleri yaklaştı.

Kıpırdamadan durdu, ayaklarını uzattı, kolları yanıyordu. Hareket ederse daha fazla gürültü çıkarabilirdi.

En azından hava hâlâ karanlıktı - durun, hayır, doğudaki gökyüzü daha mı aydınlıktı? Lanet olsun, saat kaçtı? Herhalde şafak sökmek üzere değildi. Yutkundu, avuç içleri terden kayganlaştı, ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bu her zaman bir uyarıydı, fae kanının bir armağanıydı.

Eğer o adam -ayak sesleri hâlâ geliyordu, sabitti, yaklaşıyordu- parmaklıkların üzerinden bakarsa, onu hemen görürdü. Burada hiç siper yoktu.

Kalçasındaki hançer birden kurşuni bir ağırlığa dönüştü. Daha önce de öldürmüştü, evet, ama onlar teslim olmaları için bir şans verilen insanlardı.

ve onu almamışlardı. Gemilerini ve yüklerini hayatları pahasına korumaya karar vermişlerdi. Onunla karşılaşıklarında ellerinde silahları vardı ve bir savaşın içinde olduklarını *biliyorlardı*.

Donanmaya kaydolmuş ve kötü şansı yüzünden bu gece nöbete kalmış zavallı bir adamdı. Duyduğu homurtuyu araştırmak için güvertede dolaşıyordu.

Tanrım, kolları yanıyordu.

Dişlerini sıktı, nabzı kulaklarında uğulduyordu.

Bir el başının üç metre yukarısındaki parmaklığa indi.

Gözlerini açarak kalın parmaklara, kısa tırnaklara ve tırnakların altındaki kire baktı.

Git başımdan!

Aslında, yapabileceği - ya da ona yaptırabileceği.

Nefesini tutarak ayaklarının sarkmasına ve farkındalığının yayılmasına izin verdi. Geceleyin deniz daha serin, daha dolgun ve küçük yaratıklarla doluydu.

Yutkundu. Odaklandı. O organizmalar şu anda önemli değildi. İhtiyacı olan -

Çizmeli ayaklar güvertede başının yanında ayaklarını sürüyerek ilerledi. şimdi olmalıydı.

Venatrix'in kavisli gövdesi suyun içinde hafif duruyordu - ona göre devasa ama uçsuz bucaksız okyanusa karşı önemsizdi - ve diğer tarafta, eğer bir dalgayı itebilseydi ...

İskeleden bir sıçrama sesi duyuldu.

Ani adımlar - adam dönüyor mu? - ve sorgulayıcı bir ses. "Ne oluyor?

."

Ayak sesleri, hızlı, ama iskeleye doğru azalıyor. Direkte gölgeler Kaymış. Yan taraftan bakmak için lambalardan birini almış olmalı.

Nefesini bırakarak sarktı ve bir anlığına gözlerini kapattı. Tanrılara, Lordlara ve Hanımlara şükürler olsun.

Venatrix'in etrafında tırmanmaya devam ettiğinde kolları gerçekten yanıyordu. Sabit pencereyi geçti, sonra kış tarafındaki köşeyi süsleyen yaldızlı oymalara uzandı. Son bir kez daha kolları yandı, sonra pencereden çıktı, ayaklarını sürüyerek ilerledi ve sonunda kıvrılmış bir meşe yaprağının üzerindeki bir noktaya yerleşti.

Gözlerini sıkarak derin nefesler aldı, bu kez homurdanmamaya dikkat etti. İskeleye kadar sessizdi, sonra ayak sesleri yeniden başladı, yavaşça öne doğru yürüyorlardı.

Oh, Lordlar. Çok yakındı.

Kaptanın kamarasına açılan kanatlı pencerelerin hizasındaki köşede manevra yapmak bir dakika sürdü. Burası da bir başka zor noktaydı, suyun üzerine doğru eğiliyor, baldırlarını ve pazularını yakıyordu.

Suya düşmeden önce mümkün olduğunca çabuk içeri girmesi gerekiyordu.

Büyük olasılıkla bir ofisi ya da yemek odası ve uyumak için ayrı bir yeri vardı. Birisi bu donanma gemilerinde kaptan için böyle bir yer olduğunu söylemişti, tıpkı bir zamanlar Fitz'in ofisi olan yeri şimdi onun işgal etmesi ve kaptanın yatak odası olarak kullanılan tek bir odaya çekilmesi gibi.

İçeri baktı.

Karanlık. Gözlerini kısarak camdaki yansımasına baktı - bu bir masa ve sandalyenin soluk hatları mıydı? Ve daha içeride, bir tarafta... alçak bir şekil. Bir ranza mı?

Kahretsin, sadece bir oda... ama boş görünüyordu. Belki karada uyuyordu, belki de güvertedekilerden biriydi - yüzlerine bakmamıştı.

Bir pencerenin üzerindeki oymalı parşömeni kavrayarak ayaklarını köşelere sıkıştırdı ve sağ eliyle bıraktı. Diğer kolu titriyordu - neredeyse bir saattir tırmanıyor olmalıydı.

"Haydi, güzelim," diye fısıldadı ve pencereyi çekti. Ses çıkarmadan pencere açıldı.

Görünüşe göre *Venatrix* biraz tatlı konuşmayı seviyordu. Onu almak için geri döndüğünde, ona istediği tüm tatlı konuşmaları memnuniyetle yapacaktı. Sırtarak, uslu bir sabrecat gibi pencere pervazını okşadı ve içeri süzüldü.

Çömelerek yere indi, alçak ve sessizdi. Gözlerini kırpıştırarak nefesini tuttu ve gözlerinin içerideki derin karanlığa alışmasına izin verdi. Fae kanı karanlıkta çoğu insandan daha iyi görmesine yardımcı oluyordu ama yine de alışması biraz zaman aldı.

İlk araştırmasında pek ilgi çekici bir şey bulamadı. Kütükler, kitaplar, düzgünce rulo haline getirilmiş haritalar, pusula ve sekstant yan taraftaki kutulara istiflenmişti. Çekmecelerde özenle katlanmış giysiler, hokka, bakır uçlu kalem ve kullanıma hazır kurutma kâğıtları bulunan bir masa.

Lanet olası donanma - ellerinden gelse kumsaldaki çakıl taşlarını bile sıraya dizerler.

Yazı masasının arkasındaki küçük raflarda kâğıtları karıştırırken, silindirik bir deri çanta çıktı. İlk başta bunun bir

ama bunun için çok küçüktü. Taba rengi deri çatlamıştı ve onu kaldırdığında ağırlığı çok azdı.

Parşömen kutusu mu? Öyle olmalı. Ve parşömenler eskiydi. Kalp atışları hızlandı.

Elinde çevirdi - bu deri görünüyordu -

Yüzeye kabartılmış bir ejderha. Az miktardaki ışığı yakalamak için açtı verdi, ama evet - kanatlar, iki bacak, kıvrık kuyruk. Kesinlikle bir ejderha. Biraz kabaydı ama muhtemelen yüzyıllar önce yapılmıştı ve yıllar boyunca hırpalanmış olmalıydı.

Neredeyse kahkahaya dönüşen bir of çekerek çantayı göğsüne bastırdı. İşte buydu - Drake'in hazinesine dair bir ipucu. Daha fazla ses çıkarmamak için dudağını ısırды ve çantayı gömleğinin içine sokmadan önce ayaklarının üzerinde zıpladı - baş aşağı gitmediği sürece orada güvende olacaktı.

Kalbi hızla çarparak diğer kâğıtları bulduğu yere geri itti. Her şey yerli yerindeydi ve Blackwood onun burada olduğunu asla bilmeyecekti.

Güverteye açılan kapıya doğru sırtarak selam verdi. Onun bu kadar yakın olduğunu hayal bile edemezdi.

Vice tekrar pencereye tırmandı ve arkasından hafifçe kapattı. Sancak tarafına doğru tırmanırken kaslarının daha önceki şikâyetleri unutulmuş, damarlarında dolaşan heyecan tarafından silinmişti.

Blackwood'un gemisi devre dışı bırakıldı ve Drake'in hazinesine dair bir ipucu - Perry bile bunun büyük bir darbe olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktı. Ve Fitz, açık denizde bir daha karşılaştıklarında *Venatrix*'i ele geçirme isteğini kesinlikle yerine getirecekti. Sorumluluk alma, başarılı bir plan tasarlama ve uygulama ve bir sorunla kararlı bir şekilde başa çıkma becerisini kanıtlamıştı. Bir kaptandan daha fazla ne isteyebilirlerdi ki?

Yanağının içini ısırды - ya bu olacaktı ya da heyecandan kahkahalarla gülecekti ve Kraliyet Donanması'na ait bir korsan av gemisinin bordasından sarkmanın yeri gerçekten burası değildi. Birkaç derin nefes alarak kendini sakinleştirdi ve gövdeden aşağı indi.

Alarm sesi yok. İyi işti.

Vice parıldayan suyun üzerinde durdu ve parşömen kutusunu dişlerinin arasına sıkıştırdıktan sonra yüzerek uzaklaştı.

Venatrix'i bir daha gördüğünde, onu kendisininmiş gibi kabul edecekti.

S (T T) N G S A) L

"P

Kaptan," diye bağırdı nöbetçi. "*Morrigan*."

Knigh kafasını kaldırdı. Yakınlarda olduğuna dair bir ipucu almıştı ama bu kadar erken mi? İçinden bir heyecan geçti. Eğer gelirlerse

Burada olduğunu fark etmeden limana girerlerse, liman girişini kapatabilir ve onları içeride hapsedebilirdi. Ağzı bastırılmış bir sırıtişla seğıirdi. Onu alt ettiğini düşünüyordu - bu ona kesinlikle gösterecekti. Kötü şöhretli Bayan Ahlaksız'ı yakalamanın bu kadar kolay olacağını kim bilebilirdi? Belki de o tatsız bağlantılara ihtiyacı kalmayacaktı.

İskeleye doğru ilerledi ve üsteğmenine başıyla selam verdi. "Emirlerimi bekle Munroe."

Sabahın erken saatlerinde güneş dalgaların üzerinde parlıyordu. Rıhtımdan *Morrigan* geldi, suyu pürüzsüzce yaparak. Şimdiden limanda mı? Kahretsin - sandığından daha iyi gizlenmiş olmalıdır.

Küpeşteyi tutarak adamlarına seslenmek için başını hafifçe çevirdi ama gözlerini yaklaşan gemiden ayırmadı. "Demir alın, yelken açın!"

Munroe emirleri iletti ve birkaç dakika içinde bağırışlar geminin en uzak noktalarına kadar yayıldı; adamlar demir almak ve itaat etmek için acele ediyorlardı.

Knigh gözlerini kısıtı - *Morrigan* nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyordu? Gelgit henüz gemilerin bu kadar kolay geçebileceğı kadar yüksek bile değildi, ama işte geldi ve -

O. *Morrigan*'ın parmaklığında, siyah saçları uzun ve rüzgârda savruluyordu - Vice. Onu son gördüğünden farklı olarak kırmızı bir frak giymişti, örgüsü ve düğmeleri parlıyordu. Gösterişliydi, beline ve göğsüne tam oturuyordu.

gösteriş yapmak için. Bir hanımefendi gibi davranıyordu ama burada, denizci gibi giyinmiş bir halde parmaklıklara yaslanmışken... *kendine* benziyordu.

Kaşları havaya kalktı ve genişçe sırttı. "Kaptan Blackwood," diye seslendi el sallayarak. "Güzel bir sabah, değil mi?"

Çenesi gerginlikten patlamıştı. Sadece gösterişçi değil, ukala da.

Arkasında, *Morrigan*'ın mürettebatı bulundukları yerden ona bakıyordu. Hiçbirinin pek acelesi yok gibiydi.

"İskele toplarını hazırlayın," diye bağırdı, gözleri ona sabitlenmişti. Diğerlerini riske atmadan limanda ateş edemezdi ama komutu duymuştu ve *bir şeyler* yapıyor olmak sinirini biraz olsun hafifletmişti.

Neredeyse onunla aynı hizada olan Vice cep saatini çıkardı ve açıp bakıyormuş gibi yaptı. "Umarım sizi çok erken uyandırmamışımdır, Kaptan." Saati elinden bıraktı ve teatral bir esnemeye gerindi.

O lanet kadın. Boğazında bir hırıltı duyuldu ve ne yaptığını anlayamadan tabancasının yumuşak kabzası elindeydi. Horozu geri çekti, kolunu düzeltti ve kadının omzunun üzerinden nişan aldı.

Sadece bir uyarı atışı. Ne de olsa onu canlı ele geçirmesi gerekiyordu. Adaletle yüzleşmesi gerekiyordu ve onun hakkında şarkılar söyleyen o aptalların, işlediği suçlar yüzünden asıldığını *görmeleri* gerekiyordu.

Tetiğe bastı. Dumanlar yükseldi ve *çatırtı* limanda yankılandı.

Gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde eğildi ve omzunun üzerinden, kendisinden bir adım kadar uzağa fırlayan kurşunun geldiği yere baktı.

Ve güldü. *Güldü*.

Vahşi Av onu aldı - kim kendisine ateş eden birine *gülebilir* ki? Tanrım, ne gülüştü ama... Başını geriye attı ve buradan bile gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu.

Kalbi vücudunu yakan bir öfkeyle çarpan Knigh dişlerini sıktı.

Neden hareket etmiyorlardı? Tanrım, kendine gelmesi gerekiyordu. Yutkundu ve iki uzun nefes aldı. Al. Dışarı. Al. Dışarı.

Çenesini açarak boğazını temizledi. O kaptandı, kontrolü elinde tutması gerekiyordu. Lordlar ve Leydiler geçen seferki gibi aklını kaybetmeyi göze alamayacağını biliyordu. Bir daha asla.

Göz kırptı. *Odaklan, Knigh*. Gemisinin durumu neydi? Henüz yelkenlerin açıldığını duymamıştı ve bolca zamanları vardı. Sondaj yapmışlardı.

Bu - sıkı bir gemi işletiyordu ve dört dakika otuz iki saniyede hazır olabiliyorlardı.

"Munroe, bu yelkenlerin açılması neden bu kadar uzun sürdü?"

Sanki cevap verir gibi, branda kanatlarının sesi duyuldu. Rahat bir nefes aldı - yeterince çabuk peşine düşeceklerdi ve limandan çıkar çıkmaz ona güvenli bir şekilde ateş edebileceklerdi. Bu -

Ses yanılttı - rüzgârı yakalayan bir yelken değildi bu. Sesler dehşet içinde yükseldi.

"Ne -" Tam zamanında döndüğünde üç ana direk yelkeninin de serenlerinden ayrılarak düştüğünü gördü. Sonra ön direk de yelken açar. "Nasıl -" Kalbi sıkıştı, bir anlık acıyla nefesini çaldı. Mizana üst yelkeni de onu takip etti. Geriye sadece spanker, yelken ve uçan flock kalmıştı ve *Venatrix*'i hiçbir yere götüremeyeceklerdi.

Bu mümkün değildi. O çok dikkatliydi, mürettebatı da disiplinliydi. Yelkenler seren direğinden öylece çözülmezdi.

Tabii...

Morrigan'a döndüğünde, Vice sırtıyordu, gözleri parlıyordu, şaşırmamıştı. *Morrigan* birkaç metre öteden geçti ve alaycı bir selam verdi, saçları gemisini hatasız bir şekilde limandan çıkaran esintiyle karışmıştı. Mürettebat yelkenleri bir araya toplamak için koştururken, aynı rüzgâr kendi yelkenlerini de güvertede savuruyordu.

Bunu *o* yapmıştı. Bir şekilde. Dün onlar geldikten sonra gemiye gizlice girmiş, yelkenleri sabote etmiş ve sonra da alarm vermeden ayrılmış olmalıydı. Ne tür bir deli korsan bir donanma gemisine biner?

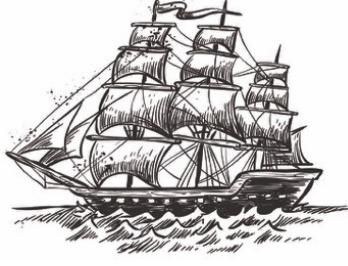
Göz kırptı, elini dudaklarına götürdü ve ona yavaş bir öpücük kondurdu.

Cildi yandı. Onu sadece güzel bir ödül için yakalamak istemişti ama şimdi

...

Boğuk emirler yağdırarak parmaklıkları kavradı, eklemleri ağrıyordu ve bembeyazdı. Şimdi işi kişiselleştirmişti.

TK (CLU (

L Vice çenesini kaldırarak parşömen kutusunu uzattı. Fitz'e ve onun ipucuna uzanırken elinin titremesine gülümsedi. Gözleri açgözlülükle, arzuyla, heyecanla parlıyordu - kim bilir? Belki de üçü birden.

İtiraf etmekten nefret etse de Knigh Blackwood'un yanından hızla geçmek biraz hayal kırıklığı yaratmıştı. İdam değil - yelkenlerin güverteye düşüşünü izlemek... Lordlar, bu mezara kadar taşıyacağı bir andı. Hayır, hayal kırıklığı bu değildi - onun yüzüydü. Yelkenlerin düşüşünü izlemiş, ona bakmış ve kaşları *neredeyse çatılacakmış* gibi aşağıya inmişti ama...

Ama umduğu o derin şok, dehşet ve onu alt ettiğinin farkına varma ifadesi yoktu. İfadelerini bunun için çok iyi eğitmişti. Pislik.

Evet, bu bir hayal kırıklığıydı. Ama bu, Fitz'in bakışlarını onunla çanta arasında gezdirmesi, almadan önce beklenti içinde dudaklarını yalaması - neredeyse bunu telafi ediyordu.

Kamarasında, odanın ortasını kaplayan yemek masasının iki yanında durdular. Sabah ışığı kış *tarafındaki* pencerelerden süzülüyor, yaldızlı işlemeleri parlatıyordu. Pencerelerin etrafındaki oymalı pervazlar. Yan sehpanın üzerinde küçük bir sandık. Yan sehpanın aslan ayakları. Yatağının üzerindeki büyük aynanın çerçevesi. Karyola direklerinin süsleri bile. Sonra yaldızlı şamdanlar, masanın ortasındaki devasa oval tabak ve yukarıda parıldayan avize vardı.

Fazlalıklara rağmen, altın rengi ışık, ayaklarının altındaki kalın desenli halı ve yatağın etrafındaki kırmızı kadife perdeler mekânı neredeyse rahatlatıyordu. Soğuk bir gecede yatağın yumuşak ve sıcak bir yer olduğunu deneyimlerinden biliyordu.

Araları bir süredir gergindi - onun hakkında anlatılan hikâyeler ve şarkılar da buna yardımcı olmuyordu. Bir mürettebat üyesinin zafer ve macera hikâyelerinde kaptanını gölgede bırakmaması gerekirdi. Hiç şüphesiz bu yüzden onu o rahat yatağında ağırlamayı bırakmıştı. Muhtemelen söz verdiği kaptanlık teklifini geciktirmesinin nedeni de buydu.

İlişkilerini yeniden alevlendirmeye çalışmayacaktı ama artık kaptanlık onun elindeydi. Eğer bu onun iyiliğini kazanmazsa, Drake'in hazinesini bir tepside teslim etmek dışında hiçbir şey kazanamazdı.

"Nedir bu?" Çantayı inceledi, parmakları kabartmalı ejderhayı okşuyordu.

Omuz silkti, ellerini kaldırdı. "Bilmiyorum - ilk gören sen olmak istersin diye düşünmüştüm." Daha fazla nankörlük - buna ihtiyacı olduğundan değil. Elbiselerini çıkarıp kendini onun istediği *her şeyi* yapması için bir tabakta sunabilirdi ve o çatlak eski deriden başını kaldırıp bakmazdı bile.

Fae cazibesi bile Drake'in hazinesine dair bir ipucunun yanında hiçbir şeydi. "Aç o zaman." Çantaya doğru başını salladı, ellerini sıkıp gevşeterek Ellerini. Kollarındaki tüyler diken diken oldu. Cildi karıncalandı.

Güzel, demek ki heyecanlı olan tek kişi o değildi. Açmamak onu neredeyse öldürüyordu, ama yüzündeki ifade buna değdi - dudaklar hafifçe ayrılmış, yanaklar kızarmıştı. Bunu daha önce de görmüştü ama o zaman çok daha az kıyafet giymişlerdi.

Boğazı yavaş bir yutkunmayla titredi ve kalın, uzun parmakları şaşırtıcı derecede nazik, neredeyse saygılı bir şekilde çantayı çevirerek açtı.

Bir parşömen çıkarırken bir kâğıt fısıltısı duyuldu. Demek doğru tahmin etmişti. Hafif, kremi kâğıt, kalın ve pürüzsüz - iyi kalite. Adam kâğıdı açarken nefesini tuttu. Kenarları yırtık pırtık olsa da şaşırtıcı derecede iyi durumdaydı.

Masanın üzerine eğildi, düz tuttu, kaşlarını indirerek masayı taradı. "Ben - bu saçmalık."

Göğsü zıpladı. "Ne?" Hayır, kesinlikle -

Parşömeni net bir şekilde görebilmek için masanın etrafından dolanarak adamın yanına geldi. Bir dizi harf, boşluk yok, hepsi büyük harf, *U* yok. Karnını sıktı ve nefes verdi, omzu onunkine sürtündü. "Saçmalık değil - Latium, eski yöntemle yazılmış." Bunun için tanrılara şükürler olsun. "Yazıtlarda kelimeler arasında her zaman boşluk kullanmazlardı, bazen nokta koyarlardı ama normalde boşluk kullanmazlardı." Güven verici bir gülümsemeyle adamın elini okşadı - adamın teni sıcaktı, sanki kendisi okumak için yanıp tutuşuyordu.

"O zaman ne yazıyor?"

"Bakalım..." Parşömenin üst kısmına ağırlık verdi. "*Ben, Amiral Drake*" - kaşlarını çattı, o sadece bir Koramiral'di ama belki de konumunu abartmak istiyordu - "*hazinem yok - ne? Ve sadece bir aptal iki yüzyıl sonra hâlâ onu arıyor olabilir.*" Ağzı kurudu ama okumaya devam etti, sesi kelimelerle boğuk boğuk çıkıyordu. "*Gümüş. Altın. Yakutlar. Hiçbiri sizin için değil, Madam Lyons.*" Nefesleri sert ve hızlı geliyordu, alev sırtını, boynunu ve yanaklarını yakıyordu.

"Hayır. Olamaz..." Bunu Blackwood yazmıştı. Onun gemisinin her yerine tırmanmış, hakaret dolu bir mektup için kamarasına girmeyi göze almıştı. "O piç kurusu," diye nefes aldı.

FitzRoy onun yanında titriyor, boğazından boğuk bir ses çıkıyordu. Yavaşça ona döndü, yüzü artık ona benzemeyecek kadar buruşmuştu.

İstemedi de olsa bir adım geri çekildi.

"*Sadece bir aptal,*" diye hırladı, kolundan tutup onu kendine çekti. "Avcın bana aptal diyor." Dişlerini gösterirken nefesi kızın yüzünde dolaşıyordu. Parmakları kızın etini ısırdı ve onu sarsmaya çalıştı ama kız buna karşı kolunu gerdi.

"Çek o lanet ellerini üzerimden Fitz," diye karşılık verdi. "O benim -" "O *senin* için burada. Ve sen de onun oyununa gelecek kadar aptaldın. hile. Seni ona bırakmalıyım."

"Bu *ne cüret?* Bu gemiyi kaç kez kurtardım." Sarsıldı, vücudu şimşek çakmadan hemen önce fırtına bulutlarındaki enerji gibi gümbürdüyordu. "Sana ellerini üzerimden çek *dedim.*" Kendini onun elinden kurtardı.

Dişlerini tekrar gösterdi, gülümsemekten çok alay ediyordu. "Perry peşimizden gönderilen gemide Drake'in hazinesine dair bir ipucu olmasının çok uygun olduğunu söyledi - haklıydı. Ve onun kadar mantıklı olsaydın bunu bilirdin. Bir Jack tar tarafından kandırılmana nasıl izin verirsin?" Başını salladı, burun delikleri açıldı.

Blackwood onu alt etmişti ve şimdi de FitzRoy onu ona mı vermek istiyordu? Pislik. Yüzünü onunkine doğru itti. "Unuttuysan söyleyeyim, ben tek nedenim bizim onu Kayracou'dan atlatmamız - onu kandırdım. Senin ya da Perry'nin yardımı olmadan."

"O sadece senin yüzünden oradaydı."

"Evet," diye tükürdü, "çünkü bensiz peşinden koşmaya değmezsin." Oh, Tanrım.

O söylemişti.

Kelimeleri geri çekebilecekmiş gibi ağzı açık kaldı ama dudaklarından geçen tek şey sert nefesler halinde patlayan havaydı.

Dondu kaldı. Nefes bile almıyordu. Koyu renk gözleri parlayarak ona baktı, görünen her santimi kaskatı kesilmişti. Boğazında kordonlu kasların yanında bir damar zonkluyordu.

Aralarında sessizlik uğuldadı.

Yavaşça göğsü yükseldi ve kendini tam boyuna kaldırdı. Omuzları, teftişe hazırlanan bir denizci gibi dikleşmişti ama bakışları onu tepeden tırnağa takip ederken, incelemeye alınan kişi kadındı. "Büyük bir kaptan olacağını sanıyorsun," dedi, sesi uzaktaki top ateşi kadar yumuşaktı, "ama sen bir çocuksun. Sahip olmaması gereken bir güce sahip, kendini sıcak sulara bırakmadan önce birinin onu yönlendirmesine ihtiyaç duyan aceleci bir çocuk."

Onun hareketsizliği dilini ısırmasına neden oldu. Bu sessiz ses, bağırdığı zamanlardan çok daha kötüydü. Onu hiç *bu kadar* kızgın görmemişti.

Başını iki yana salladı. "Kimse seni takip etmeyecek çünkü onları sadece ölüme götüreceksin."

Adamın sözleri zihnine yerleşirken yüzü yanıyordu. Bir çocuk mu? Dişlerini sıktı. Ne piç ama. Ve onları ölüme götürmek - *bu* da ne demek oluyordu?

"Avice Ferrers."

Burun delikleri bu isimle alevlendi ama dilini tuttu - zaten yeterince kaçmıştı.

Gözleri kısıldı. "Liderlik için uygun değilsin. Asla kaptan olamayacaksın."

Bu sözler onu çarptı ve yarım adım geriye itti. O - hayır, sözünü geri alıyor olamazdı. Sadece sinirlenmişti. Asil bir şekilde kızgındı. Hepsi bu kadardı.

Ve belki de bu onun suçuydu - onun sinirli olması, ipucu meselesi değil.

Yaptığı şeyi söylememeliydi - Albion'da hakkında şarkı söyledikleri kişinin kendisi olması onu yeterince rahatsız etmişti, ama bunu *söylemek*? Bunu yüksek sesle kabul etmek?

Her zaman odadaki sessiz bir hayalet olmuştu. Bu konuda konuşmazlarsa, onlara zarar veremezdi.

Ama şimdi o kelimeleri söylemişti.

Yine de onu buna o sürüklemişti. Lordlar, onun kanlı boynunu sıkabilirdi.

Parmak eklemleri ağrıyana ve tırnakları avuçlarını yarma tehlikesi geçirene kadar ellerini sıktı. Onu daha da kızdıracak bir şey söylemeden önce buradan gitmesi gerekiyordu.

Ve sakinleşmesi gerekiyordu. Sakinleşince kendine gelecek ve bütün bu konuşma hiç olmamış gibi davranacaklardı.

Perry, Saba ve en az bir düzine başka şahitle birlikte ona kaptanlık sözü vermişti. Eninde sonunda bunu ona verecekti. Bu arada, ona biraz zaman tanınması en iyisi olacaktı.

Yine de onun haklı olduğunu düşünmesine izin veremezdi.

Çenesini kaldırarak ona Perry'nin gurur duyacağı alaycı bir bakış attı ve kapıyı çarparak dışarı çıktı.

A Vice gözlerini kapatıp esintinin, spreynin ve güneşin saçlarının arasından geçmesine izin verdi. Altında, *Morrigan*'ın altında, deniz ritmini soluyarak onları itiyordu. onun yönetiminde ilerliyor.

Gözlerini açtığında, yarım saat önce gördüğü ödüle gülümsedi. Kaptan'la kavgasının üzerinden bir hafta geçmişti ve kavgaları soğukkanlı, profesyonel bir şekilde devam etmişti. Ana tepede nöbet tutmak için gereğinden fazla zaman harcamıştı. Koca göbekli bu tüccarı da böyle fark etmişti. *Morrigan*'ın alçalan güneşi arkasına alarak yaklaşmasına izin verecek ve göz kamaştırıcı parlaltısıyla yaklaşımlarını örtecek şekilde mükemmel bir şekilde konumlandırılmıştı.

Doğrudan FitzRoy'a gitmek yerine, Perry'ye rapor etmişti - bir yelkenli, sadece sekiz topu vardı ve mürettebattan çok kargoyla doluydu. Vice, zengin ve kolay bir hedef önermesine izin verdi.

Vice akıntıları, rüzgârları yelkenlerinin arkasına itti, savaşa girmeye ya da teslim olmaya hevesliydi. Her iki durumda da, ödülü aldıklarında Perry dürüst davranacak ve kendisinin de işin içinde olduğunu açıklayacaktı - hakkı olmayan bir övgüyü almak istemezdi. Bu, Kaptan'ın fikrini onarmak için bir yol olabilirdi.

Buna barış teklifi diyelim.

Hızla yelkenliye yaklaştılar; *Morrigan*'ı ileriye doğru ittiği gibi, yeteneği de ticaret gemisini tepelik bir adanın yakınında suyun içinde tutuyordu.

Aşağıda, pruvadan kış güverteye kadar uzanan ana güvertede mürettebat silahlanmıştı. Bricus tabancaları, tüfekleri, kargıları ve

kılıçları, kara sakalı neşeli bir sırtışla bölünmüştü. Topçu ekipleri iskele toplanlarını hazırladı.

Vice kılıcının ve hançerinin kabzalarına dokundu, sonra da birbiriyle uyumsuz üç fae işi tabancasının her birine - hepsi orada, hepsi sağlam, hepsi hazır. Vücudu beklentiyle kıvılcımlandı. Teslim olmaları herkes için daha iyiydi ama teslim olmazlarsa da o hazır.

Morrigan sancak tarafına kayarken, bir gözü yeni rotalarında, tam bir borda açmaya hazırlanırken en iyi açığa dönmelerine yardımcı olmak için oraya buraya bir dokunuş ekleyerek kefenlerden aşağı koştu.

Güvertede bir uğultu vardı - siyah bayrağı çekmişlerdi ve tüccarlar kendi bayraklarına vurarak ya da beyaz bayrağı çekerek cevap vermemişlerdi, her ikisi de teslim olduklarını gösteriyordu.

Top ateşi olacaktı.

İlk turdan sonra, teslim olmak için bir şansları daha olacaktı - çoğu bu teklifi kabul etti, aniden başka bir yayılım ateşinden kaçınmaya hevesliydi.

Topçu ekipleri son hazırlıklarını yaparken güverteden emirler geliyordu.

Her zamanki ekibi Saba, Lizzy, Wynn, Effie ve Aedan'a başıyla selam verirken kalbi hızla çarpıyordu. Ön direğin yanında onun etrafında toplandılar, burun delikleri alevlendi, bazıları şiddetle sırttı, diğerleri asık suratlıydı.

"Teslim olmadıkları için lanet olası aptallar," diye mırıldandı Saba, Vice'a raftan tüfeğini uzatırken.

Vice omuz silkti ve parmak uçlarını makaralı tüfeğin üzerinde gezdirdi. Fae işe yarıyordu, tıpkı tabancaları gibi ateşe hazır halde saklanabiliyordu ve nemli koşullara çakmaklılardan daha iyi dayanıyordu. Doğal olarak, korkunç derecede pahalıydılar. Ve tabii ki Vice bunun için bir kuruş bile ödememişti.

Dolu, ateşe hazır ve belindeki deri çantada şarj edilmiş ve hızla değiştirilmeye hazır daha fazla yeniden kullanılabilir fişek vardı.

Başını salladı ve homurdandı. "Bazıları kaçabileceklerini sanıyor, bazıları da darbeden çok palavra olduğumuzu düşünüyor. Belki de bunlar bizi yenebileceklerini düşünüyor. Sebep ne olursa olsun, onlara yanıldıklarını gösterelim." Dikkatini yelkenliye vermeden önce ekibinin her bir üyesine sırttı - buradan beyaza boyanmış *Veritas* adını okuyabiliyordu.

Güvertesi hareketlilikle doluydu, ancak buradan bakıldığında insanlar sadece figürlerden ibaretti, yüzleri ayırt edilemiyordu.

Morrigan'ın rotasını bir derece sancağa çevirdi, her ayarlama enerjisini biraz daha tüketiyordu. Yine de, şimdi mükemmel bir şekilde

hızalandı ve bağırs topçu ekipleri arasında dalga dalga yayıldı.

Dalgaanın aşığı eğimiyle nefesini tuttu, sonra yukarı eğim ve -
Toplar patladı, ses geminin gövdesini titreterek içini doldurdu.

Zincirleme atışlar *Veritas*'ın direklerine doğru dönüyordu.

Yelkenler yarıldı ve armalar parçalandı, halatların yıpranmış uçları rüzgârda savruldu. Bir direk, aldığı ani bir darbeyle kıymıklar saçtı. Vice'ın etrafındaki insanlar tezahürat yaptı.

Morrigan ve *Veritas*'ın arasından kömür ve sülfür tadı veren yoğun beyaz duman yükseldi.

Vice gözlerini kısarak bayrağı baktı.

Gemilerinin suda ölü gibi durmasının, havanın garip bir cilvesi olduğunu düşünmüş olsalar bile, artık *Morrigan*'la boy ölçüşemeyeceklerini anlamaları gerekiyordu. Hasarlı yelkenlerle onu geçemeyecekleri kesindi.

Ancak beyaz bir teslim bayrağı çekmek yerine, *Veritas*'ın güvertesinden turuncu bir işaret fişegi yükseldi.

Mavi gözlerini parlak ışık kıvılcımına diken Aedan'ın saman sarısı kaşları aşığı indi. "Ne -"

Sonra *Veritas* yukarı doğru eğilirken, gövdesi boyunca ışık parladı, ardından duman ve top sesleri duyuldu.

Vice'ın gözleri büyüdü ve farkındalığını dalgalara doğru geri götürürken parmakları yayıldı. Ön direğe yaslanarak *Morrigan*'ı cesaret edebildiğı kadar hızlı bir şekilde döndürdü. Gemi endişe verici bir şekilde inledi ve o da bir dokunuşla gevşedi. Her bir ayak hareketi kaslarını zorluyor ve gücünü kemiriyordu.

Mürettebat ani hareketle tökezlerken bağırsılar ve yeminler yükseldi. Mürettebat birbirini yakalamak zorunda kaldı. Bazıları düşerek dizlerinin derisini güvertede yüzdü.

Ancak *Veritas* için daha küçük bir hedef oluşturuyorlardı, bu yüzden zincir atışı tepelerinde ısıık çaldığında, sadece iki yelkende delik açmış ve direklerini tamamen ıskalamıştı.

Vice nefes nefese kaldı, kasları eforun ardından sarkmıştı.

"Lanet olası gemiyi parçalayacaksın," diye bağırdı Perry, kendini birkaç metre ötedeki küpeşteden yukarı iterken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Kaşlarını çatan Vice başını salladı. "Asla yapmam!" O aptal değildi. Perry bunu biliyordu.

"Perry," diye böğürdü FitzRoy kıçtan, Vice'ın gemiyi çılgınca döndürmesi karşısında dik durabilmek için ana direk pruvalarına tutunarak, "Sekiz top dediğini sanıyordum." Kaşları koyu renk gözlerinin üzerinde sert bir çizgiyle sabitlenmişti. "Ben 16 yapıyorum."

Saçmalık.

"Özür dilerim Kaptan," dedi Perry, bakışlarını indirirken yüzünde pişmanlık ve çekingenlik vardı, "benim hatam."

Ancak adam gözlerini kaçırınca Vice'a bir bakış fırlattı, kaşları kasıldı, başını sorgularcasına eğdi.

Vice yüzünü buruşturarak ellerini kaldırdı ve *özür diledi*. Acelesi yüzünden bazı bağlantı noktalarını kaçırmış olmalıydı. Ama çoğunun vurmasını engellemiştii, yani zarar görmemiştii.

FitzRoy, "Vahşi Av lanet olsun," diye bağırırdı, "bizi yavaşlat."

Veritas'a doğru savruluyorlardı, gemiye binmek için ona çarpamayacak kadar hızlıydılar. Bu hızla iki gemiye de zarar verebilirlerdi.

Hay aksi. Vice dişlerini sıktı ve akıntıyı çekerek rüzgârı durdurdu. *Morrigan*'ın yelkenleri bir anda gevşedi. *Veritas*'ı bordalamaya hazır hale getirecek kadar yavaşlatmak için mücadele ederken alnından terler boşandı.

Mürettebat yine küfürler savurarak gemiye yaptığı sert muameleye karşı koymak zorunda kaldı.

"Lanet olsun Vice," diye homurdandı Aedan ön direği kavrarken. Parmak eklemlerindeki dövmeleerde *TUT* yazıyordu. Diğer kolu kadının etrafına dolanmış, düşmemesi için onu kaslı vücuduna sıkıca tutuyordu.

Gemi sabit durdu, hız düzeltildi ve Vice bir nefes alıp ona yaslanırken omuzları gevşedi. "Teşekkürler Aedan," diye mırıldandı ve onu serbest bırakırken elini okşadı. "Her şey yolunda Kaptan," diye bağırırdı omzunun üzerinden.

Nefesini tutarak ekibine başıyla işaret etti. "Tüfekler, bayanlar ve baylar."

Bir omzunu direğe dayayarak, fae işçiliğiyle yapılmış tüfeğini kaldırdı, horozu geri çekti ve namlu boyunca baktı. Çevresindeki hareketler ona diğerlerinin de aynı şeyi yaptığını söylüyordu ama dünyanın geri kalanı kaybolmuştu. Altında kaban denizden bile uzaklaştı.

Veritas'ta adamlar kendi silahlarını kaldırdılar, ancak geniş gözleri ve açık ağızları savaşa alışık olmadıklarını söylüyordu, belki de

Silahı ateşlemek.

Vahşi Av lanet olsun, neden teslim olmamışlardı?

Adamlardan birinin arkasında bir hareketlenme oldu. Neydi o? Sonra tekrar parladı - bir kırbaç. Bu onların seçimi değildi. Hedefini kırbacın kaynağına doğru takip etti - acımasız bir ağzı olan geniş omuzlu bir adam.

Çok daha iyi bir hedef.

Nefes verdi ve tetiğe bastı.

Bir *çatırtı* havayı ikiye böldü, duman yükselirken izmariti omzuna fırlattı.

Buradan kanı göremiyordu ama adamın sarsılmasından, başını geriye atmasından ve gözden kaybolmasından orada olduğunu anladı.

Kırbaçladığı adamlar omuzlarının üzerinden bakıyor, silahlarını indiriyorlardı. Şaşkınlık, korku, rahatlama - her neyse, en azından *Morrigan* gemiye binecek kadar yaklaşıp kadar onları meşgul edecekti.

Tüfeğindeki gedik bloğunu açan Vice, gözlerini *Veritas*'la aralarındaki dumanlı suya dikti. İkinci bir atış için zaman yoktu. Silahı rafına yerleştirdi.

"Brace!" Bağırış yükseldi ve *Morrigan*'ın dört bir yanında yankılandı.

Veritas'tan yükselen dehşet çığlıkları dumanın üzerinde sürükleniyordu-örtülü su.

Küpeştenin arkasına saklanan Vice aceleyle öne atıldı. Çarpışmanın her iki gemiyi de savurmasından, birbirine kilitlemesinden, mürettebatı sallamasından, halatları ve yelkenleri savurmasından bir an önce pruvaya ulaştı. Tek dizinin üzerine çökerek, güverte sabitlenene kadar küpeşteye tutundu. Derin bir nefes alarak tabancasını çekti ve ayağa kalktı.

V (R) T A S

S Duman ve sprej, çığlıklar ve inleyen keresteler havayı ses, koku ve dokuyla dolduruyordu. *Morrigan'ın* pruva direği *Veritas'ın* halatlarına dolanmıştı - ideal değildi ama Vice binebilirdi

şimdi. Kaptanı ve bu adamları savaşmaya zorlayan diğer herkesi hedef alabilirse, çok fazla kan dökülmeden teslim olacaklardı.

İgdlerine güvenerek tabancasını kaldırdı. Kabzayı süsleyen boynuzlu geyik başı elinin üzerinden göründü ve bir anlığına kız kardeşinin yeşil gözleri parladı. Kalbi acıyarak tetiğe bastı - saatin vızılıtısı, ardından bir parıltı, bir duman, geri tepmenin sarsıntısı ve bir atırtı.

Kendi silahını ona doğrultmuş olan bir başka adam ağzı açık kaldı, sonra yere düştü.

"Orada görüşürüz, bayanlar ve baylar," diye ekibine seslendi ve sert bir sırtışla ileri atıldı. Ya onunla birlikteydiler ya da değillerdi - o gidiyordu. Tabancasını kılıfına geri koydu ve tek bir hareketle sol eliyle ikinci tabancasını, sağ eliyle de kılıcını çekti.

Kasları yaylanarak pruva direğine, suyun karşısına ve *Veritas'ın* zerine sııradı.

Gverteyi taradığında, kalabalık bir adam grubunu ve onların ortasında kaptan ile muhtemelen ikinci kaptanı gördü. Onlara en yakın adamların omuzlarının üzerinden bakışlarla kılıçlarını kaldırışları, *Morrigan'a* direnme girişiminin arkasındakilerin onlar olduğunu gösteriyordu.

Onları indirirseniz savaş biter.

Çeliklerin arpışması, ikinci tabancasından bir el ateş etmesi ve ekibinin yanında olmasıyla onlara doğru ilerlemesi uzun sürmedi. Nerede o

tabancasının kabzasıyla ya da kılıcının kabzasıyla kafalara vurabilirdi, ama son sıradaki adamlara ulaştığında kılıcı temiz değildi.

"Geri çekilin beyler," diye bağırdı, beceriksiz bir saldırıyı savuştururken sesi kılıcı kadar net çıkıyordu, "ve Leydi Vice ile karşılaşma hikâyesini anlatacak kadar yaşayacaksınız."

Ortak bakışlar, geniş gözler - hangi gemiyle karşı karşıya olduklarını fark etmemişlerdi. "Haydi çocuklar," diye homurdandı Saba, "teslim olun."

"Dişi şeytanlara kulak asma," diye homurdandı kaptan, "kötü bedenleri, kötü dilleri ve kötü hileleriyle seni baştan çıkarmaya çalışıyorlar."

"Bu çok *kötü*." Kısa boylu bir adamın karnına tekme atan Vice alay etti. "Ben olsam kılıçlarımız için daha çok endişelenirdim."

Yüzbaşı dudaklarını alaycı bir ifadeyle kaldırarak zavallı adamı ileri doğru itti. "Öldürün şu kaltağı."

"Tamam." Vice yana kaçtı ve Aedan dövmele yumruğunu adamın suratına indirerek onu güverteye düşürdü, inledi. "Kaltağı öldürmeme ne dersin?" Üçüncü ve son tabancasını çekti, doğrulttu ve kaptanı iki kaşının ortasından vurdu.

Gözlerini kırıştırdı, yüz hatları gevşemedi ve düşmeden önce yüzünden kırmızı damlıyordu.

Vice'in göğsünde nefes kesildi. Bugünlük bu kadar kan yeter. Hâlâ ikinci kaptanın etrafında halka olmuş adamlara baktı; bazıları ona, bazıları da merhum kaptanlarına bakıyordu.

Sadece teslim ol.

Karışık dehşet, rahatlama ve kutlama çılgınlıkları yükseldi - bu sonuncusu sadece *Morrigan*'ın mürettebatından gelmiyordu.

Yutkundu ve *Veritas*'ın ikinci kaptanının mavi bakışlarıyla karşılaştı. *Lütfen. Bitir şu işi.*

Sarı bir parıltıyla dişlerini gösterdi.

Çelik güvertede şangırdarken, ekibinin yakınındaki, çocuktan biraz daha genç bir adam kılıcını düşürdü. "Teslim oluyorum." Kara gözlerinde korku, umut ve çaresizlikle ona baktı.

Kalbi burkuldu - zavallı çocuk, bu işe zorla mı sokulmuştu? Donanma dışında da böyle şeyler olduğunu duymuştu. Ona yarım bir gülümseme vererek başını salladı. *İyi çocuk.*

Mürettebatın geri kalanı birer birer teslim olurken *Veritas*'ın üzerinde daha fazla çelik çınladı, ta ki sadece ikinci kaptanın elinde bir silah kalana kadar.

Teslim olanları yolundan çekerken, Vice başını ona doğru eğdi. "Ne olacak? Bu kargo, bu gemi *gerçekten* hayatınıza değer mi?"

Çenesini kaldırarak ona baktı, gözleri sanki onu ölçüyormuş gibi kısılmıştı. Dövüşmek için mi yoksa sadece sözünde durup durmayacağını anlamak için mi, emin değildi ama o kılıcı tek başına kaldırması aptallık olurdu.

Yavaşça göğsü yükseldi, gerginlik vücuduna yayıldı.

Hayır, kesinlikle dövüşmeyecekti, değil mi? Vice kılıcını kavrayışını ve ayaklarındaki ağırlığı değiştirdi, mürettebat arkadaşlarından birine saldırırsa kılıcını karşılamak için ileri atılmaya hazırды.

Gözlerini indirdi, ofladı ve kılıcını güverteye fırlattı, omuzları çöktü.

Sadece rüzgârın fısıltısı, dalgaların iç çekişi ve yırtık brandanın çırpıntısı vardı.

Sonra alkışlar patladı.

Bunun için tanrılara şükürler olsun. Kılıcını indiren Vice ikinci kaptana başıyla selam verdi. "İyi seçim," dedi ama seslerin uğultusu tarafından yutuldu.

Her şey bitmişti. Döndü ve tezahüratlar azalırken *Morrigan*'a giden yolu taradı. Gülümsemelerine ve yumruklarını kaldırmalarına rağmen mürettebattan birkaçı kanlar içindeydi - omuzlarında kesikler, kanayan burunlar, yarılmış dudaklar, ama daha kötüsü yoktu. Hepsi hâlâ ayaktaydı.

İçindeki rahatlama bir kahkahaya dönüştü ve *Veritas*'ın küpeştesinin yanındaki Perry'ye el salladı. Silah sayısı konusunda daha önce yaptığı yanlış değerlendirmeyi elbette affedecekti.

Perry tek kaşını kaldırarak, "İlginç bir manevra," diye seslendi.

Sırıtarak, Vice ellerini kaldırdı. "En iyi performansım değildi, hayır, ama kazandık, değil mi?"

Perry dudaklarını büzdü ama gözleri alçak güneşte parlıyordu. Sonra bakışları Vice'in omzunun üzerinden kaydı ve yüzü düştü.

"Perry?" Vice yutkundu. "Ne -"

Dönmeyi bitirmeden önce bir çığlık yükseldi: "Yelkenler!"

TAK(NABACK

RKnigh *Venatrix*'in ön güvertesinde durmuş, bakışlarını birbirine kilitlenmiş *Morrigan* ve *Veritas*'a dikmişti. Korsan gemisi tüccar gemisiyle bir T oluşturmuş, pruva direği birbirine dolanmıştı. sanki korsanlar kurbanlarına çarpmışlar gibi.

Yine de dağılan duman ve sallanan yelkenler dışında her şey çok durgundu. Kaşlarını çatarak dürbününü kılıfından çıkardı ve gözüne doğru kaldırdı.

İki geminin güvertesinde de kimse yoktu. En azından yaşayan kimse yoktu - *Veritas*'ta birkaç ceset yatıyordu. Direği ve yelkeni de hasar almıştı. *Morrigan*'ın durumu çok daha iyi görünüyordu, sadece brandasında birkaç yırtık vardı.

Gözlerini kısarak dürbünü yerine koydu. Her iki geminin güvertesini de temizleyecek ne olmuş olabilirdi? Savaş bir şekilde daha alçak bir güvertede mi sona ermişti? Burnundan nefes verdi. Bu pek olası görünmüyordu - üst güverte *boşken* alt güvertede savaşıldığını hiç duymamıştı. Ayrıca çarpışan kılıç ya da silah sesi de yoktu. Sudaki adamlardan da bir iz yoktu.

"Bizi içeri alın Bay Munroe," dedi ensesini kaşıyarak. Belki de gemilerin başı dertteydi - biri su alıyor olabilirdi ve mürettebat güvertenin altında kendilerini kurtarmaya çalışıyordu. Ama ikisinin de aşağıya sürüklenmemesi için bir ekip yukarıda ikiliyi çözmeye çalışıyor olmalıydı.

Burnunu kırıştırdı. Bir şeyler ters gidiyordu.

Yine de araştırma yapmak onun işiydi ve Vice ile kaptanına ulaşması gerekiyordu.

"Güzel ve kolay, eğer isterseniz." Munroe'ya başıyla işaret etti. "*Morrigan'a* saldırın." Mürettebatı güvertenin altında saklanıyor olmalıydı, belki de bir pusu kurmayı düşünüyorlardı - eğer planları buysa onlara topları için en küçük hedefi sunacaktı. Ayrıca bu onu, her nerede saklanıyorsa FitzRoy'a daha çabuk yaklaştıracaktı.

Knigh'in mesajına başka kimse güvenemezdi - kaptanla özel bir görüşme yapması gerekiyordu ve bunun için de bir gemiye çıkma ekibine liderlik etmesi gerekecek gibi görünüyordu. "Tüm iskele silahlarının ateşe hazır olmasını istiyorum."

Teğmen selam verdi ve emri ilettili.

Tüccar gemisine yaklaştıklarında Knigh tüfeğini kaldırdı, tehlikeyi gördüğü anda horozu kaldırıp nişan almaya hazırıldı.

Ancak her iki gemi de ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

Midesi düğümlendi. *Veritas*'ın korsanlar menzile girdiğinde sinyal vermesi, sonra da teslim olması gerekiyordu. Kimsenin ölmemesi gerekiyordu. Hepsi öldüğü için mi güverte boştu?

Burun delikleri alevlendi, boğazı sıkıştı. Bu kadar çok ölümden sorumlu olamazdı - bu sefer olamazdı. Tüfeğini gıcırdayana kadar sıktı.

"Başka bir açıklaması olacaktır," diye fısıldadı.

"Pardon, Kaptan?" Munroe gözlerini kırıştırdı ve kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Knigh hızlı bir nefes aldı ve ona başıyla onay verdi. "*Venatrix* s i z d e Bay Munroe. Ben biniş ekibine liderlik edeceğim."

Teğmenin tek tepkisi gözlerini bir anlığına aralamak oldu ve bu tuhaf talimat karşısındaki şaşkınlığını belli etti. Yine de bir nefes içinde yüzünü düzeltti ve selam verdi. "Emredersiniz, Yüzbaşı."

İyi adamdı. Korsan avcılarının bazen alışılmışın dışında yöntemler kullanması gerektiğini anlıyordu.

Önde yürüyen Knigh, ana güvertede hazır olda bekleyen denizci müfrezesine başıyla işaret etti. "Yarınız benimle beyler."

İkinci teğmenleri selam verdi ve Knigh ile birlikte on kişiyi göndermeden önce birkaç kısa emir vererek birliği dağıttı.

Etkili. Adamda sevdiği şey buydu.

Pruvaya ulaştıklarında *Venatrix* durma noktasına gelmişti. *Morrigan*'ın iskele tarafına dokunarak, birbirine karışmaması için tüm yelkenlerini kık tarafına alarak pozisyon aldı. Yukarıdan bakıldığında üç gemi kusurlu bir U şekli oluşturuyordu.

Vücudunu saran gerilime rağmen *Morrigan*'a ayak bastığında herhangi bir saldırı olmadı - her şey gözlemlendiği gibiydi.

Çok hareketsiz.

Etrafında toplanan denizciler bakıştılar, endişelerini dile getiremeyecek kadar disiplinliydi ama o bunu onların gözlerinde görebiliyordu.

Bu durumdan en az onun kadar onlar da hoşlanmıyordu.

"Gemiye arayın. Vice'ı istiyorum ve onu canlı istiyorum." Onu burada yakalarsa, bağlantısıyla uğraşmasına gerek kalmayacaktı. Bu kesinlikle tercih edilirdi - korsanlar kötü müttefik olurdu.

Bir el işaretiyle kalan denizcileri çağırdı. Yanındaki iki adamla birlikte, biri muhtemelen kaptanın kamarası olan, güvertenin altındaki odalara açılan iki kapıya yaklaştı. Denizciler bir kapıyı, o da diğerini kontrol etti. Aşırı miktarda altın *süslemeli ve avizeli gösterişsiz bir dekor* - Lordlar ve Bayanlar!

Ama içeride kimse yoktu.

Yüzünü ifadesiz tuttu - adamların onu tedirgin görmesini istemezdi - ama içinde yanlışlık kaynıyordu.

Çocukken bir keresinde köy pazarında bir fıçı yılanbalığı görmüştü; etleri kıvrımlı, kaygan ve karanlıktı. Onların sürekli hareket halindeki görüntüsü yıllarca kâbuslarına girmişti. Şimdi, o yılan balıkları derisinin altında kıvranıyormuş gibi hissediyordu.

"Ser," diye seslendi bir adam güvertenin altına inen merdivenlerden ve Knigh kaşlarını soru sorarcasına kaldırarak oraya doğru yürüdü. "Bunu görmek isteyeceğinizi düşündük."

Knigh etrafına bakındı - eğer oraya inerse... Gözlerini kıstı. Korsanlar onu ve adamlarını *Morrigan*'ın derinliklerine çekmek için buraya bir şey koymuş olabilirlerdi. Bir tuzağın içine. "Nedir o?"

"*Veritas*'ın mürettebatı, efendim. Görünüşe göre ambarda bağlanmış ve ağızları tıkanmış, efendim."

"Ne? Burada mı?" *Veritas*'ın *Morrigan*'daki adamları mı? O zaman *Morrigan*'ın mürettebatı -

Boom. Boom. Boom. Boom.

Kesin top sesi.

Knigh içgüdüsel olarak eğildi ama *Morrigan* okyanusun kabarmasıyla istikrarlı bir şekilde yuvarlandı - ona hiçbir şey çarpmadı. Bu şu anlama geliyordu.

Tüfeğini kaldırarak parmaklıklara doğru koştu.

Venatrix sallandı, yelkenlerinde delikler açıldı, mizana direğinin tepesi gıcırdadı, düştü, çarptı. Bir sıçramayla denize düştü, halatlar koptu ve kırbaçlandı.

Veritas'ın sancak toplarından dumanlar yükseldi.

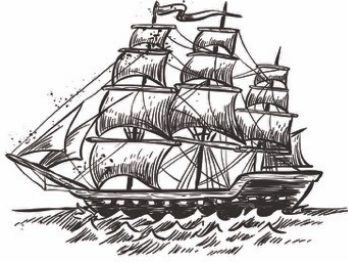
Parçalar yerine otururken, "Bana," diye bağırdı. Vice, FitzRoy ve mürettebatın geri kalanı *Veritas*'taydı. Oradan, *Venatrix*'e tam bir borda ateşi açmışlardı; *Venatrix* orada oturmuş, mümkün olan en büyük hedefi gösteriyordu.

Ve bunu, kuvvetleri iki gemi arasında bölünmüşken yapmışlardı.

Sanki farkına varması bir işaretmiş gibi, *Veritas*'ın bütün kapakları ve kapıları açıldı. Korsanlar dışarı döküldü, başlarında da şiddetle sırıtan, çok tanıdık kırmızı giysili bir kadın vardı.

Cehennem ve lanet.

KONTROL

K

Neredeyse dişlerini sıkarak başka bir kılıç darbesini savuşturdu - disiplinsiz ama güçlüydü. *Morrigan*'ın mürettebatı zaten bir savaşla karşı karşıya kalmıştı ve onların Yorulmuşlardı ama belki de zaferleri morallerini düzeltmişti.

Çenesini sıkarak bir darbe daha indirdi ve kel korsanın dengesini bozdu. Bir tekmeyle adamı denize düşürdü. *Morrigan*'ın mürettebatından çok fazla kişiyi öldürmemesi daha iyiydi - planının bir sonraki aşamasını kötü niyetin bozmasını istemiyordu.

Rakibinin bıraktığı boşlukta, kırmızı paltosuna bir an göz attı. Vice bir tür ölümcül terk edilmişlikle dövüşüyordu, kaşları şiddetle aşağı inmiş, saldırıları kusurlu, teknik olarak kaotik ama hızlı ve şaşmaz bir şekilde hedefindeydi.

Kayracou'da onunla alay ettikten sonra, bir dövüş boyunca gülmesini ve poz vermesini, rakiplerinin yenilgisinden, kanlarının kılıcına bulaşmasından zevk almasını beklerdi. Ama bu ifade, çenesi sabit, kaşları çatık, ağzı acımasız bir çizgide - onun yapabileceğini düşündüğünden çok daha ciddiye.

Albion'a döndüğünde, meslektaşlarının çoğu onun göstermelik biri olduğunu düşünüyordu - güzel ve ilham verici ama sonuçta göstermelik.

Karşısındaki denizciye indirdiği darbe *göstermelik* değildi. Ve bir biniş ekibine liderlik ediyordu - etrafındaki grup açıkça yön için ona bakıyordu. Subay arkadaşları fena halde yanılmıştı.

Kaşlarını çatan Knigh beceriksiz bir hamleden sıyrıldı, kendi kılıcıyla hamleyi savurdu ve korsana bir yumruk attı. Adamın yüzünden kan fişkırdı ve burnunu tutarak geri çekildi.

Başını sallayan Knigh çevresini tekrar taradı. Denizcilerin yarısı onunla birlikte dizilmişti, diğer yarısı da Vice'a bakıyordu ve korsanlar

onun etrafında toplandı.

Kahretsin, buna bir son vermesi gerekiyordu - kuvvetleri *Morrigan* ve *Venatrix* arasında bölünmüştü, adam kaybediyordu. Cehennem, korsanlar kazanıyor bile olabilirdi.

Böyle olması gerekmiyordu. Plan, *Morrigan*'ı sayıca üstünlüğü ve üstün eğitimiyle alt edip teslim olmalarını sağlamaktı. Sonra kod cümlesini kullanarak bağlantısına kendini tanıtacak ve FitzRoy'la bir görüşme ayarlayacaktı. Sonra da Vice'yı yakalayıp adalete teslim etmek için bir sonraki aşamayı uygulayacaktı.

Hırlayarak başka bir korsana yumruk attı ve onu denize itti.

Hırlamak mı? Tanrım, hayır. Kontrolü elinde tutmalıydı.

Bu sadece başka bir savaştı - kişisel değildi. Öfkesine yenik düşemezdi, bir daha olmazdı. Yutkunarak sırtını dikleştirdi, kaslarını bir matkap pozisyonuna, sonra diğerine çekti.

Disiplin, prosedür, tatbikatlar.

Derin nefesler burnunu keskin ter kokusu ve kanın metalik tınısıyla doldurdu ve en önemlisi, üzerine serinletici bir sakinlik getirdi.

Başını salladı. Çok daha iyi.

O kırmızı parıltı yine arbedede gözüne çarptı. Vice kılıcının mafsalları yayını bir denizcinin suratına çarpıp onu tekmeleyerek uzaklaştırdıktan sonra kış tarafına baktı.

Knigh gözlerini kısarak onun bakışlarını uzun boylu, siyah saçlı, siyah paltosu Vice'inkinden bile daha gösterişli bir adama doğru takip etti. FitzRoy olmalıydı.

Bu işi bitirir.

"Bana, denizciler." Takip edip etmediklerini kontrol etmeden Knigh korsan kaptanına doğru ilerlemeye başladı. "FitzRoy," diye bağırdı kılıçların çarpışması arasında. Hâlâ bir şey yoktu - duymamış olmalıydı.

Önce bir korsanı, sonra bir diğerini omuzlayarak yoldan çekti ve üstün cüssesini kullanarak onları kolaylıkla itti. Kasları bu sert muameleden, çarpmanın verdiği esneme ve sarsıntıdan keyif alıyordu.

Kendini bırakabilir, karnında yanan öfkeyi serbest bırakabilirdi...

Kılıcını sıkıca kavrayarak başını salladı. O an için kolay olabilirdi, evet ama bundan daha iyisini biliyordu, bunun nereye varacağını biliyordu. Daha güçlü olmak zorundaydı.

Sesi kısık bir şekilde adamın adını tekrar çağırırdı. En yakınındaki korsanlar ona temkinli bakışlar fırlattı ama FitzRoy cevap vermedi, hatta hangi adamın irtibat kişisi olduğundan bile emin değildi. Tek bildiği, adamın ölmüş olabileceğiydi.

Lordlar ve Bayanlar, bunu düşünmemişti bile. O zaman planı suya düşerdi. Dişlerini sıkarak devam etti - FitzRoy'a ulaşması gerekiyordu.

Şimdi on beş adım ötede - savaşın çılgınlıkları ve yaygaraları arasında bile duymak zorunda kalacaktı.

"FitzRoy."

Kırmızı ve altın sancak tarafından hızla yaklaştı.

"Parley," diye bağırarak korsan kaptana doğru ilerledi. "Parley, FitzRoy."

Ama bir beden yolunu kesti: Vice, kılıcını uzatmış, ucu göğsünden birkaç santim ötedeydi. "Parley?" Kadın homurdandı. "Korsan avcılarını pazarlık yapmaz."

Knigh'in kalbi küt küt atıyordu. Çok yaklaşıyordu. Yarım adım öne çıktı.

Vice dişlerini gösterdi ve kılıcı adamın boğazına doğru kaldırdı, etine sadece bir santim kalmıştı. Gözleri onu yakıyordu.

Tuhaf - renk Port Royal'de tanıştıklarından farklı görünüyordu.

Berrak turkuazdan ziyade parlak bir cerulean mavisi.

Gözlerini kıstı. "Bu yeterince yakın."

Kollarını geniş tuttu, indirdi, tehditkâr değildi. Yine de zayıf kolları, kaslı bacakları ve öfkeli ifadesinden yayılan gerilim onu indireceğini söylüyordu.

Vahşi Av, kesinlikle kötü şöhretli Bayan Ahlaksız bile görüşme isteyen bir adamı öldürmez.

Kaptanı ona geri çekilmesini emretse bile çekilmezdi.

Knigh çenesini kaldırdı. "FitzRoy."

FitzRoy kımıldamadan durdu ve kaşlarının arasına kaşlarını çatarak döndü, karanlık bakışları Knigh'in üzerinde soğuktu. Bu durgunluk, en yakınlarındaki korsanlar ve denizciler birbirlerinden uzaklaşana kadar yayıldı. Kılıçları hâlâ havadaydı ama darbeler yerine şaşkın bakışlar paylaşıyorlardı.

Knigh yutkunarak derin bir nefes aldı. Tanrılar, lütfen bu işe yarasın. "Elizabeth selamlarını yolladı."

FitzRoy'un kaşları havaya kalktı ve gözleri büyüdü. İfadeyi tanıdı ve yanındaki çömelmiş bir adam da aynı şekilde tepki verdi - bu onun bağlantısı olmalıydı.

Vice tatlı bir gülümseme verdi. "Ve Davy Jones da onunkini gönderiyor, Blackwood." Bakışları hâlâ onun üzerindeydi, çenesini iki yana kaldırdı. "Kaptan, onu diğer dip besleyicileriyle birlikte deniz tabanına göndereyim mi?"

FitzRoy bir kaşını kaldırarak başını eğdi, hesaplama yüzünde açıkça görülüyordu.

Knigh'in midesi bulandı ama yüz ifadesini de ğ i ş t i r m e d i .
Lordum, yanlış hesaplamış.

FitzRoy gerçekten Vice'ın onu öldürmesine izin vermeyi düşünüyor muydu?

M)SCALCULAT)ON

T Vice'in ensesi karıncalandı. Çenesini sıkarak gözlerini Blackwood'a dikti ama Blackwood onu görmezden geldi ve yüz ifadesi okunamayan Kaptan'ı izledi.

Kibirli piç.

FitzRoy'un bu kadar uzun süren neydi? Sadece ona izin vermesi gerekiyordu ve o da onları bu baş belası korsan avcısından kurtaracaktı. Bu kadar iyi bir örneğe zarar vermek utanç verici olurdu ama onları kandırmaya çalışmıştı - onu kandırmaya. *Veritas*'tan gelen işaret fişeği *Venatrix* için bir sinyal olmalı ve onları adanın arkasından daireler çizerek çıkarmalıydı.

Dudağı seğirdi. İyi denemeydi ama *Morrigan*'ın mürettebatını *Veritas*'ta gizleme fikrinin başarısının da kanıtladığı gibi, buradaki insanları kandıran oydu.

Keşke sözde dost gemi ateş açtığında onun yüz ifadesini görebilseydi! Ama kız hücumu başlattığında kaşları biraz kalkmıştı - Knigh Blackwood söz konusu olduğunda, bu yeterli olacaktı.

Bakışları *Venatrix*'in üzerinde gezindi. İyi nişan almışlardı - sadece hasarlı bir direk ve yelkenler, çabucak onarılabilecek şeyler, sonra gemisiyle yoluna devam edebilirdi.

Onun gemisi. Sonunda kaptanlık.

Bu planı uyguladıktan sonra FitzRoy onun iyi bir kaptan olacağını kabul etmek zorunda kalacak, önceki öfkesi unutulacaktı.

Ve herhangi bir geminin kaptanı değil - *Venatrix*'in kaptanı. Göğsü kabardı, sıcak ve doluydu.

"Vice," diye seslendi FitzRoy.

Blackwood'a tatlı tatlı gülümseyerek biraz daha dik durdu. Lordlar ve Bayanlar, o buna hazırды.

"Geri çekilin."

Gözlerini

kırpıştırdı.

Blackwood'un gri gözleri ona kaydı ve kaşları beklenti içinde belli belirsiz kalktı.

"Kaptan" - kılıç hala Blackwood'a dönüktü, FitzRoy'a döndü - "ne -"

"Sana geri çekil dedim, canım."

"*Canım mı?*" diye homurdandı. Sanki yatıştırılması gereken işgüzar bir eş gibiydi. Kadın adama baktı ama adam sadece başını salladı. Aslında onun geri çekilmesini istiyordu.

Blackwood boğazını temizledi ve kadın ona doğru döndü.

Kılıcını tehditkâr olmayan bir şekilde geniş tuttu. "İzin verirseniz?" Diğer elini yavaşça kaldırdı. "Sadece cebime uzanıyorum."

"Ahlaksız." FitzRoy'un sesindeki alçak uyarı açıktı.

Ne haltlar dönüyordu? Fitz yumuşamış mıydı? Başını sallayarak kılıcını kınına sokmadan indirdi ve Blackwood'un cebinden mühürlü kâğıtları çıkarmasını izledi.

"Kaptan FitzRoy," dedi gür bir sesle, "Majesteleri Kraliçe 4. Elizabeth tarafından imzalanmış bir teminat mektubu sunmaya geldim."

Oh, bu harikaydı. Bir korsan avcısının görüşme talep etmesinden bile daha iyiydi. Üç yıldır FitzRoy'u korsan olmaya ikna etmeye çalışıyordu ve FitzRoy üç yıldır bunu reddediyordu. Bu da farklı olmayacaktı.

Kadın homurdandı. "Sana iyi şanslar."

"Ne kadar ilginç bir teklif Kaptan Blackwood," dedi FitzRoy. "Sanırım benimkilerden de aynı şeyi yapmalarını istersem adamlarınıza geri çekilmelerini söyleyeceksiniz, o zaman gidip bunu kamaramda tartışabiliriz."

Bunu tartışmak mı? "FitzRoy" - topuklarının üzerinde döndü - "ne halt ediyorsun

."

"Sanırım *Kaptan* demek istediniz." Ona düz bir bakış attı, ağzı bir Düz çizgi.

Bu donanma mensuplarının önünde, *Kaptan* Blackwood'un önünde bir izlenim bırakmak istiyordu. Burun delikleri alevlendi, zorla gülümsedi. "Özür dilerim *Kaptan*."

"Affedildiniz, Vice." Ellerini cömert bir jestle iki yana açtı. "Sanırım savaşın sıcaklığı size kendinizi unutturdu."

Dişlerini sıktı, yanakları gergindi - gülümsemesi muhtemelen daha çok yüz buruşturmaya benziyordu.

"Şimdi Kaptan Blackwood," FitzRoy bir kenara çekildi ve korsan avcısına kendisine katılmasını işaret etti, "çekilelim."

"Ama - Kaptan" - Blackwood'un yanına düştü, onu geride bırakmaya çalıştı ama uzun bacakları çaba harcamadan yetişmesine izin verdi.

"Evet, Bayan Vice?" Adam kaşlarını ona doğru kaldırdı.

"Sen değil," diye tısladı. "Kaptan FitzRoy, tüm saygımla" -içten içe ürperdi ama ne kadar aptalca olursa olsun onun isteklerine uymadığını söyleyemezdi- "Bundan hoşlanmıyorum. Bu adam baştan aşağı donanmacı ve daha da kötüsü bir korsan avcısı. Ya bu sadece seni yalnız bırakmak için bir oyunsa?"

FitzRoy alay etti ve başını salladı. "Ah, canım, ne hayal gücün var."

Dişlerini sıktı. Eğer ona bir kez daha *canım* derse...

FitzRoy'un ağzının bir köşesi tuhaf bir gülümsemeyle kalktı ama gözleriyle buluşmadı. "Ona yaptığınız hakarete rağmen, eminim Yüzbaşı Blackwood silahlarını size teslim etmekten mutluluk duyacaktır. İyi niyet göstergesi olarak ben de aynısını yapacağım." Kılıç kemerini ve palaskasını çözdü ve her ikisini de en yakındaki denizciye verdi.

Morrigan'ın mürettebatının geri kalanı ve *Venatrix*'in adamları silahlarını kınına soktu.

"Memnuniyetle," dedi Blackwood, Fitz'in ona *canım* demesi kadar sinirini bozan, ona hiç yakışmayan gösterişli bir gülümsemeyle. "Bayan Vice."

Kemerinin tokasını açarken gri gözleri kızın üzerinde kaldı.

Bunu yapma şekliyle ilgili bir şey, belki yavaşlık, belki de göz teması, yüzünün ısınmasına neden oldu. Bir sevgilinin soyunmaya başlamasına fazlasıyla benziyordu.

Yutkundu ve çenesini sıktı. *Piç kurusu*. Bunu kasıtlı olarak yapıyor olmalıydı. Ne de olsa, kim olduğunu bilmeden önce o baloda onunla flört etmişti. Ona olan ilgisini açıkça belli etmişti.

Sıkılmış görünmeye çalışarak gözlerini kırpmadan arkasına baktı ve cilalı kılıcı ve ona uygun hançeri almak için ellerini uzattı.

Hâlâ o çıldırtıcı hızda, içinde bir çift Donanma yapımı çakmaklı tabanca bulunan bir palaska çıkardı. Bunları uzattı, bunu yaparken parmakları kızın bileğinin iç kısmını okşadı.

Buna gerek yoktu.

Yani, oyun oynamak istedi. *İyi.*

Silahlarını ve bıçaklarını Aedan'ın dövmeli ellerine tutuşturdu. "Bir saniye Kaptan," dedi ellerini kaldırıp Blackwood'un yolunu keserek. "İyi niyetinizi korumak adına, mürettebata başka silah saklamadığınızı göstermeme izin verin."

Tatlı tatlı gülümseyerek onun alanına girdi. Güneş ufka dokunduğu için hava soğumuş olsa da, ondan sıcaklık yayılıyordu. Sanki zaten dokunuyorlarmış gibi tenini ısıttı.

Her zamanki tarafsızlık maskesine ve kontrollü, ince ifadelerine rağmen gözleri büyüdü ve hızlı bir nefes aldı. Geri adım atmadı ama sanki kaçmak istiyormuş gibi geriye doğru sallandı.

Güzel, canı sıkılmıştı. Kendi ilacının tadına baktı.

Bu kadar yakın mesafeden burnuna sabun, yıpranmış deri ve - tarçın kokusu mu geliyordu? Derin nefes alıp kontrol etmek için neredeyse karşı konulmaz bir dürtüyle savaştı. Ayrıca kokuda erkeksi, ham bir şey de vardı - ter kokusu, savaşın zorlu çalışması.

Hızlı bir nefes vererek adamın kokusunu burnundan atmaya çalıştı. Yapması gereken işler vardı.

Elleri önce adamın omuzlarına indi - sert, geniş, sıcak. Tıpkı hayal ettiği gibi. Onun nasıl hissedeceğini hayal ettiğinden değil. Kesinlikle hayal etmemişti. Boğazını temizledi ve kaşlarını çatarak ona baktı.

Kadının dokunuşuyla göğsü durdu - nefesini tutuyor olmalıydı. Yani, disiplinli donanma adamı bir şeyler hissediyordu, sadece kontrol etmek, her şeyi gizlemek için savaştı.

Oh, bu eğlenceli olacaktı.

Ellerini adamın kollarında gezdirdi. Ön kollarını sıvazladığında bile başka silahları tutan kayışlardan iz yoktu - hançerlerini kollarına saklayan insanlar görmüştü. Ellerini geri çektiğinde kasıtlı olarak durakladı ve adam sarktı, bu hareket o kadar küçüktü ki saygın bir mesafeden bunu asla fark edemezdi. Ancak bu saygın bir mesafe *değildi*.

Onunla işinin bittiğini düşünerek rahatlamıştı.

Zavallı çocuk. Ama bunu kendi başına getirmişti.

Gözlerini onunkilere kilitleyerek ellerini göğsüne koydu. Çok çok uzaklardaki gök gürültüsüne benzeyen alçak bir ses, başka hiç kimsenin duyamayacağı kadar yumuşak bir şekilde içinden gümbürdedi.

Ama duydu ve ellerinin altında titreştiğini hissetti ve gözbebeklerinin büyüyerek bakışlarını kararttığını gördü.

Sevgili olduklarına dair o rahatsız edici his yine yüzüne çarptı. Bu bakışı daha önce de görmüştü ve bir erkeğin üzerine çıkıp onu sahiplenirken ellerini koyduğu yer tam olarak burasıydı. Kalbi çarpmaya başladı; boğazı, karnı ve karnı zonklamaya başladı.

Onu araması gerekiyordu, baştan çıkarması değil. Vahşi

Av onu aldı, yanlış değerlendirmişti. Kötü bir şekilde.

Yüz ifadesini onunki gibi düz tutmak için mücadele ederek dokunuşunu hafifletti - bu daha güvenli hale getirdi. Parmak uçları adamın göğsünün düzlemleri üzerinde gezindi. Silah izi yoktu ama lanet olsun, giysilerini iyi dolduruyordu - ona o güzel şekli verecek dolgu yoktu.

Yine, *hissetmese* fark edemeyeceği kadar ince bir hareketle, kaslarının sert hatlarını avuçlarına doğru zorlayarak dokunuşuna bastırdı.

İçini bir sıcaklık kapladı ve ellerini çekti. Ağzının kenarı

kalktı, gözleri zaferle parladı. Ne hıyar ama.

Lanet olsun, neden *bu* kelimeyi düşünmüştü ki? Şu anki sorun da tam olarak buydu. Çok, *çok* uzun zaman olmuştu, tüm bunların anlamı buydu. Bedeni ve onun ihtiyaçları, zihnine ve onun bu kibirli, gergin Donanma otomatından hoşlanmadığına ihanet ediyordu.

Dişlerini sıkarak kendini tekrar ona dokunmaya zorladı, elleri hızla yanlarından, kalçalarından, kaslı uyluklarının dış kısımlarından ve botlarının üst kısımlarından aşağı kaydı.

Silah yok. Güzel.

Doğruldu ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. İç bacaklarını kontrol edebilirdi, orada *bir* bıçak saklı olabilirdi ve onu olduğu gibi uyandırmaya çalışmak çok cazipti - nefeslerinin hızına ve bakışlarındaki sıcaklığa bakılırsa, sertlikten uzak olamazdı.

Ama - ama, hayır. Başını iki yana salladı; bu ikisi için de yeterince işkenceydi.

Yine de bir şey daha vardı.

Yakınına eğilerek ellerini onun sırtında aşağı yukarı gezdirdi. Göğüsleri adamın göğsüne değdi ve vücudunda istenmeyen bir his yaratarak onu dudağını ısırmaya zorladı.

Nefesinin kesildiğini duymak küçük bir zaferdi.

Gülümsedi ve ağzını onun kulağına doğru çevirdi. "Eğer bana bir daha 'Bayan Ahlaksız' dersen, dilini kendi hançerinle keserim. Anladın mı?"

Onu serbest bıraktı ve geri çekildi ama kaşlarını soru sorar gibi kaldırarak onun alanını terk etmedi.

Dudaklarını ıslattı ve yavaşça yutkundu. "Evet, madam," diye mırıldandı.

Başını sallayarak geri çekildi. "Temiz," diye duyurdu sesi kısık bir şekilde.

FitzRoy, "*Bu kadar* titiz bir iş çıkardığınızı görmek güzel Vice," dedi. dönüp kamarasına doğru yürümeden önce diktatörce gülümsedi.

Blackwood, FitzRoy'u takip etmeden önce ona bir saniye kadar uzun süren ağır bir bakış attı.

"*Lütfen* volta atmayı bırakıp bana yardım eder misin?"

Kollarını kavuşturan Vice gözlerini kırıştırdı ve *Morrigan'ın* iplerini *Veritas*'tan çözen Perry'ye baktı. Başını salladı ve yüzünü ovuşturdu. "Özür dilerim," diye mırıldandı ve yukarı tırmandı. "Ben sadece" - mürettebattan kimsenin çok yakın olup olmadığını kontrol etti - "Bundan hoşlanmıyorum." Pruva direğine oturarak kendini çekti ve *Veritas'a* dolandığı noktalara yaklaştı.

"Gördün mü, o kadar emin değildim." Perry'nin sesi kemerli kaşlarla doluydu. "Bu da ne demek şimdi?"

"Kaptan'ın bu Blackwood'la konuşmayı kabul etmesine çok kızmış görünüyorsun ama..."

Vice durakladı, bacaklarını doladı ve gözlerini Perry'ye dikti. "Ama *ne*?"

Perry boğazını temizledi ve onun bakışlarıyla buluşmayı reddetti, görünüşe göre ellerindeki çizgileri ayırmaya dalmıştı. "Adamın üstünü aramak için zaman ayırdın. Yakışıklı gibi görüldüğünü söylediğimde, bana bunun yetersiz bir ifade olduğunu söyleyebilirdin. Bilseydim, onunla tanışmadan önce dudaklarımı sertleştirirdim." Sırıtarak başını kaldırdı, parmakları hala dokunarak çizgileri işliyordu. "Bundan bu kadar keyif aldığın için seni suçlayamam. İlginç bir şey paketlediğini gördün mü?"

Vice alay ederek gözlerini devirdi ve ilk engele doğru kaymaya başladı. Tüm bu olanlardan *o kadar* da etkilenmemişti. Altındaki kaba kenevir

Parmakları tanıdıktı ve kesinlikle cinsel değildi. Dudaklarını büzerek, fiziksel dikkatini tüketmesine izin verdi. "Sen güzel bir yüzle dikkatini dağıtırken, *ben* o ikisinin FitzRoy'un kulübesinde hepimizin kaderini belirliyor olmasından çok daha fazla endişe duyuyorum."

Omuz silkerek Perry'nin bakışları işine döndü. "Ve Bricus."

İlk ip çözüldü, Vice onu bıraktı ve ağzı açık bir şekilde Perry'ye döndü. "Ne?"

"Bricus da içeride. Kaptan, kendilerini kapatmalarından kısa bir süre sonra onu çağırdı."

"Bu da ne böyle? Senin için sorun yok mu?" Boynundan aşağı ve omuzlarına doğru karıncalanma hissi yayıldı. "Sen levazım subayısın - orada olman gerekirdi." FitzRoy ne düşünüyordu? Perry'nin ne düşündüğü umurunda değil miydi? Bricus her ne kadar neşeli bir ikinci kaptan olsa da, Perry geminin işleyişi için ondan daha önemliydi.

"Onun gemisi, onun seçimi."

"Sorun da bu zaten." İki savaşın ve yeteneğinin onca kullanımının ardından kolları zorlanan Vice kendini ayağa kaldırdı. "Ve anlatmaya ihtiyacı var." Pruva direği boyunca dengeli bir şekilde ilerledi ve arkadaşının yanına zıpladı.

Perry sıçradı, başını kaldırdığında gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bekle, ne yapıyorsun? Onu rahat bırak, Vice." Kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Kavgadan beri yemek yedin mi, senin..." Parmaklarını oynattı.

"Başka kimse söylemeyecek gibi görüldüğü için ona ben söyleyeceğim." Perry işini bırakıp aceleyle arkasından giderken o da kıça doğru yürüdü. "Yemek yiyip yemediğime gelince, bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Çünkü yeteneğiniz enerjinizi tüketiyor, sizi yorgun ve aç bırakıyor ve aç olduğunuzda dişi ağrıyan bir kedi gibi huysuz oluyorsunuz."

"Bu kesinlikle doğru değil."

"Gördün mü, böyle davrandığında daha uzun kelimeler kullanıyorsun, bir *hanımefendinin* kelimeleri."

Vice homurdandı ve güverte boyunca ilerledi. Mürettebat arkadaşları çoktan kanı temizlemeye ve *Veritas*'ın zincir atışından kaynaklanan delikleri onarmak için taze branda çekmeye başlamışlardı. Her taraftan bir avuç kadın ve erkek ölmüştü ve altı ceset çoktan hamaklarına sarılmış, denizde gömülmeyi bekliyordu.

Vice, belirgin şekilleri örten sert brandayı görünce ürperdi ve opal yüzüğünü ovuşturdu.

Hamaklardan birini dikmekte olan Lizzy başını kaldırıp baktı. Kaşları kalktı ve acıyarak hüzünlü bir gülümseme verdi.

Ellerini kenetleyen Vice adımlarını sabit tutmaya zorladı ve çenesini kaldırdı. O iyiydi. Bu manzara onu hiç etkilememişti. Herkes ölmüştü. Bazıları daha erken, bazıları daha geç, ama herkesin sonu brandaya ya da tahtaya sarılıp denize atılmak ya da çamura gömülmek oldu. Herkesin.

Onlara güvenmemek için bir neden daha.

Gözlerini ileri dikerek boğazında titreyen derin bir nefes aldı.

FitzRoy'un kamarasının kapısına beş adım kalmıştı ki kapı açıldı ve adamın kendisi kedigil bir gülümsemeyle dışarı çıktı. Bir kenara çekilerek Blackwood'un yanında durmasına izin verdi, yüzü nötrdü.

Yani ikisi de birbirini öldürmemişti. Şaşırtıcı.

"Beyler, bayanlar, *Morrigan*'ın iyi insanları," diye bağırdı FitzRoy, işlerine ara verdiklerinde bakışları mürettebatı taradı. Kadının yakınlığına rağmen gözleri Vice'ın üzerinden atladı. "Size Kaptan Blackwood'un teklifini kabul ettiğimi söylemek bana *neredeyse* büyük bir zevk veriyor" - durakladı ve sırtarak yanındaki Saba'ya göz kırptı - ". Bugünden itibaren hepimiz bizzat Kraliçe tarafından affedildik ve onun özel korsanlarıyız."

"Huh." Mürettebat bugün ikinci kez tezahürat yapıp alkışlamadan bir saniye önce bu ses ondan çıkmıştı. Korsanlar mı? Ve tüm bunlar son üç yıldır kendi girişimleri yerine korsan avcısı bu *yabancı* sayesinde olmuştu.

FitzRoy sonunda ona baktı ve "Eee?" der gibi kaşlarını kaldırdı.

Başını sallayarak alkışladı ve gülümsedi. Şaşkınlıktan yarı gülerken Blackwood'a baktı. FitzRoy'u nasıl ikna etmişti?

Omuz silkerek başını arkaya attı ve son mürettebat arkadaşlarıyla birlikte alkışladı. FitzRoy'un anlaşmasını sağlamak için her ne yapmış olursa olsun, sonuçtan memnun olmalıydı, çünkü uzun zamandır istediği şey buydu. Kraliçe ona iyi davranmıştı ve onu görmeyeli yıllar, hatta Kraliçe'nin bildiği kadarıyla hayatta bile olmayalı yıllar olmasına rağmen, bu sevgi hiç azalmamıştı.

Vice Perry'nin omzuna vurdu ve sırtıttı. Diğer eli gömleğinin yakasının altına gizlenmiş, şekli uzun yıllar giyildiği için tanıdık gelen küçük iğneye gitti. Taçlı ejderhayı görmek için ona bakmasına gerek yoktu - kırmızı mine zihninde parlıyordu, yakut gözler ışıldıyordu, taçtaki minik inciler Kraliçe'nin ona verdiği günkü kadar canlıydı.

Artık Kraliçe'nin gemilerine saldırma tehlikesi yok. Artık düşmanlarına direnmeye yardım edeceklerdi.

Vice yine homurdandı. O günü göreceği hiç aklına gelmezdi.

Bu hoş sürprizden sonra, mürettebat *Morrigan*'ı toparlayıp onarmayı bitirdi ve üç gemiyi birbirinden ayırdı. Anlaşmanın bir parçası olarak *Venatrix*'ten yeni silahlar getirildi - Vice'ın istiflenmesine yardım ettiği ekstra tabanca ve tüfekler. Fae-worked değillerdi ama iyi çalışır durumdaydılar. Belki de anlaşmayı güzelleştiren şey buydu.

Güneş ufukta ince turuncu bir şerit gibi görüldüğünde herkes kendi gemisine dönmüş ve *Morrigan* yelken açmıştı.

Vice kış küpeştede durmuş, *Venatrix*'in gün batımına karşı silüetini izliyordu. İç çekti, yüreği ağzına geldi. Bir korsan olarak o gemiyi almak kesinlikle yasaktı, muhtemelen sonsuza kadar. Sürdüğü sürece güzel bir rüyaydı.

Onun yerine bir Hesperian gemisi alabilirlerdi ama bu kadar hızlı ve şık bir şey bulmak zor olurdu. Dudağını ısırdı.

Yine de *Morrigan*'ı Kraliçe'yle müttefik yapma arzusunu gerçekleştirmişti. Ayrıca *Venatrix*'i peşlerinde bırakmak, çekilmez derecede disiplinli Kaptan Blackwood'u sırtından atmak anlamına geliyordu.

Gümüş astarlar ve hepsi bu.

Perry'nin "Bir şeyler ye be kadın," emriyle eline tutuşturduğu keseden kavrulmuş hindistancevizi tohumlarını çiğneyen *Venatrix*'in küçülen şeklini izledi.

Vice kendi kendine kıkırdadı. İyi, belki de yemek yediği için kendini biraz daha iyi hissediyordu.

"Madam." Arkasından gelen ses ensesindeki tüyleri diken diken etti. "Anladığım kadarıyla bana yeni kamaramı gösterebilirsiniz."

Blackwood mu?

S P A C (

B Kan vücudunu yakıp kavururken, Vice ellerini işe yaramaz yumruklar halinde sıkı.

Kaptan onun kamarasını Blackwood'a vermişti. O da Aslında gitmiş ve yapmış.

Tartışmıştı - Vahşi Av, lanet olasınca tartışmıştı, ama o kararlıydı. Kraliçe'nin Donanması'na ait olmayan yasal bir korsan gemisini dönüştürmek için yapılan anlaşma, gemiye bir temsilci getirmek anlamına geliyordu.

Ona sahte ipucunu verdiği sırada durduğu yerde duran FitzRoy, açık ellerini kaldırdı. "Bu nedenle uygun bir kamaraya ihtiyacı var ve eğer sizinki değilse, benimki olabilir."

Ve bu olmayacaktı.

Çenesini sıkı, sonra ofladı. "Beni kapı dışarı bile etmedin. ..." Kısa bir süre durdu, burun delikleri alevlendi ve yanında kayıtsızca duran Blackwood'a hızlı bir bakış fırlattı.

O zamandan bahsetmemişti ve kesinlikle onun önünde Evered'den bahsetmeyecekti.

FitzRoy'un yüzünde gerçek bir endişeye benzeyen bir kaş çatma titreşimi belirdi. "Ahbap, *seni şimdi kovmuyorum*. Perry zaten kamarasını sizinle paylaşmayı kabul etti ve eminim Bay Blackwood da eşyalarınızı almak için kamarasına girmenize izin verecektir."

Kulübesi. İşte böyle, karar verildi. Vice dişlerini sıkı.

Blackwood kollarını kavuşturmuş, parmaklarını artık nasıl hissettiğini bildiği pazularının üzerine koymuştu. Bu kasıtlı bir esneme miydi yoksa - ama hayır, aşırı yumuşak gülümsemesi ondan ziyade FitzRoy'a sabitlenmişti. "Kaptan Blackwood sadece

Hanımefendinin içeri girmesine ve ihtiyaç duyabileceği eşyaları toplamasına izin vermekten çok mutlu olurum."

FitzRoy gözlerini kırpmadan diğer adama baktı, sonra da soğukkanlılıkla gülümsedi. "Gerçekten de öyle."

Ha, belki de Blackwood'u gemiye aldığına pişman olmuştu. Kendisinden başka suçlayacağı kimse yoktu - onu uyarmaya çalışmıştı.

"Ahlak masasında," dedi adam, karanlık bakışları kadına kayarak ve sonunda gözlerini kırıştırarak, "başka bir şey var mı?"

Reddedildi. Bu konuda söz hakkı yoktu.

"Tamam, ama bana borçlusun. Ne hakkında konuşmuştuk-"

Başını sallayarak bir elini kaldırdı. "Elbette. Güzel bir *Hesperia* kalyonu ya da - hayır, sizin için bir firkateyn, sanırım, evet?"

Başını eğdi. Bu kolaydı. Çok kolaydı. Blackwood'a yan gözle baktı ama o yanıt vermedi. Buna şaşırmadı. Soğuk balık.

Yine de, korsan olarak görevlerinin bir parçası da Albion'un düşmanlarından yük alma, gemilerini yok etme... ya da onları ele geçirme lisansını içeriyordu. Ve aldıkları her geminin bir kaptana ihtiyacı olacaktı.

Venatrix olmayabilir ama onun olabilir.

"Bir firkateyn. Hızlı bir tane." Başını salladı, ona bir gülümseme gönderdi ve dışarı çıktı. "**H a y d i** Blackwood," dedi omzunun üzerinden, "sana kamaramı göstereyim."

Gece havasına geri dönen Vice, bakışlarını karşılayan, hepsi yerinde donup kalmış, kaşlarını kaldırmış bir avuç mürettebat arkadaşına kaşlarını çattı. Kamarasından çıkarıldığı haberi gemide bir yangın gibi yayılmış olmalıydı. Dudaklarını bükerek bir omzunu kaldırdı ve dedikoduları doğruladı.

Blackwood'un onu takip edip etmediğini kontrol etmeden kamarasının kapısını açtı ve elini gösterişli bir şekilde kamaraya doğru uzattı. "Kamaranız sizi bekliyor, *efendim*."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve başını sallayarak onun yanından geçti.

"Bir korsan avcısı bir korsana teşekkür ediyor." Alay etti ve kapıyı çarparak onu içeri kadar takip etti. "Mucizeler gerçekten hiç bitmeyecek."

Sert pencerelere doğru yürüdü ve geceye baktı. Belki de *Venatrix*'e kendisi veda ediyordu. "Bir *korsana* teşekkür etmekten bahsediyorsun." Derin bir nefes alarak tüm pencereleri açtı.

Kızın koktuğunu mu söylemeye çalışıyordu? Arsız piç. "Sen de pek güzel kokmuyorsun," diye mırıldandı ve tavana asılı lambayı yaktı.

Odada tepinerek, deniz sandığından spor çantasını aldı ve ranzasının üzerine fırlattı.

Burası her zaman yeterince büyüktü ama o buradayken birdenbire kalabalıklaştı. Lambanın altından geçmek için eğilmek zorunda kaldı ve omuzları, kış pencerelelerinden kararmakta olan mor gökyüzünü görmesini engelledi.

"Peki," dedi, sırtı hala ona dönüktü, "Bayan Vice değilse, size nasıl hitap edeyim?"

"Vice. Ya da Lady Vice, eğer resmi hissediyorsanız."

Alay etti, hafif bir nefes buğusu cama çarptı. "Sana *ahlaksız* gibi saçma bir isim takmayı reddediyorum."

Birden ayağa fırladı. "Nesi var bunun?"

"*Belli* ki gerçek bir adın var." Pencere çerçevesine yaslandı, uzun parmakları beyaz boyalı ahşaba karşı esmerleşmişti. "Dünyada hiç kimse bir çocuğa *Vice* demez."

Bu doğrudu ama o artık Avice Ferrers değildi. O kız gitmişti ve babasının seçtiği çocukla nişanlanması da dahil olmak üzere onun üzerindeki hak iddiaları da gitmişti. Baba, Knighton Villiers - onlar için ölmüştü ve iyi ki de kurtulmuştu. Annesinden, Dadı Alder'den ve kız kardeşinden ayrılmak bu düşünceye biraz burukluk veriyordu ama özgürlük için ödemesi gereken bedel buysa, öyle olsun. Ayrıca, bir gün geri dönecek ve annesine verdiği sözü tutacaktı.

Bir gün.

Kaşlarını çatarak battaniyelerini ve çarşaflarını yataktan çıkardı, yuvarladı ve paketledi. "Kendime Vice diyorum, önemli olan tek şey bu."

"Bir şeyler bulacağıma eminim."

Lordlar, flört mü ediyordu? Durakladı ve deniz sandığına uzandı.

"Ben" - pencereden döndü ve hızlı bir nefes verdi. "Çok fazla kitap var."

"Eminim daha fazlasını görmüşsünüzdür" - bir avuç dolusu giysiyi spor çantasına tıktırdı - "siz subay tipleri hep soylulardan geliyorsunuz, değil mi?" İkiyüzlülüğün yuvası.

"Siz de balo salonuna pek uygun görünmüyordunuz. Söylesene, bunların hepsi senin mi yoksa -"

"Evet, onlar benim." Kadın arkasını döndüğünde, adam onun kamarasıyla Kaptan'ın arasındaki bölme kaplayan raflarda duruyordu, elinde bir kitap vardı. "Bir *korsan* olabilirim, ama okuyabiliyorum, biliyorsun." Kadın kitabı kaptı ve rafa geri koydu.

"Bundan hiç şüphem yok." Parmak uçlarını ovuşturarak yavaşça döndü. Kulübenin her ayrıntısını incelerken gri gözleri parlıyordu.

Bu onu kaşındırdı. Burası tamamen ona aitti. Buraya kimse giremezdi, **b u r a s ı** onun alanıydı. Ellerini sıktı ve sonra salladı.

Ne kadar çabuk toplanırsa, o kadar çabuk buradan ve ondan uzaklaşmış olacaktı.

Onu görmezden gelmek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak, çok büyük formunun yanından geçmek zorunda kaldığında bile, gerekli şeyleri topladı. El aynası ve Perry'nin doğum günü için ona hediye ettiği küçük bir şişe parfüm. Çekmecelerden birkaç güzel kombinezon da dahil olmak üzere daha fazla giysi - hepsi şeffaf ipek ve ince dantel. Bu yalnız deniz subayının başıboş bırakılırsa bir kadının iç çamaşırlarıyla ne yapacağını kim bilebilirdi?

Bu onu kendi kendine kıkırdattı.

"*Barnacle?*" Ranzanın yanında durmuş, ceketinden arta kalan kumaştan yaptığı kırmızı çuha yastığı tutuyordu. "Daha önce deniz canlılarının isimlerini nakışla işleyen bir hanımefendi görmemiştim." Adam minderden kadına baktı, bir kaşı kalktı, ağzının bir köşesi yukarı kalktı.

Evet, çok eğlenceliydi. Bir şekilde *bu* onun gerçek bir yüz ifadesi takınması için yeterli miydi?

Ona sert bir bakış fırlattı. "Eşyalarım dokunma." Yastığı adamın elinden kurtardı ve tekrar yatağın üzerine koydu. "*Barnacle belli ki* geminin kedisi."

"Oh, *belli ki*. Peki, bu nedir? Tüm kedigil ihtişamıyla ona bir övgü mü?"

"Aslında *onun* kedi ihtişamı. Burada uyumayı seviyor.

Onu içeri alırsanız, siz içeri alana kadar bütün gece kapıyı tırmalayacaktır. O yüzden sana iyi şanslar."

Bu kadar yeter. Bu kadarı yeterliydi - başka bir şeye ihtiyacı olursa başka zaman gelirdi. Çantayı aldı ve bir omzunun üzerinden atarak doğrulduğunda, adam geri çekilmemişti ve vücutlarını rahat edemeyeceği kadar yakın bırakmıştı.

Yine o sıcaklık ondan yayılıyordu, artık gece çökmüştü ve savaşın sıcaklığından sonra hava soğumuştü.

Hayır, çekici *değildi*. Onunla ilgili hiçbir şey çekici değildi. Dibine kadar Donanmaydı - hiç şüphesiz o gider gitmez kamarasındaki eşyaları düzenlemeye başlayacak, *her* şeyi hizalayacak, her şeyi mükemmel dik açılarla ayarlayacaktı.

Yine de nefesi kalp atış hızıyla birlikte hızlandı. Tamamen kendi niyeti olmadan ayrıldıkları dudaklarına baktı.

Ağzını kapattı.

Wild Hunt lanet olsun ona, bu gerçekten geri tepmişti. Eğer onun gemide kalacağını bilseydi, silahları kontrol etme numarasını asla yapmazdı. Bir sevgilinin kollarını, dudaklarını ya da başka bir şeyini hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve ona dokunmak genç bir kız gibi başının dönmesine neden olmuştu.

Daha da kötüsü, birlikte yatmayı bırakmış olsalar da FitzRoy o kadar sahipleniciydi ki, bu ihtiyacını mürettebattan başka biriyle gidermesi mümkün değildi. Ondan zor zamanlar geçirmeden olmazdı - Aedan bu dersi zor yoldan öğrenmişti.

"Neyse," dedi, sesi boğuk çıkıyordu, "Barnacle benden başka kimseyi sevmez, o yüzden eminim *seni* rahatsız etmeyecektir, denizci çocuk." Geri çekildi, baldırları deniz göğsünün alçak kenarına çarparak onu irkiltti. "O FitzRoy'dan çok daha zeki - sana güvenmesi için onu ikna etmek için ne yaptıysan onun üzerinde işe yaramayacak. Ve *ben* de sana güvenmiyorum."

Sırtını ve omuzlarını dikleştirdi, tıpkı *Venatrix*'teki kamarasındaki gülünç masa gibi dikleştirdi, tüm flört ve gayri resmîlik imalarını söndürdü. "Mükemmel bir pozisyon, madam. Bunu korumanızı öneririm."

"Merak etme, yapacağım." Kapıyı iterek açtı ve ona alaycı bir gülümseme verdi. "Kediyle uyumanın tadını çıkar - karnının ovulmasından hoşlanıyor."

Barnacle, karnının Vice dışında biri tarafından ovulmasından *nefret ederdi*. Adamın ellerini paramparça ederdi.

Vice kahkahasını bastırdı ve kapıyı çarparak çıktı.

Teninin gece havasında cızırdamaması bir mucizeydi, hava o kadar sıcaktı ki. Kapıya yaslandı ve uzun bir nefes çekti.

Tanrılar, lütfen Kaptan Knigh Blackwood'un *Morrigan*'daki varlığının Donanma'nın güvenini kazanana kadar geçici olduğunu söylesin. Eğer bu çok uzun sürerse, ne onun ne de kendisinin hayatta kalma şansı vardı.

ADJUSTMENT

I Vice'in korktuğundan daha kötüydü.
Çok, çok daha kötü.
Barnacle'ın çenesini kaşıyarak Blackwood'un ne yaptığını izledi -

"Ne yapıyor bu?" diye fısıldadı kediye.

Wynn ve Effie onun yanında durmuş, başlarını öne eğmiş, ellerindeki kısa bir halata bakıyorlardı.

Düğümner mi? Lanet olası bir donanma subayı güverteye çıkıp korsan kız kardeşlere nasıl düğüm atılacağını gösterebileceğini mi sanıyordu? Güldü, sesi eğlenmekle sinirlenmek arasında bir yerdeydi.

Bir hafta içinde üçüncü kez onun bir *şeyleri değiştirdiğini* görmüştü. Dün Perry'ye hamakların verimli bir şekilde istiflenmesiyle ilgili bir soru yöneltmişti. Gemideki ikinci gününde, onun gemideki her bir yedek halatı kontrol edip ayarlamasını izlemişti. İpleri yeniden sarmış, yeni bir düğüm atmış ve mükemmel bir şekilde asmıştı.

FitzRoy onu gemiye *almış* ve kamarasını ona vermişti ama mürettebata karışmak haddini aşmak demekti. Hâlâ *Kaptan unvanına* sahip olabilirdi ama *Morrigan'ın* kaptanı değildi. Gerçekte mürettebatın bir parçası bile değildi - Perry ona anlaşmanın bir parçası olarak hiçbir saldırıya katılmaması gerektiğini söylemişti çünkü bu resmi olarak bir Donanma gemisi değildi. O sadece gözlemlemek için buradaydı.

Ellerini kavuşturdu ve ipi бүktü, sonra Wynn ve Effie'nin görmesi için kaldırdı.

Bu sadece gözlem değildi.

Kollarını kavuşturarak Blackwood'un arkasına geçti. Ona söyleyecekti ve

Daha da iyisi - FitzRoy yaklaşıyordu, izlerken kaşları çatılmıştı.
Ona hiçbir şey söylemek zorunda kalmayacaktı.
Barnacle onun omzundan atladi ve Blackwood'a doğru koşmaya başladı. Vice onun ardından ters ters baktı. "Ne oluyor -"
Küçük canavar yere yığıldı ve yeşil gözlerini kocaman açarak ona baktı. Kötü bir sürprizle karşı karşıyaydı. *Akıllı kedicik*.
Elbette, çömeldi ve Barnacle'ın kabarık beyaz karnına uzandı - bir tuzak.
Kanca hattı ve platin. Onu parçalayacaktı.
Ama o yapmadı. Blackwood küçük kedinin karnını okşarken Vice gözlerini kırptırdı.

Ve küçük minx mırıldandı.

Hain.

Güzel. Fitz o kadar kolay ikna olmazdı. Öfkelendi ve kaşlarını kaldırarak Donanma Çocuğu'nun küçük düğüm atma dersini işaret etti.

"Blackwood," dedi FitzRoy, sesi kısılmıştı, "beni kırmazsan." Kamarasına doğru bir işaret yaptı ve Blackwood'un onu takip edip etmediğini kontrol etmeden döndü. "Ve sen, Vice," diye omzunun üzerinden seslendi.

Ne? O da mı? O ne yapmıştı ki? Tabii tüm müdahalelerini rapor etmek için değilse.

Blackwood'un bir adım gerisinden FitzRoy'un kamarasına girdi ve başını salladı. "Kaptan." Eğer Blackwood azarlanmak üzereyse, kendisini de ateş hattına atmak istemiyordu. Bu, FitzRoy'un Donanma Çocuğu'nun önünde önemli görünme konusundaki saçma arzusuna ayak uydurmak anlamına gelse bile.

FitzRoy çenesini kaldırdı, bakışları birkaç santim daha kısa olduğu gerçeğini telafi edecek şekilde Blackwood'un üzerine düştü. "Mürettebatımla ne yapıyordun, Blackwood?"

"Contalı bobin askısı yapmak için doğru yöntemi gösteriyorum. *Morrigan*'ın her yerinde kullanıldığını fark ettiğim bight bobin bağlantılarından daha güvenlidirler."

Yani sadece düzgün görünmek için değildi. En azından Blackwood'a göre, kullandığı askı amaca daha uygundu. Kaşlarını kaldırdı.

FitzRoy'un çenesi bir çentik daha sıkılaştı.

Knigh başını eğdi ve bir omzunu kaldırdı. "Hangisi daha etkili olursa olsun, savaşlar yanlış başlatıldı *FitzRoy*."

Vice'ın gözleri büyüdü ve ona bir bakış fırlattı. Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi - durun, hayır, gözlerinde hafif bir daralma vardı. Ne yaptığını çok iyi biliyordu, Fitz'in kendi unvanını düşürdüğü gibi o da Fitz'in unvanını düşürüyordu. Bir gemide iki kaptan, elbette bir güç oyununa yol açacaktı.

Güzel, belki de bu onun lehine çalışırdı - Fitz sinirini Blackwood'a yöneltirdi ve o da kıyaslandığında harika görünürdü.

Fitz'in burun delikleri alevlendi. "Dün de levazım subayıyla gemi yönetimiyle ilgili bir konu hakkında konuştunuz, değil mi?"

"Ben yaptım."

Vice boğazını temizledi. "Ve geçen gün toz deposunu sormuştunuz."

Fitz'in çenesinde gerginlik düğümlendi. "Peki neden gemimde bu değişiklikleri yapıyorsun?"

"Çünkü hatalıydılar."

Vice homurdandı. "O kadar da yanlış olamaz - *Morrigan* hâlâ ayakta ve gelişiyor ve biz işleri hep böyle yaptık."

Adam ona bir kaşını kaldırdı, gri gözleri soğukkanlılıkla eğleniyordu. "Sorun da bu zaten."

Kız sinirlendi ve Fitz de onu yansıttı, sırtı dikleşti, elleri kenetlendi.

Blackwood etkilenmemiş görünüyordu. "Sizin yöntemleriniz daha az etkiliydi ve kara barut söz konusu olduğunda tehlikeli olabileceklerine dair endişelerim vardı." diye devam etti.

"O zaman bunu Kaptan'a götür," diye ısırdı. O kadar tehlikeli olamazdı, gemi tam olarak patlamamıştı. "Emir komuta zinciri falan. Donanmada sahip olduğunuz, *taptığınız* şey bu değil mi?"

"Yani bu konuda bir düzen anlayışınız olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Bu *ne* üzerine?" Fitz'in sesi alçaktı ve Vice'ın sırtından aşağı bir ürperti gönderiyordu.

Harika, tek ihtiyacı olan buydu, Fitz'in öfkelenmesi. Sinirlenmek bir şeydi, ama kendini kaybederse ...

Blackwood yutkundu ve boğazını usulca temizledi. Çizgiye yaklaştığının farkına varmış olmalıydı. "Korsan mürettebatının hiyerarşiye sahip olmamakla, bir tür" -elini onun için fazla gevşek bir hareketle havada salladı- "anarşik kaos içinde yaşamakla övündüklerini duymuştum."

"Gemim size bir kaos örneği gibi mi görünüyor?"

Blackwood uzun saniyeler boyunca Fitz'e baktı. Sanki cevap verecekmiş gibi göğsü inip kalktı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Sevgili tanrılar, cevap ver ona dostum.

Fitz çenesini oynattı, bu öfkenin arttığının kesin bir işaretiydi. Blackwood yakında konuşmazsa, barut kadar tehlikeli olan patlayacaktı. O zaman Fitz'in ne yapacağını sadece Tanrılar bilirdi.

Hafifçe öksürdü ve göğsünü okşayarak iki adamın da dikkatini kendisine çekti - aralarındaki acı verici gerginliği kıracak herhangi bir şey. Gözlerini kocaman açarak Blackwood'a baktı ve onun konuşmasını istedi.

"*Morrigan* sağlam bir gemi." Hiç yoktan iyidir. Nefes verdi.

Fitz duyulabilir bir *patlamayla* dişlerini ayırdı. "Oldukça."

İşler hâlâ kötü gidebilirdi. "Blackwood," dedi - Tanrım, nereye varmaya çalışıyordu bu? "Dün Perry'ye yelkenlerin ne kadar iyi durumda olduğunu söylediğini duymadım mı?" Neredeyse doğruydu - Perry ona hamaklarla ilgili öneriyi yaptığında brandaları hakkında olumlu *bir şey* söylediğini anlatmıştı.

"Çok nazıksınız." Fitz'in ses tonu soğuktu ama artık cinayetin eli kulağındaymış gibi konuşmuyordu.

Yutkundu ve sert bir gülümsemeye zorladı.

"Blackwood," diye devam etti Fitz, "*kaptanı olmadığı* bir korsan gemisinde yaşamaya adapte olmanın senin için... *zor* olduğundan eminim. Ancak bu geminin benim mürettebatım olduğunu tekrar hatırlatmama gerek yok sanırım."

Blackwood kollarını kavuşturdu. "Eminim yapmayacaksın."

"Çok iyi." Ellerini masanın üzerine koyarak onlara doğru eğildi. "Şimdi, Yardımcısı, eminim ki yarın onu yanınızda karaya çıkarırsanız arkadaşımıza burada *değişen* konumunu takdir etmesine yardımcı olacaktır."

Boğazından boğuk bir ses çıktı. "Kıyıya mı?" Yarın Nassau'ya varacaklardı. Bu onun şehirdeki son gelişmeleri keşfetme, Perry'nin kargo manifestosu için yerel mağazalarla en iyi fırsatları ayarlama ve hatta mürettebat arkadaşları için eşya alma şansıydı. "Ama ben hep yalnız giderim." Gemideki yaşamı ne kadar sevse de, artık kendine ait bir kamarası olmadığı için neredeyse hiç yalnız kalamıyordu.

"Pekala" - gülümsedi ama gözlerine ulaşmadı - "bu sefer küçük bir arkadaşın olabilir, değil mi?"

"Alışverişinizi taşıyabilirim." Blackwood kaşlarını kaldırdı.

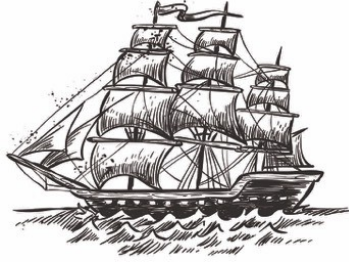
Ona baktı. Gözlerini kırıştırdı. Burnundan nefes vererek başını salladı. Yeni bir elbise seçtiğini ya da misafir kanadını dekore ettiğini mi sanıyordu?

Fitz boğazını temizledi. "Eminim Vice her türlü yardımı takdir edecektir, değil mi?" Elini salladı. "Ve acele etmeyin. Perry'nin sana harcaman için fazladan bir şeyler vermesini sağlayacağım."

Acele etme. İç çekti. Bu onunla ilgili değildi - sadece Blackwood'un gemiden, kendisinden ve mürettebatından uzak durmasını istiyordu. Ve her ne kadar bunu bir soruyla ifade etmiş olsa da, bu bir istek değildi.

"Emredersiniz Kaptan," diyerek kapıya doğru geri döndü. "En iyisi gidip Perry ile listeyi kontrol edeyim, gözden kaçırdığımız bir şey olmadığından emin olalım." Perry kargodan hiçbir şeyi atlamamıştı ama Vice'ın buradan gitmesi gerekiyordu ve donanma uşağı gibi gitmek için izin istemesine imkân yoktu. "Affedersiniz beyler."

NASSAU

"A Yürüyüş için güzel bir gün, değil mi?" Knigh, iskelenin yerine yerleştirilmesini beklerken Vice'ın yanına yaklaşıp hoş bir gülümseme takınmaya çalıştı.

Demek meşhur Nassau burasıydı. Karmakarışık iskeleler ile limanı koruyan alçak kumlu bir ada arasında uzanan uzun bir parlak yeşil-mavi su.

İskeleleri geçtikten sonra kasaba, Arawaké'de ortaya çıkan çoğu küçük kasaba gibi görünüyordu. Yerel ada ulusları yabancı güçleri ticaret masasına davet edip yerleşim yerleri kurmaları için parsel parsel arazi teklif ettiklerinden beri adalarda düzinelerce kasaba kurulmuştu. Nassau neredeyse bunlardan herhangi biri olabilirdi. Doğru, askerlerden eser yoktu ve binalar taş ya da tuğladan çok ahşaptı, ama aynı şey bölgedeki daha genç, daha küçük kasabaların çoğu için de söylenebilirdi.

Knigh'in kaşları kalktı. Beklediği bu değildi, özellikle de Perry'nin uyarılarından sonra.

Yeleğinin önünü aşağı doğru sıyırdı. Kadının kendisine verdiği tavsiyeye uymuş ve üniformasını nötr sivil kıyafetlerle değiştirmişti: deri çizmeler, düz pantolon, basit beyaz bir gömlek, kravat ve yelek. Bir yandan, tam bir palto ve üniforma olmadan karaya çıkmak uygunsuz geliyordu. Ama diğer yandan, keten gömlek esintinin cildini serinletmesine izin veriyordu. Ve güneş bu kadar şiddetliyken, bu esinti iyi gelmişti.

Ona iyi tavsiyelerde bulunmuştu. İleride, iskeleler ve sokaklar tam da son iki yıldır peşinde olduğu insanlarla doluydu. Donanma üniformasıyla buraya ayak basmak intihardan başka bir şey olmazdı.

Vice ona yan gözle baktı - gözleri bugün parlak mavi benekli turkuazdı. Rengi ışığa göre değişiyor gibiydi. Meraklı.

Dudaklarını büzdü. "Bu kordonda neşeli bir gezinti değil Blackwood, bu bir iş."

Başını eğdi. "İş ve zevkin birbirini dışladığını düşüneceğini sanmazdım."

Ağzının kenarı seğirdi ama cevap vermedi, bakışları ileride uzanan kasabaya sabitlenmişti.

O da hafif giysiler giymişti - keten pantolon, dikkat çekecek kadar düşük kesimli şeffaf bir gömlek ve deniz mavisi bir yelek. Altın örgüleri ve pirinç düğmeleriyle çok gösterişli olmalıydı. Yine de beline ve kalçalarına çaprazlama bağladığı deri kemerlerle, üç tabanca ve hırpalanmış bir kılıç tutarak giyme şekli, her nasılsa bunu umursamamış gibi gösteriyordu. Güneşi gözlerinden uzak tutmak için başına taktığı üç köşeli şapkasıyla buraya ait olduğundan hiç şüphe yoktu.

"Şu işi bir an önce bitirelim." Onu beklemeden iskeleye doğru yürüdü ve iskeleye manevra yaptıran liman işçilerine teşekkür etti.

İçini çekti ve onun peşinden yürüdü. *Deniyordu*. FitzRoy'u kızdırdığı çok açıktı. Vice'ı da öyle ama bu kolay bir iş gibi görünüyordu. Bununla birlikte, onların rengârenk mürettebatıyla bütünleşmeye çalışıyordu. Onlar korsan olabilirdi ama bunun bir korsan avcısı olarak kendisine duydukları düşmanlığın anlaşmalarının mürekkebi kurur kurumaz ortadan kalkacağı anlamına geldiğine inanacak kadar aptal değildi.

Onun yanında yürürken göz ucuyla onu izledi. Şimdi daha yakındaydı, saçlarının vahşi dalgaları arasında parıldayan gümüş çemberli küpeleri fark etti. O hareket ettikçe, halkalardan sarkan küçük, parlak tüyler yanardöner renklerde parlıyordu - parlak mavi, yeşil, altın. Saba'nın benzer tüyleri saçına taktığını ve mücevher olarak kullandığını görmüştü - belki de küpeler ondan bir hediye idi.

Büyük bir mantık sıçraması değildi. Vice'ın mürettebat arasında popüler olduğu açıktı. Aslında FitzRoy onu kendi çıkarları için getirmesini söylemiş olsa da, kıyıdaki bu büyü onun işine yarayabilirdi. Vice'ın onayını kazanırsa, belki bu mürettebatın geri kalanını da etkileyebilirdi.

Tanrılar biliyordu ki, geçici de olsa müttefiki olması gereken insanların ona saldırmasına ihtiyacı yoktu. Elleri sıkılaştı. Bir gemi dolusu

Düşmanların saldırısı altındayken kontrolünü kaybetmemesi mümkün değildi.

Onları kendi tarafına çekmek, hatta belki de onlarla dost olmak tek seçeneğiydi.

Derin bir nefes aldı. Dikkatini dağıtmaya ve onu kendisine ısındırmaya ihtiyacı vardı: *hadi şu işi bitirelim ve bu* hayırlı bir başlangıç olmamıştı.

"FitzRoy seni neden malzeme ve kargo alıp satmaya gönderiyor? Bu levazım subayının işi değil mi?"

Çenesini kaldırdı. "Fae cazibesi iyi fiyat alır."

"*Huh.*" Kaşlarını çatarak onu tekrar inceledi. "Demek yeteneklisin."

Neredeyse *o da* diyecekti ama sözünü geri aldı. Fae-touched olduğunu bilenlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu. Donanma bilseydi, kendi gemisine komuta edip korsanları yakalamak yerine revirde bir cerrahın yanında çalışıyor olurdu. Onu sıradan bir mal olarak görürlerdi. Donanma dışında pek çok kişi şifacılar alınıp satılacak ya da özellikle açık denizlerde alınacak bir mal gibi davranıyordu.

Vice'a gözlerini kısarak baktı - görünüşüyle ilgili hiçbir şey onun fae-touched olduğunu göstermiyordu. Garip simetrik bir doğum lekesi, sivri kulaklar, keskin pençeler ya da tuhaf bir saç rengi yoktu. "Oh, *gözlerin* - bu senin fae işaretin."

Ona bir kaşını kaldırdı. "Bunu fark ettin demek?"

"İlk karşılaştığımızda turkuazdı, geçen gün çelik mavisiydi, bugün ise daha çok gerçek mavi, benekli yeşil. Bunun bir ışık oyunu olduğunu düşünmüştüm."

"Genellikle o gün denizle eşleşirler - en azından Perry öyle söylüyor."

"Kötü şöhretli Lady Vice'ın bir deniz cadısı olduğuna dair söylentiler duymuştum ama

iyi bir hikaye yaratmak için abartıldığını düşündüm."

Omuz silkti, gözlerini önündeki yola dikti. "Bir kısmı öyle. Örneğin, böyle açık bir gökyüzünden bir yıldırım çağırıp seni durduğun yerden vuramam." Ona bir sırıtma verdi. "Şanslısın."

Hala ona kızgının o zaman.

Kamarasını devralmıştı, yani bu muhtemelen adildi. Yine de ona odayı toparlama iyiliğini yapmıştı. İçeri ilk girdiğinde, kavga sırasında her yerin darmadağın edildiğini düşünmüştü. Ama kadın bu konuda yorum yapmayınca, onun da bu kadar dağınık olduğunu fark etmişti. Böyle bir ortamda insan nasıl düşünebilirdi ki?

Kitabı ondan kapma şekline bakılırsa, yakın zamanda burayı düzgün bir hale getirdiği için ona teşekkür etmeyecekti.

Bakışlar başlamadan önce, anlaşılmaz bir sessizlik içinde daha fazla yürümemişlerdi. Bir taverna kapısının gölgesinden gelen parıltılar. Geniş kenarlı bir şapkanın altından parlayan gözler. Hatta bir kadın yollarını keserken dudak büktü.

Belki de Nassau'da yeni gelenlere böyle davranıyorlardı.

Ama sonra fısıltılar gelmeye başladı - bir ara sokağın ağzında bir grup kadın ve erkek, bir adam zemin kattaki bir pencereden eğilip arkadaşının kulağına bir şeyler mırıldanıyordu.

Lanet olsun. Belki onu tanıdılar.

Fark etmemiş gibi başını dik tutuyordu ama kolları ve elleri yanlarında gevşek bir şekilde duruyordu, her an silah çekmeye hazırды.

Vahşi Av - ne aptal ama. *Morrigan*'ın mürettebatının kendisine saldırmasından o kadar endişelenmişti ki kıyıdaki korsanları ve onların ticaretinden para kazanan kara sakinlerini hesaba katmamıştı bile.

"Blackwood," diye mırıldandı Vice, yürürken daha da yaklaşarak, "neden herkes bize öfkeli bir kalabalık oluşturmaya birkaç meşale uzaktaymış gibi bakıyor?"

"Tanınmış bir korsan avcısının tarifine uyduğum için olduğunu tahmin ediyorum. Garip bir şekilde." Kaşı seğırdi.

"Tanınmış mı? Kaç tane gemi aldınız?"

"Tanrı biliyor - ilk birkaç düzineden sonra saymayı bıraktım."

Ondan öksürük olarak gizlemeye çalıştığı boğuk bir ses geldi. Göğsünü yumruklayarak boğazını temizledi. "Tanıdığım biri mi?"

"Belki" - omuz silkti - "Bonny Steed, Jack Shoals, Davy Davis ve oğlu."

Bir adım atamadı, gözleri büyüdü. "Jack Shoal kaçırıldı mı? Ne zaman?"

"Yaklaşık dört ay önce."

"Lanet olsun. Çok meşgulmüşsün." Başını iki yana salladı, bakışlarıyla geniş yolu taradı. "Zavallı Jack."

"Zavallı Jack? Zavallı Bonny ya da Davis oğlanlar yok mu?"

"Jack iyi bir çocuktı - bir keresinde zor bir durumdan kurtulmama yardım etmişti ve sonrasında harika bir gece geçirmiştik. Ben *gece* diyorum, daha çok hafta sonu gibi." Üç köşeli şapkasının gölgesinde, gözleri sıcak bir sırtışın üzerinde kırıştı. Bakışları kısa süre sonra bozuldu. "Bonny, yine de - hıyarın tekiydi. Başına ne geldiyse hak etti. Bu kadar çok almayı nasıl başardın?"

Bir omzunu kaldırdı. "Bunu sana söylersem, tüm sırlarımı ifşa etmiş olurum." Tüm bunların bir oyun olduğu gerçeği de dahil. Yutkundu. "Şöyle diyelim,

İşi bitirmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

Gözlerini kısarak ona çoğu erkeği kıvrandıracak uzun bir bakış attı. "Ne gerekiyorsa, ha? Gel bakalım." Başıyla ahşap binaların arasındaki bir sokağı işaret etti ve o yöne doğru ayrıldı.

Belki de bir sürü korsandan kaçmak için kestirme bir yol. Sokakta bir aşağı bir yukarı bakarak takip etti.

Gölgelere doğru eğildiler ve gözden kaybolur kaybolmaz kadın dönüp ona baktı. "Pekâlâ, hadi şu işi halledelim."

Kadın ona doğru uzandı ve adam irkilerek içgüdüsel bir hareketle kadının bileğini yakaladı.

Onun elini çekti. "Ne yapıyorsun?" Ona en son dokunduğunda - bu neredeyse iki yüz kişinin önünde olmuştı ve yine de çılgınca uygunsuz hissettirmişti. Kanı yanmıştı. Mürettebatının ve *Morrigan*'ın önünde kendini aptal durumuna düşürmekten kaçınmak için kendini kontrol etmesi gerekmişti. Şu anda onun serin teni ve parmaklarının altında zonklayan nabızı hem rahatlatıcı hem de heyecan vericiydi.

"Seni hayatta tutmaya *çalışıyorum*, nedenini bilsem de lanetleneyeceğim."

Ağzı düz bir şekilde ona baktı ve kadın bileğini çekmeye çalıştığında, Kavrayışı sıkılaştı. "Gevezelik yeterince iyi bir cevap değil."

İç çekerek gözlerini devirdi. "Sakin ol, denizci çocuk, sadece seni biraz daha az tanınır hale getirmeye çalışıyorum, böylece kızgın korsanların saldırısına uğramayız." Kaşlarını kaldırdı, sanki bunu yapmasına izin verip vermeyeceğini sorar gibiydi.

Nefes verdi ve onu serbest bıraktı. "Peki." Artık onunla temas halinde olmayacağı için rahatladı, hemen ardından özlem geldi - alnındaki o serin el ...

Yumruklarını ve çenesini sıktı. *Tanrı aşkına, adamım, kendine gel.*

"*Teşekkür ederim,*" dedi, ses tonunda bir kamburluk vardı. Becerikli parmaklarıyla kravatını çözmeye başladı ve hoşnutsuzca homurdandı. "Bu havada kravat taktığına inanamıyorum."

Neyse ki bakışlarını onunkilerle buluşturmak yerine işinde tuttu. Silahlarını çıkardığında onunla o zorlu göz temasını kurması bir hataydı. Bunu şimdi biliyordu. O zamanlar aptal olduğu için bunun onu kızdıracağını düşünmüştü.

Geri teptiğini söylemek hafif kalır.

Düğümü çözerken parmaklarının boğazına değmesini önlemek için çenesini kaldırdı. Aralarında ne kadar az fiziksel temas olursa o kadar iyiydi.

Aralarındaki bu birkaç santimlik mesafe bile dayanılamayacak kadar fazlaydı. Eğilebilecek kadar yakın. Sadece ellerini kaldırması ve onun belini tutması yetecek kadar yakındı.

Yutkundu. Birkaç metre - bu çok daha güvenli hissettirirdi ama sırtı çoktan ara sokağın duvarına dayanmıştı.

Bu sadece fiziksel bir çekimdi, başka bir şey değil, ama Tanrılar, ısrarcıydı.

Kravat - ona odaklan. Boğazını temizledi. "Kravatsız kendimi soyunmuş hissederdim."

Keten parçasını çekerken ağzının kenarı seğirdi. "Üniformanın arkasına saklanmaya çok alışmışsın." Bakışları adamın yüzüne kaydı, küçük bir adım geri çekilmeden önce bir an için gözlerini kaçırdı. Kravatı adamın beline doladı ve kendi belindeki kemerler gibi açılı bir şekilde bağladı. "Daha iyi. Gerçi bu" - kaşlarını çattı, dudaklarını büzdü - "bunu gizlemek biraz daha zor olabilir."

"Yüzümün nesi var?"

Güldü, nefesi hindistan cevizi ve muz gibi tatlıydı. "Hiçbir şey. Hiçbir şey."

Elleri yanaklarını kavrayacakmış gibi havaya kalktı ve kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Bu fiziksel çekime, savaş öfkesine teslim olabileceğinden daha fazla teslim olamazdı, ama eğer onu öperse... Kendine geri çekilmesini *söyleyebilirdi*; vücudunun dinleyip dinlemeyeceği tamamen farklı bir konuydu.

Ama parmakları yüzünde durmak yerine saçlarına daldı. Göğsünün derinliklerini tehdit eden bir iniltiye karşı çenesini sıkmak zorunda kaldı.

Dudaklarını büzerek kaşlarını adamın sol kaşının üzerindeki bir noktaya doğru çattı. "İşte sorun *bu*."

Saçındaki beyaz çizgi. Fae işareti.

Saçlarını taradı ve bir tarafa doğru itti. "Urgh, saklayamıyorum bile. Saçların çok *gür*." Başını salladı, tüm dikkati adamın saç çizgisindeydi. "Daha önce hiç bu kadar genç birinde bu kadar beyaz ve kusursuz bir saç görmemişim. Seni tanımlarına şaşmamalı." Sanki saçının geri kalanını, rahatsız edici çizgiyi gizlemek için kullanmaya çalışıyormuş gibi düzleştirdi. Kendi denemelerinden de biliyordu ki, elini çeker çekmez ortaya çıkacaktı. "Ne oldu? Kafana bir darbe mi aldın?"

Yeteneğini uzun süredir Donanma'dan saklıyordu, o yüzden hazırladığı cümle kolayca geldi: "Kötü bir şok geçirdim."

Kaşları sorgularcasına kalktı.

Uzun bir nefes aldı. Ona kısaltılmış versiyonunu anlatmaktan zarar gelmezdi. Hatta ona güvenmesini bile sağlayabilirdi ve eğer mürettebatı kendi tarafına çekmek istiyorsa ...

"20 yaşımıdayken babam vefat etti." Bir uzun nefes daha. Babasına ne kadar saygı duyduğunu, onu bir kahraman olarak gördüğünü ve onun gibi olmak istediğini bilmesine gerek yoktu.

"Ah." Kaşlarının arasında bir kırışıklık, hafifçe başını salladı. Hayal kırıklığına mı uğramıştı? "Şok bu değildi," diye eklemek için acele etti.

"Keşke sadece bu olsaydı şey." Yumuşak bir şekilde iç çekti. "Vefatından sonra çok büyük borçları olduğunu keşfettik ve..."

Ve kuzeydeki bir arazi de dahil olmak üzere arazilerinin bir kısmını ve çeşitli diğer değerli eşyaları çoktan satmıştı. Hepsi ailenin geri kalanının haberi olmadan yapılmıştı. Sonra Portsmouth'ta bir metres ve gayrimeşru bir oğul bulundu.

Bu, bilmesi gerekenden daha fazlaydı.

"Eh," diye devam etti, "kaçan bir nişanlıyı ve evimizden zorla çıkarılmayı da eklersek, zor bir yıl olduğunu söylemek yanlış olmaz."

Nişanlısı babasının ölümünden aylar önce ayrılmıştı ve babasının kalbini tam olarak kırmamıştı. Leydi Avise Ferrers ile nişanlanması annem ve babam tarafından ayarlanmıştı. Daha sonra babasının çeyizini borçlarını temizlemek için kullanmayı planladığı aklına gelmişti. Romantizm yok, sadece bir aile görevi meselesi.

Nasıl bir aşk olabilirdi ki? Kızla sadece birkaç kez karşılaşmıştı, hepsi de çok daha gençken. Ama kızın da dahil olması, zor yıllarına dair hikayeyi daha da ilgi çekici hale getirmişti.

Kaşları çatılan Vice'ın ifadesi yumuşadı, şefkatli, neredeyse üzgündü.

Knigh'nin göğsü burkuldu. Onun için üzülmüyor muydu? Ailesinin içinde bulunduğu zorluklar meselesi - ona göre bu sadece ne kadar varlıklı olduklarının bir göstergesiydi.

Belki de ona dokunan asi nişanlısıydı. Baloda dul olduğunu söylememiş miydi? Hikâyenin bu kadar çabuk ortaya çıkması ve yüzünde beliren kısa bir ifade onu meraklandırmıştı ve şimdi de bu... Belki de bunda bir gerçeklik payı vardı.

Vice'ın kara kalbine giden yolun trajik aşk hikâyelerinden geçeceğini kim bilebilirdi? Onu güldürmek için neredeyse yeterliydi.

Kendi ifadesini yumuşatmaya, gerçekten üzgünmüş gibi görünmeye çalıştı. Babasına karşı olan duygularını derinleştiremezdi - bu tehlikeli bir kutuydu

ama belki de Leydi Avice'in uzak hafızasından bir şeyler çağırabilirdi.

Her ne kadar kalbini kırmamış olsa da, başka bir adamla kaçtığı haberi yüzüne bir tokat gibi inmişti. O birkaç görüşmede, açıkça kötü bir izlenim bırakmıştı. Tüm hayatından kaçıp bir baronun beş parasız küçük oğluyla evlenmeyi, kalıp onunla evlenmeye tercih edecek kadar kötü.

O yıl başına gelebilecek en kötü şeyin bu olacağına inanacak kadar saf olduğunu düşünmek.

Vice başını eğmeden önce bir an dudaklarını büzdü ve üç köşeli şapkasını çıkardı. İç banttan katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı ve cebine soktu. "Hayal kırıklığı yaratan babalar, ha?" Alaycı bir gülümseme takındı ama şapkayı adamın başına geçirirken gözlerinde hâlâ hüznü bir şeyler vardı. "Bu işe yarar," diye mırıldandı kendi kendine ve başını salladı. "Peki ya annen? İkiniz nasıl idare ettiniz?"

Knigh gözlerini kırıştırdı. Yani onu daha çok etkileyen şey ailesi miydi? *Hayal kırıklığı yaratan babalar* - kulağa kişisel geliyordu. Tamam, adam hakkında çok fazla düşünmediği sürece bu açıdan bakabilirdi.

"Dört kişiyiz - benim de bir erkek ve kız kardeşim var." Üç boynuzlu atkırı daha sağlam bir şekilde itti ve rahat hissedene kadar eğdi. Birkaç ayrıntı verebilirdi. Donanma sırlarını paylaşıyor gibi değildi ve bunu ona karşı kullanabileceği herhangi bir yol göremiyordu. "Tüm mal varlığımızı satmak zorunda kaldık ve ben de Donanma'dan ayrılmak zorunda kalabileceğimi düşündüm. Teğmen olalı çok olmamıştı ve ilk terfide masraflar hızla artıyor. Neyse ki annemin kız kardeşi bizi yanına alabildi ve hizmette kalmam için bana borç para verdi."

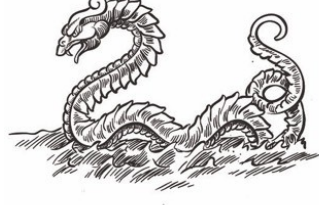
Tilda Teyze için tanrılara şükürler olsun. Villiers isminden kaçması gerektiğinde, Blackwood'u ondan ödünç almak mantıklı gelmişti. Çocuğu yoktu ve ona çok şey borçluydu - en azından soyunu devam ettirmek için bunu yapabilirdi. Sanki babam adının yaşamasını hak ediyormuş gibi.

Vice gözlerini kırıştırtarak başladı ve sanki onu gizlemeyi bitirdiğini fark etmemiş ve sadece bakıyormuş gibi geri çekildi. "Bugün çok konuşkansı. Sanırım bu, bir kerede bir araya getirdiğini duyduğum en fazla kelime."

Bir omzunu kaldırdı. "Artık aynı gemide görev yapıyoruz. Kabalık etmek istemem, özellikle de kamarasına el koyduğum kadına karşı."

"Evet, kötü *şöhretli* bir korsanı kızdırmamak en iyisi." Hızlı ve sert bir gülümsemeyle sokağı işaret etti. "Gidelim mi?"

ONF)RSTNAM(T(RMS

W

Güneşe çıktıklarında, üzerlerinde istenmeyen bir dikkat yoktu. Yolda ilerlemeye devam ederlerken, ona yan gözle baktı. Bir şekilde onu kendisiyle konuşmaya ikna etmeyi başarmıştı.

Medeni bir şekilde. Belki o daha çok verirse, kadın da daha çok paylaşırdı.

"Elbette," dedi ileriye tarayarak, "değerli olan her şeyi satmak, skandalla birlikte evlilik beklentilerimi yok etti."

"Eminim dışarıda, üniformalı genç bir yüzbaşı tarafından başlarının döndürülmesini bekleyen pek çok genç bayan vardır." Ona sırtıttı ve göz kırptı.

İlk karşılaşmalarına yaptığı bu göndermeyle alay etti. "Ya da zengin genç dullar."

Sırtıttı soldu ve gözlerini kaçırdı.

Lanet olsun, tek bir soru bile sormamıştı ama kızın susmasını sağlamayı başarmıştı. Boğazını temizledi. "Yine de Na - *işim* sayesinde aileme bakabiliyorum. Ve kız kardeşime iyi bir çeyiz sağlamak istiyorum."

"Ne kadar güvenilir bir kardeş," dedi kaşlarını birleştirerek. Ama bakışları kızgın olmaktan çok düşünceli ya da şaşkıncı. "Ailenizin talihini döndürmek için çok çalışıyormuşsunuz gibi görünüyor."

"İstikrarlı bir şekilde karşılığını veriyor." Göğsü gururla ısındı. Çok çalışmıştı ama bunun onaylandığını duymak güzeldi, özellikle de ... Şu anda öyle hissetmese de teknik olarak bir düşmandı. "İki yıl önce teyzeme borcumu ödedim ve yıl sonuna kadar kız kardeşime iyi bir çeyiz sağlayabilirim."

Kaşları kalktı ve onları bir sonraki kavşakta sola döndürdü. "Korsan avcılığı iyi para kazandırıyor."

İçten içe irkildi. Evet, başına konan 1.000 gine yüklü bir meblağdı.

"Bu durumda," diye devam etti, "neden bizi ele vermek yerine bize yardım ediyorsun? Ödülümün arttığını duydum - eminim bu ailenize çok yardımcı olacaktır."

Çünkü benim 'yardımım' sadece sen farkına varmadan ve kaçmadan seni Albion'a geri götürmenin bir yolu.

Yüzünü düz ve sakın tuttu ama hatırlatma onu çelik gibi soğuk bir şekilde sarstı. Bu hafif flört bir şeydi ve eğer onu kendi tarafında tutuyorsa, planının aktif ve yararlı bir parçasıydı, ama bundan zevk almamalıydı.

Bu his, karnıma saplanan bir hançer gibi içimi burktu. Bu *suçluluk duygusu muydu?* Tanrım, onun için yaptığı planlardan dolayı suçluluk duymamalıydı. O bir korsandı. O da bir korsan avcısıydı ve ilk karşılaşmalarından beri bu konuda tamamen dürüst davranmıştı. Ona güvenmemesi gerektiğini bilmeliydi.

Yaptıklarından sonra *herkes* ona güvenilmemesi gerektiğini bilmeliydi.

Derin bir nefes aldı. "Ödülün sadece yakalanman ya da ölmen için olduğunu varsayıyorsun. Böylesine kötü şöhretli bir korsanı kraliyete kazandırmanın, onu kraliyetin uysal korsanı yapmanın ödülünü bir düşünün."

Ona bir bakış fırlattı, dişlerini bir an için gösterdi. "Bir korsan olabilirim ama asla *evcilleşmeyeceğim*." Omuzlarını dikleştirmiş, derin derin nefes alıyordu. "Ben kendiminim, başkasının değil."

Gözlerini kırıştıtarak onu tekrar inceledi. Bir sinirine daha dokunmuştu. Bu kadar açık ve kaygısız görünen birinin dokunacak gizli sinirleri *olmasını* beklemiyordu. "Mantıklı," dedi başını sallayarak. "Bu kadar kolay güvenmemek muhtemelen en iyisi."

Muhtemelen bana güvenmemek en iyisi.

Kadın güldü, sesi Vali deLacy'nin balo salonunda olduğu gibi Nassau'nun kalabalık sokaklarında da yersiz değildi. "Mantıklı! Bana ilk kez böyle sesleniyorlar."

Sırıtarak başını salladı. "Tahmin edebiliyorum."

Gözleri büyüdü ve onun kolunu tutarak birbirlerine doğru yaklaştırdı. "Vay canına, korkunç korsan avcısı Blackwood'un yüzünde bir gülümseme mi yarattım?"

Lanet olsun, *yapmıştı*. Ve bunu onu kazanma çabalarının bir parçası olarak yapmaya niyetlenmemişti bile - bir anda oluvermişti. Yüz ifadesini düzeltti. "Sadece hafif bir sırtımaydı, fazla heyecanlanma."

Onu omzundan alkışladı ve yollarına devam ederken gülümsedi. "Yine de bunu bir ilerleme olarak kabul ediyorum. Senden bir korsan yaratacağız, Knigh."

"Knigh?" Artık ilk isimlere mi terfi etmişti?

"Blackwood'un heceleri çok fazla." Omuz silkti. "Ayrıca, bu kadar *kötü* bir şöhrete sahip olduğunuz için muhtemelen bunu burada söylememeliyim."

"Peki, *Vee*."

Ona bir kaşını kaldırdı. "Vee?"

İlgisiz görünmek için başını eğdi ama kalbi küt küt atıyordu. Ona bir takma ad vermek, rahatlamasına yardımcı olmak ve onu böyle saçma bir kelimeyle çağırmak zorunda kalmasını önlemek içindi. Ama şimdi bunu söylemişti ve kız ona öyle bakıyordu ki... samimi gelmişti. "Size Vice demeyeceğimi söylemiştim ve bana gerçek adınızı söylemeyeceğinize göre, bu yeterli olacaktır. Tabii gerçek adını açıklamak konusunda fikrini değiştirmediyse -" Durdu ve elini kaldırdı. "Asla o l m a y a c a k . Vee iyi çalışıyor. Şimdi" - uğradıkları bakkalı işaret etti - "işte bizim ilk durak."

O dükkâna ve sonraki birkaç saat içinde birkaç dükkâna daha girip yiyecek, su, branda, kereste, barut ve mermi almak için düzenlemeler yaptılar. Her dükkân sahibi Vee'yi gülümseyerek ve kucaklayarak sıcak bir şekilde karşıladı. Sanki çok sevdikleri bir yeğenleriymiş gibi yanaklarından öpüyorlardı ve bu samimi görünüyordu. Bir düşmanı mutlu etmesi gereken ya da tehditlerin ağırlığı altında çalışan birinin sert tavrına sahip değillerdi.

Gülümsemeleri de aynı derecede sıcaktı, hatta Knigh'e kadar uzanıyordu. "Vice'ın bir arkadaşı benim de arkadaşımdır," dedi biri omzuna vurarak.

Yüz ifadesini değiştirmeye alışkın olması iyi bir şeydi çünkü aldığı fiyatlar şaşırtıcı derecede iyiydi. Fae cazibesi gerçekten de mükemmel fiyatlar elde ediyordu.

Böyle düşünen tek kişi o değildi. Cebine koyduğu kâğıdın, mürettebat için en iyi fırsatları yakalamak amacıyla almayı kabul ettiği kişisel alışverişlerin bir listesi olduğu ortaya çıktı. Bu mağaza ziyaretleri *Morrigan* için yapılanlar kadar zaman alıyordu.

Öğleden sonra ilerledikçe Knigh kaşlarını kaldırdı ve kadının elindeki kâğıda dokundu. "Ve bu ayak işlerini hep sen mi yaparsın?"

Omuz silkti ve listeyi okurken tekrar tekrar 'tamam' dedi. "Bir limanda yeterince uzun süre durduğumuzda. Neden?"

"Çok fazla zamanınızı alıyor - mürettebatın geri kalanı kıyı izninde değil mi, eğlenmiyorlar mı?"

Ona göz kırptı, yüzünde bir kaş çatma ve ardından yavaş bir gülümseme belirdi. "Paralarının karşılığında daha fazlasını almalarına yardımcı olabilirim. Neden etmeyeyim ki?" Kafası gerçekten karışmış gibi başını salladı. "Ve bu sadece zaman. Tanrılar bana ne kadar verdiyse o kadar zamanım var - ya bu gece içmeye gitmek için hâlâ hayatta olacağım ya da olmayacağım. Bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Bu arada mürettebatıma yardım etmekten zarar gelmez."

Ona uzun uzun baktı. Kötü şöhretli Leydi Vice mürettebat arkadaşlarının ayak işlerini *yapardı çünkü bu hoş bir şeydi*. Ve geminin kedisinin yatağında uyumasına izin verirdi, her ne kadar yaratık dizlerinin arkasına ya da çenesinin altına sokulmayı sevse ve küçük boyutunun gerektirdiğinden çok daha fazla yer kaplasa da. Barnacle'ın ne kadar sevecen olduğu, sık sık çenesinin tırmalanmasını ve ödülleri istemesinden anlaşılıyordu ki Vee bu küçük şeyin üzerine titriyordu.

Morrigan'ın mürettebatının bir üyesinden af, toprak ve dudak uçuklatan miktarda para karşılığında Vice'ı teslim etme teklifini aylar önce almıştı. Amirallik, Knigh'i pazarlık yapması ve tutuklamayı gerçekleştirmesi için seçmişti. Ama Knigh, Vice'ın gizlice ya da cazibesıyla gözaltından kaçmasını engelleyecek bir plan yapmıştı: Kendisini korsan olduğuna inandıracak, sonra da tutuklanmaya hazır bir şekilde Albion'a doğru yelken açacaktı.

Onun yakalanmaktan kaçacak kadar kurnaz olduğunu ya da onu her zamanki gibi ele geçirmeye çalışsa bile kaçabileceğini biliyordu ve hikâyeler onu zincirlerinden konuşarak kurtulacak kadar karizmatik gösteriyordu.

Her şeyi hesaba katmıştı, ama *bu* ...

"Şey" -gözlerini kısarak gökyüzüne baktı- "bir durağımız daha var, sonra içmek için hâlâ bolca vaktimiz olduğunu söyleyebilirim."

Kadın hızlı adımlarla yola koyuldu ve adamın onunla ve bu planla ilgili kafa karışıklığını bir kenara itip onu takip etmekten başka çaresi yoktu.

Durduklarında kaşları havaya kalktı. "Bir kitap dükkânı mı?" Tıka basa dolu vitrinden ona baktı. "Hani 'şu işi bir an önce bitirelim' diyordun?"

"Bu durak benim için ve sırf sana dadılık yapıyorum diye bu fırsatı kaçırmayacağım." Abartılı bir omuz silkme hareketi yaptı. "Elbette, *Morrigan*'a geri dönmeyi tercih edersen..."

FitzRoy'un kızgınlığı ve gemide kalan mürettebatın belirsiz tehdidiyle birlikte. Ellerini kaldırdı. "Oh, hayır. Hiç acelem yok." Kapıyı açtı ve başını eğdi. "Hanımefendi."

İçeri girerken kıkırdaması tepedeki çan sesiyle karıştı. Yaşlı dükkân sahibi onu da diğerlerinin selamladığı gibi sıcak bir şekilde karşıladı. Mavi gözleri parıldıyordu, yetmişli yaşlarında olmasına rağmen canlıydı. "Hâlâ sıkı pazarlık mı yapıyorsun, Vice?"

Raflardan birinden bir kitap aldı ve göz gezdirdi. "Duruma göre değişir, Waters - hala beni kazıklamaya mı çalışıyorsun?"

Yavaşça göz kırptı. "Yapar mıydım?"

"Eh, denersin" - kitabı rafa geri koydu - "ama neyse ki her beş ziyarette bir şey kaldırıyorum, bu da işleri eşitliyor."

Alay etti. "Bir de neden bu kadar çok para istediğimi merak ediyorsun." Kıkırdadı ve rafları yuvarlayarak gözden kayboldu.

Ya Waters onun hırsızlık yapıp yapmadığını umursamadı ya da sadece şaka yaptığını düşündü, çünkü ona göz kulak olmak için herhangi bir hamle yapmadı. Sadece Knigh'e raflara doğru el salladı ve onlar geldiğinde okumakta olduğu kitaba geri döndü.

Bazı kitapların sayfaları buruşmuş, kapakları tuzlu sudan ağarmıştı ve hepsi de uzun zamandır buradaymış gibi ince bir toz tabakasıyla kaplıydı.

Köşeyi döndüğünde Vee bir kitabın üzerine eğilmiş, yüz hatları birbirine odaklanmıştı. Bir parmağı sayfanın üzerinde geziniyordu. Onu bu kadar kendinden geçiren neydi?

Görmek için başını kaldırdı. "Latince mi konuşuyorsun?"

Sıçradı ve bakışları ona doğru fırladı - gerçekten de o kadar dalmıştı ki yaklaştığını fark etmemişti. Gözlerini kırptırarak ofladı. "Ne yani, en iyi küfürleri eden bir kadının bunu Latium'da da yapabilmesine şaşırdın mı?"

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Sanırım sen öyle görüldüğün için -"

Giriş zili çaldı.

"Ho, Waters," dedi bir erkek sesi, tek bir ayak sesi içeri girerken.

Vee'nin gözleri büyüdü ve kapıya doğru yöneldi ama kitaplıklar kapıyı görmesini engelledi.

Knigh kaşlarını çattı. "Ne -"

Kendini ona doğru fırlattı, eliyle ağzını kapattı.

Kitaplığa çarpmaktan ancak hızlı tepkileri ve yıllarca süren alıştırmalar ve sıkı çalışmayla geliştirdiği gücü sayesinde kurtuldu. Yine de ikisini de sabit tutmak için onu belinden yakalamak zorunda kaldı.

Ama bu onu sadece daha da yakınlaştırdı. Yine eli serindi ama vücudunun geri kalanı onunkiyle aynı hizadaydı, davetkâr bir şekilde sıcaktı, esnekti, açılı kasların ve kadınsı kıvrımların hoş bir kombinasyonuydu.

Lanet olsun, bu onu güvertede aradığı zamankinden bile daha kötüydü. Boyu ve kas yapısıyla ona çok ama çok iyi uyuyordu.

Toprakta yağmur ve tatlı vanilya kabukları kokuyordu. İçeri ilk girdiğinde kamarasındaki koku buydu ve onu uzaklaştırmak için pencereyi açmak zorunda kalmıştı. Artık bundan kaçış yoktu. Burnunu dolduruyor, beynini uyuşturuyor, hatta damarlarına sızıp vücudunda zonkluyor gibiydi.

Bakışları hâlâ kapıdaydı ve sanki şaşırmış ama sessiz kalmaya çalışıyormuş gibi sert ve derin nefesler alıyordu. Bu nefeslerin her biri göğüslerini adamın göğsüne bastırdı ve adamın hain parmakları kadının belini kavradı.

Yutkundu, elini bıraktı ve kendi ağır nefeslerini görmezden gelmeye çalışarak elini salladı. Kontrol.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve bir parmağını dudaklarına götürdü. Sanki ipucunu almamış gibi!

"Bay Vane," dedi Waters, ses tonu sertti, "bu öğleden sonra size nasıl yardımcı olabilirim?"

Evet, konuşmaya odaklan. Bu hoş bir dikkat dağıtıcı olabilirdi.

"*Morrigan*'ın şehirde *olduğunu* gördüm," diye cevap verdi Vane. "*Vice*'in geldiğini biliyorum

Burada. Sadece onu arıyorum."

Vee dudağını ısırды, gözleri irkildi.

Bu Vane karakterini kızdıracak ne yapmıştı? Knigh bir kaşını kaldırdı ama dile getirilmeyen soruyu duymazdan gelerek bakışlarını kapıya doğru çevirdi.

"Ne yazık," dedi Waters, "onu kaçırdınız. Öğle yemeğinden kısa bir süre sonra geldi. Ayrılırken, öğleden sonra bir av partisine gideceğini söyledi."

"Avlanmak mı? Lanet olsun. İyi" - kapı açılıp içeri bir esinti girerken kapı zili tekrar çaldı - "ama geri gelirse, beni gördüğünü söyleme, tamam mı?"

"Aklımın ucundan bile geçmez Bay Vane."

Ayak sesleri azaldı, kapı kapandı ve Vee rahatlamış bir iç çekişle ona yaslandı.

Uzun bir nefes aldı ve sııttı. Ama gözleri onunkilerle buluştuğunda gülümsemesi çabucak soldu.

Yerlerinde donup kalmışlardı. Adamın kolu nasıl olduysa yine kadının belini sarmıştı. Parmakları kadının vücuduna batıyor, ona bir kadının böyle hissettiğini hatırlatmaya çalışıyordu.

Parmakları adamın göğsüne yaslandı ve dudakları aralandı. Eğer başını eğerse, ağzı onunkini mükemmel bir şekilde kapatacaktı. Onun tadına bakacak, öğle yemeğinde yedikleri mango gibi tatlı mı yoksa ceplerinde sakladığı atıştırmalıklar gibi cevizli mi olduğunu keşfedecekti. Lordlar, *Morrigan*'da geçirdiği bu kısa sürede onun hakkında çok fazla şey öğrenmişti.

Fae dokunuşlarının fae büyüüne karşı bağışıklığı olması gerekiyordu - Mercia Dükü bile Knigh üzerinde bu büyüü kullanamamıştı ve o da fae kanlıydı. Ama belki de Vee'ninkinin onu hâlâ etkilediği bir yol vardı. Bu olmalı.

Çenesini sıkarak kollarını yana doğru itti.

Başını hafifçe salladı ve yumuşak bir kahkaha attı, karşısındaki kitaplığa çarpana kadar geri çekildi. "Hadi - um -"

"Evet, akşam yemeği." Başını salladı ve çıkışa doğru ilerledi. Ekibe geri döndü, sessiz ara sokaklardan ve kitapçılardan uzaklaştı. İkisini kapalı bir alanda yalnız bırakan her yerden uzakta.

Günahtan uzakta.

A N A R N) N G

T

Akşam olduğunda Vee mürettebatın geri kalanıyla eğlenmeye gitti ve Knigh kamarasına kapandı. Ertesi gün de ondan uzak durmayı büyük ölçüde başardı. Sadece uygun olduğuna karar verdiğinde ortaya çıktı.

güvenli - her türlü cazibe, lavabodaki soğuk suyla iyice bastırılır.

Kamarasından tam üniformasıyla çıktı. Çok daha iyiydi - üniforma, temizlik, düzen. Tekrar düzgün düşünebiliyordu. Vee'ye olan ilgisi tamamen profesyoneldi.

Yine de rahatsız edici bir soruyu gündeme getirmişti. Kimdi bu kadın?

Donanma raporlarındaki kana susamış katil, daha iki hafta önce *Morrigan*'ın güvertesinde onu kesmeye hazır görünen cani miydi? Yoksa geminin kedisine bakan, mürettebat arkadaşlarına iyilik yapan ve Nassau'daki her tüccar tarafından sıcak ve kollarını açarak karşılanan kadın mıydı?

İkisi birden olabilmesinin imkânı yoktu.

Leydi Vice hakkındaki hikâyeler iki yıl önce, Dük'ün amiral gemisindeyken başlamıştı, yani *Morrigan*'ın mürettebatı onu iyi tanıyor olmalıydı. Şimdiye kadar, bazı düğümleri gösterdiği kız kardeşler Wynn ve Effie ile konuşmuştu ama onlar sadece Vee'ye övgüler düzmüşlerdi. Orada bir kahramana tapınma sezmişti.

Belki adamlardan biri ona daha tarafsız bir açıklama yapabilirdi.

Aslında, Vee'nin biniş ekibinden Aedan birkaç metre ötede çalışıyordu. Kaslı kolları ana direğin halatlarını gererken gerildi ve uçlarını sarmadan önce bir düğüm attı. Vücudundaki dövmeler

parmak eklemleri o yaygın denizci cümlesini okudu - *HIZLI TUTUN*. Bir donanma gemisinde çalışan herhangi bir denizci olabilirdi. Çalışmaları arasında, bakışları küçük bir gülümsemeyle yana kayıyordu.

Knigh başka bir hatta çalışarak onun yanına kaydı. "Günaydın," dedi, mürettebatın geri kalanının birbirlerine karşı kullandığını gördüğü o rahat baş hareketiyle.

Aedan sırtıttı. "*Çok* güzel bir günaydın." Kaşlarını kaldırdı ve çenesini suya doğru salladı.

Kaşlarını çatarak Knigh'e baktı.

Mürettebat yan tarafa bir yelken takarak yıkanmak için sığ bir havuz oluşturmuştu. Donanma gemileri de daha sıcak tropik sularda aynı şeyi yapıyordu. Bu sayede yüzme bilmeyenler boğulmaktan korunuyor ve köpekbalıklarının yüzenlere ulaşması engelleniyordu.

Yarım düzine çıplak adam eğilip temizlendi. Belki bir tane alırdı

-

Suyun altından bir kadın çıktı, sırtı ona dönüktü, uzun, siyah saçları Hatasız. Çıplaklık şüphe götürmez.

Knigh'in nefesi boğazında düğümlendi ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

Etrafındaki adamlara rağmen Vee suyu silkeledi ve saçlarını sıkamak için arkasına uzandı. Sadece kollarını, siyaha yakın saçlarını, sırtının kıvrımlarını ve suyun altında kaybolan poposunun hemen üzerindeki iki gamzeyi görebiliyordu. Gerçi diğer adamlar tam olarak görebileceklerdi.

Ve umursuyor gibi görünmüyordu.

"Diline ne oldu?" Aedan yaklaştı. Aynı boydaydılar, bu yüzden Knigh'in bakışlarını ayırmadan önce kolayca takip edebiliyordu. "Ah." Aedan kıkırdadı ve çenesini ovuşturdu, mavi gözleri Vee'de kaldı. "Sanırım birlikte olduğun kızlar bizimkiler gibi geçit töreni yapmıyorlar, değil mi? Özellikle Vice'ın umurunda değil, onu çıplak görmeye alışın."

"Anlıyorum," dedi Knigh, sesi boğuk çıkıyordu.

Aedan, Knigh'e bakmadan önce yan taraftan minnettar bir gülümseme verdi. "Bunu bir davet olarak algılama, o da erkekler gibi sadece temizlik yapıyor. Ve her ne kadar güzel bir manzara olsa da, ellerini kendine sakla." İçini çekerek Knigh'in omzuna vurdu. "Kaptan bir erkeğin ona dokunduğunu görürse, zavallı herif bunu ikinci kez yapacak kadar yaşayamaz."

Knigh yutkundu. Bu FitzRoy'un silah kontrolünden sonra ikisine de attığı bakışı açıklıyordu. Boğazını temizledi. "Onlar... işin içinde mi?"

Aedan'ın yüzü fırtına öncesi gökyüzü gibi karardı. "Bir süre için değil, hayır." Vee'ninkine çok benzeyen rahat gülümsemesi ekşi bir tonla geri döndü. "Kulübesine gittin," diye devam etti usulca, "*altını* gördün. Eşyalarına karşı biraz açgözlüdür ve Vice'ı *kendine* ait görür." Kaslı omuzlarını kaldırdı. "O farklı görüyor olabilir ama onun gemisinde olduğu için bu konuda fazla seçeneği yok." Bakışları tekrar yan tarafa kayarken dudaklarından hızlı bir nefes çıktı. "Ne yazık ki."

Knigh gözlerini kıstı. "Bu pişmanlık kişisel görünüyor."

Aedan ona orantısız bir gülümseme verdikten sonra çenesini kaldırdı ve boğazındaki ince pembe yara izini işaret etti. "Çok güzel." Çenesini ovuşturarak tekrar yan tarafa baktı. "Onunla bir kez birlikte olmak yeterli değildi ama Kaptan beni tekrarlanmayacağına ikna etti."

Onunla bir kez - yani Kaptan öğrenmeden önce... Knigh'nin çenesi Aedan'ın dövmeli ellerinin onun üzerinde olduğunu, parmaklarının o gamzelerin içinde durduğunu düşününce patladı. Acaba o -

"Tanrılar," diye devam etti Aedan, "sadece bizi bulduğu için hayattayım, bir tabanca çekti ve kafasına *dayadı*. Beni öldürürse kendini vuracağını söyledi. Beni bırakması için onu nasıl ikna edeceğini çok iyi biliyordu."

Knigh'in ağzı gerginlikle buruştu. "Ne kadar romantik."

Aedan homurdandı. "Romantik mi? Vice'ta aşk ya da romantizm yoktur. Eğlence mi? Evet." Başını salladı, gözleri genişledi, kaşları kalktı. "*Hem de çok*. Ama bu kadar eğlence için bile ölüm çok yüksek bir bedel."

O ifade. Knigh'in bilmek istediğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Kendini Vee ve Aedan'ın görüntüsünden kurtarmak için uzun bir nefes verdi. Ya da Vee ve FitzRoy. "Şey, ben ..." Sesini hafif tutmaya çalıştı ama sesi endişe verici bir şekilde hırlamaya yakın çıktı. "Benim var... Sonra görüşürüz." Kollarını iki yana açıp bileğini bükerek, kurcaladığı ipi bitirdi ve yerine sabitleyerek uzaklaştı.

"Uyarı için rica ederim," diye arkasından seslendi Aedan.

"Buna ihtiyacım yoktu." Omuzlarını dikleştirdi.

Mürettebattan bir erkekle konuşmak bir hataydı - özellikle *de bu*. Bu mantıklıydı - Aedan onların yaşındaydı ve yakışıklıydı. Knigh, Saba'nın ve mürettebattaki diğer genç kadınların ona *baktığını* görmüştü.

Ve Vee, Vali'nin balosunda Knigh'in kim olduğunu anlamadan önce ona yaklaşmaktan çekinmemişti. Aedan gibi biriyle ilişki kurmuş olmasına şaşırılmamalıydı.

Yine de bir şey öğrenmişti. Sadece *çok eğlenceli* olduğunu da değil. Aedan'ın hayatını kurtarmış, bu sırada kendi hayatını da tehlikeye atmıştı. Sadece FitzRoy'un geri çekilmesini sağlamak için blöf yapıyor olsa bile, dolu bir tabancanın tutukluk yapma riski her zaman vardı ama yine de kafasına bir tane dayamıştı.

Yine de Aedan'ın açıklamaları kaslarını sertleştirmişti. Ellerini sallayarak gerginlikten kurtulmaya çalıştı.

"Çok mu çalışıyorsun?" Perry onun yanında belirdi, bir elinde bir kalıp sabun, diğerinde bir havlu vardı.

"Perry," diye nefes aldı, kelimeyi renklendiren bir rahatlama vardı. Nassau'da ne giymesi gerektiği konusunda ona sağlam tavsiyeler vermiş, hamak yerleştirme konusundaki önerilerini dinlemiş ve hatta bunun için ona teşekkür etmişti. Bilge ve adil biriydi - *gerçek* Leydi Vice'ın resmini oluşturmaya yardımcı olabilirdi.

Başını ona doğru eğdi, yeşil gözleri yumuşacıktı. "Filikayı fark etmiş boğulmakta olan bir adam gibi konuşuyorsun. Neyin var?"

"Sana sorabilir miyim?"

"Tabii ki. Ne isterseniz." Ona nazik bir gülümseme verdi ve güverteyi taradı. "Burası sessiz." Onu pruvaya götürdü ve küpeşteye yaslandı.

"Vice'ın size tanıştığımız zamandan ne kadar bahsettiğini bilmiyorum -"

Perry alay etti. "Vice bana her şeyi anlatıyor - yani konuşmak istediği her şeyi." İçini çekti. "Her zaman istediğim kadar çok değil ve bazen duymak istediğimden daha fazla, ama işte." Omuz silkti ve özür dileyen bir gülümsemeyle elini salladı. "Üzgünüm, devam et."

Bu, Perry'ye rahat edemeyecek kadar yakınlaştıkları zamanları anlattığı anlamına mı geliyordu? Ve ailesi hakkında?

Kollarını kavuşturdu ve karşısındaki parmaklığa yaslandı. "O gece kendini genç bir dul olarak tanıttı. Söyleyiş şekli ve o zamandan beri duyduğum bir iki şey bana bunun yalan olmadığını düşündürdü."

"Demek bunu anladın?" Perry'nin kaşları kalktı ve yavaşça başını salladı. Havluyu sabunun etrafına sardı ve katlanmış kollarının altına sıkıştırdı. "Evet, dul bir kadın. Üç ya da dört yıl önce bize geldiler, çoktan evlenmişlerdi ama törenden sadece bir hafta kadar sonra. Çok tatlıydı. Gençlik aşkı falan." Elini salladı, bakışları ufka doğru kaydı.

"Genç aşk mı?" Knigh başını salladı. "Vee'nin herhangi bir erkeğe sarılıp *tatlı* davranacak kadar yumuşak olduğunu hayal bile edemiyorum."

Perry'nin gözleri onunkilere kaydı. "*Vee* mi?" Ona sert bir bakış attı. "Ve 'a 'un medeni durumunu soruyor. Birisi 'un 'a çok gösterdiğini"

"Arkadaşımla *kişisel* olarak ilgileniyorum."

Knigh yüzünü sabit tutarak yavaşça nefes aldı ve ensesini gıdıklayan rahatsızlığa karşı savaştı. Onu kaşımak hedefe ne kadar yakın olduğunu ele verecekti.

Cevap vermeyince Perry içini çekti ve başını salladı. "*Vee çok* sevecen olabilir, o sadece... Bak, sana fazla bir şey söyleyemem ama o kızı seviyorum ve belki bu onu anlamana yardımcı olur. Çok palavracıdır, biliyor musun?" Ellerini parmaklık boyunca açtı ve arkasına yaslandı. "O ve kocası gemide kalmak istiyorlardı ama FitzRoy onun mürettebata bir faydası olacağına inanmıyordu ve Vice'ın yeteneği henüz ortaya çıkmamıştı. FitzRoy'a göre, kocası mürettebattan biri olduğunu kanıtlayana kadar onlar sadece para ödeyen yolculardı."

Knigh'in kaşları çatıldı. Demek korsan olması gereken kişi kocasıydı. "Ne oldu?"

Kaşlarını kaldıran Perry içini çekti. "İlk savaş geldi. Büyük şansı. Ve ... öldü. Güvertede, onun gözleri önünde boynu kırıldı." Yeşil gözlerini Knigh'e dikti. "Sadece 18 yaşındaydı - şimdi gördüğün kadın değildi. O güne kadar bırakın öldürmeyi, bir insanı bile incitmemişti ama adamın cesedinin başında durdu ve onu savundu. Ve" - Perry ellerini yüzünde gezdirdi - "sahip olduğu tek şey oydu - ailesini, servetini, *her şeyini* onun için geride bırakmıştı. Yalnızdı ve -"

"Yani paradan geliyor. Aristokrasi ya da -"

"Bu kadar yeter." Perry doğruldu ve sabunla havlu paketini salladı. "Sana benimle konuştuğunu söyledim ama bundan hiç bahsetmedi. Ben sadece orada olduğum için biliyorum. Sana bu kadarını bile anlatmamalıydım ama anlamanı istedim. Sen anlıyor musun?"

Onun bakışlarını tuttu. Vee görüldüğü gibi biri değildi. Hikâyeler yanına bile yaklaşmıyordu. Hayatın ne kadar kısa olduğu hakkındaki yorumları şimdi anlam kazanmıştı. Tanrım, belki de tüm o küstah tavrı ve umursamazlığı yarın öleceğini yarı yarıya umduğu içindi. Onu savaşta öldürürken, kendi hayatını savunurken görmüştü. Ama *Veritas*'ı ele geçirdiklerinde, mürettebattan beklediğinden daha az kişi ölmüştü, çoğu liderdi. Onun gemiye çıkmayı nasıl yönettiğini duymuştu. Diğerlerinin geri çekilmesini sağlamak için kasıtlı olarak onları sorumlu adamlara odaklanmaya mı yönlendirmişti?

Bir elini saçlarının arasında gezdirerek başını salladı. Onunla ilgili tüm bu çelişkili fikirler kafasını kurcalıyordu. "Bilmiyorum. Karışık bir durum. "Bilmiyorum.

... süreç. Ama bana söylediğiniz için teşekkür ederim."

Perry başıyla onayladı. "Onun duyabileceği bir yerde bundan bahsedenin vay haline, o yüzden ne yaparsanız yapın, bu konuda tek kelime bile etmeyin."

"Elbette, ben -"

"Yelkenler!" Çağrı tiz bir sesle yukarıdan geldi. "Sancak, yelkenler!"

Denizcinin sesindeki panik miydi? Knigh ve Perry birbirlerine baktılar, Perry'nin kaşlarının arasındaki çizgiler onun da aynı şeyi merak ettiğini gösteriyordu.

"Men-o'-war! Üç!"

Bir süre sessizlik oldu, sonra güverte hareketlendi.

"T

"Üç Albion Donanması savaş adamı." Vice dürbünü indirdi ve Knigh'e doğru döndü. "Artık yasal olduğumuzu sanıyordum. *Arkadaşlarınız* neden bize saldırıyor?" Bu bir Hile mi? Onları başından beri kandırmış mıydı?

Her zamanki maskesine rağmen bakışları yaklaşan yelkenlilere kaymaya devam etti ve kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. Hayır, bu işte onun parmağı yoktu. Ve eğer o bile endişesini gizleyemiyorsa, başları kesinlikle beladaydı.

Sadece o değildi - mürettebat güvertede aceleyle ilerliyordu, gözleri ve elleri görevlerinin üzerindeydi ama yüzleri endişeyle buruşmuştu ve sadece bir emri iletme için konuşuyorlardı.

Knigh dudaklarını yaladı ve FitzRoy'a, Perry'ye, sonra da Vice'a baktı. "Ben - ben bilmiyorum. Doğru bayrağı dalgalandırıyoruz."

Kırmızı bir alan üzerinde dörde bölünmüş Albion bayrağı tepelerinde dalgalanıyordu. Bu bayrak onların Albionik korsanlar olduğunu ilan ediyordu - ya da en azından öyle *olması gerekiyordu*. Savaş gemilerini tespit eder etmez bayrağı çekmişlerdi ama hiçbir şey fark etmemişti.

FitzRoy kollarını kavuşturdu. "Ve hâlâ kesişme rotasındalar." "Daha çok *saldırı rotasındalar*," dedi Vice.

"Vice," dedi Perry, gözleri büyüyen yelkenlere ve havada çalışan kadın ve erkeklere sabitlenmiş bir şekilde, "yapabilir misiniz -"

"Hayır." İçini çekti. On dakika önce çılgılık atıldığından beri *Morrigan*'ı zorluyordu ama Donanma hâlâ onlara yetişiyordu. "Ne kadar hafif olursak olalım, sadece iki direk bile bir savaş gemisine ayak uydurabilmeliyiz ama" - gözlerini kısarak üç gemiye baktı- "çok *hızlılar*. Belki de kendilerine ait bir deniz cadıları vardır?"

"Biz var içinstand Aşağı, o zaman." Perry yırtık onu bakışlar itibaren yaklaşan yelkenleri gördü ve FitzRoy'a döndü. "Beyazı yükseltmeliyiz."

FitzRoy uzaklara doğru baktı.

"Kaptan?" Perry onun omzunu sıkmak istercesine elini kaldırdı ama ona dokunmadan durdu.

"Hayır."

Vice'in kalbi bu kelimeyle yerinden çıkacak gibi oldu. İhtiyatı elden bırakmamaktan, ihtimallere meydan okumaktan yanaydı ama ...

Başını iki yana salladı. Bu bir avuç topu olan bir tüccar gemisi değildi. Karşılarında sadece yok etmek için yapılmış üç savaş gemisi vardı. *Morrigan* bir savaş gemisinin içine dört kat daha fazla sığabilir ve yine de etrafta takırdayabilirdi. Bunun gibi birinci sınıf bir gemi, üç top güvertesinden sadece *birinin* iskele tarafında muhtemelen 15 top taşıyordu.

Morrigan 16 top taşıyordu. Toplam.

"FitzRoy," diye tısladı Perry, "biz-"

"Sizi yok edecekler," dedi Knigh, sesi düz, ifadesi yine ustalaşmıştı. "Onlar birinci sınıf. Sadece birinci sınıf bir geminin ateş gücü hakkında *bir* fikriniz var mı? Hapşırırsalar *Morrigan*'ı yok edebilirler."

FitzRoy çenesini kaldırarak Knigh'e soğuk bir bakış attı. "*Bizi* yok edecekler, öyle değil mi?"

"Hayır," diye hırladı Vice, "*sana* dedi. O bizden biri değil ve bunu o yaptı." Tekrar ona doğru döndü, boynu düğümlendi ve parmağını yüzüne doğru salladı. "Bizi kandırdın ya da kendi halkını o kadar kızdırdın ki sana düşman oldular. Her iki durumda da hepimizi öldürteceksin."

Yanağı seğirdi ama başka bir tepki vermedi.

"Fitz," diye mırıldandı, "onu dinlemekle aptallık ettik, -"

"Onun teklifini kabul etmek benim kararımdı," diye yanıtladı Fitz, sesi yumuşaktı, "bana aptal mı diyorsun?"

"Yeter." Perry aralarına girdi, sarı saç örgüsü rüzgârda dalgalanıyordu. "Şu anda hatanın bir önemi yok. Hayatta kalmak önemli. Ne yapacağız?"

Fitz'in çenesi gerginlikle dalgalandı. "Kaçacağız," dedi, "sonra da *onunla* ilgileneceğiz. Vice - ne yapabiliyorsan yap. Ateş ettiklerinde kaç. Inagua'nın 20 mil güneyindeyiz - oraya ulaşırsak onları orada kaybedebiliriz, su çekimleri bizimkinin dört katı olmalı. Sıgılıkları asla geçemezler."

Mükemmel bir fikir ama 20 mil mi? Yeteneğiyle bile bir saat üç çeyrek, belki bir buçuk saat sürerdi. Uzun bir nefes aldı.

ve Albion bayrakları artık çıplak gözle görülebilen savaş gemilerine baktı - bu konuşma boyunca kazanmışlardı. Onlar yetişmeden Inagua'ya varmak... Bu kelimeden nefret ediyordu ama bu imkânsızdı.

Yutkundu ve başını salladı. "Peki." Nassau'da yüklerini sattıkları için zaten hafiflerdi. "Tatlı suyu boşaltabilir miyiz, bizi biraz hafifletir mi?"

Çenesini sıkan Perry başıyla onayladı ve ana kapağa yöneldi. "Neleri atabileceğimize bakacağım." Güvertenin altında kaybolmadan önce yarım düzine kadın ve erkeğe seslendi.

"Direksiyona ihtiyacım var." Vice kaşlarını Fitz'e doğru kaldırdı. O da bir el salladı. "Ne yapman gerekiyorsa yap."

Başını sallayarak dümene doğru ilerledi, göğsü küt küt atıyordu.

Mümkün olan en iyi hızı elde etmek ve nihayetinde sıkıca dönüp kaçınılmaz atışlardan kaçmak için, akıntılar üzerinde çalışan yeteneğiyle geminin dümenini koordine etmesi gerekiyordu. Ancak odağı ve gücü deniz ve dümen arasında bölünecekti - yardım edecek sağlam bir ele ihtiyacı vardı. "Aedan," diye seslendi, onu arıyordu. "Aedan mı?"

"Güvertenin altında, malzemelerin düzgün bir şekilde istiflendiğini kontrol ediyor," dedi Knigh, arkasından yakın bir sesle.

"Düzgün istifleme mi?" Sıcak bir tavır takınmadan alay etti. "Bunun senin daha çok hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

Sıkı bir gülümsemeyle dümendeki Bricus'u rahatlattı. Döndüğünde Knigh hâlâ oradaydı.

Kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Aedan'ı bul," diye bağırdı, direksiyonun kollarını kavradı ve farkındalığını genişletti.

"Bu çok uzun sürer. Ben buradayım" - ellerini kaldırdı ve kendini gösterdi - "Yardım edebilirim. Ona ne için ihtiyacınız varsa yapabilirim."

"Sadece gözlemlemek için burada olduğunu sanıyordum."

"Senin için savaşmam, hayır, ama bu yelken. *Bunu* yapabilirim." Tek ve sağlam bir baş selamı verdi.

Öfkelendi. "İyi. Onu sabit tut." Bir elini direksiyonda tutarak geri adım attı. "Burada olacağım, ama aynı zamanda..." Elini sancak tarafına doğru sallayarak yarım bir omuz silkti.

Dümeni eline aldı, emin adımlarla. "Burada tüm dikkatime ihtiyacın var." "Ve gücüne - akıntıya kapılmak için beni takip et yeter."

Farkındalığı güverteden, aceleyle emirleri ileten mürettebat arkadaşlarından, rüzgârda uçuşan nemli saçlarından, kurulanmaya vakit bulamadığı soğuk teninden uzaklaştı...

Her şey kayboldu, sadece parmakları cılalı sapın üzerinde kaldı.

Aşağıda, deniz çoktan onun arzularına boyun eğmiş, onları kuzeye yönlendiriyordu. Yukarıda rüzgar - ah, bu daha iyi olabilirdi. Yönünü değiştirdi, oraya bir dokunuş, dümen üzerinde bir kaydırma ile birleşti, ama -

Gözlerini kırıştırdı ve Knigh'e doğru başını salladı. "Hayır, çok sert. Bunun gibi." Elini Knigh'in elinin üzerine koydu, böylece Knigh onun yer değiştirme hareketindeki incelikleri hissedebilecekti.

"Ah. Evet, anlıyorum," dedi başını sallayarak ve rotasını onun baskısına ve yönüne uyacak şekilde değiştirerek.

"Mükemmel." Tekrar uzaklaşmadan önce ona bir gülümseme gönderdi.

Akıntı onları itti ve daha da yayıldı - etraflarında açık su, ileride biraz daha sığ, arkalarında ...

Parmakları kırıldı ve Knigh'in eli de onunkinin altında gerildi.

Arkasında ...

Dalgalar, doğal akıntılar ve anaforlar, Inagua'ya doğru büküldü kuyruk ucu, ama sonra -

Bir duvar.

Her zamanki okyanusun enginliği hissi, sürekli hareket, hepsi aniden kesildi. Sanki bir uçurum arkalarında durmuş, denizi ve hediyesini engelliyormuş gibi hissetti, ancak dalgaların kayaya çarpması yoktu ve ...

Gözlerini kırıştırdı, kendine geldi ve kış tarafına baktı, farkındalığının bir kısmı hâlâ onları ilerlemeye zorluyordu. Hayır, uçurum yoktu, sadece deniz ve yükselen savaş gemileri vardı.

"Vee?" Knigh kaşlarını çatarak bakışlarını önündeki denizi taramaktan kaldırıp ona çevirdi. "Sorun nedir?"

"Bir şey var" - başını salladı - "arkamızda bir şey var ve ben bunu..." İçini çekti ve tekrar başını salladı. "Sorun değil, bizi yolumuzda ilerletmeye devam edebilirim." Gülümsedi ve onun elini sıktı.

İleri.

Ama *Morrigan*'ı ne kadar zorlarsa zorlasın, o boş duvar gibi savaşçılar da kazanmaya devam etti. Gemilerden biri iskeleye, diğeri sancağa ayrıldı ve üçüncüsü de peşlerini bırakmadı.

Kahretsin, birkaç dakika içinde kuşatılacaklardı - ve Inagua'ya hâlâ neredeyse yarım saat uzaklıktaydılar.

Eğer *Morrigan*'ı her iki taraftan yaklaşan ikisini durduracak şekilde açı verirse, kış taraflarındaki yetişecekti. Tek yapabileceği hıza odaklanmaktı. Alnından ter boşandı ve sırtını üşüttü. Kasları yanıyordu.

"Silahlar açılıyor" diye anons yapıldı.

Vice'ın kalbi küt küt atmaya başladı ve Knigh'e uzun uzun baktı. "Bu..."

Çenesi sabit, başını salladı. "Biliyorum. Ben senin ellerin olacağım - sadece beni yönlendir." Gri gözleri çelik gibi koyu ve güçlüydü - belki de üç savaş gemisinin yakın ateşiyle karşı karşıya olsalar bile düz bakışlarını güven verici kılan buydu.

Sancak tarafına sertçe, aniden. Ahşaplar inledi.

Bir an sonra, ilk gemi bir düzine sağır edici *gümbürtüyle* ateş açtı. Atışlar, *Morrigan*'ın güvertesine ve mürettebatına sıçrayan suların yükselmesine neden oldu. Ama bu sadece suydü - bir ıskalamaydı.

Böylesine doğal olmayan keskin bir dönüş beklemiyorlardı. Bir gemi, akıntıları tersine çevirebilecek ve yelkenlerini dolu tutarak yön değişimine şaşırmalarını önleyecek bir deniz cadısı olmadan bu şekilde hareket edemezdi. Gafil avlanan bir gemi bir direğini ya da daha kötüsünü kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırdı.

Lordlara ve Leydilere, özellikle de o bilinmeyen Fae babaya hediyesi için teşekkür edin.

Uzun bir nefes verdi. Gözlerini kısarak, şimdi *Morrigan*'ın önünde olan ikinci geminin toplarına baktı.

Mürettebat arkadaşları takip toplarıyla ateşe karşılık verince güverte sarsıldı.

Knigh yelkenlerle ilgili bir emir verdi.

Onun elini sıktı. "Sancak toplarını hazırla - çift atış - söyle onlara." Sonra tekrar suya dalarak onları ikinci gemiye doğru itti. Onların tarafına saldırmak intihar olurdu -gövdenin en güçlü kısmı orasıydı- ama bu diğer mürettebatın paniğe kapılmasına neden olabilir ve hız bir sonraki manevrasına yardımcı olabilirdi.

Son saniyede iskele tarafına yöneldi, savaş gemisi sancak tarafına doğru sadece birkaç metre öteden geçti, gövdesi *Morrigan*'ın güvertesinden 30 fit yukarıda yükseliyordu.

Topları parladı, beyaz dumanlar püskürttü ve güller dalgaları sıyrıp geçti. Ama yine zararsız bir şekilde suya çarptılar.

Vice kendi kendine başını salladı ve manşetiyle alnını sildi.

Her iki tarafta da mevzilenmiş olan savaş gemileri, avlarını vuracaklarından emin olmadıkça çok yükseğe ateş etmeyi göze alamazlardı. Başboş bir atış *Morrigan*'ın yanından geçip arkadaşlarına isabet edebilirdi.

Morrigan şimdi ikinci gemiyle paralel ilerliyordu - bu mükemmel bir an olabilirdi -

Morrigan ateşe karşılık verirken ayaklarının altındaki güverte titredi. Bu kadar yakından yapılan her çift atış isabet ediyor, savaş gemisinin su hattına yakın gövdesini parçalıyordu.

Bacakları sanki bir fırtınada kefenlere defalarca tırmanıp inmiş gibi titriyordu. Ama fae ve tanrılar gerçekten onların tarafında olmalıydı, çünkü *Morrigan* hâlâ tek bir darbe bile almamıştı. Nefesini tutarak Knigh'e baktı.

Gülümsüyordu.

Ağzının kenarındaki o seğirme değil. Alaycı bir gülümseme değil. FitzRoy medeni olmaya çalışırken ona yönelttiği soğuk gülümseme de değildi. Gerçek bir gülümseme -ağız, gözler, yanaklar tamamen kalkmış ve parlamış, değişmişti. Önündeki sulara bakıyordu, bu yüzden onun baktığını fark etmemiş olmalıydı. Belki de fark etseydi daha temkinli davranırdı.

Belki de sürüye ulaşip kaçabileceklerini düşündü.

Hızlı bir kahkaha attı ve tekrar derinlere dalmadan önce adamın elini sıktı.

Birkaç dönüş daha, herhangi bir geminin genellikle başarabileceğinden daha ani ve kıvrımlı dönüşler ve uçan floklarındaki bir yırtık dışında hâlâ dokunulmamışlardı. Vice onları yavaşlatarak ilk geminin bordasının gerisine düşürdü.

Morrigan titredi ve Vice tökezledi. Kıymıklar havada patladı.

Biri çılgık attı.

Sancak tarafına bir darbe.

Knigh seğirdi, gülümsemesi kayboldu. Vice yüzünü buruşturarak yutkundu. Ama bir ekip yaralı arkadaşlarına doğru koşmaya başlamıştı bile ve o da konsantre olmak zorundaydı.

Ve yavaşlama onları üçüncü gemiye daha da yaklaştırmıştı, hâlâ merkezi bir rotada ilerliyorlardı. *Morrigan'ın* savunmasız kık tarafı doğrudan takip toplarının yolundaydı.

"Saçmalık." Gözlerini arkalarında beliren üç top güvertesine dikti.

Görüş alanının çevresinde, uzun ve ince bir şey suyun içinde, yüzeyin hemen altında yılan gibi hareket ediyordu. Ama baktığında, orada hiçbir şey yoktu. Arkalarından gelen ışığın bir oyunu olmalıydı.

"Nedir?" - Knigh omzunun üzerinden baktı - "Tanrılar, onlar... Bekle... Bu *Hükümdar*... Mercia mı?" Bronzlaşmış teni kül rengine döndü ve direksiyonu tutuşu gevşedi.

"Mercia?" Vice elini sabitledi. *Mercia* neydi?

Hükümdar'dan bir bağırış yükseldi - ne dediklerini anlayamadı, ama baş tarafta aşağıya bakan uzun boylu bir adamdan geliyor gibiydi

Onlar. Her neyse, emir güvertede dalgalandı ve bayraklar yükseldi. Bir tanesi mavi ahtapotlu bir flamaydı. Donanma bayraklarla işaret verirdi ama ne anlama geldiklerini öğrenme zahmetine hiç girmemişti. "Ne diyorlar?"

Knigh hâlâ bakıyor, göğsü kabarıyordu. "Ateşi kesin."

Nefes nefese kaldı ve başını *Hükümdar*'a doğru çevirdi. Vaz mı geçiyorlardı? Ama yavaşlamıyorlardı ya da takipten çıkmıyorlardı. Bir şekilde

"*Morrigan* mürettebatı," diye seslendi pruvadaki uzun boylu adam konuşan bir trompetten, aksanı taze bir tuval kadar berraktı, "demir alın ve Majesteleri Mercia Dükü, Albion Prensi'nin ziyareti için gemiye binmeye hazırlanın."

"Ne?" Vice'ın zayıflamış bacakları büküldü ve sadece direksiyonu tutuşu sayesinde dik durabildi. "Knigh, sen -"

Topuklarının üzerinde döndü. Çenesi kaskatı kesilmiş, gözleri irileşmiş, boynundaki tüm kaslar ve sinirler kaskatı kesilmişti. Ona bir bakış bile atmadan öne doğru yürüdü.

"Demir al," diye bağırdı FitzRoy, dümene yaklaşarak. Yanından geçerken Knigh'e tek kaşını kaldırarak bir bakış attı, sonra Vice'ın yanına geldi. "Sanırım kraliyet ziyareti için hazırlansak iyi olacak."

YARIM SAAT SONRA, dört gemi de demir aldı ve *Sovereign*'dan bir uzun tekne *Morrigan*'a yaklaştı.

Vice denizin üzerinde parlayan güneşe karşı gözlerini kıstı. Avice Ferrers olarak kraliçeyle birçok kez karşılaşmıştı ama oğluyla hiç karşılaşmamıştı. Kraliyet ailesinin geri kalanı ve kendisi gibi o da fa-kanlıydı, bu da onu uzun boylu yapıyordu. Ah, *onun yeteneği*.

Belki de onun yeteneği de deniz içindi ve okyanusta hissettiği boşluk da bundan kaynaklanıyordu - onun kontrol ettiği bir alan ya da onun farkındalığı kendisinininkini engelliyordu. Başka bir deniz cadısıyla hiç karşılaşmamıştı - belki onlar da bunu onun gibi deneyimliyordu ve belki de bir deniz cadısının gücü diğerininkini engelliyordu?

Usluca iç çekti - bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Ama Avice Ferrers'ın ölmüş olması bir yana, eğer büyüüne cevap aramak için Albion'a dönerse, Kraliyet Donanması için hizmete alınacaktı.

Onu bir gemide ya da kıyı kalelerinden birinde hizmet etmeye zorlardı. Emir ve itaat dolu sıkıcı bir hayat. On dakika bile dayanamazdı.

Albion topraklarına ayak basarken yakalanmadığı sürece güvendeydi.

Knigh onun yanında hazırola duruyordu, yüzü mükemmel yakın bir maskeydi. Ama çenesi düğümlemişti ve gerginlik bir fırtına kadar somut bir şekilde üzerinden akıyordu.

Aedan ve bir avuç mürettebat uzun tekneyi matafora üzerinde yukarı çekti ve bir düzine üniforma ortaya çıktı. Vice'in ensesi diken diken oldu ve sırtından aşağı bir ürperti süzüldü.

Şapkasındaki en büyük tüy, en uzun boylu adam ve en kibirli gülümseme... Kızıl saçları olmasa bile Vice *onun* Dük olduğunu anlayabilirdi. Annesinininkine çok benzeyen kahverengi gözleri parladı, Knigh'e yerleşti ve orada kaldı.

Yumuşak bir adımla *Morrigan*'a ayak bastı ve yaklaştı. Fae kanı sadece doğal olmayan saç renginde değil, her parmağının ucunda tırnak yerine sivri pençelerde de kendini gösteriyordu.

"Vay, vay, vay," diye mırıldandı, iki yanında bir insan duvarı oluşturan çevresindekilere aldırış etmeden. "Knighton Villiers, yaşadığım ve nefes aldığım gibi."

Gözlerini kırptırdı. Az önce ... mı dedi?

Knighton Villiers?

Kulakları kükredi. Göğsü sıkıştı. Döndü, hareketleri ağırlaşmıştı, nefesleri kulaklarında çınlıyordu.

Gri gözler, sıradan kahverengi saçlar... En son on yıl önce gördüğü çocuk da bu renklere sahipti, doğru. Ama... kibirli bir korkaktı. Onunla konuşamayacak kadar kendini beğenmiş, ama ailesinin gölündeki adaya yüzemeyecek kadar da korkaktı. O çocuk bir mürettebata komuta edemez ya da o korsan gemilerini ele geçiremezdi. Ve solgun, sade yüzünde bir gün *öyle* görüneceğine dair hiçbir ipucu yoktu.

Yutkundu ve başını salladı.

Olamaz. Dük yanılıyor olmalıydı.

Gerçi annem, babamla anlaşmadan kısa bir süre önce onun Teğmenlik sınavını 'tam puanla' geçtiğini söylememiş miydi? Knigh bir sınavdan tam not alabilecek türden bir adamdı.

Ama hayır, Knigh, Knighton Villiers olamaz.

Mümkün değil.

Ona bakakaldı. Dük'ü düzeltmeli, ona Kaptan Knigh Blackwood olduğunu söylemeliydi. *Hadi, söyle ona.*

"Majesteleri," diye eğildi Knigh, kaskatı kesilmişti, "artık o ismi kullanmıyorum."

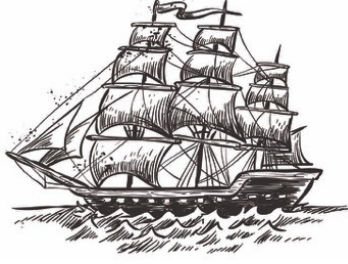
"Ah, evet" - Dük'ün gözleri parladı - "elbette. *O olaydan* beri değil. Blackwood, değil mi?"

Bu bir hata değildi, o ...

Kadından inanmayan bir homurtu yükseldi.

Knigh, üç yıl önce kaçtığı nişanlısı Knighton Villiers'dı.

AROVALLV)S)T

K

Nigh'in vücudu o kadar katıydı ki, eğilmesi bile mucizeydi. Eylemi kendisi seçen bir adamdan çok, alışkanlıklarla eğilen bir kuklaya benziyordu.

Mercia, "Sevgili Kaptan Villiers," dedi, "özür dilememe izin *vermelisiniz*." Ağzının kenarının kalkması özür dilemekten başka bir şeye benzemiyordu. "Sancağınızı gördüğümüzde bunun bir korsan hilesi olduğuna inandım. Ancak sizi dümende gördüğümde..." Koyu renk gözleri Vee'ye kaydı ve kaşları yavaşça kalktı. "Morrigan'da siyah saçlı bir güzel - bu meşhur Lady Vice olabilir mi?"

"Bu konuda suçluyum, Majesteleri," dedi Vee, hitabı ve onu takip eden eğilmesi mükemmele yakındı. Önceki hayatında kim olursa olsun, gerektiğinde o aristokrat tavrı takınabiliyordu.

"Ve ben de bugünün, kötü şöhretli korsanı nihayet yakalayacağım gün olacağını düşünmüştüm."

"Ne yazık ki, Ekselanslarını hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum, ama artık bir korsanım, bizzat Kraliçe tarafından affedildim - bu doğru değil mi, Knigh?"

"Knigh, değil mi?" Mercia kaşlarını kaldırdı.

Kahretsin, Vee. Bunun sorulara yol açacağını anlamıyor muydu? "Gerçekten de, hanımefendi, cazibeniz daha herhangi bir için yapar. hayal kırıklığı."

Cesur bir sırıtışla parladı. "Fark etmeniz ne güzel."

Mercia'nın ısrarıyla FitzRoy, Perry ve Bricus'u tanıştırdı.

Tüm bunları aciz bir sessizlik içinde izleyen Knigh yanağının içini ısırdı. Elleri Vee'yi uyarma, onunla arasına girme arzusuna karşı sıkıştı.

Mercia.

Kiminle uğraştığını anlamıyor muydu?

Evet, tavırları bir kraliyet prensi için hemen hemen kabul edilebilirdi. Oldukça sıradan olsa da, ona hitap etme şekliyle çok fazla görgü kuralını ihlal etmiyordu. Aslında tanışma faslı kusursuzdu.

Ama Mercia sadece Albion Prensi değildi. O bundan çok daha tehlikeliydi. O adam...

Knigh'in göğsündeki nefesler hızlandı. Mercia'nın yüzünü görmek bile onu *o güne* geri götürdü.

Hava soğuk. Denizin üzerinde alçak bir sis. Mercia'nın düşman gemilerini bölmek için kullandığı su duvarı. Havada bakır ve sülfür kokusu. Düşmanlarının silahları güvertede. Knigh'in kılıcındaki kan. Mercia'nın vahşi kahkahası.

"Kaptan," dedi Mercia, "onca insan arasında size rastlamam ne *muhteşem* bir tesadüf - bakın yanımda kimler var."

Knigh hayaletleri silkeledi ve Mercia'ya kaşlarını kaldırdı. Tanrılar, lütfen o günden başka biri olmasın. Onu geri gönderecek başka bir yüz. Ne yaptığını gören başka bir çift göz. Nasıl bir vahşete bu kadar yakın olduğunu bilen bir başkası.

Mercia dudaklarında ince bir gülümsemeyle bir kenara çekildi ve arkasındaki iyi giyimli genç adamı işaret etti.

Bir an için Knigh'in gördüğü tek şey elmas ayakkabı tokaları, tavuskuşu rengi ceket, parıltıyan zümrüt meşe yapraklı kravat iğnesiydi. Ama bunların ötesine, altındaki adama baktığında dünyası altüst oldu. Dik durmak için tek yapabildiği buydu.

Saçları kendisinininkiyle aynı renkteydi. Son yirmi yıldır ona bakan ela gözler şimdi geniş bir gülümsemenin üzerinde onu izliyordu. Kardeşi.

"George?"

"Knigh," dedi George yaklaşırken başını sallayarak, "bir korsan teknesinde ne halt ediyorsun?" Güldü ve kollarını Knigh'e dolayarak onu sırtından alkışladı.

Kalbi çarpan Knigh kucaklaşmaya karşılık vermeden önce kaskatı kesildi. Gözleri, o soğukkanlı, hesapçı gülümsemesiyle onu izleyen Mercia'da kaldı.

Kardeşinin o adamla birlikte bir gemide ne işi vardı? Üniformalı değildi, yani Knigh'in Kraliyet Donanması'na katılmamıştı.

Yokluk. Hayır, zaten şimdi katılmak için çok yaşlı olurdu - Knigh eğitimine başladığında 12 yaşındaydı.

Geriye tek bir cevap kalmıştı. Knigh'in midesi bulandı. George Mercia'nın maiyetinden biri olmalıydı. Onu her yerde her türlü ahlaksızlığa, hoşgördüğü ya da teşvik ettiği her türlü zalimliğe kadar takip eden yancıları. Mercia'nın fae cazibesi bir adamı kendi vicdanının ve kesinlikle yasaların ötesine itebilirdi.

Mercia'nın gülümsemesi. Gözlerindeki o parıltı. Vahşi Av'ın Mercia'yı alması, George tesadüf değildi. Mercia onu tam olarak kardeş oldukları için seçmişti.

Knigh'in kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarptı ama yüzünü ve kaslarını kontrol etti. Kayıtsızlık görüntüsünü korumalıydı. Mercia, George'la olan dostluğunun onu kızdırdığını öğrenirse, pençelerini daha da derine saplayacaktı.

Knigh gülümseyerek kardeşinin sırtını sıvazladı ve uzaklaştı. Onu tek başına yakalayıp uyarmanın, bir sonraki limana yanaşmasını ve bulabildiği en hızlı gemiyle eve dönmesini söylemenin bir yolu olmalıydı.

"Oh, Knigh" - George'un gözleri parlıyordu - "Sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki - *ne* maceralar yaşadık." Mercia'ya geniş gözlerle baktı, saklamadan gülümsedi.

Knigh'in çok iyi tanıdığı bir bakıştı bu. Hayranlık. Tanrım, Mercia ne zamandır onun üzerinde çalışıyordu?

FitzRoy bile ona baktı, gözlerinde o bakışın hayaleti vardı. Fae cazibesi başlı başına baş döndürücü bir sihirdi ve FitzRoy gibi adamlar altın ve zenginliğe şenlik ateşine giden pervaneler gibi çekilirdi.

"Ne dokunaklı bir kavuşma." Mercia'nın gözleri onları izlerken parlıyordu, başı eğikti. Parmaklarını şıklattı. "Ve - oh, evet! Bu akşam da devam edebilir. Cubanakan'daki baloda bize eşlik edeceksiniz."

"Evet, Knigh, gelebileceğini söyle!" George alkışladı, gülümsemesi daha da parlaktı.

Sanki başka seçeneği varmış gibi. Mercia Dükü'nden gelen böyle bir davet bir rica *değildi*.

Mercia kararlı bir şekilde başını sallayarak, "Elbette gelecek," dedi. "Bay FitzRoy, büyüleyici Leydi Vice, siz de. Yelkenlerinizi gördüğümüzde oraya gidiyorduk. Aslında daha fazla oylanmamalıyız. Yakından takip edin ve sizi sağ salim limana ulaştıralım - başka yanlış anlaşılma olmasın."

FitzRoy kendine gelir gibi gözlerini kırptırdı, sonra başını salladı ve *Morrigan*'ı güneybatıya doğru yelken açmaya hazırlamaları için mürettebata görevlerini işaret etti.

Mercia Knigh'e yaklaştı, gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. "O zaman bana raporunu verebilirsin - en çok *onunla* bir korsan gemisine nasıl düştüğünü merak ediyorum."

O halde Filo Amirali Mercia'nın Knigh'in görevi hakkında bilgi sahibi olmasını gerekli görmemişti. *Bu* da Dük'ü harika bir ruh haline sokardı.

Knigh başını eğdi. "Elbette, Majesteleri."

"Çok iyi, Kaptan." Mercia hızlıca başını sallayarak ayrıldı.

Karnında bir düğüm hisseden Knigh, Dük ve beraberindekilerin kayıklarına dönüp suya inmelerini ve *HMS Sovereign*'a doğru kürek çekmelerini izledi.

POOR(T)QU(TT(

CEl tezgâhları parıldıyor, çiftler dans ediyor ve Knigh'in kanı kaynıyordu. Başını salladı ve sertçe gülümseyerek kalabalığın arasından ilerledi, Vee ve FitzRoy da hemen arkasındaydı.

Vee, gerektiğinde insanları ters ters bakarak yolundan çekerek kolaylıkla geçti. Sergilenen zenginlik - kristal avizeler, elmas mücevherler, mücevherlerle kaplı bastonlar - hiçbirini onu etkilememiş ya da özlemle bakmasına neden olmamıştı.

Knigh kaşlarını çatı. Yine bir korsandan bekleyeceği bir şey değildi. FitzRoy'un tepkisi daha çok buna benziyordu. Çenesini kaldırmış, omuzlarını geriye atmıştı,

Yüz hatlarından okunan gurur, sanki *ben buraya aidim* demek istercesine havasına hava katıyordu.

Ama gözleri onu ele verdi. Parlak ve açgözlü gözleri zenginliklerin üzerindeydi. Knigh tanıştığı teğmenleri baloda Vee ve FitzRoy'a göz kulak olmaları ve hadlerini aşmamaları konusunda uyarmıştı bile.

Knigh'in kendini kontrol altında tutmak için yeterince endişesi vardı. Uzun, derin nefesler şimdiye kadar yardımcı olmuştu. Omuzlarını aşağıya ve geriye doğru itti - dikkatle yürümek hâlâ gergindi ama omuzlarını kulaklarının etrafında kamburlaştırmaktan daha kontrollü hissettiriyordu. Mercia'nın burada olduğunu bilmek bile yeterince kötüydü ama adamdan kaçabilirse, o zaman -

Mercia, "Kaptan Villiers," dedi, sesi kalabalığın ortasından geliyordu, "buradayım." Parmaklarının bir hareketiyle onları kovdu. George'dan hiçbir iz yoktu.

Bu aptalca bir umuttu. Knigh nabızı hızlanıp rotalarını Dük'e doğru çevirirken içini çekti.

Karşılıklı nezaket gösterisinde bulundular. Vee, bir kraliyet prensi için belki de biraz fazla gündelik olan esprilerine rağmen, yine takdire şayan bir görgü kurallarına uymayı başardı.

En azından Kraliçe konusu ortaya çıkana kadar. Vee, Knigh'in bir kanun kaçağından bekleyebileceğinden çok daha büyük bir hevesle FitzRoy'a açıkladı. Birkaç yıl önce yasalarda yapılan değişiklik sayesinde, Dük sadece erkek olduğu için tahtı ablasından devralamıyordu.

"... Majesteleri belirtmemi mazur görürlerse," diye ekledi, ona silahsız bir gülümseme göstererek. "Ama kadınların erkeklerle eşit miras haklarına sahip olması Albion yasaları için oldukça önemli bir değişim. Sanırım Kraliçe I. Elizabeth de benzer bir yasa çıkarmaya çalışmış ama parlamento onu engellemiştir." Kadehini kaldırdı. "Yüzyıllardır üzerinde çalışılan bir yasa."

"Gerçekten de öyle," dedi Mercia, gözleri tepedeki avizeler kadar parlak ve sert parıldamasaydı ağzı bir gülümsemeye dönüşebilirdi. "Madam Albion yasaları hakkında bir *korsandan* beklenmeyecek kadar çok şey biliyor gibi görünüyor."

Knigh bardağını sıkıca kavradı, Mercia'nın kızgınlığını görmekten duyduğu zevkle buna neden olduğu için Vee'ye duyduğu dehşet arasında gidip geliyordu. Hiç şüphesiz bunun önemli olmadığını, bunun bir baloda sıradan bir konuşma olduğunu düşünüyordu ama Mercia sıradan bir adam değildi. Konu gururuna gelince hiç değildi.

Başını eğerek alay etti. "*Eski* korsan, hatırlayın, Majesteleri. Lütfen, cinsiyetimin yararı için bu küçük kutlamaya izin vermelisiniz."

Mercia'nın burun delikleri alevlendi. "Sanırım öyle yapmalıyım, ama dürüstçe söyleyebilirim ki bu konuda çok istekli olduğumu söyleyemem, madam. Cinsiyetler arası eşitlik için yapılan tartışmaları duydum. Ve annem gerçekten de *çok* uzun bir süre hükümdarlık yaptı ve bu süre zarfında Albion gerçekten de zenginleşti. Ancak bu olayda, kibrinin muhakemesini gölgelediğine inanıyorum."

Vee'nin çenesi düğümlendi, sanki adam ona kişisel bir hakarete bulunmuş gibi her zerresi kılandı. "*Kibir* mi, Ekselansları?"

"Elbette" - elini umursamaz bir şekilde salladı - "kız kardeşimi ya da Majesteleri Kraliçe'yi görmediniz. Ancak emin olun ki kız kardeşim annemizin tıpatıp aynısıdır. Onun başarılı olmasını seçmek, ölümünde bile kendisini bir kez daha tahtta görmeyi seçmek demektir."

Knigh'in sırtından aşağı bir ürperti aktı ve gruptaki sessizlik esnemeye devam etti. FitzRoy bile gözlerini Vee'den Mercia'ya çevirip tekrar baktı. Başını salladı ve son içkisini de yudumladı.

Vee bir kaşını kaldırdı ve buz gibi bir gülümseme yerleşti. "Majesteleri bilge bir hükümdar. Eminim kararını Majesteleri'nin ve kraliyet kardeşinizin güçlü yönlerini göz önünde bulundurarak vermiştir."

Mercia kaskatı kesildi, kaşları yavaşça kalktı. Lanet olsun.

Vee'nin Kraliçe'yi savunması şaşırtıcı olsa da takdire şayandı ama kraliyete karşı gelmemesi gerektiğini bilmiyor muydu? Davranışlarının geri kalanına bakarak, bunun bildiği ama görmezden gelmeyi tercih ettiği bir şey olduğunu söyleyebilirdi.

Mercia sorgulanacak bir adam değildi - sadece kraliyet mensubu olarak değil, aynı zamanda bir amiral ve insan olarak da. Sadakat ve itaat, tereddütsüz.

Vee'nin gözlerindeki keskin ve cesur bakış, düşüncelerinden iyi bir şey çıkmayacağını söylüyordu. Burada olmaz, Mercia'yla olmaz. Davranışları ve çekiciliğinin gösterdiğinden çok daha tehlikeliydi.

"Aslında," diye devam etti, kadehini kaldırıp Mercia'yı göstererek, "diyebilirim ki -" "Hanımefendi!" Knigh ileri atıldı. "Kaptanınızın bardağının boş olduğunu görüyorum."

- önce FitzRoy'a sonra da gözlerini kırpmadan ona gülümsedi - "belki de ona dökmeden punç dökmenin en iyi yolunu gösterebilirsin."

Donanma subayları tarafından kuşatılıp kaçmaya zorlanmadan hemen önce Vali deLacy'nin balosundaki kadın hakkında şaka yapmıştı - lütfen, tanrılar, ipucunu almasına izin verin.

Tehlike. Kaçın.

Başını ona doğru eğdi, kaşları bir an için çatıldı.

Nefeslerini eşit tutmak için mücadele etti ama gözlerinin açılmasına izin verdi.

Onu.

Sertçe nefes aldı, gözleri kısıldı. İpucunu almayacaktı - ya da, Daha ziyade, görmezden gelmeyi tercih ediyordu.

Hayır, yapma. Dirseğine dokundu. Lütfen.

Kaşları kalktı ve iç çekti. "Demek öyle. Gelin, Kaptan." FitzRoy'a başıyla selam verdi ve kalabalığın arasından uzaklaşmadan önce onlara izin verdi.

Onların gidişini izlerken Knigh vücudunu gergin tuttu, böylece Mercia onun tehdidinden uzaklaştığı için duyduğu rahatlamayı görmedi.

Mercia boğazını temizledi, gözlerini Vee'nin sırtına dikti. "Onlardan kurtulduğun için aferin." Övgüye rağmen gülümsemedi. "Sonunda yalnızız."

Knigh yutkundu. En azından bu iki kötünden daha iyisiydi. Vee'nin Dük'ün önünde ne söyleyeceğini kim bilebilirdi?

Mercia çenesini kaldırdı ve sesini alçalttı. "Amcam bana alışılmadık bir görevin olduğunu söyledi ama mektubunda bundan daha fazlasını açıklamadı. Hiçbir şeyi yazıya dökmek istememesini anlayabiliyorum, ama şimdi burada şahsen bulunuyorsun, bana görevinden bahsedebilirsin. Rapor ver."

Knigh derin bir nefes alarak ağırlığını ayakları arasında yeniden dengeledi, sırtını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı.

Bu sadece üstlerine rapor veren bir subaydı - bunu sakince yapabiliirdi. *O günü* hatırlatacak herhangi bir şey olmasına gerek yoktu.

Boğazını temizledi. "Amirallik birkaç ay önce *Morrigan*'ın mürettebatından birinden bir teklif aldı," dedi sadece Mercia'nın duyabileceği kadar alçak sesle. "Adam FitzRoy'la birlikte çalışıyordu ve af, toprak ve bir miktar para karşılığında Leydi Vice'ın yetkililere teslim edilmesine yardım edeceklerini söyledi."

Mercia kıkırdadı, Vee'ye dönerken gözlerinde zalim bir ışık vardı. "Yani ona ihanet ediyor ve Vee'nin bundan haberi bile yok öyle mi? Oh, bu çok lezzetli." Şarabını yudumladı. "Peki ya senin bu işe karışman?"

Knigh boğazındaki yumruyu yuttu. Mercia'nın bu fikre bayılması, *Morrigan*'a katıldığından beri aklını kurcalayan şüpheleri daha da artırmıştı. "Onu yakalamak ve Albion'da kaçma şansı olmadan yargılanmasını sağlamak için bir plan hazırlamak üzere Filo Amirali ile birlikte çalıştım."

Mercia yavaşça başını salladı, başparmağını çenesindeki gamzeye dayadı. "Gerçekten de kurnaz biri olduğunu duymuştum."

"Ekselansları doğru duymuş." En azından o cephede. Vee hakkındaki raporların geri kalanı...

Donanmanın onu tarif ediş biçimine bakılırsa, Leydi Vice'ın l'Olonnais ya da Ned Low gibi bir canavar olmasını beklerdi. İşkence ve zulümden zevk alırlar ve kurbanlarını korkuyla, kendi ambarlarını da zenginlikle doldurmak için bu stratejileri bolca kullanırlardı.

Ama Vee? *Veritas*'taki savaş, Nassau'nun sıradan halkının onu sevme şekli, hatta kasabada ve FitzRoy'a yardım etme şekli... Bunların hiçbiri kötü şöhretli Leydi Vice'ın işi gibi görünmüyordu. Kesinlikle anlamsız bir katilin işi değildi.

O köle gemisini ele geçirmek, insanları serbest bırakmak ve hayatta kalan mürettebatı karaya oturtmak daha çok şarkıdaki kahraman Korsan Kraliçe'nin yapacağı türden bir şeydi.

Mercia kaşlarını kaldırdı.

Lanet olsun, Knigh çok uzun süredir sessizdi. Boğazını temizledi. "FitzRoy ve bir kişi daha planın içinde olsa da, yardımcısı da dâhil olmak üzere mürettebatın geri kalanı onların Majesteleri için çalışan korsanlar olduğuna inanıyor. Hem kendi taraflarında uyumluluğu sağlamak hem de gemiyi Portsmouth'a götürüp orada her şeyin plana göre ilerlediğinden emin olmak için onlarla birlikte seyahat ediyorum."

En azından şu anki plan buydu. Her ne kadar suçluluğu göğüs cebindeki tutuklama emrinde siyah beyaz olarak yazılı olsa da, siyah ve beyaz birkaç hafta önceki kadar kesin hissettirmiyordu.

"Portsmouth mu?" Mercia bir kaşını kaldırdı.

"İyi bir ödül aldıktan sonra Albion'a dönecekler - görünüşte Kraliçe'ye sunmak için. Ancak Portsmouth'a vardıklarında Vice derhal yargılanmak üzere tutuklanacak."

Tabii... Ya Vee'nin suçlarının affedilmesi için Amirallikten bir talepte bulunsaydı? Onu, onun hilesinin bir parçası olarak değil de, tüm samimiyetleriyle bir korsan yaparlar mıydı?

"Ve ilmik onun için hazır olacak." Başını sallayan Mercia'nın ağzındaki dar gülümseme geri döndü. "Çok kurnazca, Villiers. O kadın çok uzun zamandır uygar toplumun başına bela oldu - şarkılar ve hikâyeler her geçen ay daha da artıyor. Bir halk kahramanı olma tehlikesiyle karşı karşıya - artık Lunden'de *Korsan Kraliçe'nin Şarkısı*'nı duymadan yürüyemezsiniz, biliyorsunuz." Çenesi gerildi ve gözünün kenarı seğirdi. "Kraliyetin bu görevden çok şey beklediğini hatırlatmama gerek yok sanırım."

Knigh yüzünü buruşturarak başını eğdi. Belki de planını yeni bir yöne çevirmek umduğu kadar kolay olmayacaktı. Ama en azından bu konuşmanın sonuna doğru yaklaşıyorlarmış gibi görünüyordu.

"Ancak" - Mercia eğildi, kaşlarını kaldırdı - "onun cazibesinin seni görevinden alıkoymasına izin verme."

Knigh dondu, gözlerini kırptırdı ve derin olmayan bir nefes aldı. Mercia onun Vee'ye karşı sorunlu hislerini nasıl anlamıştı? Bütün gün boyunca onun karşısında ancak on dakika durabilmişlerdi ve Knigh, Mercia orada yokken bile mükemmel bir kontrol sağlamıştı.

Ama Vee *Morrigan*'dayken ona "Knigh" demişti. Ve az önce onun dirseğine dokunmuştu. Knigh bir omzunu kaldırarak alay etti. "Güzel bir kız ama beni baştan çıkarmak için bundan daha fazlası gerek."

"Ah, evet" - Mercia'nın gözleri kısıldı - "Knighton Villiers, Baştan Çıkarılamaz. Kendini her zaman bu kadar kontrol edemiyor olman ne büyük bir utanç, değil mi?"

Knigh'in kalbi göğsünde tekledi ve ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Tuzlu rüzgar. Damarlar saf beyaz öfkeyle yanıyor. Kesip biçiyor, eğitilmiş bir savaşçıdan çok bir hayvan gibi. Burnunda bakır, ter ve silah dumanı. Gömleği beyazdan çok kırmızı. Gözlerini kırıştırıyor ve kalın kanla kaplı bıçağına bakıyordu. Ancak o zaman ayaklarının dibinde silahlarıyla ona ağzı açık, gözleri fal taşı gibi açılmış halde bakan adamları gördü. Teslimiyetin beyaz bayrağı. Kan püskürmesi -

"Zavallı Hopper," diye mırıldandı Mercia. "Söylesene, tek elle nasıl idare ediyor?"

Midesi kasılırken Knigh'in boğazının arkasındaki safra ısırdı. *O günkü* güverte aklından uçup gitmiş, geriye sadece savaş şehvetinin sisi arasından nihayet ona ulaşan sesler kalmıştı: Billy'nin çığlıkları ve Mercia'nın onu kışkırtması.

Knigh'in boğazı sıkıştı. Bir tepki gösteremedi. Gösteremezdi. Mercia'nın önünde olmazdı.

Ama Knigh teslim olan adamları neredeyse öldürüyordu ve arkadaşı Billy araya girdiğinde zavallı adamın elini kesip koparmıştı.

Ve Mercia, komutanları, onu teşvik etmişti. *Hadi Villiers, onlara biraz Albion ruhu göster. Onları canavarıma yem edeceğiz.* Kahkaha kulaklarında yankılandı.

Mercia gerçekten de gülmüştü.

Şimdi zalim bir gülümseme takınmıştı, kara gözleri parlıyordu. "Eminim sakatlığı ve cömert emekli maaşıyla idare ediyordur. Zarar yok, faul yok, ha?" Bir el salladı ve gülümsemesi aydınlandı. "Yine de iyi gösteriydi, Villiers. Hatırlattığın için çok teşekkürler. Şimdi ev sahibimize selamlarımı iletmeliyim. Kardeşiniz buralarda bir yerde - eminim size anlatacak *çok şeyi* vardır."

Bununla birlikte, Knigh'i olduğu yerde donmuş halde bırakarak hızla uzaklaştı. Kıpırdarsa kusacaktı.

Lordlar ve Bayanlar, eğer kıpırdarsa kırılabilirdi - her parçası öyle bir gerilimle titreşiyordu ki, yüksek bir notanın altında mırıldanan bir bardak gibiydi.

Yaptığı şey... Ve Mercia'nın gülmesi ve bunu hala çok eğlenceli bulması...

Gözleri buğulandı ve uzun nefesler alarak gözlerini kapattı. Hava sıcak ve havasızdı, parfüm kokuyordu, rahatlatıcı olmaktan çok boğucuuydu.

Ve George'un Mercia'yı köpek yavrusu gibi takip etmesi...

T a n r ı m , kardeşini bulmalı ve ona nasıl bir adamla birlikte olduğunu anlatmalıydı.

Uzun bir nefes daha aldım, sonra verdim. Daha iyi. Ellerini sıktı, mide bulantısı tehdidini yuttu ve kalabalığın içine doğru yürüdü.

STOL(NT)M(

DBalo salonundan koridora çıkan Vice, boş bir salonun etrafından dolaştı. FitzRoy hâlâ zengin insanlardan ve süslü kıyafetlerden etkileniyordu. Etrafı bunlarla çevriliyken büyümüşü ve uzun zaman önce parlaklığını kaybetmişti, bu yüzden onu sözde büyük ve iyilerle omuzlarını ovuşturmaya bırakarak gizlice uzaklaştı.

Burada, gümüş kutular, porselen sabrecatlar, altın bir araba saati - pahalı biblolar mevcut her yüzeyi kaplıyordu. Eğer bir şey gizemli bir şekilde ortadan kaybolursa, onu kaçırmazlardı.

Değişiklik olsun diye, böyle bir baloya gizlice girmek yerine davet edilmişti ve gerçekten de buradayken küçük ve değerli bir şey almamak ayıp olurdu.

Soru şuydu: *Ne?*

Parmak uçlarını birbirine sürttü. Belki Perry'nin hoşuna gidecek bir şey? Kapının yanındaki kitaplığa geri döndü - raflardan birinde küçük gümüş bir keman maketi vardı ve Perry onunkini öyle neşeyle çalıyordu ki

...

Yine de, eğer gizlice yukarı çıkarsa, safır bir kolye gibi daha pahalı bir şey bulabilirdi.

"Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun George."

Vice dondu kaldı. O Knigh miydi? Ve sesini *yükseltti mi?* Bay Kontrol sadece güvertede emir vermek için sesini yükseltirdi.

Yutkunarak kapiya doğru ilerledi.

"Sanki onun nasıl biri olduğunu gerçekten biliyorsun, Knigh," dedi daha yüksek bir ses, kardeşinin sesi. "Eğer o kadar kötüyse, bana yaptığı tek bir şeyi söyle."

Kimin hakkında konuşuyorlardı? Vice gözlerini kısarak dinlemeye çalıştı. Uzun bir duraklama oldu.

"Bu konuda bana güven," diye homurdandı Knigh. "Onun gemisinden inmelişin - tanrılar, burada kal, eminim Griler bir sonraki gemiyi beklerken birkaç hafta seni ağırlamaktan memnun olacaklardır."

Onun gemisi mi? Dük'ün mü?

"Oh, *yapmalı* mıyım? Sen babam değilsin, biliyorsun. Yapamazsın -"

"Hayır, değilim - servetimizi kumarda ve içkide harcamadım. Portsmouth'ta kendime bir metres ve piç bir oğul edinmedim. Bizi yoksul bırakarak ölmedim." Knigh'in sesi titredi ve yumuşak bir ayak sesi duyuldu. "Tüm bunları açıklığa kavuşturmak zorundaydım ve sana bakmak için her gün hayatımı tehlikeye atıyorum, bu yüzden *evet*, sana ne yapman gerektiğini söyleyebilirim. Eve gidiyorsun."

"Zavallı Knigh. Görünüşe göre o korsan fahişenle çok zor bir hayat geçirmişsin."

Boşluktaki sessizlikte Vice dudaklarını büzdü. George gerçekten yattıklarını düşündüyse Knigh'in fahişe olmaması ne kadar komik. İkiyüzlü küçük -

Bir şangırtı koridorda yankılandı. Nefes nefese kaldı.

Gözlerini kocaman açıp ağzını kapattı, kalbi küt küt atıyordu. Umarım duymamışlardır. Knigh onun bunları dinlediğini fark etseydi çok utanırdı. Her ne kadar onunla alay etmekten hoşlansa da, bunu hak etmiyordu - bugün ona yardım etmişti.

"Sorun nedir, Knigh?" Kardeşi kısa bir kahkaha attı. "O yayılmıyor mu -"

"Bu cümleyi tamamlamaya *nasıl cüret* edersin, George." Knigh'in sesi öylesine alçak bir hırıltıydı ki kız zar zor duydu. Kapının arkasından bile havadaki gerginliği hissedebiliyordu.

"Seni ve sevgilini yalnız bıraksam ve sen de beni rahat bıraksan nasıl olur?" Yanıt yok.

"Seninle konuşmak bir zevkti, kardeşim," diye devam etti George. "Isabel ve anneme yazdığımda, en içten selamlarını ileteceğimden emin olabilirsiniz. İyi akşamlar, Knigh."

Bir çift kesik ayak sesi kayboldu. Başka ses yoktu - Knigh hâlâ kapının dışında olmalıydı.

Zavallı şey, Mercia Dükü'nü gördüğü andan beri gergindi. Bunu yüksek rütbeli bir subayın varlığına bağlıyordu,

Ama belli ki çok daha fazlası vardı. Dük, Knigh'in kendisinden bu kadar nefret etmesi için ne yapmıştı? Ve neden kardeşine söyleyemiyordu? Eğer adam gerçekten o kadar kötüyse bu onu terk etmesine neden olurdu.

Kaşlarını çatarak çenesini ovuşturdu. Zavallı Knigh. *Ha* - bu iki kelimeyi bir araya getireceğini hiç düşünmemişti.

Sesini yükseltip koridorda bir şeyleri kırması ve her zamanki itidalini tamamen bozması - Dük korkunç bir şey yapmış olmalıydı. Knigh'in bu gece onunla tekrar yüzleşmesine imkân yoktu. Lordlar, bu balonun geri kalanında bile kendini kontrol edemeyebilirdi.

Açıkçası onu suçlayamazdı. Katı kurallar ve daha da katı omuzlar. Sahte gülümsemeler ve ardından gelen zalim fısıltılar. İçlerinden herhangi biri kızını zenginlik ya da doğru aileyle ittifak için satılacak ya da kesime gönderilecek bir sığır gibi satarken uygarlık numarası yapmak.

Uzun bir nefes alarak başını salladı.

Dışarıdan hâlâ ses gelmiyordu. Muhtemelen bir dereceye kadar sakinleşmek için yeterli zamanı olmuştu.

Odanın içine doğru süzüldü, sonra döndü ve kapıya doğru ilerledi - Perry yaklaştığını duyacak ve uyarılacaktı. Duraklayarak gümüş kemanı aldı ve Perry için cebine soktu. Sonra kapıyı açtı, kaşları onu görünce şaşırmış gibi yapmak için çoktan kalkmıştı.

Rol yapmasına gerek yoktu.

Yüzü kıpkırmızıydı, saçları sanki ellerini defalarca taramış gibi dağınıktı. Çenesi, boynu, omuzları, kolları çok dolu yelkenlere gerilmiş halatlar gibi gergindi.

Vahşi Av, bir devlet gibi görünüyordu.

"Knigh," dedi tiz bir sesle, şaşkın ama rahat görünmeye çalışarak.

Sertleşti, gözlerini kırptırdı ve yavaşça ona döndü. Göğsü ölçülü bir ritimle inip kalkıyordu.

"Ne kadar sıkıcı bir akşam," diye devam etti gözlerini devirerek. "Mürettebat sahilde şenlik ateşi yakacak - içki içilecek, dans edilecek, kaba saba şarkılar söylenecek. *Bundan* çok daha eğlenceli" - elini balo salonuna ve dışarı süzülen ağırbaşlı müziğe doğru salladı - "*bu*. Ben de tam buradan çıkıp onlara katılmak üzereydim, bana eşlik etmek ister misin?"

Ellerini kenetleyerek balo salonunu izledi, gözleri sertti. Uzun bir nefes daha verdi ve omuzları çöktü. Söylemeden

başını salladı.

"Mükemmel." Kolunu onun koluna doladı ve sanki bu bir kurtarma görevinden ziyade neşeli bir gezintiymiş gibi ilerlemeye başladı. Ayakkabısı porselen parçalarına çarptı. "Gerçekten, bazı insanlar çok dikkatsiz." Omuz silkti ve ona gülümsedi, sonra da çıkış yolunu gösterdi.

Rıhtıma komşu koya kadar yürümek yarım saat sürdü. Konaktan uzaklaştıkça Knigh'in kolu elinin altında daha da rahatlıyordu. Büyük bir şenlik ateşi *Morrigan'ın tayfasının* yerini işaret ediyordu. Şarkıları ve haykırışları sahile kadar ulaşıyor, onu çağırıyordu.

Bu daha çok böyleydi. İnsanların sesi - gürültülü, eğlenceli, sınırsız. *Gerçek*. Knigh'i peşinden sürükledi.

Nefes alış veriş i yine düzenliydi, ifadesi her zamanki gibi sakin ve kontrollüydü.

Arnavut kaldırım lı caddeden ayrıldıklarında, zarif topuklu ayakkabıları beyaz kuma battı ve onu durup onları çıkarmaya zorladı. Perry kemanını çalıyordu, yüksek sesi esintiyle onlara doğru süzülüyordu. Mükemmeldi - dans etmek için en iyi melodileri biliyordu ve Saba'nın davuldaki ritmi mükemmel bir tamamlayıcıydı.

Knigh onun ayakkabılarının tozunu alıp cebine sokmasını izledi. Uzun bir nefes aldı ve başını salladı. "Teşekkür ederim." Balodan ayrıldıklarından beri söylediği ilk sözdü bu.

Bacaklarını serbest bırakmak için eteklerini toplarken, kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Ne için?"

"Sanırım" -kaşı, kızın başparmağını sıkıntılı ifadenin üzerine koymak istemesine neden olacak şekilde seğirdi- "Sanırım daha önce biraz... tedirgin olduğumu fark etmişsinizdir. Mercia..." Kelimeleri çağırmak bir savaşmış gibi göğsü kabardı.

Dük, Albion'daki en soğukkanlı adama böyle bir eziyet çektirecek ne yapmıştı?

"Açıklamak zorunda değ ilsin." Ona yarım bir gülümseme verdi. Tanrım, bilmek istiyordu ama... "O kadar zalim değ ilim - bak, sadece gel ve benimle dans et, ödeş miş olalım."

Kaşları havaya kalktı ve başını salladı. "Ben dans etmem."

"Oh, pekala." Omuz silkti. Gerginliği azalmıştı, o yüzden bunu bir zafer olarak kabul etti. "O zaman beni izleyebilirsin. Sadece Rogers'ı uzak tut - biraz huysuzlaşıyor ve burnunu tekrar kırarak eğlenceyi bozmak istemem."

Adam başını eğdi, gözleri kızın şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi kısıldı. Alay ederek kolunu uzattı. "Pekâlâ *hanımefendi*, size eşlik edeceğim. Alçakgönüllülüğünüzün korunmaya ihtiyacı olduğunu düşündüğümünden değil - siz bunu açıkça hallediyorsunuz."

Sırıttı ve kumda ilerlemeye başladıklarında elini onun dirseğinin kıvrımına kaydırды. "Beni zaten çok iyi tanıyorsun." Kelimeler ağzından çıkarken kalbi durdu. Donanmadaydı. Bir korsan avcısı. Ve yine de...

Yutkundu. Yine de sıcak ve yakışıklıydı ve aslında beklediği kadar da göt değildi. Askeri sertliğine rağmen zaman zaman onu güldürmeyi başarıyordu. Doğru, bazı zamanlar ona gülüyordu ama hepsine değil.

Bu sabah direksiyonda ona yardım bile etmişti. Ve sorulsa asla itiraf etmeyeceğinden, Nassau'da birlikte yürüdüklerinde çok eğlenmişti. Ayrıca Barnacle'a karşı da nazik davranmıştı - Barnacle onu kediye tabağındaki artıkları verirken görmüştü.

Başını sallayan Vice usulca homurdandı. Kaptan Knigh Blackwood'un... *Knighon Villiers*'in şaşırtıcı yönleri hakkında çok fazla düşünmemek en iyisiydi. Lordlar, *o* nasıl Knighon Villiers oluyordu?

"Vice geldi," diye seslendi Saba davulunun sesiyle, gülümsemesi parlak, gözleri geniş. Onun yanında Perry sıırıttı, parmakları ve yayı kemanının telleri üzerinde dans ediyordu.

Bir selamlama çığlığı yükseldi ve yarım düzine dansçı şenlik ateşinin yanındaki gruptan ayrılarak Vice ve Knigh'i yuttu.

Aedan yaklaştı. "Züppelerden sıkıldın mı?" Kızın boşdaki elini tuttu. "Sana *gerçek* dansı göstereceğim."

Vice gülerek Knigh'i serbest bıraktı ve Aedan'ın onu çılgınca bir dönüş sürüklemesine izin verdi, deniz meltemi saçlarını çekiştiriyor, yıldızlar ve ay yukarıda dönüyordu. Kalbi uyandı, sertçe çarpıyordu ve nefesleri onun hızından hızlı geliyordu. "Önce biraz daha içkiye ihtiyacım var."

"İşte." Wynn ona bir şişe uzattı. "Yine de çok fazla değil - daha sonra bize bir hikaye anlatacaksın."

Vice, Aedan'ın elinden kurtulup tökezleyerek durdu. "Şimdi öyle miyim?" Bir kaşını kaldırdı ve şişeyi kaparak tatlı, yakıcı romdan uzun bir yudum aldı.

"Devam et." Wynn kalçasını Vice'inkine çarptı.

"Bize bunu yapma" - Effie kolunu Wynn'in omzuna attı - "her zaman yapıyorsun."

"Belki." Vice omuz silkti ve bir kadeh daha içti.

Effie'nin hemen ötesinde Knigh onu izliyordu, gözleri ateş ışığında altın sarısıydı, kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık vardı. Bakışlarında Effie'nin duraksamasına neden olan bir şey vardı. İstemek mi?

"Hmm?" Kadın şişeyi uzattı.

Adam başını salladı.

"Devam edin Kaptan," dedi Effie, başını ona doğru eğerek, gözlerini aydınlatan çapkın bir gülümsemeyle.

"Onu rahat bırakın." Vice şişeyi geri çekerek Effie'ye kaşlarını çattı. "Eğer içmek istemiyorsa, içmek zorunda değil. Ancak *ben içmek zorundayım*." Bir yudum daha aldı ve midesinde alev alev yanarak ayaklarını hareket ettirmek için kaşındırdı. Gözleri bir an için kapandıktan sonra şişeyi isteyen herkese uzattı. "Vay canına, bu şey çok sert."

Knigh dudaklarını büzdükten sonra şişeyi kadından aldı, devirdi ve üç uzun yudum içti.

Neydi o -? Başını salladı ve omuz silkti.

Şişeyi Effie'ye doğru itti, içkisini bitirdiğinde gözlerini tekrar Vice'a dikmişti. Hâlâ tam olarak çıkaramadığı o tuhaf bakış vardı - özlem gibi bir şey mi? Ya da belki çözemediği bir düğüme bakan birinin bakışı.

Wynn ve Effie gülerek ve şarkı söyleyerek dansçılara geri döndüler ve Vice ve Knigh'i birkaç metre uzakta, kaotik çarkın ortasında hareketsiz bıraktılar.

Vice başını ona doğru eğdi. "Sen -"

Daha da yaklaştı, şimdi sadece birkaç santim uzaktaydı, sıcaklığı yayılıyordu. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Kaşlarını çattı ve Aedan'ın iri ellerinde dolaştırılan rom şişesine baktı. Bunu kastetmiş olamazdı - Aedan ondan çok az içmişti, kesinlikle etkileyici olacak kadar değil. "Ne yapacağım?"

Elini bir aşağı bir yukarı salladı. "*Bu* ol."

Alay etti, başını sallarken gözleri kısıldı. Nereye varmaya çalışıyordu? "Ben sadece *benim*."

Kaşları kasıldı, gözlerinin etrafındaki bölge gerildi. Başka biri olsa bu sıradan bir seğirme olurdu ama onda daha çok yüz ifadesinin kırıldığını görmek gibi bir his uyandırdı. "*Kesinlikle*." Başını salladı, yine sadece küçük bir hareketti, ama bir şey her zamanki çalışılmış hareketlerinden çok daha doğru hissettirdi. "Bu konuda nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun - *her konuda*?"

Vice'ın kalbi sıkıştı, acı bir saniye için. Lanet cehennemler - onu *kıskandı*.

Zavallı adam ırgatın etrafındaki halattan daha sıkı sarılmıştı. Ve sadece şimdi değil, *her zaman*. Omuzları, kolları, çenesi, boynu, göğsü, hepsi o kadar sertti ki, koptukları ana kadar neredeyse bir fırtınaya dayanacaklardı. Ve gözleri, öyle bir yoğunlukla doluydu ki, araştırmasından başını kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaştığında, bu fiziksel bir darbe gibiydi. Yaptığı her şey o kadar kontrollü ve hesaplıydı ki, ona şöyle bakmasına şaşmamalı. Bu. Donanma onu bu hale getirmek için ne yapmıştı?

Yumuşakça iç çekti. Lanet olsun ona, ama bugün ona yardım etmişti. Belki o da ona bu konuda yardım edebilirdi. O zaman ödeşmiş olurlardı.

"Pekala" - Aedan'la kol kola koşarak yanından geçerken Wynn'den romu kaptı - "eğer pratik yapmıyorsanız, bunun biraz daha yardımcı olduğunu görüyorum." Örnek vermek için uzun bir yudum aldı, sonra Knigh'e teklif etti.

Yavaşça başını salladı ve aldı, uzun uzun ve derin derin içti. Bitirdiğinde dudaklarını yaladı ve sanki sırada ne olduğunu sorar gibi kaşlarını kaldırdı.

"Ceketini de çıkar."

Şişeyi ona uzattı ve itaat ederek dikkatlice ikiye katladı.

Homurdandı ve başını salladı, sonra onu aldı ve yakındaki bir kayanın üzerine fırlattı.

Göğsü kabardı, tartışacakmış gibi ağzını açtı ama onun yerine sadece nefes verdi ve başını salladı. "Başka bir şey var mı?"

Sırıtarak, Aedan yanından geçerken şişeyi ona doğru itti. "Ve dans - her zaman dans." Tek kaşını kaldırarak Knigh'e elini uzattı.

Dudakları gerildi. Bakışları asma kilit şeklindeki gümüşü yara izinin parladığı avucuna indiğinde ateşten kıvılcımlar uçuştı - demirin fae-kanlılara karşı acımasızlığının kanıtı.

Uzun bir yutkunuş boğazını sıktı ve sonunda başını sallayıp elini onunkine koydu. Nasırların kaba düğümleri tenini sıyırdı.

"Merak etme," diye mırıldandı, "sana iyi bakacağım." Bununla birlikte, göz kırptı ve onu mücadelenin içine çekti.

A Neredeyse bir hafta sonra, *Morrigan* isimsiz küçük bir adanın sakın bir koyunda karaya oturmuştu. Vice mürettebat arkadaşlarının iskelelere ve merdivenlere tırmanarak gövdeyi kazıyıp temizlemelerini izledi. Onu geçti silahlar - Saba'dan iz yok.

Arkadan, yükselen sesler yaklaştı. "... size *korumasız* bir Hesperian hazine gemisinin rotasını verdi -" Arayan Knigh'di.

"Evet," dedi FitzRoy, "ama *Morrigan* iyi durumda olmadan onu yakalayabileceğimizi düşünüyor musun?"

Vice döndü. Tam da Fitz'in Saba'nın nerede olduğunu bildiği kişi.

"Şunun haline bak," diye devam etti Fitz, eliyle bir yana yatmış gemiyi göstererek. Knigh'le uğraşırken her zamanki gibi kaşlarını indirmişti. "Yabani otlardan ve midyelerden kurtulmak bizi en az üç deniz mili hızlandıracaktır."

Yüzünü buruşturdu. *Hâlâ* bu konuda tartışmıyorlardı, değil mi? Balodan sonraki sabah Knigh bir hazine gemisinin rotasıyla ilgili bir ihbar almıştı. Daha da iyisi, subay ona muhafız ve savaş gemisi desteği eksikliği nedeniyle geminin tüccar gibi davrandığını söylemişti.

Albion ve Hesperia *teknik olarak* savaşta olmadıkları için Donanma doğrudan saldıramazdı. Siyah yelkenlilerle seyreden bir korsan saldırabilirdi. Knigh hiç vakit kaybetmeden FitzRoy'a haber vermişti ama Fitz hevesli olmak yerine kendi ipucunu takip etmeleri konusunda ısrar etmişti.

Başka biri ona Drake'in bu küçük adada bir mağarayı ziyaret ettiğini ve muhtemelen hazinesine dair ipuçları bıraktığını ihbar etmişti. Fitz ayrıca *Morrigan*'ın herhangi bir hazine gemisini kovalamadan önce dikkat etmesi gerektiği konusunda ısrar etmişti.

Ama mağara bir hafta içinde hâlâ orada olacaktı ve gemiyi iki aydan daha kısa bir süre önce karaya oturtmuşlardı.

Şimdi ona bakınca, evet, Vice geminin gövdesine yapışmış yeşil balçık ve otları ya da pruvayı süsleyen midyeleri inkâr edemezdi. Ama her biri sadece hafif bir kaplamaydı, gemiyi önemli ölçüde yavaşlatmaya yetecek kadar değil. Özellikle de yeteneği suda hızlanmalarına yardımcı olurken.

FitzRoy'un çenesi sıkıştı, burun delikleri açıldı ve elleri kalçalarında Knigh'e doğru eğildi.

Sorun da buydu. Gemide iki kaptan vardı ve Fitz bir santim bile vermeyi reddediyordu. Ve kaymak ona Knigh ile kişisel bir güç mücadelesine girmek yerine mürettebatının çıkarları doğrultusunda hareket ediyormuş gibi görünmesini sağlayan bir bahane verdi.

İç çekti. Eğer başka biri Fitz'e hazine gemisiyle ilgili haber getirmiş olsaydı, şu anda tam yol ona doğru gidiyor olurlardı.

"Bak," dedi Knigh, FitzRoy'un duruşunu yansıtırken sesi kısılmıştı, "sen -"

Oh, tanrılar, hayır. *Bu cümleyi tamamlama.*

"Kaptan," diye ağzından kaçırdı Vice. Knigh her ne söylemek üzereyse, sonu iyi bitmeyecekti. Bakışlarını ayırıp kendisine göz kırpan ikiliye gülümsedi. "Bu sabah adanın etrafında dolaşırken, kıyıdan çok uzak olmayan birkaç koy ötede bir enkaz gördüm. Araştırayım dedim. Saba'yı arıyordum ama ondan hiçbir iz göremedim. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Fitz omuz silkti. "Onu yiyecek arama ekiplerinden biriyle gönderdim. Yanınıza alacak başka birini bulmanız gerekecek."

Vice huffed - yiyecek aramak mı? Bütün gün burada olmayacaktı. Mürettebatın çok azı yüzme biliyordu. "Bir batığa dalabilecek kadar güçlü bir yüzücü olan tek kişi o. O zaman ben tek başıma giderim." Arkasını döndü ve kuzeye, diğer koya doğru ilerlemeye başladı.

"Yalnız gitmiyorsun," dedi Fitz.

Aynı anda Knigh, "Ben yüzebilirim" dedi.

Vice, birbirlerine göz kırptıklarını görmek için tam zamanında topuğunun üzerinde döndü.

Fitz'in ağzı keskin bir gülümsemeyle kalktı. "*Buyurun*, yardımınız hazır. Blackwood, eminim Vice'a eşlik etmende bir sakınca yoktur. Sanırım günün geri kalanında ikiniz de olmayacaksınız - siz olmadan da idare ederiz."

Knigh'i yine ona yüklüyordu. Eğer bu ikisinin bu aptal güç mücadelesinde birbirlerinden parça koparmamaları anlamına geliyorsa,

sonra iyi. "Hadi, Knigh."

Çenesi gergindi, Fitz'i birkaç saniye daha izledi. "Pekâlâ." Sertçe hareket ederek Fitz'den uzaklaştı ve onu takip etti.

Vücutlarına geçirdikleri birkaç file çanta ve bir matara su ile birlikte kuzeye doğru yola koyuldular.

"Mürettebata anlattığın şu hikâye," dedi, yağmur ormanı ile sahil arasındaki sınırı geçerken, manchineel ağaçlarından kaçınmaya dikkat ederek. "*Monté Alba Baronu*'na çok benziyor."

"Bunu tanıdın o zaman?" Alay ederek bir kökün üzerinden geçti. "Hikâyelerin orijinal olduğunu hiç iddia etmedim. Mürettebatın çoğu okuyamıyor - sırf bu yüzden onları yırtıcı bir hikâyeden mahrum mu bırakacaksın?" Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Herkes bir centilmen eğitimi alma ayrıcalığıyla büyümüyor Lord Villiers."

Bakışları ona kaydı ve dudakları bir an için gerildi. "Peki ya bir *hanımefendinin* eğitimi?" Ona bir kaşını kaldırdı.

Tuş. Homurdandı ve nefesleri konuşamayacak kadar ağırlaşana kadar devam etti.

Koya vardıklarında ter içinde kalmıştı. Kumsalın kenarındaki devrilmiş bir kütüğün yanında durdu ve Knigh'e matarasını uzatmadan önce uzun bir yudum su içti.

"Normalde bunu kıyafetsiz yapardım," dedi kemerini ve silahlarını kütüğün yanına bırakarak, "ama devrilmeni istemiyorum, bu yüzden suda sürüklense bile gömleğimi çıkarmayacağım." Ona sırtıttı, sonra botlarını tekmeledi, pantolonunun düğmelerini açtı ve çıkardı. Gömleğinin etekleri uyluğunun ortasına kadar uzanıyordu, bu yüzden onun çok uygunsuz görüldüğünden şikayet edemezdi.

Matarayı onun eşyalarının yanına koyarken alay etti. "Sağlığım için duyduğunuz endişe not edildi."

"Knighton, bu bir *şaka mıydı?*"

Omuz silkti. "Neredeyse." Denize bakarak tişörtünü çıkardı.

Kaslar omuzlarını ve kollarını sarmış, karnını dalgalandırmış ve göğsünün üzerinde kıvrılmış, gergin ve -

Bu hiç adil değildi. Ağzı kurudu ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Bakmak kabalıktır, bilirsin." Kaşlarını kaldırdı ve ağzının kenarı seğirdi.

Gözlerini kırpıştırarak burnunu ovuşturdu ve arkasını döndü. *Bu kadar* kaba olmak... Yutkundu. Lezzetli mi görünüyordu? Cazip mi? Yasak mı?

Evet, hepsi.

Boğazını temizledi, bir file torba aldı ve kıyıya vuran dalgalara doğru ilerlemeye başladı.

Elleri iki yanında kenetlendi. Onun dokunuşu altında nasıl hissedeceğini düşünemiyordu. Bunun hiçbir faydası olmazdı çünkü o yasaklanmıştı.

Yoksa *öyle miydi*? Teknik olarak artık aynı taraftaydılar... Ve eğer o da isterse, küçük bir takla gerçekten o kadar kötü olur muydu? Bu sadece bedenlerin buluşması ve birbirlerinin tadını çıkarmasıydı.

Knigh donanmadan olduğu için FitzRoy onu rahat bırakacaktı - Kraliçe'nin donanmasından bir subayı öldürerek affını riske atamazdı. Zavallı Aedan'ın aksine Knigh güvende olacaktı.

Sorun biraz da *istekliydi*. Ondan fiziksel bir tepki almayı başarmıştı, evet, ama kaskatı kesilmiş zihnini rahatlatmak - bu asla olmayacaktı. Ağırbaşlı, bağınaz Knighton Blackwood ne kadar cezbedilirse cezbedilsin boyun eğmeyecekti.

Bu yüzden, hayır, onu ararken ya da Waters'ın kitapçı dükkânında göğsünün ne kadar sert olduğunu düşünmemeliydi. Gömlek ve yelek engeli olmadan, etin ete sürtünmesiyle nasıl hissedeceğini de. Ellerini onun belinden güçlü omuzlarına doğru uzanan mükemmel açıda kaydırmayı kesinlikle düşünmeyecekti. Ya da o şişkin kolların etrafını sarıp onu kaldırmasını...

Wild bloody Hunt, o suya girmesi gerekiyordu.

Onu takip edip etmediğini kontrol etmek için omzunun üzerinden şöyle bir baktı. Birkaç adım ötede, kol mesafesindeydi. Ellerini bu küçük mesafeye uzanma isteğinden uzak tutmak için vücudunu saran çantayı düzeltti.

"Yani" - boğazını temizledi - "resifin üzerinden yüzeceğiz. Sanırım birkaç yüz metre. Batık orada - gelgitte direklerden birini hemen hemen görebilirsiniz." Gözlerini kısarak güneşi gösterdi. "Daha önce hiç mercan kayalıklarına daldınız mı?"

"Resif değil, hayır, ama batıkların kurtarılmasına yardım ettim."

"O zaman sizi bir sürpriz bekliyor - gözlerinizi dört açın..." Eğer bir resif görmemişse, ona tüm renkleri, balıkları, süngerleri ve deniz kabuklarını anlatmak sürprizi bozacaktı ve anlattıkları da hakkını vermeyecekti. "*Her şey için. Hadi gel.*" Denize girdi, sıcağı ve teri yıkayıp hediyesini çekiştirerek dikkatini çekmek istediğinde derin bir nefes aldı.

Su bellerine ulaştığında yüzerek ıktılar. Knigh'in kulaları emin ve hızlıydı - bunun için tanrılara şükürler olsun, güçlü bir yüzücü olduğu konusunda yalan söylememişti.

Yüzerlerken onun geniş sırtını da iyice görebildi. Bu bir hayal kırıklığı değildi. Yine de derisine kazınmış siyah çizgiler kaşlarını kaldırmasına neden olmuştu. Denizcilerdeki dövmeleler yaygındı ama bunun subaylara kadar uzanmasını beklemiyordu. Knigh'in sırtında, stilize dalgalarla çevrili bir ay ve iki yıldızı gösteren bir aile arması vardı. Villiers'lerin arması değildi - hayal meyal hatırladığı kadarıyla deniz kabuklarıyla ilgiliydi. O zaman belki de Blackwood'lardır.

Kimin arması olursa olsun, dövme hareketleriyle birlikte dalgalanıyor, ustalıkla işlenmiş çizgileri o lanet kaslarını vurguluyordu.

Çok cazip.

Çenesini sıktı. Yüzmeye odaklan.

Deniz yatağı hafifçe alçalıyordu. Bu korunaklı koyda su berrak ve mavi bir şekilde uzanıyordu. Birkaç dakika içinde kum yerini kayalara bıraktı ve bu kayaların üzerinde resif başladı.

Ona kendisini takip etmesini işaret etti ve yüzünü suyun içinde bırakan bir kurbağalama hareketine geçti.

Mor, pembe ve açık sarı mercanlar ve süngerler pürüzlü kayaları kaplamıştı. Kıp kırmızı, yeşil ve kahverengi otlar esintiyle iç kısımlardaki ağaçlar gibi dalgalanıyordu. Ve tüm bunların arasında, onun isimlerini bildiğinden çok daha fazla renkte ve yüzlerce farklı şekil ve büyüklükte balıklar cirit atıyordu.

Saba, Arawaké'nin adalarından birinden geliyordu ve ona buradaki bazı türlerin isimlerini söylemişti. Kuyruklarının yanında büyük siyah noktalar olan kelebek balıkları. Sırt yüzgeçleri dikenli, sıcak turuncu sincap balığı. Bir ift elektrik mavisini kromis, yanardöner vücutları siyah yüzgeçleri ve kuyruklarıyla resifin içinden fırlıyordu.

Vice farkındalığını açtı. Her yönde hareket, değişen ışık, karmaşık bir yaşam ağı. Deniz onunla birlikte şarkı söylüyordu, tüm karmaşık, birbirine kenetlenmiş parçaları ve oyuncularıyla anlamayı umamayacağı bir senfoni, ama onu doldurdu, ısıttı, onu tuttu.

Bu doğruluktu.

Suya basmak ve soluklanmak için duraklayan Vice, yanında yüzeye çıkan Knigh'e baktı. Gözleri kocaman açılmıştı ve göğsü kabarmıştı.

"Gördün mü?" Sanki her şeyin yok olmasını bekliyormuş gibi yere baktı. "ok fazla renk v a r - hiç ..." Başını salladı, yumuşak bir sesle

Dudaklarından kahkahalar dökölüyordu.

Demek onu da vurmuştu. Kadın sırttı. "Sana söylemiştim." Kaşlarını kaldırarak uzaklaştı. "Bu sadece başlangıç - görene kadar bekle ..." Köpekbalıkları, kaplumbağalar, vatozlar - şansları yaver giderse karşılaşabilecekleri daha pek çok şey vardı. "Bunu mahvetmek istemiyorum. Hadi, beni takip edin - daha yakından bakalım."

Uzun bir nefes aldı ve daldı, uzun vuruşlar onu derinlere ve kıyıdan daha uzağa taşıdı. Omzunun üzerinden bir bakışta Knigh'in onu takip ettiğini gördü, gözleri parlıyordu.

İki mercan sütununun arasından geçtiler, Vice yunusların yaptığını gördüğü gibi dönüyor ve Knigh'in hiçbir şeye dokunmayarak onu takip ettiğini görünce gülümsüyordu. Resif ne kadar güzel olsa da dikenler, zehirler ve keskin dişler gibi tehlikeler de vardı.

Zamanlarını batığa doğru ilerleyerek geçirdiler, daldılar, nefes almak için yukarı çıktılar ve gördüklerine hayretle güldüler, sonra tekrar daldılar. Bir santimden biraz uzun bir deniz kulağı kabuğu çıkardı. Oval şeklinin dışı pürüzlü ve dikkat çekiciydi; içi ise yüzlerce sedef renginde parılıyordu.

Knigh ona gösterdiğinde "Küçük ama mükemmel biçimli," dedi.

Güldü ve adamın eline sıkıştırdı. "Mükemmel, ha? O zaman sende kalsa iyi olur."

Onu cebine koyduktan sonra keşfe devam ettiler. Neredeyse Vice'ın boyu kadar uzun bir caretta caretta kaplumbağasıyla birlikte yüzdüler; kaplumbağanın iri formu su altındaki ağırlıksız ortamda zarif bir hal alıyordu. Pullu yüzgeçleri yavaşça savrularak onu resifin üzerinde kolaylıkla ilerletiyordu.

Köpekbalıkları ve vatozlar Knigh'in gözlerini kamaştırdı. Yüzeye çıkıp soluklandıklarında, Vice bunların sadece küçük siyah burun köpekbalıkları olduğu ve vatozların ölümcül bir üne sahip olmalarına rağmen güvende oldukları konusunda onu rahatlatı. "Onları rahatsız etmeyin, onlar da sizi rahatsız etmeyecek."

Onu enkaza götürmeden önce neredeyse bir saat boyunca bu şekilde devam ettiler. Yabani otlarla kaplı enkaza gözlerini dikti.

Üzgün görümlü bu şey sanki karaya oturmuş gibi resifin kayalık bir çıkıntısında duruyordu. Büyüklüğüne ve iki direğinin kalan kısımlarına bakılırsa, *Morrigan*'ın aynısı olan bir brig-sloop'a benziyordu.

Gelgitte birlikte resifin üzerindeki su yaklaşık on fit derinliğindeydi - tam yüklü değilse böyle bir geminin üzerinden geçebileceği kadar. Belki de bir fırtına onu sürüklemiş ve kayalıklara çarptırmıştı.

Ama pruva direği açık denizi işaret ediyordu. Belki de karaya çıkmışlardı ve tam yüklü haldeyken gelgitin düşük olduğu bir zamanda ayrılmaya çalışmışlardı. Resifin bu kenarı koyun güney tarafından birkaç metre daha sığdı. Eğer daha derin sulara demirlemiş olsalardı, mürettebat ayrılırken bu kadar dikkatli olmaları gerektiğini fark etmemiş olabilirdi. Her ne kadar gelgit buradaki derinliği sadece birkaç metre değiştirse de, bu kayaların zararsız ya da gemi katili olması arasındaki farkı yaratmaya yeterliydi.

Nefes almak için yüzeye çıktı.

Knigh kaşlarını kaldırdı. "Kayalar mı?"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bak, bunun pratiğini yaptım - altında ne kadar kaldığımı ölçmeye çalışma. İhtiyacın olduğu anda nefes almak için yukarı çık."

"İyi ki beni uyardın - boğulmayı planlıyordum." Homurdandı.

"Bir günde iki şaka mı? Gevşiyorsun." "Buna alışma. Güneş çarpmış olmalı."

"Ben de seni kötü etkilediğimi düşünüyordum." Ona bir sırtıış fırlattı, sonra derin bir nefes aldı ve daldı.

Doğuştan yüzücü olduğu için bu derin dalış onun için neredeyse zahmetsizdi. Yine de Knigh ona ayak uydurmayı başardı; sık sık nefes almak için yüzeye çıkmak zorunda kalsa da kasları hem kullanışlı hem de göze kolay görünüyordu.

Enkazın kırık gövdesinde midye kümeleri vardı ve deniz yosunları dalgalanıyordu ama *Morrigan*'ın üzerindeki kaplamadan çok daha kalın değillerdi - bu gemi burada iki ya da üç aydan fazla kalmış olamazdı. Belki de henüz temizlenmemişti.

En az bir düzine topu tespit ederek ana güverte boyunca yatış açısında yüzdüler. Diğerleri düşmüş, resifin kenarındaki derinliklere gömülmüş olabilirdi. Güvertenin altındaki ambarda variller ve sandıklar vardı; bazıları düşmüş gibi dağılmış, diğerleri ise gövdenin en yüksek kısımlarında yüzüyordu.

Hazine dolu heyecan verici sandıklar yok. Ve henüz ceset de yok - mürettebat gemiyi terk etmiş ve kıyıya çıkmış olmalı.

Nefes almak için tekrar yüzeye çıktıktan sonra kaptanın kamerasına doğru daldılar.

Birlikte, şişmiş kapıyı iterek açtılar ve içeri girdiler.

Loş, dalgalanan ışık bir masayı, sandalyeleri, şamdanları ve geniş bir ranzayı aydınlatıyordu. Odanın bir köşesinde dağınık duran her şey ve dolabı boğan ve süslü bir ayna çerçevesini yeşile boyayan otlar olmasa, burası FitzRoy'un kulübesi olabilirdi.

Yosun tutmuş mobilyalar boyunca ilerleyerek odada yollarını buldular. Vice bir masaya doğru ilerlerken, Knigh yatağa ve ancak bir deniz sandığı olabilecek alçak bir şekle doğru ilerledi.

Masanın çekmecelerinde kırtasiye malzemelerinden başka bir şey yoktu ama masanın arkasında, sanki bir şey oraya düşmüş ve duvarla arasına sıkışmış gibi bloklu bir şekil göze çarpıyordu. Dişlerini gıcırdatarak arkaya doğru ilerledi, parmakları bir kutunun etrafına dolandı.

Kapı sesi duvar boyunca titreşti. Omzunun üzerinden baktığında Knigh'in kapının yanında beklediğini gördü. Başını salladı ve yüzeye çıkması için el salladı. Ciğerleri henüz yanmıyordu ve bu ilginç bir şey olabilirdi.

Şimdi ince alüvyon tabakasını bozmuştu, kutunun üstü parlıyordu - bir çeşit güzel, vernikli ahşap. İyi kalite. Bir ayak uzunluğunda ve yarısından daha az genişliğindeydi. Ve sıkıca yerine oturtulmuştu.

Masa güverteye çivilenmişti, bu yüzden kutuyu kurtarmak için onu hareket ettiremedi. Bunun yerine masanın üzerine çıktı, ayaklarını deri yazı yüzeyine dayadı ve havaya kaldırdı.

Önce hiçbir şey olmadı, sadece kaslarının gerilmesi, ısınması, sonra bir gıcırta ve yukarı fırladı, sırtı tavana çarptı, havayı bir baloncuk akımı içinde patlattı.

Kahretsin, çok acımıştı ve şimdi ciğerleri yanıyordu ama kutu elindeydi. Masadan kalkıp kapıya doğru ilerledi ve ödülünü file çantaya tıktırdı. Hızlı bir dönüşle kapıdan çıktı ve yüzeye doğru tekmeledi.

Nefeslerini tuttular ve kız ona kutuyu gösterdi. Kilitliydi ama kampa döndüklerinde açabileceklerdi. Daha sonra, deniz sandığını ve belki de bazı topları çekmek için halatlarla yardımcıları ve geminin teknesini geri getirebilirler. Bunlar temizlenip iyi bir kâr karşılığında satılabilirdi.

"Şimdi" - hala gökyüzünde olan güneşe baktı - "İstersen resifi keşfetmek için hala biraz zamanımız olduğunu söyleyebilirim?"

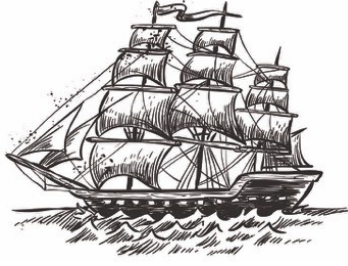
Dişleri bir gülümsemeyle parladı. "Oh, evet, bana gösterebileceğin daha çok şey olmalı."

Kıkırdadı. "Oh, sana gösterebileceğim şeyler, Knigh." Göz kırptı ve enkazdan uzaklaşarak resifin henüz keşfetmedikleri bir kısmına doğru yüzdü.

Onu takip etti ve tekrar daldıklarında, devasa bir şey suyu yararak farkındalığını çekti. Açık denize doğru gözlerini kırptırdı.

Sığlığın hemen ötesindeki derin su boyunca süzölen devasa, karanlık bir şekil, resiflere paralel bir şekilde ilerleyerek yaklaşıyordu.

N O N D (R

V

Buz gözlerini kısarak derinliklere baktı - eğer bu bir archelon kaplumbağasıysa, bir şey olmazdı. Kemik başlı bir dunkleosteus ya da bir tylo olsaydı...

Yutkundu, kulakları patladı.

Resifin sığınağının ötesinde, güçlü bir akıntı güneye doğru akıyor, denize doğru sürükleniyordu. Bu yaratık her neyse, akıntıya karşı yüzebilecek kadar güçlüydü.

Knigh'e bir uyarı eli kaldırdı. Belki de kayalıkların arasındaki resiflere sığınabilirlerdi. Batık muhtemelen çok uzaktaydı. Kıyı kesinlikle öyleydi.

Yavaş hareket ediyor. Bu iyi bir başlangıçtı.

Yaratık yaklaştı. Benekli, geniş bir kafa. Ağzı açık, dişsizdi ve altmış metre kadar geride, dik, V şeklinde bir kuyruk yavaşça bir o yana bir bu yana savruluyordu.

Bir balina köpekbalığı.

Yüzeye doğru kabaran rahatlamış bir nefes bıraktı. Gülümseyerek arkasını döndü ama Knigh onu çoktan fark etmişti, gözleri irileşmiş, kaşlarının arasında belirsiz bir kırılganlık oluşmuştu. Eğer balina köpekbalıklarının etobur olmadığını bilmeseydi, muhtemelen o da aynı ifadeyi takınırdı.

Başını sallayarak güvence verdi ve yukarıyı işaret etti - en iyisi şimdi ciğerlerini doldurmaları, sonra da yüzerek geçişini tam olarak görebilmek için tekrar dalmaları.

Yüzeye çıktıklarında ona "Bir balina köpekbalığı," dedi. "Daha önce sadece bir tane görmüştüm ve o da yavruydu, henüz tam olarak büyümemişti. Bir balıkçının ağına takılmıştı. Saba ve ben onu kurtardık."

Kaşlarını kaldırdı. "Yani insan yiyen biri değil mi?"

Sırıttı ve başını salladı. "Hadi, daha yakından bakalım - bu muhtemelen yaklaşmanın güvenli olduğu en büyük deniz canlısı."

Birlikte daldılar ve balina köpekbalığının derinliğine geldiklerinde, kız onun elini çekerek onları uçuşuma yaklaştırdı. Yeteneği ona hâlâ tehlikeli akıntıdan birkaç metre uzakta olduklarını söylüyordu.

Onu bırakarak resifin kenarına doğru tekmeledi ve balina köpekbalığı yaklaşırken büyük, yassı kafası sadece birkaç metre uzağına geldi. Kalbi böyle bir deve bu kadar yakın olduğu için çarpıyordu.

Dönerek yaratığın geçişini izledi, kuyruğunun büyük genişliği onu akıntıya karşı aldatıcı bir kolaylıkla itiyordu.

Mavi mesafe içinde kaybolurken, Vice sıırıttı ve yüzeye doğru tekmeledi.

Hayatta nadiren sihirli anlar vardır ve bu da onlardan biriydi.

Ve dünyadaki onca insan arasında bunu bir korsan avcısıyla paylaşmıştı.

Gülerek omzunun üzerinden baktı. "O - Knigh değil miydi?"

Ondan bir iz yoktu.

"Knigh?" Her yöne döndü ama Knigh su yüzüne çıkmamıştı. Midesi bulandı. Nefesini ondan daha uzun süre tutamazdı - bunu diğer dalışlarda da tespit etmişlerdi. Hâlâ suyun altındaysa limitine ulaşıyor olmalıydı.

Nefes aldı, sonra yüzünü eğerek -

Hareket - resifin kenarının ötesinde, Knigh'in kolları ve bacakları onu sürükleyen akıntıya karşı pompalandı.

Saçmalık, balina köpekbalığını izlerken çok uzağına sürüklenmiş olmalı.

Yutkunarak daldı ve farkındalığını suyun hızlı akışına doğru itti. Bir kolunu akıntıya doğru uzatarak sadece buna odaklandı. Tanrım, çok güçlüydü - balina köpekbalığı nasıl olmuştu da yüzmeyi bu kadar kolay göstermişti?

Knigh artık karanlık, küçülen bir şekildi.

Eli yumruk haline geldi, gerginlik kolundaki her kası katılaştırdı. Zihniyle çekti. Enerji onu yakıp kavurdu, kolları ve bacakları sanki bir saat süren bir dövüşe katılmış gibi ağrımaya başladı. Kalbi gümbürdüyor, nabzının sesi kulaklarına baskı yapıyordu.

Daha da küçülmüyordu ama daha da yaklaşmamıştı.

Hay aksi. Çok güçlüydü, tüm akıntıyı tersine çeviremezdi - çok hızlı hareket eden çok fazla su vardı. Akıntıya açılabilirirdi.

ve gelgitlerin biraz daha erken yükselmesi için zorladı, ama bu ...

Kolu titriyor, kasları ılık atıyordu ama onu öylece bırakamazdı. Eğer bu kadar zorluyorsa, nefesi tükenmek üzere olmalıydı... eğer henüz tkenmediyse. Düşünce onu içine çekti, kışın Albionic denizleri kadar soğuktu - yüzü hareketsiz, solgun, gözleri cansız, bakmaya devam ediyordu, tıpkı ...

Başını salladı. *Hadi Vice, bunu yapabilirsin.*

Tüm akıntıya karşı koyamazdı, hayır, ama belki küçük bir bölümünü alabilirdi.

Dışlerini sıkarak, farkındalığını o karanlık şekle odaklanmış ince bir damlacık üzerinde yoğunlaştırdı.

Hızla akan akıntı geçip gitti ama o küçük akıntı - onun armağanı altında hareketsiz kaldı. Daha iyi. Başını salladı.

şimdi onu daha yakına çekmek için.

Kaşlarını çatarak diğer elini yumruk yaptı ve çekti. Kasları inledi ve eklemleri patladı ama - evet, adam biraz daha büyüktü, birkaç metre daha yakındaydı. Hareket etmiyordu. Boğazı sıkıştı.

Hadi ama. Daha fazla.

İstedi, istedi, istedi ve vücudu ılık attı, acı uzuvlarına yayıldı, kemikleri kırılacakmış gibi gıcırdadı. Gözleri yanıyordu - belki de gözlerinden yaşlar sızıyor ve tuzlu denize karışıyor, emin olamıyordu.

iğerleri nefes almak için yanarken Knigh'i resife doğru yönlendirdi. Sadece birkaç metre daha.

Belki de akıntıya karşı hareket ettiğini, onun çekiminden kaçtığını fark etti, çünkü bir, iki kez tekmeledi ve sonra resifin üzerinde, akıntıdan kurtuldu ve yüzeye doğru yüzdü.

Dudaklarından son bir kez hava fişkırın Vice kendini bıraktı ve tutunduğu su akıntısı dibe çöken bir çapa ipi gibi savrulup gitti. Bir an için tek yapabildiği orada asılı kalmak oldu, kasları efordan kavrulmuştu. Ama nefes almaya da ihtiyaı vardı. Birkaç zayıf tekmeyle yukarı doğru sürüklendi, bu sırada bacakları şikayet ediyordu.

Ve sonra hava başının üzerinden geçti ve açgözlülükle içine çekti, tazeliği o kadar yakıcıydı ki inlemesine neden oldu.

Knigh soluk soluğa bir düzine metre ötedeki suya bastı. Gözleri ve yüzü kıpkırmızıydı - neredeyse ölmek üzereydi...

Yutkundu ve başını sallayarak bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. O lmemişti. Yaşıyordu.

Gözlerindeki yakıcı suyu temizledi.
Bu Evered gibi değildi. Onu ölüme götürmemişti.
Nefesler keskin ve gürültülü bir şekilde içinden geçiyordu ve içini bir
On ürperti kaplıyordu.
u.

İyi ydi. O iyiydi. Ucuz atlattık. Başını sallayarak, arkasına yaslandı.
ve berrak gökyüzüne bakarak kendini süzölmeye bıraktı.

O soğuk iliklerine kadar işlemişti. Çok fazla enerji harcamıştı.

"Vee?" dedi, yaklaşarak. "Sen -"

"Ben iyiyim." Ama sesi yumuşak çıktı ve ağzına su sıçradı. Kekeleyerek
kendini düzeltti, kasları halsiz ve güçsüzdü, vücudundaki çanta
sürükleniyordu. "Bu" - öksürdü - "lanet olası kutu."

Kaşları endişeyle kazınmış olan adam onun kolunu yakaladı, güçlü ve
emin bir şekilde kavradı. "Al." Çantanın kancasını çıkardı ve omzuna doladı.
"Yüzmek için iyi olacak mısın?"

"Ben iyiyim."

"Evet," diye homurdandı, "bunu söyleyip duruyorsun."

"Evet, öyleyim." Onu uzaklaştırma çabası kuşkusuz zayıftı. Yine de adam
onu serbest bıraktı ve kadın acı verici bir yavaşlıkla kıyıya doğru yüzmeye
başladı.

Sığığa ulaştıklarında ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları tutmadı ve
dizleri kumlu zemine çarparak dalgaların içine düştü.

"Vee." Aceleyle yanına gitti ve kolundan tutarak onu ayağa kaldırdı.

O kadar yakındı ki, vücut ısısı kızın içine yayıldı ve kız, içini titreten
ürpertiye karşı bunun ne kadar hoş bir şey olduğunu görünce bir iniltiyi
bastırmak zorunda kaldı. Adamın kolu beline dolandı.

Başını salladı, dişleri takırdıyordu. "Knighton, eğer beni kaldırmaya
çalışırsan, seni keserim -"

"- Kendi hançerimle dilimi. Anladım." Homurdandı ama onu kaldırmaya
çalışmadı, sadece ayağa kaldırdı.

Yine de, dalgaların arasından geçip ılık, kuru kumlara doğru
tökezlediklerinde ona doğru ağır bir şekilde yaslandı.

"Vahşi Av," diye mırıldandı, "donuyorsun."

Kadın ofladı pufladı. "Bana mı söylüyorsun?"

Dalgaların seviyesinin üzerine çıktıklarında onu kuma indirdi. "İşte, bu
seni ısıtır."

Gözleri kapalı, göğsü çarparak güneş ışığına uzandı.

Bir dakika sonra, güneşı engelleyerek onun üzerinde durdu - ama güneş daha alçaktı ve kız artık sıırsıklam değildi. "Ne?" Sallanan kollarına rağmen kaşlarını çatarak doğrulmayı başardı.

"Lanet olsun, Vee." Başını sallayarak dizlerinin üzerine çöktü ve bir muz uzattı. "Neredeyse bir saattir baygınsın."

"Huh." Meyveyi kaptı ve kabuğunu yırttı. Tatlılık diline değdiğinde inledi. Meyveyi kısa sürede bitirdi, güçlü aroması ve şekeri yorgunluğunu kesiyordu.

Gözlerini kırıştırarak etrafına bakındı. Pantolonu ve çizmeleri yanında duruyordu ve adam yine tamamen giyinmişti, her iki file çanta da vücudundaydı.

Kaşlarını kaldırdı. "Yaşayanlar diyarına geri mi döndün?" Başını sallayarak pantolonunu kaptı ve içine girdi. "Hemen hemen, Sanırım."

"Hadi, seni *Morrigan'a* geri götürelim." Bir elini uzattı ve onun kalkmasına yardım etti.

Bacakları yumuşak kumdan ve yürümek için h a r c a d ı ğ ı çabadan şikâyetçiydi ama yola çıktıklarında gülümsemeyi başardı. "Bunu kabul etmelisin."

"Ne?"

"Bu oldukça heyecan vericiydi."

Başını eğerek gözlerini ona dikti. "Sen..." Başını sallayarak homurdandı. "İnanılmazsın."

Kumu iterek bir kaşını kaldırdı. "Hiçbir fikrin yok."

TR(ASUR(

A Birkaç gün sonra Vice, *Morrigan*'ın kış tarafında durmuş, ufukta küçülen isimsiz adayı izliyordu. Yağmur ormanlarının yeşil lekesine kaşlarını çatarak bir muz parçasını kopardı ve fırlattı. Barnacle ayak bileklerine sürtünürken ağzına girdi.

Knigh onun görüş alanına girdi ve küpeşteye yaslandı. Kedi ondan ayrıldı ve aynı ilgiyi ona da gösterdi. "Bu derin bir kaş çatma."

Alay etti ve kalan muz adaya doğru salladı. "Boşa giden bir yolculuk için derin bir kaş çatma."

Kaşlarını kaldırarak baş tarafa ve ellerin halatlar ve yelkenler üzerinde çalıştığı serenlere baktı. "Mürettebatın geri kalanının seninle aynı duyguları paylaşmadığını söyleyebilirim - iyi beslenmişler, dinlenmişler ve ambar taze yiyeceklerle dolu."

"Evet, ama bu dolambaçlı yoldan hiç hazine elde edemedik - geri döndüğümüz sandık bile deniz tarafından harap edilmiş eski kıyafetlerle doluydu." Arkalarında köpüren ve giderek daha küçük dalgalara dönüşen dalgalara bakarak iç çekti.

Eğer kaptan olacaksa, FitzRoy'un altın arzusunu tatmin etmesi gerekiyordu ve bu yolculuk bunun için hiçbir şey yapmamıştı. Yakınlarda olup olmadığını kontrol ettikten sonra Knigh'e doğru eğildi. "Yiyecekler bozulacak ya da yenecek, su içilecek. Birkaç hafta içinde bu yolculuk hiç olmamış gibi olacak." Son muzunu da bitirdi ve kabuğunu suya attı. "Haklıydın, doğruca o hazine gemisinin peşinden gitmeliydik. Bütün bunlar zaman kaybıydı."

Parmak uçlarıyla küpeşteye vurdu ve uzaklara, belki de artık sadece karanlık bir nokta olan adaya son kez bakarak gülümsedi. "Herhangi bir hazine ya da Drake'in efsanevi hazinesinin anahtarını bulamasak bile" - diye homurdandı,

ama ağzının kenarında yumuşak bir gülümseme belirdi - "eğleniyor gibiydin ve - şey, ben eğlendiğimi biliyorum." Uzun bir nefes alarak ona döndü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Bu sıkı hareket kendini korumaya, diğerlerini engellemeye yönelik bir girişim gibi görünüyordu ama sadece gömleğinin altındaki kaslarının hatlarını vurgulamaya yaradı.

Vice gözlerini kırptırdı ve kaşlarını kaldırdı, bir elini parmaklığa yaslayıp diğerini kalçasına dayadı - kapalı olduğu kadar açıktı da. "Eğlendiniz mi? Korsanlarla dolu bir adada mı?"

Çenesini kaldırdı. "O inanılmaz resifin etrafında yüzme, o balina köpekbalığını görme şansım oldu" - içini çekti, başını salladı - "bunlar sonsuza dek yanımda taşıyacağım şeyler." Gri gözleri parlıyordu, berrak gökyüzünün altında neredeyse mavi.

Onunla oynuyor olmalıydı. Yine de yüzü poker gibi dümdüzdü.

Kaşlarını çattı ve başını salladı, sonra gülerek onu şakacı bir şekilde itti.

"Ben ciddiylim." Ellerini kaldırdı. "Büyük Leydi Vice için yeni bir haber olabilir ama hayatta altından başka hazineler de var."

"Perry ile çok fazla zaman geçiriyorsun - tıpkı onun gibi konuşuyorsun."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum - o çok bilge."

"Öyle demek istemedim." Gözlerini devirdi ama bunu bir sırtışıyla yumuşattı. "Hazineden bahsetmişken, enkazdan aldığımız kutuya ne oldu?"

"FitzRoy onu sen - öhöm - enerji depoları aldı." "Yüzümü doldururken demek istiyorsun."

Bir omzunu kaldırdı, dudaklarının kenarında alaycı bir gülümseme vardı. "Bir hanımefendi hakkında asla böyle konuşmam."

Lordlar ve Leydiler, birkaç hafta önce buna asla inanmazdı ama korkunç korsan avcısı Blackwood gerçekten de gevşemeye başlamıştı. Mucizeler gerçekten de hiç bitmeyecekti.

Önüne bakarken kaşları hafifçe çatıldı. "Yani, henüz kutuya bakmadın mı?"

"O gün döndüğümüzden beri onu görmedim. Neden görmedin?"

"İçinde ne var?" "Bilmiyorum. Ben de görmedim."

Gözlerini kısmıştı. FitzRoy sahildeki çadırında tek başına çok zaman geçirmişti ve şimdi de kamarasındaydı. FitzRoy'un gemiye küstüğünü düşünmüştü.

Hesperian hazine gemisini takip etmeyi reddederek yüzüne inat burnunu kesmek zorunda kaldı ama ...

"Belki içinde ilginç bir şey vardır." Dudaklarını büzdü ve aşağıya baktı - FitzRoy'un kulübesinin hemen üzerindeydiler. Yutkunarak sesini alçalttı. "Sadece altın ya da mücevher olsaydı, bunu saklamazdı - zenginliği ne kadar sevse de, mürettebatla paylaşır, hesaplanması ve paylaşılması için Perry'ye giderdi, ama ..." Kıç tarafına baktı ama ada kaybolmuştu, sadece ufkun geniş kavisi kalmıştı. "Ama o adada Drake'in hazinesine dair hiçbir ipucu bulamadık. Ya o enkaz çoktan karaya çıkmış, mağaraları araştırmış ve bir şeyler bulmuşsa? Saba zeminin bozulduğunu söylemişti."

Knigh tek kaşını kaldırarak onu izledi. "Vee, sen - sen cidden o kocakarı masalına inandığını mı söylüyorsun?"

"Yani, yok mu?" Eğildi. "Hadi ama, altın ve mücevherler değilse, başka ne bir kutuda kilitli tutulacak kadar önemli olabilir ki?"

Yanağını okşadı, parmakları uzamasına izin verdiği kirli sakalına sürtünüyordu. "Devlet sırları mı? Donanma emirleri? Birliklerin istasyonlarının ve hareketlerinin bir haritası?" Başını eğdi. "Bir hazine gemisinin hareketlerinin detayları mı? Meslektaşlarımla toplamak için çok zaman harcadığı ve riske girdiği, ancak izini şimdi bulabildiğimiz, bir haftadan fazla gecikmiş çünkü..." Uzun bir nefes aldı ve başını, çenesini ve omuzlarını sertçe salladı. FitzRoy'un hazine gemisini takip etmeyi neden geciktirdiğini çok iyi anlıyordu.

Gözlerini devirdi, pantolonlarının içindekiler için yarışan iki kaptanla ilgilenmiyordu. "Bakın, Drake açık denizlerde yelken açmış en büyük Albion korsanıydı. Hazine gemilerini ve Hesperian kasabalarını onlarca kez yağmaladı. Hepsi nereye gitti?"

"Onun soyundan gelenler şu anda hala zenginler - para oraya gitti. Drake malikanesindeki bir kasada."

İçini çekti ve küpeşteye yaslanıp dalgalara baktı. Gizli bir hazine yok. Dünyayı görmek için ne sıkıcı bir yol. "Gerçekten her şeyi yanında getirdiğini mi düşünüyorsun?"

Onun duruşunu taklit etti, kollarını onunkilerin yanındaki parmaklığa dayadı. "Onunla başka ne yapabilirdi ki?"

"Bilirsin işte, bir yere saklamışlar. Gömülü hazine, Flint'in Nombres de Dioses sahilinde bulduğu zula gibi - gümüş taşıyamayacakları kadar çoktu ve -"

"Ve gemileri onların öldüğünü düşünerek gitmişti - evet, hikayeleri biliyorum. Birileri o baskına ait *olabilecek bir miktar* gümüş buldu diye denizcilerin anlattığı tüm o çılgın hikâyeler doğru olacak değil ya."

"Hayır, ama -"

"Yelkenler
fora!"

Vice'ın gözleri büyüdü ve gözlerini kısarak uzaklara bakarak aceleyle kış güvertenin baş küpeştesine doğru ilerledi. Bu yükseklikte henüz görünmüyordu ama çağrı güverteden kilometrelerce ötesini görebildikleri ana tepeden geliyordu.

Knigh onun yanında durdu, çenesi sıkılmıştı. "Neredeyiz biz?" Kaşlarını çatarak ayrıldıkları adaya doğru döndü. "Hayır, olamaz -"

"*Covadonga*," diye bağırdı yukarıdan. Knigh
ofladı pufladı. "O *yaptı*. Kurnaz piç kurusu."

Kalbi yerinden fırladı. FitzRoy yolculuklarının zamanlamasını onları hazine gemisinin yolu üzerine yerleştirecek şekilde ayarlamıştı. Her şeye rağmen hâlâ hazine şansı vardı.

Ayaklarının altında, FitzRoy'un kamarasının kapısı patlayarak açıldı. "Tam yol ileri," diye bağırdı. "Vice?"

"Başlıyorum Kaptan." Knigh'e sırtarak farkındalığını serbest bıraktı ve onları ödüle doğru itmek için bükebileceği yakınlarda bir akıntı aramaya koyuldu.

Yaklaşmaları için geçen bir saat boyunca *Morrigan*'ın mürettebatı güvertede olağan hazırlıklarla meşgul oldu. Kum serptiler, yelkenleri hazırladılar, silahları dağıttılar ve tüfekleri, tabancaları ve topları doldurdular. Tüm bu gürültü arasında Barnacle, Perry'nin kamarasına doğru eğildi.

Siyah bayrağı çektiklerinde, *Covadonga* Hesperian bayraklarını çekmeyi reddetti. Bunun yerine, bir duman pufu ve parıltıyla, *Morrigan*'ın çok uzağına sıçrayan kış kovalayıcıları ateşlediler.

Fitz kış güvertenin baş küpeştesinden soğuk bir şekilde gülümsedi. "Demek öyle, öyle mi?" Bricus ve Perry'ye başıyla işaret etti. "Kışını tırmıklayın."

Ellerini ovuşturan Vice, direksiyondaki Knigh'e sırttı ve *Morrigan*'ın hızlanmasına yardım etti. "Sonunda yardım etmeye karar verdin demek?"

Başını eğdi, bakışlarını rotalarına sabitledi. "Hâlâ sadece yelken açıyorum." Pratik bir elle dümene eğildi ve gemiyi yumuşak bir şekilde döndürdü.

Güverte, *Covadonga*'nın kış tarafını parçalayarak tam bir borda açtıklarında top ateşiyle gürledi. Çığlıklar ve haykırışlar denizin ötesine sürüklendi.

Bir sonraki yaylım ateşi Hesperians'ın mizana direğini vurdu.

Güvertenin ön tarafında Fitz bir çift tabanca çekti. "Gemiye çıkmaya hazırlanın!"

Dikkatinin yarısı *Morrigan*'ı yanaştırmak için döndürmeye odaklanmış olan Vice, tüfeğini güvertenin silah rafından çekip gedik bloğunu açtı; dolu ve hazırды.

"Kancalar! Korum!"

Ekibi aceleyle geldi ve parmaklıklara doğru eğildi.

Kancalar *Covadonga'nın* raylarına çarptı ve *Morrigan*'ın mürettebatı halatları çekerek gemileri yaklaştırdı.

Knigh'e bir sırtış fırlattı. "Diğer tarafta görüşürüz." *O hazineye sahip olduğumuzda*. Ekibine katılmak için döndü ama Knigh onun kolunu yakaladı ve yüzünü ona çevirdi.

Sadece bakışları bile onu duraksatmaya yeterdi - düşük kaşların altındaki karanlık gözler, burun delikleri genişlemiş, çene düğümlenmişti. Ağzını açtı ve tekrar kapattı, nefesleri gürültülü ve hızlıydı. Yutkundu. "Dikkatli ol."

Güldü. "Oh, beni *hiç* tanımıyorsun."

Daha yakına eğildi, sabun ve tarçın kokusu kükürtlü dumanı kesiyordu. "Öyle diyorum çünkü biliyorum."

Eli kolunda sıkılaştı, gözleri yoğunlaştı ve bir an için tek yapabildiği ona bakmak oldu. Kızın dikkatli olup olmamasının onun için ne önemi vardı ki? Tabii *umurunda* değilse...

Alay etti, ama bu gönülsüz bir çaba olarak ortaya çıktı. Bir omzunu silkerek kaldırdı ve başını eğerek sırtıtmaya zorladı. "Sen bu gemi için endişelen, ben onu hallederim."

"Vee -"

Silah sesi tepelerinde ıslık çaldı ve ikisi de irkildi. Direktten bir parça kıymık yağdı.

Onu serbest bıraktı ve yanaştıklarında direksiyonu sabitledi. "Lütfen?"

O bakış, kaşlarının arasındaki çizgiler - Perry'de bunları birçok kez görmüştü. Endişe.

Umurundaydı.

Bir korsan avcısı *onu* neden umursasın ki?

Vahşi Av'ın canı cehenneme, burası kendi kişisel deliliği üzerine kafa yoracak ne yer ne de zamandı.

Göz kırparak onun omzuna vurdu. "Vurulmamaya çalış."

Tüfeği elinde, tepesinden bir kurşun daha uçarken ekibinin yanına çömeldi. Knigh'i sadece bir ayakla ıskaladı ve eğilmesine neden oldu. Küpeştenin üzerinden baktı - dümene nişan alan da kimdi?

Orada, *Covadonga'nın* mizana direğinin arkasında uzun boylu bir adam silahını dolduruyor, kalan direk kütüğü tarafından tamamen gizlenmiyordu.

"Korunun," diye emretti ekibine, tüfeğini doğrulttu ve horozunu kaldırdı. Uzun, derin bir nefes alarak nişan aldı.

Saba, Effie, Wynn, Lizzy ve Aedan itaat ederken kurşunlar sağa sola çarpıyor, dumanlar rüzgârda sürükleniyordu.

Vice nefes verdi, nişangâhlar tüfekçinin eğilmiş başıyla hizalanırken, tüfekçi görüş alanının dışında kalmaktan çok yeniden doldurmaya odaklanmıştı. Tetiğe bastı.

Bir parıltı, bir çatırtı, bir duman bulutu ve uzaktan gelen bir kızılık, sonra düştü.

Eğilip yeniden doldururken, bitmiş fişek parmak uçlarını yakarken Knigh'e gülümsedi. Artık güvendeydi ve havada bir emir bağırmakla meşguldü.

Gemiler birbirine çarpmadan önce bir el daha ateş etti ve tüfeklerini geride bırakarak ekibinin boşluktan atlamasına önderlik etti.

Bir elinde tabanca, diğerinde kılıç, ateş etti ve *Morrigan*'ın mürettebatından daha fazlasının gemiye çıkması için yer açtı. Diğer ekipler de ileride aynı şeyi yaptı.

Kaptanlarının etrafında toplandıklarını tahmin ettiği bir grup subaya doğru ilerlerken, bir takırtı ve bir çığlık duyuldu.

"Vice," diye bağırdı Saba, siyah saçlı bir adamın darbesini engelleyerek. Vice onun gözlerini kocaman açarak başını sallamasını izledi.

Covadonga'nın bütün kapakları açıldı. Kırmızıya çalan mavi b i r dalga dışarı akıyordu. Düzinelerce Hesperian denizcisi.

"Saçmalık." Vice düşmanını tekmeleyerek uzaklaştırdı. Bu beklediklerinden çok ama *çok* daha fazla adamdı. "Geri çekilin."

Aedan omzunun üzerinden, "Bununla ilgili ufak bir sorun var," dedi.

Morrigan'a giden yolları Hesperian denizcileri tarafından kesilmişti, denizciler hızla sayılarına ekleniyordu.

Vice'in göğsünden nefes nefese çıktı. "Etrafı sarıldı."

T K (O B S (R V (R

T

Vee'yi Hesperyalı denizcilerden oluşan bir denizin ardında gözden kaybedince Knigh'in karnındaki hastalıklı düğüm sıkılaştı. Güvertede volta atıyor, dumanın arasından çatışmaya bakıyordu.

Çarpışan çelik. Korku, acı ve ölüm çığlıkları. Ve tüm bunların altında, *Covadonga'nın* güvertesinde yaşanan mücadeleye kayıtsız kalan denizin sürekli fısıltısı.

Knigh yumruklarını o kadar sıkı ki parmak eklemleri patladı.

Lanet olsun - bu kadar çok muhafız olmaması gerekiyordu, hele de bir deniz piyadesi müfrezesi hiç. Bu yüzden bu hazine gemisi takip edilmeye değerd - onu koruyacak savaş gemilerinin ve askerlerin olmaması, dikkat çekmemek için basit bir tüccar gibi davrandığı anlamına geliyordu.

Kırk denizci - bu düşük bir profil değildi.

Yemin etti.

Morrigan'ın mürettebatının denize açılmasına yardım etmişti, evet ama savaşmak tamamen farklı bir konuydu. Devlet onaylı savaşın dışında öldürmek, bu dünyalardan farklıydı ...

Ama gerçekten Donanma'dan çok mu farklıydı?

Homurdanarak mizana direğini yumrukladı. Kanı yanıyordu. Evet, bu farklıydı. *Farklıydı*.

Korsanlar dişlerini göstererek, gözlerini kırpmadan, kılıçlarını ve baltalarını rakiplerine savurarak kıyasıya dövüşüyorlardı.

Bir adam düştü. Sonra bir başkası, dumanlı ve tuzlu havayı delen yüksek bir çığlık attı. Knigh'in kalbi küt küt atıyordu. Midesi bulandı.

Yapamadı ...

Bu insanlarla yemek yemiş, onlarla içmiş, hatta onlarla dans etmişti ve o *asla* dans etmezdi. Ve şimdi bir Hesperian gemisinde ölüyorlardı.

O burada durup hiçbir şey yapmazken.

Sadece gözlemleyin. Bunlar onun emirleriydi ve onlara uymak zorundaydı. Kraliyet Donanması için savaşmak bu korsanların yaptığına hiç benzemiyordu.

Hem de hiç. O sadece savaşta duranlarla, neye bulaştıklarını bilen diğer askerlerle savaştı. Ama korsanlar *sivil* gemilere saldırırdı.

Ama teslim olma şansı verdiler, değil mi? Ve eğer korsanlara teslim olmayı reddettilerse, onlar da neye bulaştıklarını bilmiyorlar mıydı? Ayakta kalıp savaşmayı seçmiyorlar mıydı? Vee de dahil olmak üzere *Morrigan*'ın mürettebatının teslim olmayan, mallarını uğruna savaşmaya ve ölmeye değer gören silahlı adamları öldürdüğünü görmüştü sadece.

Ülkelerinin uğruna ölmeye değer olduğunu düşünen adamları öldürmemiş miydi?

İki şey o kadar farklı mıydı?

Elbette bir ülke paradan daha asil bir amaçtı. Vee sadece saldırdı -

Lanet olsun, kimi kandırıyordu? Para için savaşıyordu, tıpkı onun yaptığı gibi. En yüksek ödüllü korsanları hedef almadı mı? Ondan önce de emirlere uymuş, Albion'a 'düşman' sayılanları öldürmüştü, çünkü ailesinin maaşa ihtiyacı vardı.

Tek fark, savaş ve ülke bayrağı altında öldürmüş olmasıydı ve bu da onu yasal kılıyordu.

Uğuldayan şakaklarına masaj yaptı ve sürüklenen silah dumanına baktı. Vee neredeydi? Kraliyet mavisini ve kırmızısından oluşan o duvarın ardında kaybolalı bir asır olmuştu. Güvertede volta atıyor, ellerini sıkıp sıkıp açıyordu.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

İçini parçalıyor, sinirlerini sarsıyor, onları çığ ve yırtık bırakıyordu.

"Hadi, Vee." Başparmağıyla uçurumun kenarında gezinerek kavgaya baktı.

Resiften getirdiği küçük deniz kulağı kabuğu.

Başarıdan o kadar emindi ki, bu gemiyi almaya o kadar kararlıydı ki, tıpkı onun dilinde zafer vaadiyle bir ödüle yaklaşırken olduğu gibi. Hayatta kalamayacağı ve ödülünü alamayacağı düşünülemezdi.

Parmaklarını saçlarında gezdirerek hırladı. Bu imkansızdı.

Sonra denizciler ayrıldı - boşlukta kıpkırmızı bir palto parladı. Knigh'in nefesi kesildi. Dişleri çıplak ve kanlıydı, alnı ve yüzünün bir tarafı da kırmızıyla kaplıydı. Alnındaki o çizgileri daha önce hiç görmemişti.

Boynunun arkası karıncalandı. Bu bakış... Eğer daha iyi bilmeseydi, buna çaresizlik derdi.

Sonra Vee hareket etti ve anladı - sol kolu Wynn'in beline dolanmıştı, onu dik tutmak için zorlanıyordu. Wynn'in gömleği kirli beyaz yerine kırmızıydı ve başı bilinçli kalmak için savaşıyormuş gibi eğilmeye devam etti.

Denizci hattı kapandı ve Vee'yi gözden kaybetti.

Parmaklıkta durdu, parmaklığı parmak eklemleriyle kavradı, ama kıpkırmızı ceketten eser yoktu.

Vee'nin etrafını saran grubun arkasındaki bir deniz piyadesi palaskasından bir barut şişesi çıkardı ve tabancasını doldurmaya başladı. İşini bitirdiğinde, tek yapması gereken arkadaşlarına ayrılmaları talimatını vermektir ve onu neredeyse yakın mesafeden vurabilecekti.

Knigh'in midesi bulandı ve boğazının arkasını safra kapladı.

"Hayır." Yapamazdı...

Ancak alternatif ...

Tabancası elindeydi. Yere baktı - bunu yapmak istememişti bile... Göğsü kabarak parmaklıktan uzaklaştı.

Yapamazdı. Ama belki ...

Kontrolü elinde tuttuğu sürece. Bu güvenli olurdu. Ve güvende olacaktı.

Ve ister kötü şöhretli Bayan Ahlsız, ister kahraman Korsan olsun.

Kraliçe - çünkü hangisi olduğunu bilse lanetlenirdi - en azından doğru şeyi yapmış gibi hissedirdi.

Ayrıca, korsanlar kaybederse Hesperyalılar *Morrigan*'a çıkar ve o da savaşmak zorunda kalırdı. Ve bu şekilde sayıca az olunca, kontrolü kaybetmek kaçınılmazdı. Bu şekilde...

Dönerek tabancasının horozunu kaldırdı ve denizciye doğrulttu. Kırmızı kenarlı kraliyet mavisi üniforma görüş alanına girer girmez tetiği çekti.

Bir geri tepme hareketi ve bir *çatırtı* ile silah ateşlendi ve denizci *Covadonga'nın küpeştesine* doğru sendeledi. Ceketinin üzerine koyu bir leke yayıldı. Dönerken tabanca ve barut şişesi elinden düştü. Göğsündeki yaraya baktı, Knigh'e baktı ve sonra yere düştü.

Knigh titreyen bir nefes çekti. Kararını verdi.

Kasları kabarak koştu, *Morrigan'ın küpeştesine* atladı ve iki gemi arasındaki boşluğu geçti.

Daha ayakları *Covadonga'nın* güvertesine değmeden kılıcını savurdu ve etini kesip kemiğe sapladı.

Vee'ye ulaşmalıydı. Eğer hala hayattaysa.

Bir kesik daha attı ve eline kan sıçradı. Denizci homurdandı ve güverteye yığıldı. En yakındaki diğerleri dönmeye başladı, kendilerini kuşatılmış halde bulunca gözleri fal taşı gibi açıldı.

Dişlerini sıkan Knigh'in kasları fae dokunuşlu bir güçle yandı ve bir adamın savunmasını ve diğerininkini kolayca kesti.

Bakır ve tuz dilini kapladı, yumurtalı sülfür ve duman burnunu doldurdu. Her yönde kırmızı ve kraliyet mavisi.

Homurdanarak, vahşi gözlü bir denizcinin hamlesini savuşturdu. Knigh kılıcını çevirdi ve adamın karnına sapladı.

Bizi hayal kırıklığına uğrattın.

Kulakları uğulduyordu ve duyabildiği diğer tek şey sert ve ağır nefesleriydi. Nabızı zonkluyor, vücudu uğulduyor, uzuvlarını daha sert, daha hızlı itiyordu. Her darbe kolunu titretiyordu.

Vahşi bir çığlık duyuldu ve boğazını yırtan bu çığlığın ona ait olduğu anlaşıldı. İki ceset daha yere düştü. Uzaklarda bir yerde acı vardı ama bunun önemi yoktu.

Yalan söyledin.

Kıpkırmızı - bir palto, kan değil. Kemerli kaşlar şaşkınlıkla kalktı ve Vee rahat bir nefes aldı.

"Bize katılmanız çok hoş." Sesi gergindi ama hayattaydı.

Burun delikleri alevlenerek başını salladı ve ona yönelen bir darbeyi engelledi. Tanrılara şükür, evet, yaşıyordu. Derin bir nefes aldı ve bir nebze olsun sakinleşti.

Hızla eğilerek Wynn'i onun arkasına indirdi, ekibin geri kalanı onun etrafında bir bariyer oluşturdu. Vee onun omzunda yerini almadan önce gözlerindeki kanı sildi. Bir denizciyi alçak bir darbeye indirdi ve Knigh kılıcını arkadaki adama saplamak için uzandı.

"Haydi, sizi piçler," diye homurdandı saldırılar arasında, "teslim olun." Sonra Hesperian dilinde tekrar *teslim* ol dedi.

Ancak *Covadonga* bayrağını çekmedi ya da beyazı kaldırmadı.

O ve Vee birlikte, deniz piyadeleri dalga dalga üzerlerine gelirken kılıç üstüne kılıç savurdular.

Ter ve kan vücudunun her santimini yıkıyor, düşen adamlar güverteyi ayaklarının altında tehlikeli hale getiriyordu. Kasları yanıyor, geriliyor ve alıştırmalarla gevşiyor, bir darbeden sonra diğerini ve diğerini yakalıyordu.

Bizi mahvettin.

Hızla atan nabzı kulaklarında gümbürdüyordu, omzu omzuna değecek kadar yakın olmasına rağmen Vee'yi zar zor duyabiliyordu. Görüşü bulanıklaştırken dişlerini sıktı.

Hiç düşündüğüm gibi bir adam değildin.

Nefes al, savuştur, yüzüne yumruk at. *Bize hiçbir şey bırakmadın.*

Hack, slash, red.

Sana inandığım için aptalmışım.

Kes, kes ve kes.

Çeliğin kereste üzerindeki çınlaması. "Knigh?"

Nefesi, elleri, kolları titriyordu.

Gülümsüyordu - birileri gülümsüyordu. İnsanlar, korsanlar, ağızları açık, mutlu, ama onları duyamıyordu.

Kabaran tenine serin bir dokunuş.

Döndü, bir şey kaptı ve kılıcını kaldırdı. "Knighton Villers."

Durdu. Bu sesi, bu ismi tanıyordu. Kayrak mavisini gözler ona bakıyordu.

Gözlerini kırıştırdı. Her zaman bu renkte olmasalar bile o gözleri tanıyordu.

"Knighton," diye mırıldandı kadın ve adam, kanının akışına kıyasla çok yavaş hareket eden dudaklarına baktı, "teslim oldular."

Vee. Dinginlik. Gözler onların üzerinde. Tutulan nefeslerin sessizliği. Güvertedeki Hesperian kılıçları. Kulakları patladı ve her şey geri geldi.

Göğsü kabarak kılıcına baktı, kılıç Vee'nin omzunun birkaç santim üzerindeydi. Vee'nin bileğini öyle sıkı tutuyordu ki eli titriyordu.

"Knighton, geri gel."

Gözlerini kırıştırdı ve başını salladı. Tanrım, ne yapmıştı -

Bileğini bırakarak kılıcının bir çınlamayla güverteye düşmesine izin verdi. "Hayır, ben" - başını salladı - "ben - ben yapmadım, değil mi?" Parmaklarını saçlarında gezdirdi, bakışlarıyla onu taradı ama daha önce aldığı yaralardan başka bir şey göremedi.

Sıkı bir gülümsemeye diğer korsanlara döndü ve bir el salladı. "Kendimize bir hazine gemisi bulduk, bayanlar ve baylar."

Ondan ona ve tekrar ona baktılar.

Tanrım, neye bu kadar yakın olduğunu görmüşler miydi? Farkında olmadan neredeyse ne yaptığını?

Kıkırdadı. "Kutlayın o zaman!"

Toplu bir nefes verdiler, ses rüzgârda alçak bir mırıltıya dönüştü ve rahatlamış kahkahalar, sırtmalar, sarılmalar, tokatlanan omuzlarla birbirlerine döndüler.

Dikkatler üzerinden çekilince Vee'nin gülümsemesi yumuşadı ve Knigh'e başıyla selam vererek onu kucakladı ve kutlamalara katılıyormuş gibi sırtını sıvazladı. "Güvendeyiz, Knigh," diye mırıldandı, "her şey yolunda."

Nefes verdi, başını onun omzuna yaslarken içinde bir ürperti sallandı. "Özür dilerim," diye fısıldadı, onu sıkarak. "Ben -"

"Hayır." Sırtını okşarken nefesi kulağını gıdıkladı. "Bana zarar vermedin. Her şey yolunda."

"Özür dilerim, ben -"

Omuzlarını tutarak geri çekildi, hâlâ üzerindeki kan ve ter kokusu burun deliklerini dolduracak kadar yakındı, metalik ve keskin ve ona özgü bir şeyle renklenmişti. Daha önce hiç görmediği kadar yumuşak gözlerle ona baktı ve bir kez başını salladı. "Hayatımı kurtardın - yaptığın şey *hepimizin* hayatı."

"Ama -"

"Knighton Villiers - Blackwood - her kimsen. Sen benim hayatımı kurtardın.

Bir hazine gemimiz var. Bunlar kutlanacak şeyler. Anlaşıldı mı?"

Gözlerini ona dikti. Neredeyse - Lordlar az kalsın ne yapacağını biliyordu. Tekrar.

Kaşları kalktı.

Her şey yolunda, demişti. *Neredeyse* diyecekti ama demedi. İçinden akan öfkeyi görmüş olmalıydı, öz kontrolünü yakıp kül ediyordu - *benliğini* yakıp kül ediyordu, Wild Hunt lanet olsun. Bunu görmüştü ve savaş dışında kimseye zarar vermeden önce onu geri getirmişti.

Dudaklarını yalayarak başını salladı. "Teşekkür ederim."

Lordlar, Hanımlar, Tanrılar, hiçbir şey bu iki kelime kadar anlamlı olmamıştı.

C (L (B R A T) O N

L O öğleden sonra yemek yiyen Vice, yakındaki bir adanın beyaz kumlarında gezinirken mürettebat arkadaşlarının şenlik ateşi yakmasını izleyerek kendi kendine gülümsedi. *Covadonga*'nın hayatta kalan adamlarını

Ambarlarındaki erzakla başka bir adaya gittiler ve şimdi *Morrigan*'la birlikte korunaklı bir koyda demir atmışlardı. Bekledikleri kadar çok gümüş yoktu. Bu durum, denizcilerin varlığıyla birleştiğinde, Donanma'ya tuzak olarak bilgi verildiğini düşündürüyordu.

Ama bu, dün sahip olduklarından daha fazla para ve Kraliçe'ye sunacakları bir ödül gemisiydi.

Yüzünü ovuşturarak başını salladı.

Zor bir savaş olmuştu ve iyi insanlar kaybetmişlerdi. Ama hayatta kaldılar.

Çıplak ayaklarının altındaki kum yumuşak, esinti taze ve güneş ılıktı. Evet, kesinlikle canlıydı.

Büyük ölçüde Knigh'e teşekkürler.

Uzun bir nefes verdi ve nefesi yan tarafındaki ince kesiği çekerken yüzünü buruşturdu. Kendi savaşının çevresinde, onun denizcileri birbiri ardına yere serdiğini fark etmişti; acımasızlığı ve gücüyle her şeyi alt ediyordu. Ancak onlar teslim olduktan sonra dönüp onu gerçekten görebilecek bir an bulabilmişti.

Yüzündeki o ifade... Sanki hiçbir şey görmemiş, hiçbir şey duymamış gibiydi - sanki orada değildi.

Geri döndüğü anda anlamıştı - adam uyanır gibi gözlerini kırpmış ve iri gözlerinde dehşet parlamıştı. Ona öyle bir bakmıştı ki, onu inciteceğinden korkmuştu. Çılgınları daha önce de duymuştu ama

Albion'un uzak kuzeyinden ve Noreg kabilelerinden hikayeler olduğunu düşündü.

Duraklayarak gözlerini alçalan güneşten korudu. Aslında, ilerideki yağmur ormanından çıkan uzun boylu figür sadece Knigh olabilirdi. Savaşta beri sessizdi ve iner inmez ortadan kaybolmuştu.

İhtiyacı olan şey korkularını unutmaktı.

Şansına rom buna yardımcı oldu.

Gülümseyerek el salladı ve ona doğru ilerlemeye başladı. "Knigh."

Ormanın kenarında durmuş, kaşlarının arasında hafif bir kırıksıklıkla onun yaklaşmasını izliyordu.

Onun yanından geçip ağaçların altındaki yeşil karanlığa baktı. "Keşfe mi çıktın?"

"Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım vardı." "Savaş bazı insanlara bunu yapar."

Kaşları daha da çatıldı. "Hayır - yapmamalıydım" - başını salladı - "Savaşmak için yaratılmamıştım. Yapabileceğim şeyler..."

Lordlar, gerçekten unutmaya ihtiyacı vardı.

"Ama yapmadın. Tanrım, eğer yapabileceğim her şey için kötü hissetseydim

..." Başını eğdi. "Hayat pek eğlenceli olmazdı."

İç çekti. "Anlamıyorsun, Vee. Bazı şeyler yaptım... Geçmişte..." Bakışları düştü ve ağzında ince bir çizgi oluştu.

Onu rahatsız eden şey neydi? Yanağının içini çiğnedi. Onu utandıran bir şey. Ne kadar meraklı olursa olsun, bunu ondan koparamazdı - bu çok zalimce olurdu.

"Knigh," diye mırıldandı, "geçmiş geride kaldı. Artık bir önemi yok. Önemli olan bugün verdiğin karar - savaşın gidişatını değiştirmeye yardım ettin."

Bir elini artık kan ve terden arınmış saçlarında gezdirdi ve uzayan gölgelerden sahile doğru baktı. Mürettebat arkadaşları yeni filizlenmekte olan şenlik ateşine kucak dolusu odun taşıyordu; çığlıkları ve kahkahaları rüzgârda sürükleniyordu. Knigh *Covadonga*'ya binmemiş olsaydı kaç tane ölmüş olacaktı?

Yutkunarak başını salladı. Wynn neredeyse bu sayının arasına karışacak, brandaya sarılıp denize verilecekti. Ama Lizzy, yarası dikildiği, iyi beslendiği, bol bol dinlendiği ve enfeksiyonu uzak tutmak için kokulu lapaları olduğu sürece iyi olacağına dair ona güvence vermişti.

Kalbi sıkışmıştı. *Covadonga*'nın güvertesinde, yine de yakın hissetmişti. Wynn için korkmuştu. Wild Hunt, kendi zamanı olduğundan, ekibini hayal kırıklığına uğrattığından bile korkmuştu.

Ama yapmamıştı.

Savaş artık sona ermişti ve bundan *sonrasıydı*. Şimdi kutlama yapma, rahatlama ve kaybettiklerine veda etme zamanıydı.

Knigh'in bunu hatırlatmaya ihtiyacı vardı.

"Şunlara bakın." Burnuna bir duman tüterken çenesini toplaşan kadın ve erkeklere doğru salladı. "O denizciler ortaya çıktığında kötü durumdaydık. Siz bize katılmasaydınız... Kaç kişi hayatta kalırdı emin değilim."

Dudaklarını büzerek mürettebatı izledi.

O küçük ifadenin ardında ne büyüklükler olduğunu kim bilebilirdi? Bugünkü öfkesini gördükten sonra, onun duygusuz bir otomat olduğu fikri gülünç geliyordu. Belki de bir gelgit kadar derin ve güçlü duygular üzerinde bir kontrol maskesi takıyordu.

Göğsü uzun ve yavaş bir nefesle inip kalktı.

Omzuna dokundu ve ormanın gölgelerine rağmen her zamanki gibi sıcaktı. "Önemli olan burada olmamız, şimdilik hayatta olmamız ve kutlayacak bir hazinemiz olması."

Kaşları yavaşça kalktı ve gözlerini kırıştırarak gri gözlerini ona çevirdi. Ağzının köşesi seğirdi. "Vee, bu neredeyse felsefi bir yaklaşım."

Güldü ve kolundan çekiştirerek şenlik ateşine doğru ilerlemeye başladı. "Buna fazla alışma, çünkü gecenin geri kalanını bir şişe rom eşliğinde *felsefe yaparak geçirmeye* niyetliyim."

Koyun karşısında Saba, Lizzy ve Aedan ellerinde yuvarlak kil kavanozlarla ağaçların arasından çıktılar.

"Ooh." Vice'ın gözleri büyüdü. Bu kavanozlar tek bir anlama geliyordu. "Romu tut, sanırım Saba palmiye şarabı yaptı." Ağzı sulanarak dudağını ısırdı ve ona yan gözle baktı. "Daha önce hiç içtin mi?"

"Hayır, Donanma'da açıkça yasaklanmış olsa da" - boğazını temizledi - "*müthiş* bir ünü olduğunu duymuştum."

Alay etti. "Sevgili Kaptan Blackwood, sizi bir ziyafet bekliyor."

Tatlı ve güçlü palmiye şarabı çabucak mayalandı. Saba şarabı bu öğleden sonra hazırlamaya başlamış olmalıydı. Bu gece Knigh korkularını kesinlikle unutacaktı.

Bu gece kutlama yapacaklardı.

PALMIYE ŞARABI hatırladığı kadar tatlıydı, şarkılar gürültülüydü ve dans kumda tepiniyordu, sadece ölümle yüz yüze gelmiş insanların olabileceği kadar vahşi.

Vice, devrilmiş bir kütüğün üzerindeki tüneğinden mürettebat arkadaşlarına sırttı ve içi boşaltılmış bir hindistan cevizi kabuğundan yutkundu. Kaburgalarındaki lanet kesik dans edemeyecek kadar acıyordu ve bandajı kontrol ettiğinde çoktan kanla kaplanmış olduğunu gördü. O şeyi daha da açmanın bir anlamı yoktu. En azından içki acısını dindirmiş, yanaklarını ısıtmış ve eski yelkenler gibi kenarlarını yıpratmıştı.

Saba'nın yakışıklı bir kazazede denizci ve bir denizkızı hakkındaki gürültülü şarkısı, Aedan'ın davulunu susturması ve Perry'nin kemanıyla son bir yüksek nota çalmasıyla sona erdi.

Vice gülerek fincanını kaldırdı ve boştaki elini kalçasına vurdu. "Daha fazla," diye bağırdı, "daha fazla!"

Knigh, gün batımında yanakları pembeleşmiş bir halde dansçıların arasından çıktı. Onun yanına çömeldi, nefesini tuttu ve elini uzattı.

Başını eğdi. "Ne?" Kaşlarını kaldırdı, fincana doğru başını salladı.

Kıkırdayarak ona hurma şarabını uzattı. "Bu şeyin tadını aldın mı, ha?"

Alay etti. "Onun gibi bir şey." Bir yudum aldı, yutkunurken boğazının zayıf hatları dalgalanıyordu.

Bu harekete ya da gömleğinin kollarını sıvadiğı kollarının parıltısına bakmamalıydı. Ama lanet olsun, bakması güzeldi.

"Buna ne diyorlar?" Fincanı tekrar kızın eline tutuşturdu. "Dietsch cesareti mi?" Ona *Hükümdar*'dan kaçarken takındığı o gerçek, korunmasız gülümsemeye yakın bir gülümseme attı.

Lordlar, midesi altüst oldu. Yine ilk balosuna giden 16 yaşında bir kız mıydı?

Perry ve Aedan'a doğru yürürken başını salladı. Kısa bir konuşma yaptılar ve Perry *Covadonga*'da buldukları gitarı çıkardı. Knigh başıyla onayladı ve bir fiçıya oturmadan önce gitarı aldı.

Vice kaşlarını çattı ve gözlerini ovuşturdu. Belki de fark ettiğinden daha fazla palmiye şarabı içmişti. Bu şey mayalanmaya devam ediyordu, bu yüzden son birkaç saat içinde daha da güçlenmiş olabilirdi.

"İnanabiliyor musun," dedi Saba, gelip yanına oturarak, "dümdüz Kaptan Blackwood *şarkı söyleyecekti*?"

Vice başını salladı. "İçkime bir şey kattığını ve bir şeyler gördüğümü sandım."

Saba gülerek bardağı aldı ve bir yudum içti. "Hayır, gördün mü? Özel bir ekleme yok." Göz kırptı. "Ama tazelemeye ihtiyacın var, ben-"

Bir dizi nota kumun üzerinde süzülerek Vice'ın omuzlarına bir ürperti gönderdi.

Saba kaşlarını kaldırdı. "Vay canına, belki de o şeyi nasıl çalacağını gerçekten biliyordur."

Tıngırdatmadan ve başını sallamadan önce kaşlarını çatarak akort tuşlarını ayarlamasına bakılırsa Vice, *Covadonga*'nın ödülünden payına düşenle bahse girerdi ki o şeyi nasıl çalacağını *çok* iyi biliyordu.

"Eh," diye nefes aldı, "mucizeler asla sona ermeyecek."

Dans eden ve sessizliğin içinde kendi ritimlerini alkışlayarak tepinmeye devam eden kalabalık bile sessizleşti ve Knigh'e meraklı bakışlar fırlattı.

Sıkı bir gülümsemeyle Aedan ve Perry'ye başıyla selam verdikten sonra parmaklarını gitarın telleri üzerinde gezdirdi. İlk başta tek başına çaldı, gitar Vice'ın kollarındaki tüyleri diken diken eden sabit bir melodi mırıldanıyordu.

Sonra göğsü yükseldi ve şarkı söylemeye başladı.

İlk başta alçak, neredeyse kederli olan sesi, güzelliği içinde acı verici bir şekilde kumun üzerinde süzülüyordu.

Kayıp uykular hakkında şarkı söylüyor, olasılıkları hayal ediyor ve tanrılara, fae'lere, dinleyen herkese bu hayallerin gerçekleşmesi için dua ediyordu. Parmakları tellerin üzerinde geziniyor, perde ve zamanlama mükemmeldi.

Eski bir Albion şarkısıydı ama uzun zamandır duymamıştı. Perry ve Aedan'a başıyla selam vererek ikinci bölüme geçtiğinde, sağlam, ayak parmaklarına vuran bir melodi, neredeyse onu şaşırtacaktı.

Aedan davula vururken ayaklarını kuma vurarak bu ritmi sürdürdü. Perry'nin kemanı Knigh'in sabit tıngırtısı etrafında yükselip alçaldı.

Gülümsemeyle ısınan sesi, yıldızları saymak, deneyim aramak, paranın ötesinde zenginlikler bulmak hakkında şarkı söylerken yükseliyor, iyimserleşiyordu.

Saba onun yanından eğilerek geçti. "Yapabileceğini biliyor muydun-"

Vice başını salladı. Müziğe o kadar dalmıştı ki, onun sesinden o kadar etkilenmişti ki, burada başkalarının da olduğunu unutmuştu.

Saba'nın kara gözleri Knigh'e sabitlenmişti, tepelerindeki çizgili gün batımının ve önlerindeki yalayıcı ateşin ışığında parlıyordu. Dansçılar yeni partnerlerine doğru dönmeden önce kollarını birbirine kenetleyerek döndüler ve arkalarından kumları savurdular.

Ya Knigh? Gözlerini ateşe dikmiş, şarkı söylerken dişleri bronz teninde parlıyordu. Tellerin üzerindeki parmakları zahmetsiz bir hızla hareket ediyor ve ayak parmakları tıkırdıyordu.

Müzik Vice'ın içinde zonklıyor, göğsünde yankılanıyor, ayağa kalkıp dans edemese de ayaklarını hareket ettiriyordu.

Lordlar, şarkısı bulaşıcıydı, gülüşü de öyle.

Başını sallayarak bardağın kenarını alt dudağına bastırdı ve uzun bir nefes verdi. Ciğerleri aniden çok küçük geldi, sanki şarkı söylediği süre boyunca nefes almayı unutmuş gibiydi.

Dansçıların çılgınlıkları eşliğinde tempo yükseldi ve ardından son bir nakarat ve yaylılara vurulan vuruşlarla sona erdi.

Akşam serin ve sessizdi, geriye sadece çıtırdayan ateş ve uzaktan gelen sörf sesi kalmıştı.

Knigh bakışlarını ateşten ona çevirdi, kaşları kalktı, bakışları doluydu.

Ya da belki de ona bunu düşündüren şey hâlâ içinde yankılanan müzikti.

Mürettebat çılgınlık ve alkışlar arasında patladı ve Knigh şaşırmış gibi gözlerini kırptırdı. Ayağa kalkarak gitarı kutusuna geri koydu ve omuzlarını tokatlayıp rom şişeleri ve palmiye şarabı ikram eden yarım düzine mürettebatın yanından geçti.

Saba eğildi ve sırttı. "Ellerini iyi kullanıyor." Yavaşça başını salladı, kaşlarını kaldırdı. "Bildiğim iyi oldu."

Vice buna gülmeyi ya da sırtmayı bile beceremedi.

"Blackwood," dedi Saba derme çatma koltuklarına vardığında. "Bu - şey, sanırım buradaki her kadın bundan sonra müziğe karşı yeni ve *derin bir* takdir buldu." İçkisini yudumladı, bardağının kenarından ona baktı. "Eminim erkeklerin yarısı da öyledir."

Knigh alay etti. "Teşekkür ederim - *sanırım*." Ellerine tutuşturulan palmiye şarabı sürahisini Saba'nın kaldırdığı bardağa doldurdu. Soru soran Vice'a kaşlarını kaldırdı.

Evet, evet. Tanrım, evet - daha fazla içki. Başıyla onayladı ve doldurması için fincanını kaldırdı.

Yanındaki kütüğün üzerine çöktü, ateşe bakarken kolu onunkini okşadı. "Dans etmedin," dedi Perry yeni bir melodi çalarken usulca. "Sen hep dans edersin. O kadar kötü müydü?" Ona orantısız bir gülümseme verdi.

"Fark etmediysen diye söylüyorum, hiç dans etmedim - Hesperyalı dostlarımız bunu gördü." Yüzünü buruşturarak yan tarafına doğru el salladı.

Adamın gözleri genişledi ve kadının gövdesine kayd. "Yaralandın mı? Kötü mü?

Düşündüm ki -"

"Ah, ben iyiyim. Daha çok gömleğimi yırttıkları için sinirliyim." Omuz silkti. "Ayrıca yaralandın ama idare ediyor gibi görünüyorsun." Hesperianlar teslim olduğunda kollarında ve elinin arkasında ince kesikler oluşmuştu. "Yaralı elinle bize serenat bile yaptın." Kaşlarını çattı. Bandaj yok. "Dur bakalım, orada bir kesik yok muydu?" Parmak ucunu parmak eklemlerinin hemen üzerindeki deriye bastırdı - bütün olan deriye.

İrkildi, bakışlarını etrafta gezdirdi ama Saba onları yalnız bırakmaya karar vermiş olmalıydı, çünkü oturduğu yer artık boştu. Ağzı bir tarafa doğru kıvrıldı ve yaklaştı. "Sır tutabilir misin?"

Alay etti. Herkesin ona sorması komik bir soru. *Ben Leydi Avice Ferrers, eski nişanlınızım.* "Sanırım öyle."

Gözlerini kısıp ona tuhaf bir bakış attı, sonra etrafına bakındı. "Hadi o zaman." Ayağa kalktı ve ateşten uzaklaşmaya başladı.

"*Hadi o zaman, nereye?*" Kaşlarını kaldırarak onun peşinden koştu.

"Ciddiyim," dedi kız ona yettiğinde, "bundan kimseye söz edemezsin."

"*Bunun ne olduğunu bilseydim bile, yemin ederim yapmazdım.*" Tekrar ateşe doğru baktı. "Ama cidden, nereye gidiyoruz?"

"Parıltıyı görmelerini istemiyorum." Kaşlarını çatarak tekrar kızın yanına baktı. "Kötü mü?"

"Parıltı mı? Ne parıltısı?"

"Göreceksiniz. Bu öğleden sonra dolaşırken bir mağara buldum. Çok uzak değil."

Onu daha önce bulduğu yerin yakınındaki yağmur ormanına doğru bir dereyi takip ettiler. Solmakta olan gün ışığı, iç çeken yapraklı gölgeliklere zar zor nüfuz ediyordu. Yine de, fae-kanlı görüşü olmadan bile yolu takip etmek için yeterliydi. On dakika içinde, ileride kayalık bir uçurum yükseldi ve dere gölgeli bir mağaranın içinde kayboldu.

"Bütün bunlar gerçekten gerekli mi?" Geriye dönüp baktıklarında, kamplarından geriye kalan tek iz pembe ve turuncu gökyüzüne yükselen duman sütunuydu.

Hiçbir şey söylemedi, sadece içeri götürdü.

Bu kadar gizli olan neydi? *Ve ne parıltısı?*

Başını sallayarak onu takip etti. İçeri girdiğinde, ilk görüldüğü kadar karanlık değildi. Aslında, mağaranın sola doğru kıvrıldığı köşeden loş bir altın ışık geliyordu.

Onu köşeye kadar takip ettiğinde nefesi kesildi.

Son güneş de çatıdaki bir delikten içeri süzülüyordu. İçeri süzülen ışık durgun bir havuzda yansıyor, duvarlarda ve tavanda parıltıyordu.

Mağaranın yüzeyi -kaşlarını çatı ve parmak uçlarını en yakın duvarda gezdirdi- denizin bıraktığı tuz kristalleri gibi pürüzlü, ışıltılı kayalarla kaplıydı.

Knigh dudaklarını aralayarak tavandan sarkan sarkıtlara baktı.

"Bana göstermek istediğin şey bu muydu?" Masmavi havuzu, pırıl pırıl kristalleri ve yumuşak kumlu zeminiyle bu mağara şüphesiz çok güzeldi ama gizlilik konusundaki endişelerini haklı çıkaracak gibi görünmüyordu.

Gözlerini kırptırdı ve başını salladı. "Hayır, ben - daha önce böyle değildi, güneşin batış açısından olmalı." Silahsız gülümsemesini ona çevirdi ve kaşlarını kaldırdı. "*Bu* beklenmedik bir bonus. Şimdi bana seni rahatsız eden şu yaranı göster. Bütün akşam dans edememene izin veremeyiz."

"Ha?" Eli, bandajların gövdesinin etrafında acemice dolandığı noktaya gitti. Wild Hunt, içkinin etkisi geçiyordu - kesik zonkluyor, midesini bulandırıyor.

"Bunu sordunuz" - bir adım daha yaklaştı, beyaz saçlarına dokundu - "kötü bir sürpriz olduğu konusunda yalan söylediğimden korktum." Ellerini savunurcasına kaldırdı. "Babam hakkında değil - o kısım yalan değildi, sadece bunun nereden geldiği hakkında. Bu benim fae izim."

Bir Fae işareti. Bu kadar parlak ve kesin olmasına şaşmamalı.

Başını eğdi. "Buralarda fae dokunuşuna maruz kalan tek kişi sen değilsin."

Fae dokunuşlu. Onun gücü, cazibesi... Evet, çok mantıklıydı.

Elbette onun *kan bağından* ziyade *dokunulmuş* olduğunu varsayacaktı. Kraliyet ailesi dışında çok az insan Fae soyundan geliyordu, bu doğal bir varsayımdı. Büyüye sahip olan çoğu insan kendi gizemli nedenlerinden dolayı fae tarafından kutsanmıştı. Onun gibi.

Beyaz çizgisine tekrar baktı ve homurdanarak başını salladı. "Bu gece sürprizlerle dolu değil misin?"

Sırıtarak bir omzunu kaldırdı. "Umarım bu seni şarkı söylememden daha çok etkiler. Ama seni iyileştirmek için yarana dokunmam gerek, o yüzden göster bana."

Harika. Nefes kesici güzellikteki bir mağarada Knigh'le baş başa ve Knigh'in eli onun çıplak tenindeydi. Bunun daha fazla tırmanmasına kesinlikle imkan yoktu.

Yutkundu, boğazı aniden düğümlendi ve gömleğinin eteklerini, göbek deliğinden göğüslerine kadar onu saran bandajları ortaya çıkarana kadar kaldırdı.

Bir an öylece baktı - belki o da bu durumla ilgili aynı şeyi fark etmişti - sonra gözlerini kırıştırdı ve başını salladı. "Sakıncası yoksa...?" Bandajları işaret etti.

"Mmm-hmm."

Tıpkı silah kontrolü sırasında ona yaptığı gibi, onun alanına girdi ve yine kokusu burun deliklerine dokundu - sabun, yıpranmış deri ve tarçın.

Buna bir son vermeliydi - onun kokusu önemli değildi. Onun yakınlığı önemli değildi. Bunu sadece onu yeteneğiyle iyileştirmek için yapıyordu. Hepsi bu kadardı.

Adam sargıları açarken nefesini tuttu. Katmanlar daha da kızarıırken boğazından alçak bir hırıltı yükseldi.

Gözlerini kapatarak, adam yaranın üzerindeki son tabakayı da sıyrırken bir elini onun omzuna koydu. Ne kadar dikkatli olursa olsun, çekiştirme hareketi ve yayılan acıyla midesi bulandı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı, sonra daha yakından bakmak için eğildi. "Vahşi Av seni ele geçirdi Vee - bu söylediğinden çok daha kötü." Kaşlarını çatarak başını salladı. "Savaşta beri yemek yedin, değil mi?"

Dişlerini sıkarak başını salladı. Eğer ağzını açarsa, sadece sızlanmaya başlardı ve hiçbir şekilde böyle acınası bir ses çıkaramazdı.

"Güzel. Hediye benim olduğu kadar sizin de enerjinizin bir kısmını tüketecek.

Şimdi bu biraz acıtacak ama sonra geçecek - söz veriyorum."

"Sadece acele et." Bandaj yeni soyulduğu için yarası zonkluyor ve dizlerini güçsüzleştiriyordu.

Sıcak avucu kırmızı çizginin üzerine bastırarak acıyı aydınlattı ve kadın nefes nefese kaldı, parmakları gömleğinin eteklerine dolandı. Ama katlanılabilir bir şeydi.

Gözlerini kapattı, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı.

Mağara duvarlarında parıldayan sıcak, altın rengi bir ışık elini aydınlattı. Zeminden tavana kadar parıldadı ve kırıldı, ışıldadı ve havuzun yüzeyine ışık parlamaları fırlattı. Bu manzara birkaç saniyeliğine dikkatini dağıttı ve ardından gövdesine bir acı saplandı.

Kadın irkildi ama adamın boştaki eli belini kavrayarak onu yerinde tuttu. "Vahşi Av lanet olsun sana, lanet olası piç, sen -"

Dişlerini sıkarak bir elini ağızının üzerine kapattı.

Binlerce sıcak iğne etine saplandı ve bir inilti hâlâ avuçlarından kaçarak mağarada yankılanıyordu.

Gözlerini kapatarak parmaklarını ısırdı ve nefesini tuttu. Daha fazla devam edemezdi. Yakında bitecekti.

Ama iğneler bir, iki, üç saniye boyunca ısıtılı duvarlar kadar parlak ve nokta atışı taze bir acıyı aydınlattı... Dört... Alnından boncuk boncuk ter aktı... Beş... Daha derin bir karanlık onu itti...

Sonra soldu ve yerine Albionic'in kış günündeki güneş kadar hoş ve görkemli bir sıcaklık doğdu. İç çekerek sarktı ve kendini onun omzuna bıraktı.

Sonra bu sıcaklık da kayboldu ve geriye sadece adamın sıcak teni kaldı.

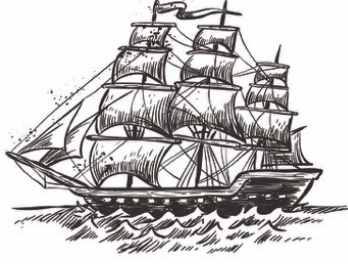
Gözlerini açtığında, göğsü uzun, derin nefeslerle kabarıyordu ve onu izleyiş şekli, aynı anda hem karanlık hem de sıcak gözleri, kalbinin teklemesine neden oldu.

Parmakları kızın teninde sert ve güçlü bir şekilde esneyerek nabzının yükselmesine neden oldu ve bakışları kızın ağızına kaydı.

Kırılğan bir kahkaha attı. "Kaptan Blackwood..." Bir şekilde resmiyet daha güvenli hissettiriyordu ama lanet olsun, güvende olmak istiyor muydu? "Daha iyi bilmesem, bana öpmek istiyormuş gibi baktığını söyledim."

Parmakları ona doğru seğırdi. "Seviyorum."

TK(CAV(

P Kulaklarında çok yüksek bir sesle, Vice yutkundu. Bu... o bir korsan avcısıydı ve o da bir korsan... ama bugün olanlardan sonra, bu tartışma havada kalmıştı.

Yine de onun nişanlısıydı - ya da nişanlıydı. Bu işleri zorlaştırabilirdi.

Lordlar ve Bayanlar, fark eder mi? Adam kadının kim olduğunu bilmiyordu, kadın da adamın kim olduğunu umursamıyordu. O sadece vücudunun ihtiyacını karşılayan bir beden olabilirdi ve kadın da onun için aynı şeyi yapabilirdi. Tanrılar bugünkü kavgadan sonra stres atmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Ayrıca, soğukkanlı, ölçülü Knighton Blackwood bir öpücükten sonra kalbini kaybedecek kadar aptal bir çocuk değildi... ya da daha fazlası.

Çenesini kaldırdı, bu bir davetti. Adamın nefesi dudaklarına değdi.

"O zaman," dedi, "neden yapmıyorsun?" Tek yapması gereken yüzünü birkaç santim indirmekti.

"Çünkü," diye cevap verdi, sesi boğuk, "eğer başlarsam, nerede duracağımı bilmiyorum."

O da bunu hissetti. İlk tanıştıkları andan beri yükselen gerilim, Perry'nin kemanının tiz notalarından biri gibi mırıldanıyordu. Koptuğunda, bu sadece bir mağarada kısa bir öpücük olmayacaktı. Vücudu zonkluyor, onu çağırıyordu. Karşı konulmaz.

"Belki de başlayıp öğrenmelisin."

İki vuruş, yavaş bir göz kırpma, sonra parmakları kadının saçlarına daldı ve ağzını onunkine bastırdı.

Adamın dokunuşuyla içine bir sıcaklık yayıldı ve her hissi daha da belirginleştirdi. Mağaranın soğuk havası ellerinde ve yüzünde. Omzunun sağlamlığı

elinin altında. Gömleğinin kaba keteni hâlâ diğer eliyle kavrıyordu. Adamın eli kadının belinde, diğer elinin parmak uçları kadının kafa derisinde geziniyordu.

Tüm bunlar dudakların birleşmesinden kaynaklanıyor.

Bir santim ayrıldılar ve kadın gözlerini açtığında bakışları bir tabanca atışı kadar sarsıcı bir şekilde çarpıştı. Kadın titrek bir kahkaha attı. İçini bir ürperti kapladı ve kollarındaki tüyleri diken diken etti.

Sadece bir  p c k. Kesinlikle yeterli değil.

Aynı anda, parmak uçlarına basarak adamın dudaklarına yaklaştı ve adamın kolu kadının belini sararak onu kendine doğru çekti.

Lordlar, sert ve güçlüydü ve elleri omuzlarında ve boynunda kayarken nabzı parmak uçlarında atıyordu.

Bu nabız - adam yaşıyordu, kadın yaşıyordu. *Hayatta* kalmışlardı. Ve bu kazandıkları  d ld .

Vücutları aynı hizadayken, içinden akan sıcaklık, ağzını açmaya zorladı ve onun istekli yanıtını davet etti, dili onunkini fırçaladı.

Bu dokunuşla bir sınır açıldı, öpücük çiğ, a , çılgınca büyüdü, teni ellerinin altında yanıyor, nefesleri birbirine karışıyor ve mağarada yankılanıyordu.

İhtiyacı olan şey buydu. Tanrım, tam da ihtiyacı olan şey buydu. Parmaklarını adamın saçlarına geçirerek onu daha yakına, daha derine çekti ve göğsünden bir inilti yükseldi - silah olup olmadığını kontrol ederken hissettiği sesin daha yüksek sesli kuzeni.

Belki onun da ihtiyacı olan şey buydu.

Elleri kadının arka tarafına uzandı, yoğurdu, bastırdı ve bir kas dalgalanmasıyla onu yerden kaldırarak yüzlerini aynı hizaya getirdi.

Yumuşak bir kahkaha attı - lanet olsun, cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu, bu konuda değil. Korsan avcısı olsun ya da olmasın, onu deLacy'nin balo salonunda, üniformasının içinde uzun boylu ve geniş bir şekilde ilk kez gördüğünde yapmak istediği şey buydu. Ve bu istek, onu daha fazla sinirlendirdik e, daha fazla flört edip dalga geçtikçe ve sadece onun varlığında bulundukça daha da artmıştı.

Bu bir şey ifade etmiyordu, sadece onu istiyordu. Hepsi bu kadardı.

Tutuşuna güvenerek bacaklarını onun etrafına sardı, sertliği ile kalbi arasında dayanılmaz derecede m kemmел bir a ı oluşturdu ve içinden zevk akmaya başladı.

Gerçi çok fazla kıyafet vardı ama... ya bunu istemezse? Pek istemezdi. İsteyeceği son şey onun pişmanlığı, yarın *Morrigan*'a döndüğünde yaşayacağı beceriksizlikti.

Bedenler onun için sadece bedendi, ama herkes için değil. Ondan faydalanmayacaktı.

Ellerini adamın omuzlarına koyup dudaklarını karıncalandırarak geri çekildi. Kaşları çatıldı ve başını eğerek nefes nefese kaldı.

Nefesini tuttu ve ses kutusunun nasıl çalıştığını hatırlamak için yutkundu.

"Sen - sen istiyor musun?"

Dişlerini göstererek alay etti ve gözlerini kocaman açarak başını salladı. "Öyle mi?" "Oh, evet. Tanrım, evet."

Göğsü uzun bir nefesle kabardı, sonra dudakları tekrar birbirine çarptı, dilleri ve nefesleri birbirine karıştı ve alt dudağına omurgasına zarar veren bir ısırık attı.

Bu durumda, bu sinir bozucu kıyafetler hakkında bir şeyler yapmaları gerekiyordu. Gömleğini çekiştirdi, öpüşmelerini kesmek zorunda kalana kadar çekiştirerek başının üzerinden çıkardı.

Kız onu yere fırlattığında, adam devam etmek istedi ama kız parmaklarını dudaklarına bastırarak sırttı. "Bir saniye," diye mırıldandı ve mercan kayalıklarında yüzmeden önce yapamadığı gibi bakışlarının onun üzerinde rahatça dolaşmasına izin verdi.

Cehennem ve lanet, korktuğundan çok daha kötüydü. Adamın gergin kasları, mağaranın kristalleri arasından süzülen ve havuzun üzerinde titreyen sönmekte olan ışıpta parlıyordu. Parmaklarını deLacy'nin balo salonunda hayranlıkla izlediği geniş omuzlarında, sonra da köprücük kemiklerinin hizasında gezdirdi. Avuçlarını adamın sert göğsünün üzerinde gezdirdi, tam olarak silah kontrolü sırasında izlediği rotayı takip etti. Ancak şimdi önünde üniforma yoktu ve kim yenik düşmeden diğerini daha fazla tahrik edebilir savaşı yoktu.

Bu tam olarak boyun eğmek ve bundan zevk almakla ilgiliydi.

Nefes nefese onu izledi, dokunuşu alçaldı ve sonunda başparmaklarının ve ellerinin topuklarının karnının dalgalanan kaslarını keşfetmesine izin verdi.

Dudağını ısırıldı. O böyle görünürken, bunun bu kadar uzun sürmesi daha da şaşırtıcıydı.

Gülümseyerek ellerini yüzüne götürdü ve parmaklarını yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdi. "Harikasın, bunu biliyorsun, değil mi?"

Kaşları havaya kalktı ve gözlerini kırıştırdı. "Ben - ben - teşekkür ederim?"

Kıkırdadı ve adamın ağzını tekrar kendi ağzına çekti. Belli ki bunu yeterince kadın söylememişti. Bir rezalet. Erkekler kadınlara hep güzel olduklarını söylerlerdi.

Ama yine de kadınlar bu iltifatın karşılığını nadiren verirler.

Silik bir hareket hissi vardı, sonra poposu soğuk ve sert bir şeyin üzerine indi, çift vücutlarında yükselen sıcaklıkla öylesine keskin bir tezat oluşturuyordu ki nefesi kesildi.

Bir sırtıyla onun kalçalarını avuçladı ve ellerini gömleğinin eteklerine doğru kaydırarak kadar uzaklaştı. Kaşları soru sorarcasına kalktı.

"Lanet olsun, devam et, Knigh."

Boğazından kısık bir kıkırdama yükseldi ve gömleğini çekiştirerek çıkardı, sonra yere bıraktı.

Aşağı baktı ve bu sabahki kavgada yaralandığı yere dokundu. "Yara izi bile yok."

Adam alay etti ve kızın elini çekti. "Baktığım yer orası değildi." Tek kaşını kaldırdı, şehvetle kararmış bakışları kadının açıkta kalan bedenini taradı.

Omuzları geride, çenesini kaldırdı ve onun incelemesini izledi. Bazıları vücutlarından utanır, onları saklar ya da başkalarıyla kıyaslardı - çok büyük, çok küçük, çok etli, bir kadın için çok kaslı, yeterince kıvrımlı değil. O öyle değildi. Tıpkı resif gibi, güzelliğin de yüzlerce, binlerce farklı şekli vardı ve güzel olmayanını hiç görmemişti. Onun vücudu da, tıpkı onunki gibi, mütevazı bir şey değildi.

Başparmağının ucu kızın omzundaki gümüş renkli yara izinin üzerinde gezindi ve kaşlarını çatarak başını salladı - bunun bir tabanca yarası olduğunu anlayabiliyordu. Başını eğerek onu öptü ve zaten bildiği şeyi doğruladı.

Bronzlaşmış, pürüzsüz teninde bir kusur, bir kusur değildi.

Bu onun hayatta kaldığı bir şeydi. Bu onun güçlü olduğunu, kırılmayacağını gösteriyordu.

Titreyen bir nefesle, eli onu iyileştirdiği, yara izi olmayan noktaya gitti ve göğsünü avuçlamak için yukarı sıçradı.

Nefesi kesildi ve sırtını dikleştirerek adamın dokunuşuna doğru itti, daha fazlasını aradı.

Sanki onun tepkisiyle kışkırtılmış gibi, kalçasını kavradı ve eğilerek meme ucunu dudaklarının arasına aldı.

Nefes nefese kaldı, gözlerini kapattı ve başını arkaya sarkıttı. Beklediğinden daha da cesurdu. Bu kontrol ve kısıtlama maskesiyle onu gerçekten kandırmıştı, değil mi?

Başparmağı, ilkinin şakacı bir şekilde ısırmadan hemen önce diğer meme ucunu sıyırdı, zevk-acı bir şimşek gibi ona çarptı ve

Kızın dik durmasına, bacaklarını adama sımsıkı sarmasına neden oldu.

Hınzır bir sırıtışla kıza baktı ve ısırıldığı yeri yalayarak kızın kıvranmasına neden olacak şekilde acısını dindirdi. "Ne?" Yine bir kaşını kaldırdı. "Donanmada olduğum için denizcilik dışında işe yarar bir şey öğrenmediğimi mi düşündün?"

Yutkundu, nefesi titriyor, vücudu beklentiyle yanıyordu. "Belli ki seni yanlış değerlendirmişim."

Sırtarak göğsüne doğru öpücükler kondurdu, elleri pantolonunun düğmeleriyle oynuyordu. "Açıkça. Bakalım ne kadar uzağa ..."

Ağzı tekrar onunkine değdiğinde, önce botlarını, sonra da pantolonunu çekiştirerek çıkardı.

Tanrım, onu gerçekten de yanlış değerlendirmişti, değil mi? Knighton Villiers beklediği gibi nazik biri değildi.

Serin hava tenini okşadı, damarlarında dolaşan aşırı sıcaktan bir rahatlama sağladı ve dudaklarına karşı iç çekmesine neden oldu.

Sert bir elle onu sırtını dayadığı düz taşa doğru itti. Parmak uçları kalçasındaki dövmenin üzerinde gezindi ve dizlerinin üzerine çökmeden önce ona takdir dolu bir bakış attı.

"Ne" - yarı oturur vaziyette kalktı, ama avucunu solar pleksusuna koyan adam daha fazla hareket etmesini engelledi - "ne yapıyorsun?"

"Korsan Kraliçe'nin önünde diz çöken bir adamı takdir edeceğini düşündüm." Bir anlık bir sırıtışla kadının kalçalarını araladı ve Vahşi Av onu durdurmaya niyetli değildi.

Alay ederek arkasına yaslandı, kalbi kulaklarında çarpıyordu. "*Fena* halde yanlış değerlendirmişim." "Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı dilini ona doğru sürmeden önce.

Nefes nefese kaldı, sırtı kontrolünden çıktı, şimdi sadece onun tatlı işkencesine, doymak bilmez dokunuşuna tepki veriyordu. Gözleri kapalı, her bir temas noktasına odaklandı - adamın kalçalarını kavrayışına, ona karşı yumuşak vuruşlarına, kirli sakalının sıyrıklarına.

Alçak bir inilti adamın içinden geçip kadının kalbine doğru gürledi ve onun da bundan hoşlandığını söyledi. Dili onun hassas incisi üzerinde çalışırken, parmağı alaycı bir baskıyla girişinde dolaştı.

Kıvrandı ve acınası bir ses mağarada yankılandı - tanrılar, bu oydu, neredeyse yalvarıyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı, daha fazlasını arzuluyordu, *daha* fazlasını istiyordu. Ama sesi bunu istemek, talep etmek için işbirliği yapmıyordu. Bunun yerine kalçalarını salladı ve inledi.

Bir kıkırdamayla onun sözsüz emrine itaat etti ve ipeksi dokunuşuyla onu yüce bir zevk denizine sürükledi.

Dayanılmazdı... lezzetliydi... kabarıyordu... inanılmazdı...

Kendinden geçmişti.

Dalga üzerine dalga onu tüketti, inşa etti, inşa etti, inşa etti, her biri bir öncekinden daha yüksek tepe yaptı. Parmakları ve diliyle onu tıngırdatıyor, şenlik ateşinde çaldığı gitar kadar ustalıkla çalıyordu.

Göz kapaklarının içinde ışıklar parladı ve sonunda en yüksek dalga yükseldi. Onu kaldırdı, uzaklara taşıdı ve binlerce akkor damlacık halinde bilinmeyen bir kıyıya çarptı.

Çığlıklar ve dalgalar arasında nefesi kesilene ve kayaya yaslanıp gevşeyene kadar onu tuttu.

Lordlar, Hanımlar, Tanrılar, her kim dinliyorsa - buna ihtiyacı vardı. Hem de çok. Ve lanet olası adam bunu yerine getirmişti.

Yarı oturur vaziyette saçlarını yüzünden itti ve mağaranın karanlığına gözlerini kırptırdı.

Ancak güneşin son ışıkları da neredeyse kaybolmuşken, mavi ışık zerrecikleri duvarları süslüyor, o bakarken bile yenileri parlıyordu.

Birçok kez zirve yapmıştı ama daha önce hiçbir partneri ona gerçek ışıkları göstermemişti.

Knigh bir sabrecat'e bile yakışmayacak bir gülümsemeyle ayağa kalktı, vücudu pırıl pırıl parlıyordu, tüm gölgeler ışıkla kaplanmıştı. "Ateşböcekleri," diye mırıldandı ve ona doğru eğilerek tuz ve kendi tadında uzun, yavaş bir öpücüğün içine çekti.

Yüzünü kavradı, dişlerini adamın alt kısmının dolgunluğuna sürttü.

du

da Geri çekildi, yüz ifadesi birden ciddileşti. "Emin misin -" "Vahşi Av,

k. Knigh, beni daha fazla bekletirsen patlayabilirim." Ağzının kenarında

küçük bir gülümseme belirdi ama hiçbir hareket yapmadı.

harekete geçmek için.

"Ne kadar emin olduğumu göstermeme izin verin," dedi ve pantolonunun ilk düğmesini açtı, "ne kadar emin olduğumu."

Elleri kumaşı zorlayan sertliğe değdiğinde nefesi kesildi. Az önce onun üzerinde böylesine yıkıcı bir güç kullanmışken, bu etkiyi elinde tuttuğu için sırtıtmaktan kendini alamadı.

Bu kadar beklenti yeterdi, şimdi hızlanma zamanıydı. Bunu o kadar çok yapmıştı ki, düğmelerin hepsi birkaç saniye içinde çözülmüştü. Sonra ön taraftaki büyük şişkinliğin üzerinden bir manevrayla pantolonu adamın kalçalarından aşağı kaydırıldı.

Kesinlikle yarı yarıya değildi.

Hızlı bir nefes alarak başını salladı. "Mesaj alındı ve anlaşıldı." Botlarını tekmeledi ve pantolonunun yere kadar düşmesine izin verdi.

Bacaklarının arkasına dolanan topuklarıyla onu kendine doğru çekti ve sertliği üzerinde kayarken bir iniltiyi bastırdı. Zevk karnında zonkladı ve kalçalarını sıkı.

İşte buydu - geri dönüşü olmayan nokta. Bunu istiyordu - onu öpmeye davet ettiği andan beri bundan emindi.

Ama o... Daha önce onun kararlılığından şüphe etmişti ama az önce yaptıklarından sonra - hayır, bu sadece arzusunun yol göstermesine izin veren bir adamın hareketi değildi. Bunu yapmaya karar vermişti.

Aç bir öpücükle onu girişine yönlendirdi, ama lanet olası adam orada durdu, ona yaslandı. Elleri kadının sırtından aşağı kayarak kalçalarını kavradı, sonra dili kadının ağzına daldı ve yavaş yavaş, santim santim kadının içine girdi.

Bu -başını salladı- dayanılmazdı. Adamın kığını kavradı ve bir iniltiyle onu yolun sonuna kadar çekti. Göz kapaklarının siyahında yıldızlar patlayarak gözlerini açmaya zorladı - onu görmek, o muhteşem vücudunu izlemek istiyordu.

Titreyerek orada durdu, onu dolduruyordu. Muhteşem bir şekilde doluydu.

Sanki onu izlediğini hissetmiş gibi gözleri parlayarak açıldı, bakışları yüzünde gezindi ve yutkundu, boğazı sertçe düğümlendi. "Aman Tanrım, Vee," diye nefes aldı.

Başını salladı ve kollarını adamın boynuna dolayarak onu bir öpücük daha için kendine çekti, bu öpücükte kısık bir inilti vardı - bu inilti kadının ya da adamın ya da her ikisinin de iniltisi olabilirdi. Artık kim bilebilirdi ki?

Sonra geri çekildi, neredeyse onu tamamen terk ediyordu. Boşluk bir an için şok ediciydi, sonra hızlı bir hareketle tekrar içeri girdi ve göğsünün derinliklerinden bir çığlık atmaya zorladı.

Çok kötü bir şekilde yanlış değerlendirilmişti. Sarsıldı, kalp atışları kulaklarında uğulduyordu. Parmakları sanki kontrolü elinde tutmaya çalışıyormuş gibi etine saplandı ve yine orada durdu.

Yavaşça nefes aldı, sonra nefesini verdi. "Yapmalıydım" - sesi çatallaştı ve boğazını temizledi - "Daha önce önlemler hakkında... sormalıydım."

Lanet olsun, bu dur-kalklarla onu delirtmeye mi çalışıyordu? "Önleyici." Sondan önce geri çekilme konusunda endişelenmesine gerek yoktu. "Şimdi... *lütfen...*" Kulağa çok fazla yalvarmak gibi geliyordu ama lanet olsun adama, ona bir tat vermişti ve daha fazlasını istiyordu. Sırtını dikleştirdi, kaşları kalktı - bu yeterince açık bir talimat olmalıydı.

Alay etti ve tekrar çekerek kadının girişinde durakladı. "Sabırsızsın."

"Haklısın, öyleyim - haftalardır bunu bekliyordum."

Tek kaşını kaldırdı. "Oh, *gerçekten mi?*"

Dayanılmaz kibir. Lezzetli kibir. Tanrım, eğer bu sadece başlangıçsa, *hak edilmiş* kibir.

Ama kız ayaklarını adamın sırtına dolayıp onu içine çekerek zevk tıslamasını kazanınca sırtışı soldu.

Nefesleri ağırlaştığında onun içine girdi, vuruşları emin, pürüzsüz, güçlü, dalgaları bir kez daha içinden geçirdi. Bu yetmezmiş gibi, başparmağı incisini çevreleyene kadar bir elini aralarına kaydırды, çığlıklarını körükledi, baskıyı kırılma noktasına kadar artırdı.

Çok fazla. Çok fazla. Yapamıyordu... Göğsü - cehennem, tüm vücudu patlayacaktı.

Dudağını ısırarak ağırlığını kalçalarına verdi, hâlâ adamın beline sarılıydı. Adam, kızın kıcını neredeyse morartıcı bir şiddetle sıkarken ve kızın ağırlığını sanki hiçbir şey değilmiş gibi alıp onu kayadan kaldırırken kısık bir nefes aldı.

Kalçaları artık serbestti, ona biniyor, yükselen dalgaları kovalıyordu. Bu sadece onun arzusunu körüklüyor gibiydi, hareketlerini vahşi, güçlü, talepkâr, bu mağaraya kadar takip ettiğinden çok yanında savaştığı adam gibi gönderiyordu.

Dudakları buluştu, ayrıldı, birbirlerinin boyunlarına düştü, öpüştüler, emdiler. Adamın tadı hurma şarabı ve tuzdu. Yaladılar, ısırđılar ve birbirlerinin isimlerini haykırdılar, ta ki dalgalar onun üzerinden geçip konuşmayı, her şeyi alıp götürene, geriye sadece çok yoğun, neredeyse acı verecek kadar sarsıcı bir zevk bırakana kadar.

İçgüdüsel olarak ona doğru sallandı. Nefesleri onun hızlı ve aceleci ritmiyle kesildi. Kollarındaki ve boynundaki kaslar gerildi ve kaşlarının arası çatıldı. Adam yaklaşmıştı.

Yutkunararak daha da sertleşti, ama onun son zevk zirvesini kovalarken, kendi zevki bir kez daha yükseldi, yoğun, parlak ve inşa edici. Terden sıırsıklam olmuş bedenleri birbirlerinin üzerinde süzöldü, şaşırtıcı derecede iyi bir uyum sağladılar, ta ki kıvılcım saçan ışık onu tekrar ele geçirip dudaklarından nefessiz çığlıklar atmaya zorlayana kadar. Saniyeler sonra boğazından sert bir inilti duyuldu ve tüm vücudu gerildi, titredi ve kasıldı, kolları onun etrafında kilitlendi.

Titreyen bir iç çekişle dizlerinin üzerine çöktü, hâlâ ona yakın duruyordu. Gözleri açıldı ve ona sabitlendi, bu bakışta derin, güçlü bir şey vardı. Onu yumuşak kuma indirdi ve aralarındaki hava ağırlaşarak uzun nefesler boyunca öylece yattılar.

Eğer bu neredeyse dayanılmaz bir yoğunluktaıysa, bu - onun bakışı - katlanılamayacak kadar fazlaydı. Çok mu şey gördü? Hayır. Hayır, sorun yoktu, o sadece

... bugün çok şey oldu ...

Adamın bakışlarından kaçmak için ayağa kalktı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu, bacaklarını adamın kalçalarına dolayarak gevşedi. Hafif bir iç çekişle sırt üstü yuvarlandı, ön kolunu gözlerinin üzerine koydu.

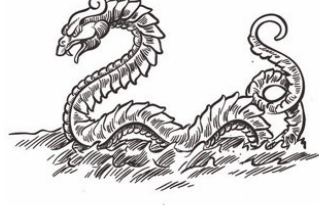
Nefes nefese kalmışlardı, mağaranın ani durgunluğunda nefesleri gürültölüydü. Sadece ateşböceklerinin loş mavi ışıkları kristal duvarlarda parlıyor ve havuzda ışıldıyordu. Çatıdaki delikten görünen gökyüzü şimdi koyu bir menekşe mavisiydi, gün batımının tüm izleri alacakaranlığın koyulaşmasıyla silinmişti.

Uzuvları gevşek ve ağır bir şekilde yayıldı. Başını iki yana salladı. Onun sıcak, sert bir beden ve sıcak bir ağızdan başka bir şey olmayacağını düşünmek, bugün ölümlle burun buruna geldikten sonra geçici bir rahatlıktı. Ne de olsa Fitz'le neredeyse üç yıldır birlikte oldukları şey bu değil miydi?

Peki, bu ...

İçinden kısık bir kıkırdama geçti. "Kesinlikle umduğumdan daha fazlasıydınız, Kaptan Blackwood."

Alay etti ve kolu yüzünden düştü. "Aynen öyle, Korsan Kraliçe. Aynen öyle."

T Ertesi sabah Knigh çadırında uyandı, sıcak ve... ve *rahatlamış*? Kol ve bacaklarındaki ağır his bu muydu? Ve bunun sorumlusu...

Vee onun yanında, sırtını göğsüne yaslamış, uykunun verdiği yavaş nefeslerle yatıyordu. Saçları dağınık dalgalar halinde yastığın üzerine düşüyor, yanağına değen bukleler vanilya ve hayvan kokusunun o lanet sarhoş edici kokusuyla kokuyordu.

Yavaşça, derin derin içine çekti, onun, derinlerde yatan öfke ve incinmenin tanıdık, kaynayan geriliminin damarlarında dolaşmadığı bu dingin anın tadını çıkardı. Kalçasındaki eli esnedi, parmak uçlarını dövmesinin çizgilerine doğru çekti. Hibiskus çiçekleriyle çevrili bir pusula gülü, kalçasının ve poposunun kıvrımlarını mükemmel bir şekilde vurguluyordu. Başını iki yana salladı, soluğuna bir kahkaha karıştı.

Dün *Covadonga*'da kontrolü kaybettikten sonra sinirleri iyice gerilmişti. Hurma şarabı söz verdiği kadar tatlı ve güçlüydü. Ve onu iyileştirip enerjilerini birleştirdiğinde, dayanamayacağı kadar baş döndürücü olmuştu - vücudu çok yakın, mağara çok özel, rahatlığı çok baştan çıkarıcıydı. Elbette karşı koyamayacak kadar zayıftı.

Lordlar, kimi kandırıyordu? Artık direnmek istemiyordu. İlk karşılaşmalarından beri aralarında bir çekim oluşmuş, her yalnız kaldıklarında ve bazen de yalnız olmadıklarında kara barut gibi havada uçmuştu. Ve dün onu çılgınlığından vazgeçirmiş, nazik davranmış ve kendi saygısız üslubuyla da olsa ona güven vermişti.

Gülümseyerek kızın sırtına baktı ve hafifçe kavradığı elini, başparmağı kızın poposunun üstündeki o çok beğendiği çukurlardan birine gelene kadar kaydırды.

banyo yapmıştı. Kendi kendine başını salladı. Birkaç hafta önce düşünülemez olan şey şimdi acı verici bir şekilde doğru geliyordu. Başparmağının ucu küçük girintinin etrafında dolandı ve göğsünde küçük bir takdir uğultusu yükseldi.

Her şey değişmişti. Ve sadece dün gece yüzünden değil. Ondan çok daha önce başlamıştı.

Vee, Donanma'nın raporlarında resmettiği gibi bir canavar değildi. O ... Şey, *onun ne olduğundan* tam olarak emin değildi ama söyledikleri gibi biri değildi - bunu kendisi bile görebiliyordu. Onunla ilgili gözlemlediği her şey... Hayır, onun anlamsız bir katil, vahşi bir canavar, kötü şöhretli Lady Vice olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Şarkılardaki asil, kahraman Korsan Kraliçe olmayabilirdi ama Donanma'nın kötü adamından çok ona yakın görünüyordu.

Arzuları aklını bulandırmasa bile, insanların güvenilirliği konusundaki değerlendirmesi pek iyi değildi - Babama ve Dük'e inanmamış mıydı? Ama onu bu şekilde gören tek kişi o değildi. Gördüğü kadarıyla, Perry'nin muhakemesi sağladı ve kendi sözleriyle, Vee'yi seviyordu.

Belki de bu konuda güvendeydi.

Tamamen denizcilik açısından bakıldığında, çalışma tarzına göre korsanlık ona uygun bir işti. Savaşmak yerine teslim olmayı tercih ediyor, öldürmesi gerektiğinde liderleri hedef alıyor ve en kötü şöhretli korsanların aksine işkenceyi reddediyordu. Kraliyet için büyük bir değer olabilirdi.

Gerçi şu anda gözleri kapalı, kaşları kalkık, keskin bir sırtışı ya da küstah bir yorumu yok, göğsü yavaşça inip kalkıyor, yumuşak, savunmasız, bir denizciden çok güzel bir kadın gibi görünüyordu.

Onu kendisine güvenmemesi konusunda uyarmıştı ve güvenmemeliydi. Tanrım, Billy'ye yaptıklarından sonra kendine bile güvenmiyordu ama burada, bu çadırda, sadece onunla... Bunu istiyordu. O kadar çok istiyordu ki, göğsü ağrıyordu. Sadece onun kendisine güvenmesini değil, güvenine *layık* olmayı da istiyordu. Onu hayatta tutmak için emirlere itaatsizlik etmişti ve yine aynısını yapacaktı.

Nefes verdi, titriyordu. Ne için yapmazdı ki -

Çadırın ön direğine vurulan sert bir darbe onu irkiltti.

Vee kaşlarını çatarak gerildi. "Mmm?" Gözlerini ovuşturdu ve sanki bu henüz uyanmadığı anlamına geliyormuş gibi ona doğru kıvrıldı.

"Blackwood?" Bricus dışarıdan seslendi.

Knigh'in göğsü daraldı. Vahşi Av ve lanet olsun, Bricus onu burada bulamadı. Battaniyeleri, yattıkları yerde biriktikleri yerden çekip aldı.

Sadece koruma yanılması verse bile uylukları. "Ne oldu?"

"Kaptan sizinle çadırında konuşmak istiyor."

Lordlar ve Bayanlar, konuşmak isteyeceği tek bir şey vardı. Vee'nin tutuklanması.

Buggeration. Bu komplodan bir çıkış yolu bulması gerekiyordu. Onun bir canavar olduğunu düşündüğünde onu teslim etmek bir şeydi, ama tanıştığı kişi, kollarında yolunu bulan kadın böyle bir şey değildi. Albion'a dönmesi için onu kandırmak, onu bir tepside yetkililere sunmak ihanetten başka bir şey olmazdı.

Yanlıştan başka bir şey değil.

Tanrım, kendini neye bulaştırmıştı?

Kolu Vee'nin beline dolandı ve yüzünü onun saçlarına, vanilya ve taze yağmurun tatlı kokusuna doğru eğdi.

Hayır, sorun yoktu. Bunu düzeltebilirdi. FitzRoy'la şimdi konuşacak, uyumlu davranacak, sonra da oturup bu plandan bir çıkış yolu bulacaktı.

Vee hakkındaki bariz yanlış suçlamaları çürüten ve doğru bir resim çizen raporunu sunduğunda, Amirallik kesinlikle ona gerçek bir marque mektubu verecektir. Meşru bir korsan olabilirdi ve şöhreti ve yetenekleriyle, belki de Perry'nin yanında kaptanlık yapması için ona bir gemi bile ayarlayabilirlerdi. Dengeleyici etkisi Vee'yi büyük bir beladan uzak tutabilirdi.

"Blackwood? Tekrar uyumaya mı başladın?" Vee

yumuşak bir kıkırdamayla sarsıldı.

Bir eliyle kızın ağzını kapattı. "Hemen geliyorum." "Tamam, onu bekletme - o kaptan."

Ayak sesleri kumun üzerinde gümbürdeyerek uzaklaştı ve Knigh içini çekerek elini onun yüzünden çekti. Uzun bir nefes aldı, sonra içini çekti. Sorun yoktu. Ona ihanet etmemeye karar vermişti ve etmeyecekti de. Tanrım, onun kitabından bir yaprak almalıydı - endişelenmezdi, sadece sorunu çözerdi.

Bunu halledecekti.

Gerindi, uzun uzuvları zayıf kaslarıyla kediye andırıyordu. Homurdanarak ona döndü, yüzünde uykulu bir gülümseme vardı. Bir kolunu onun beline doladı. "Hemen gitmek zorunda değilsin, değil mi?" Eli adamın arkasına doğru uzandı ve onu sıktı.

Alay ederek onu sırt üstü itti ve kollarına ağırlık vererek üzerine yuvarlandı. "Korkarım öyle." Göğsünü avuçladı, göğsünün aldığı şekle gülümsedi.

elini mükemmel bir şekilde doldurdu. Sırtını hafifçe kamburlaştırdı, ama onun dokunuşuna açık bir tepki olarak.

Ve lanet olsun, FitzRoy'a ulaşma niyetine rağmen, o da karşılık verdi, kanı ısındı, kalbi hızlandı, vücudu ona karşı kıpırdandı. Boğazını temizledi. "Ya da en azından yakında gitmek zorundayım ve" - başını eğdi ve meme ucunu dudaklarının arasına aldı, hızlıca emdi ve nefesinin kesilmesine neden oldu - "sana bir sonraki yapmayı planladığım şey için acele etmemeye niyetliyim." Bir dahaki sefere ağırdan alacak, onu yavaşça baştan çıkararak tadını çıkaracak, yüzündeki o mutlu ifadeyi tekrar tekrar izleyecekti. Ve tekrar. Onu yalvartacak sabra sahipti - dün gece yaptığı gibi sadece *memnun etmek* yerine bu kelimeleri söyleyecekti ve tanrılar, bunun düşüncesi bile ...

"Öyle mi? Ben kim oluyorum da senin planlarına engel oluyorum?" Yavaşça gülümseyen kız gerinmeden önce ağzını kapı, göğüslerini kaldırdı ve dişlerini sertleşmiş meme uçlarına geçirdi.

Hafif bir inilti çıkardı. Lanet olsun kadına, dün gece iki kez sevişmiş olmalarına rağmen onu yine tüm dikkatiyle yakalamıştı. Başını sallayarak geri çekildi, diz çöktü ve bir homurtuyla gömleğini tuttu. "Oh, iyi oynadınız hanımefendi, iyi oynadınız."

Sırıttı, çadırın brandasından sızan loş ışıktaki gözleri parlıyordu. Başını eğerek kaşlarını kaldırdı. "Ne?" Bir elinin parmak uçları göğüslerinin üzerinde bir çizgi çizdi ve köprücük kemiğinde son buldu.

Yumuşak bir hırıltıyla arkasını döndü ve gömleğini çekti. "Bakmıyorum."

"Spoilsport."

"O kadar da değil," dedi pantolonunu çekiştirerek, "sadece seninle alay etmekten büyük keyif alıyorum."

"Bu muydu yani? Piç kurusu."

Kıkırdadı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi - FitzRoy'la konuşmak için bu yeterliydi. "Özür dilerdim ama en ufak bir üzüntü bile duymuyorum." Yanına çömeldi ve dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu. "Seni o mağaraya götürmem için bana neredeyse yalvardığını duymak..." Başını iki yana salladı, hain eli kızın göğsüne doğru kayd. "Kötü şöhretli Leydi Vice'ın bir şey için yalvardığını duyacağımı hiç düşünmezdim."

Kötü şöhretli Bayan Vice. Kalbi acıyla sıkışsa da alaycı gülümsemesini sabit tuttu.

Saçlarını düzeltti, nazikçe dokundu. "Yalvarmıyorum, sadece istediğimi istemekten korkmuyorum."

Yanağının içini ısırıldı. O hiç *de kötü şöhretli Bayan Vice* değildi. Ve uygulamaya koyduğu berbat planı düzeltmek zorundaydı. Sert bir baş hareketiyle, kadının itirazlarına aldırmadan ayağa kalktı ve çadırdan dışarı çıktı.

N (A K N (S S

T

Deniz geniş ve pırıl pırıldı, hava ferahtı ve rüzgâr da onlarla birlikteydi, üstelik Vice'ın yeteneğini kullanmasına hiç gerek kalmadan. *Covadonga* geçmişte olduğu gibi onların peşinden gidiyordu.

Birkaç hafta, iskelet bir mürettebat tarafından yelken açıldı, gümüş güvenli bir şekilde onunla *Morrigan* arasında paylaştırıldı. Saçlarına dolanan ve gömleğini çekiştiren esintiyle Vice öne doğru ilerledi.

Hayatta olmak için ne muhteşem bir gün. Görkemli demişken...

Diğer yöne doğru yürürken, Aedan'la derin bir sohbete dalmış olan Knigh geldi. Üniformasının tüm izlerini silmişti, şimdi üzerinde pantolon ve havanın gövdesine doğru üflediği bol bir gömlek vardı. Yine, havanın işbirliğinin onun hediyesiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Bakışları onunkilere çarparak iç organlarının dans etmesine neden oldu.

Sıradan bir gözlemciye göre, hiçbir tepki vermedi. Ama onun küçük ipuçlarını öğrenmişti - zavallı adam şimdi onunla poker oynamak için aptal olurdu. Kaşlarının kesik kesik oynaması, gözlerindeki kıvılcımın gri bulutlardaki şimşek gibi çakması, neredeyse yeteneğiyle hissedebiliyordu ve göğsünü yükselten ani, sert nefes.

İkisi de adımlarına devam etti, gözleri birbirlerine kilitlenmişti. Adam yaklaştıkça içindeki her lif mırıldanıyordu ve yalnız olduklarında sık sık yaptığı gibi, adam hizaya geldiğinde ellerini onun kışına vurma isteğinden uzak tutmak için başparmaklarını kemerine takmak zorunda kaldı.

Göz temasları sadece son anda kesildi. Sonra adam geçti ve kadın yavaş, titrek bir nefes verdi.

Ooh, sadece sonraya kadar bekle, Knighton Blackwood.

"Seni bu kadar neşelendiren ne, merak ediyorum?" Perry kaşlarını kaldırarak onu pruvadan izledi.

Neşeli mi? Vice gözlerini kırıştırdı. Tanrım, deli gibi sırtıyordu, değil mi? Bu gülünç ifadeden kurtulmak için yanaklarına masaj yaptı ve Perry'yle birlikte küpeşteye yaslanmaya gitti. Barnacle önce küpeşteye, sonra da cıvı cıvı bir selamla Vice'ın omzuna atladı.

Vice kedinin sözsüz emrine itaat etti ve onu okşadı. "Neşeli değilim. Sadece normalim. Bu benim normal halim."

Perry gözlerini kısarak Vice'ın yüzünde gezdirdikten sonra başını salladı. "*Hayır*, kesinlikle parlıyorsun. *Ve* seni FitzRoy bakmıyorken eski odandan gizlice çıkarken gördüm." Ağzını bir tarafa çevirdi ve işaret parmağıyla çenesine vurdu. "Bu iki şey arasındaki bağlantı ne olabilir?"

Alay ederek, Vice kollarını kavuşturdu. "Bu sadece seks. Ve o bu işte çok iyi." Omuz silkti ve Barnacle'ın bu hareket karşısında çıkardığı miyavlamayı duymazdan geldi. "İyi bir sevişmeden sonra her zaman neşeli olurum." Hepsi doğru.

"Evet, ama seni FitzRoy'dan, Aedan'dan, Kayracou'daki o lezzetli genç adamdan, Kaiman'daki o kadınlardan sonra gördüm, ama seni hiç *böyle* görmemiştim."

Vice'ın ensesi karıncalandı, bu his omuzlarına ve sırtına doğru yayıldı. Bu değildi ...

Sadece gülümsüyordu. Bunu yapardı. Hem de çok. Ne de olsa Knigh son birkaç haftadır onu fazlasıyla tatmin etmişti. Yine de ayrı kaldıkları zamanların çoğunda onun yakınlığını, dokunuşunu ve sesini arzuluyordu. Aynı anda hem tatmin olmak hem de özlem duymak ne tuhaftı. Bu mümkün müydü?

Perry hâlâ o kendini beğenmiş gülümsemesi ve eğik başıyla ona bakıyordu. Sanki haklıymış gibi.

"*Böyle* derken neyi kastediyorsun?"

"Haftalardır kimseye bağırdığımı görmedim... Blackwood'un kamerasında bir şey bulmana yardım ediyormuş gibi yaptığın zamanlar hariç - bu arada çok inandırıcıydı, aferin."

Vice gözlerini devirdi. "Performansıyla ilgili mükemmel yorumunuz için teşekkür ederim - umarım bunu Lunden'deki tüm gazetelere gönderirsiniz." Açık gökyüzünü, dalgalı denizi taradı, spreyn yüzünü tozlandırmasına izin verdi. "Benim hiç enerji harcamama gerek kalmadan hava güzel. Bir Hesperian hazine gemimiz var. Gümüşümüz var. Ve Kraliçe'nin kendi korsanlarıyız. Neşelenmeyecek ne var?"

Tek kaşını kaldıran Perry başını salladı. "Mmm-hmm." Vahşi Av onu aldı.

Sinir Vice'ın kafa derisini iğneledi. Perry katlanılmaz biriydi. Sırf Knigh'e söylediği için ona *bilge* demişti ve evet, Perry bazen bazı şeyleri doğru anlıyordu ama şu anda sanki dünyanın geri kalanının, özellikle de Vice'ın bilmediği büyük bir sırrı bilen, fae'lerin kendi kahiniymiş gibi davranıyordu.

Yanakları kızardı, Vice'ın burun delikleri açıldı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Sana söylemiştim." Perry abartılı bir omuz silkmeye ellerini kaldırdı. "Çünkü birçok kişiyle *sadece seks* yaptın, ama buna böyle bir tepki verdiğini hiç görmemişim. En azından o zamandan beri -"

"Yapma." Sanki bir buz havuzunun içine düşmüş gibiydi. Vücudunun her santimi gerildi. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Midesini donmuş bir kaya parçası gibi hissetti. Perry'nin o kötü düşünülmüş cümleyle nereye varmak üzere olduğu belliydi. *Evered'den beri değil.*

O aptal kız onu sevmişti. Ve aptal hayalleriyle onu buraya getirmişti. Ve bu yüzden öldü.

Ve o aptal kız tek başına dağılmıştı. Tek seçeneği Leydi Vice olmalı. Güçlü olan. Kimseye bel bağlamayan. Sevmeyen ve bu yüzden üzülmeyen ve kırılmayan.

Perry, "Ben sadece bu ilişkiyi ilginç buldum," diye devam etti, sesi çok hafifti. "Birini önemsemek -"

"Bu seks." Kelimeler bir şekilde dişlerinin arasından döküldü. "Eğer doğru yapıyorsan, seks seni gülümsetir. Bu onu önemsedğim anlamına gelmez. Hiçbir *anlamı yok.*"

Perry, Vice'ın yüzündeki bir tutam saçı iterek kulağının arkasına taktı. Perry sıcak elini yanağına bastırırken Vice kıpırdamadan durdu. "Memnun görünüyorsun," dedi, nazik, alçak sesle, bir annenin uzak anıları gibi. "Ve bu - şey, bunu görmek çok güzel bir şey. Senin adına çok mutluyum."

Güçlendirici bir nefes alan Vice, Perry'nin dokunuşundan uzaklaştı. Memnun *değildi*. Her zamankinden daha fazla değil - her zaman memnundu çünkü kendisiyle, olduğu kişiyle mutluydu. Sorun diğer herkeste: sizi hayal kırıklığına uğratmaları an meselesiydi.

Ve Knigh de bir istisna değildi.

Sert bir gülümsemeyle geri çekildi. "Yanılıyorsun."

Kıç tarafa doğru ilerlerken göğsü kabardı, tayfa arkadaşlarının yelkenleri ayarlamak için kullandığı halatların altına eğildi ve Barnacle yerinde kalmak için pençelerini geçirirken dişlerini sıktı.

En iyisi kimseye çok fazla güvenmemektir, özellikle de kendi mutluluğu için. Bu hatayı daha önce yapmıştı ve bir daha yapmayacaktı. Kimseye ihtiyacı kalmamıştı.

Perry bazı şeyleri biliyor olabilirdi ama bu sefer çok yanılıyordu.

Keskin küçük pençeler tekrar omzuna saplandı ve Barnacle omzundan atladı.

Vice irkildi ve gözlerini kırıştırarak kendine geldi. FitzRoy'un kapısının önünde duruyordu. Yaydan uzaklaştığında nereye gittiğini bilmiyordu ama şimdi buradaydı - evet, bu çok mantıklıydı. İçgüdüleri tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Perry'nin yanıldığını kanıtlayacak ve Knighton Blackwood'a duyduğu bu acınası özlemden kurtulacaktı.

Ve bu acınası bir *durumdu*. Daha bu sabah kendini aptalca, *aptalca* şeyler düşünürken bulmuştu. Seksin ardından ona doğru uzanırken kendi kendine gülmüştü. *Knigh'le birlikte olmak böyle bir şeyse, belki de Knighton Villiers'la evlenmek o kadar da kötü olmazdı.*

Urgh. Hayır. *Hayır!*

Onunla birlikte olmak zihnini bulandırmıştı. Onu zayıflatmıştı. *Duyguların* gerçekleştiğini düşünmesine neden oldu. Hepsi yanıltı. Bu sadece fizikseldi.

İhtiyacı olan tek şey, ona özel biri olmadığını hatırlatacak başka birinin dokunuşuydu.

Lordlar, sadece bunu düşünmek bile çok daha iyi hissettirdi - nefesleri sakinleşti, sıcaklık Albion'un ilkbaharındaki buz erimesi gibi içine geri aktı.

Başını sallayarak kolyesini gömleğinin altından çıkardı ve göğsünün üzerinde belirgin bir şekilde durmasına izin verdi. Fitz bunu ona ilk kez kendi kolyesi yaptığında vermişti. Tasarımını hiç beğenmemişti - ortasında kocaman bir lal taşı olan parlak sarı altın. Çok şatafatlı. Ama Evered'in yüzüğü dışında Avice'in tüm mücevherlerinden kurtulmuştu ve bu, Vice'a birinin verdiği ilk şeydi.

Parlak bir nesneye konan bir saksığan gibi, FitzRoy'un dikkatini çekmekte başarısız olmazdı.

C) NAMON & SOAP

H Başı dik, omuzları geride, FitzRoy'un kamarasına girdi. "Ahlak Masası mı?" FitzRoy elindeki kâğıtlardan başını kaldırıp kaşlarını kaldırdı. "Meşgulüm."

Midesi bulanarak kapıyı arkasından kapattı ve kapının üzerine yaslandı. "Sevgili Fitz, eminim benim için çok meşgul değilsindir?" Gülümseyerek başını eğdi ve masanın etrafından dolaşarak ona doğru yürüdü. "Bugünlerde kendini hep buraya kapatıyorsun - yalnız değil misin?"

Ağzı düzleşti ama ela gözleri karardı, onu izliyordu. "Ben yalnızlık çekmem."

Masanın üzerine tünedi, dizleri onunkilere değiyordu. "Ama uzun zaman oldu, değil mi?"

"Meşguldüm."

İç geçirdi. Her şeye cevabı 'meşgul' mü olacaktı?

Saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru iterek kolyenin kış taraftaki pencerelerden sızan güneş ışığını yakalamasına izin verdi.

Tahmin edilebileceği gibi, bakışları parıldayan altına kaydı ve gözleri parladı, nefesleri derinleşti.

"Çok uzun zamandır çok meşguldün," diye mırıldandı. "Ve çok sıkıntılıydın. Düşündüm ki" - bir kaşını kaldırdı, ayağını sandalyesinin kenarına koyarak kalçasını okşadı - "belki de her ne ise aklından çıkarmana yardımcı olabilirim."

"Ahlaksız," diye nefes aldı, "lanet olsun sana, ama sen karşı konulması zor bir kadınsın."

O zaman baştan çıkarıldı. Mükemmeldi. Tam olarak istediği şey. Midesi tekrar burkuldu.

Evet, bu kesinlikle planlandığı gibiydi. Fiziksel tepkiler. Sadece bedenler bedenlerin yapmak istediklerini yapıyordu.

Yarım bir gülümsemeyle masadan kalktı ve bacaklarını bir koluna asarak sandalyenin üzerinden onun kucağına kaydı. "Neden direniyorsun?" Bir elini göğsüne koydu, başparmağı boynundaki kordondan sarkan deri keseyi okşadı. Bu yeniydi. Ve onun için şaşırtıcı derecede sadeydi.

Çenesi düğümlendi ama altındaki nabız atmaya başladı ve eli kadının sırtından yukarı kaydı. "Sanırım sadece kısa bir dikkat dağıtma," diye mırıldandı, yüzü onunkinden birkaç santim ötedeydi. Parmakları saçlarına battı ve başını geriye çekti.

Adam boğazını öperken dişlerini sıktı. Bu manevra üç yıl önce ona büyük zarar vermişti. Yine de o zamanlar genç bir kızdı ve adamın ne kadar *usta* olduğundan kolayca etkilenmişti. O zamanlar boyun eğmeyi umursamamış, hatta bunu heyecan verici bulmuştu.

Ama şimdi... Şimdi kolu onu çok sıkı sarıyordu ve saçlarını kavrayışı daha çok bir kurbanın boğazını kesmek için açan birinin hareketine benziyordu. Bu, güçlü bir adamın onun üzerindeki hâkimiyetini *kanıtlamaktan* zevk almasından başka bir şey değildi. Tütün ve misk kokusu da... yanılttı.

Tarçın ve sabun değil, diye fısıldadı zihninin hain bir köşesi.

Kapa çenen.

Gözlerini sıkarak derin nefesler aldı, hızla atan ama arzuyla atmayan kalp atışlarını sakinleştirmeye çalıştı.

Hayır, hayır, bu arzuydu, sadece... sadece Knigh'e karşı hissettiklerinden farklıydı. Bunu istiyordu.

Bir iniltiyle başını geriye çekti, diğer eliyle gömleğinin üst düğmesini açtı.

Hayır, hayır, hayır. Bu canını yaktı ve Knigh'in onu zevk-acı ile kızdırdığı şekilde değil.

Fitz gömleğinin boynunu çekiştirerek açtığında ve göğsünü sıktığında, açgözlüydü, açgözlüydü, onu kandırmıyordu ya da zevkini düşünmüyordu bile.

Boğazının arkasında tehdit edici bir hastalıktan başka bir şey hissetmiyordu.

Göğsünü tırmalayan tırnaklar *benim* dedi. Arkasından dürtülen sertlik nabız gibi atıyor, içinden bir bulantı dalgası gönderiyordu. Saçındaki bir başka çekiş güçle oynamadı - verip almadı, tekrar ele geçirmeden önce ona üstünlük sağlama şansı verdi.

Sadece sürdü.

Gözlerini açtığında tavanı bulanık görüyordu, şakakları ıslaktı.

Bunu istemedi. Onu istememişti. Bu berbat bir fikirdi. "Hayır," diye nefesi kesildi.

Ama o sadece boğazından aşağıya doğru öptü ve tişörtünü omzundan çekip çıkardı, ağzı göğsüne giden yolu arıyordu.

"Hayır," dedi, bu kez daha güçlü bir sesle. "Fitz, hayır."

Adam seğirdi, saçındaki tutuş gevşedi. "Hmm?"

Göğsü ve midesi kabarak ayağa fırladı. "Ben - hayır, üzgünüm, fikrimi değiştirdim." Başını salladı ve masaya çarpma kadar geri çekildi. Bir şey ayaklarının dibinde yere çarparak onu sıçrattı. Enkazdan gelen kutu açıktı. Boştu.

Kaşlarını çatarak başını eğdi ve pantolonunu kasıklarındaki bariz çıkıntının üzerinden düzeltti ama onu durdurmak için hiçbir harekette bulunmadı. "Bana sen geldin. Bunu sen başlattın."

"Biliyorum." Yavaşça başını salladı. "Biliyorum. Ve bitiriyorum." Ona sırtını dönmeden masaya doğru ilerledi.

Gözleri kısıldı, sonra ağzından bir kahkaha çıktı. "Ah, canım, Vice. İçine bir şey kaçtı, değil mi?" Elini salladı. "Git ve bunu çöz, küçük Avice ve beni rahatsız etmeyi bırak."

Midesini sakinleştirerek dışarı çıktı, kapıyı çarparak kapattı ve gömleğini omzuna geri çekti.

Taze, temiz hava. Bunun için tanrılara şükürler olsun. Sadece deniz kokusu, tütün ya da misk yok. Knigh'i kayalıklardaki o akıntıdan kurtardığı günkü gibi açgözlülükle yuttu.

Mürettebat işlerine devam etti, kimse ona iki kez bakmadı. Güzel.

Lanet olsun FitzRoy'a. Bir konuda haklıydı. Onun içine bir şey girmişti.

Knighton lanet Villiers.

Onu başka erkekler için mahvetmişti. Hepsi bu.

Fitz'in kamarasının kapısına yaslanarak gözlerinin kenarındaki yaşları sildi ve kırılgan bir kahkaha attı.

Belki de Fitz onu Knigh'den kurtarmak için yanlış kişiydi - Fitz'i ve onun cinsel tercihlerini geride bırakmıştı. Son altı aydır fiziksel ilişkilerinin sona ermesini Fitz'in *Korsan Kraliçe'nin Şarkısı* hakkındaki kıskançlığına bağlaması komikti. Ama aynı dönemde Fitz'in yataktaki kontrolüne de direnmemiş miydi?

Ellerini saçlarında gezdirerek iç geçirdi. Aedan yasak bölge dışında olsaydı çok daha iyi bir seçim olurdu ama zavallı adamın Fitz tarafından öldürülmesini istemiyordu. Peki Aedan'ı gerçekten istiyor muydu?

Üst düğmesini ilikledi. Knigh'den uzak durmak zorundaydı ve -
"Vee?"

Gözlerini kırıştırtarak kamarasının -*eski* kamarasının- kapısına doğru döndü.

Knigh ona baktı, bakışları üst düğmedeki parmaklarının, şüphesiz dağınık saçlarının ve hâlâ çok hızlı kabaran göğsünün üzerinden geçti. "Sen - o az önce -"

"Hayır." Bir sözcükten çok bir nefes gibi ağzından döküldü. "Hayır, yapmadı..." Aklı önce oraya gitti, Fitz'in istemediği bir şeyi denediğini, onun ...

Başını eğdi, kaşlarının altında şaşkınlık vardı. "O zaman..."

Yutkundu, boğazı birden o kadar daralmıştı ki nefes alabilmesi mucizeydi. Ona Fitz'i baştan çıkarmak için oraya gittiğini söylemek imkânsızdı. Önemli de değildi zaten. Sanki Knigh'le aralarında bir şey yokmuş gibi. İsteddiği kişiyle yatabilirdi. O da yatabilirdi.

Yine *de* önemli olduğunu hissetti. Bunu nasıl açıklayabilirdi?

Boots, Knigh'in arkasından geçerek güvertedeki merdivenlerden aşağı indi. "Sanırım burada ne olduğunu biliyorum." Perry Vice'tan ona ve tekrar ona baktı. "Ve korkarım bu benim hatamdı. Blackwood, konuşabilir miyiz?" Kamarasını işaret etti.

Gözlerini kırıştırdı ve ifadesiz maske Vice'ın göğsüne buzdan bir hançer saplayarak yerine oturdu. "Evet, elbette." Kapıyı açtı ve ona bir kez bile bakmadan içeri girdi.

Yanından geçerken Perry'nin kolunu tuttu. "Ne yapıyorsun?"

Perry kaşlarını kaldırdı, yeşil gözleri yumuşaktı. "Aptalca hatanı düzeltiyorum," diye mırıldandı. "Bana izin verecek misin? Yoksa seni bu kadar neşelendiren adamın - Tanrı korusun - birine karşı bir tür duygu hissetme paniğin yüzünden elinden kayıp gitmesine izin vermeyi mi tercih edersin?"

Panik değildi. Ve sadece Knigh için arzu duyuyordu. Hepsi bu kadardı. Çenesi sıkıştı. "Duruma göre değişir. Ona ne söyleyeceksin?"

"Gerçeği."

Gerçek değil. Bunun dışında her şey. Midesi bulanarak başını salladı. "Hayır, hayır, öyle değil -"

"Sakin ol. *Tüm* gerçekleri kastetmiyorum. Sadece daha önce seninle dalga geçtiğimi ve bu tepkinin kaçınılmaz olduğunu bilmem gerektiğini söyledim. Ne oldu orada? Ne kadar uzağa -"

"Hayır - yapmadık. Ben planlamıştım. Kucağına oturdum, bana dokundu, boynumu öptü ama kıyafetlerimi çıkarmadı. Onu öpmedim bile..." Yüzünü buruşturdu, FitzRoy'un dokunuşunun sürünen bir yankısı olan yanlışı kafa derisinde geziniyordu. "Bunların hiçbirini yapamazdım."

Perry yavaşça başını salladı, nefes verdi. "Bu... iyi... Ben onunla konuşurum, yolu açarım, sonra ikiniz konuşursunuz" - Vice'ın omuzlarını tuttu, halat çektiği zamanki kadar güçlü bir şekilde kavradı ve gözleri buluşana kadar onu salladı - "*duyguların* hakkında, Vice. Anladın mı?"

Midesi bulandı ama yine de başını salladı. Konuşmaya değer hiçbir duygusu yoktu. O iyiydi. Yardıma ihtiyacı yoktu, kimseye ihtiyacı yoktu.

Yine de Knigh'in o boş maskeyle kendisini engellemesini de istemiyordu. Aralarındaki ilişkinin bitmesine de hazır değildi.

Ama açıklayacak kelimeleri yoktu. Perry bu kadar az cümleyle bile her şeyi ondan çok daha iyi özetlemişti. Belki de paniğe kapılmıştı. Belki de Knigh'e duyduğu çekim, vücutlarının dayanılmaz uyumu, onu yoğunluğuyla sarsmıştı. Bu ona karşı bir şeyler hissetmekle aynı şey değildi ama eğer Perry bunu böyle anlamlandırıyorsa, o zaman bırakın böyle ifade etsin.

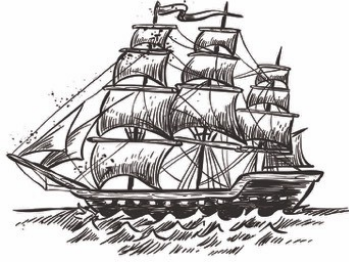
"Teşekkür ederim, Perry," diye mırıldandı, bakışları düştü.

Perry içini çekti ve bir kolunu ona doladı. "Ah, Vice, seninle ne yapacağım ben?"

"Kırdığım şeylerin parçalarını toplamaya devam mı edeyim?"

Kıkırdarak Vice'ı nazikçe güverte merdivenlerine doğru itti. "Yukarıda bekle. Bakalım bunu birbirine yapıştırabilecek miyiz ve seni onun o güzel kollarına geri götürebilecek miyiz?"

NORDSM)TK

Vee kapı aralığında durakladı, onu görmek Knigh'in nabzının her zamanki gibi atmasına neden oldu. Ağzı bir tarafa doğru kıvrıldı ve bakışları yavaşça Knigh'inkilerle buluştu.

Eğer emin değilse Vahşi Av onu alırdı. Korsan Kraliçe, her zaman çok cesur, çok emin, kendi içinde çok rahat ve rahattı - ve burada onun kapısında duruyordu, kararsızdı.

Perry pozisyonunu ayarlarken sandalye gıcırdadı. Kaşlarını kaldırarak Vee'yi izledi.

Perry, Vee'nin davranışlarını açıklamaya ilk başladığında şüpheyi yaklaştırmıştı. Ama Vee anlatmaya devam ettikçe parçalar yerine oturmuş, elindeki bulmacanın diğer parçalarıyla bağlantı kurmuştu. Kocasının trajik ölümüyle. Kabadayılığı ve blöfçülüğüyle. Gördüğü nezaket ve kibarlık anlarıyla. Belli konulardan şakayla kaçışını.

Tüm bunları düşününce, Vee elbette insanları, özellikle de erkekleri uzak tutuyordu. Kol mesafesi, birini yakın tutmak, ona yaslanmak ve sonra da ortadan kaybolmasından daha güvenliydi.

Korkunç bir anlam ifade ediyordu.

Kapıyı arkasından kapattı ama hızlı bir çıkışa hazırmış gibi kapının önünde durdu. Çenesi sertleşmişti ve ağzı düz bir çizgi çiziyordu. Derin kırışıklıklar kaşlarını çattı.

Sanki bir savaş izliyor gibiydi. Başını eğdi.

Sonunda derin bir nefes aldı ve onun bakışlarıyla buluştu. "Özür dilerim, Knigh," diye mırıldandı. "Perry'nin alaylarının beni etkilemesine izin vermemeliydim. Böyle tepki vermekle aptallık ettim."

Kaşları kalkmadan önce ifadesine hakim oldu ama - Vahşi Av. Vee, *özür diliyor*. Ve sinirlendiğini itiraf ediyordu. Duyguları hakkında konuşmaya çok yaklaşmıştı - tam da kaçınmak için sık sık şaka yaptığı şey. Perry'nin konuşmayı reddettiğini doğruladığı şey.

Onun için bu büyük bir adımdı. Şaşkınlık göstererek ya da alay ederek onu daha da rahatsız hissettirmeyecekti.

Yavaşça başını salladı. "Anlıyorum." Sadece Perry sayesinde.

Vee'nin gerçeği itiraf edemeyecek kadar inatla sert ve anlamsız yüzüne bağlı olması da işe yaramamıştı. Kocasının ölümü onu ne kadar incitmişti. Kaybetmekten ve kırılmaktan ne kadar korkuyordu. Tüm bunlar yüzünden kendini ne kadar koruduğunu.

Ama evet, anlıyordu.

Boğazından yavaşça bir yutkunma sesi geçti. "Ve, gitmedi -"

"Ne olduğunu biliyorum - ya da aslında *ne olmadığını*." Güven verici olduğunu umduğu hafif bir gülümseme verdi.

Her ne kadar Perry ona FitzRoy'un kamarasında neler olduğunu anlattığında ranzasının kenarını inleyene kadar sıkılmış olsa da, aslında pek bir şey olmamıştı. Vee ondan önce geri çekilmişti.

O yapmamış olsa bile, birbirlerine borçlu değillerdi. Özel hayatlarında birbiri ardına akıllara durgunluk veren cinsel ilişkilere giriyor, sonrasında da karanlıkta yumuşak sesli konuşmalar yapıyorlardı. Herkesin içinde flört ediyor, dalga geçiyor ve hatta mürettebatın dikkatini dağıtmak için birkaç tartışma bile uyduruyorlardı.

Ama aralarında bunun ne olduğunu tartışmamışlardı. Birbirlerine herhangi bir taahhütte bulunmamışlar, duygularını ya da niyetlerini açıklamamışlardı.

Gerçekçi olmak gerekirse, ellerinde ne olabilirdi ki? Midesi bulandı.

Buradaki görevi geçici bir süre içindi... Eski plana göre Vee tutuklanana kadardı. Ama artık böyle bir şey olmayacaktı. FitzRoy henüz bilmiyordu. Ona söylemek için uygun bir an gerekiyordu. Ve huysuz FitzRoy için uygun bir an yok gibiydi. Yine de Knigh yeni raporu yazmıştı ve uygun bir limanda durduklarında Albion'a geri göndermesi gerekiyordu.

Yeni plana göre, bunların nasıl sonuçlanacağından emin değildi. Her şey Amiralliğin FitzRoy ve Bricus'a ödülleri vermeye devam edip etmeyeceğine bağlıydı. Eğer vermezlerse, bu *Morrigan* için bir sorun ve belirsiz bir gelecek olabilirdi.

Eğer yaparlarsa, Knigh muhtemelen Donanma yeni kaptanının, bu her kimse, marque mektubunun şartları altında çalışmaya devam edeceğinden emin olana kadar burada kalacaktı. Sonra *Venatrix*'e dönecek, bir sonraki korsan ödülünü avlayacak, Vee'nin top patlamasından sonra kendini toparlayacaktı.

Her ne kadar FitzRoy'un kulübesinden çıktığını görmek onu karnına inen bir yumruk gibi sarsmış olsa da, birbirlerine verdiklerinden daha fazlasını beklemeye ya da istemeye hakkı yoktu. Kalan zamanları için bu kadarı yeterli olmalıydı.

Bu, her zamanki işine hoş bir mola olsun - denize, bitmek bilmeyen savaşlarına ve uyuklayan öfkesini kontrol altında tutma ihtiyacına geri dönmeden önce, kahkahalar ve keyifle ve parlak güneşinde hoş bir dinlenme anlarıyla misafirperver bir ada.

"Daha fazlası olmuş olsaydı bile" - boğazını temizledi - "sana kızmaya hakkım olmazdı. Sanki evli ya da nişanlı değiliz."

Kadından garip, boğuk bir yarı kahkaha yükseldi ve ağzını kapattı. Aklından geçenleri sık sık söylediğinde onun için çok garip bir jestti.

Perry bir kaşını kaldırarak ondan Vee'ye ve tekrar ona baktı. "Peki, ikinizi yalnız konuşmanız için bırakabilir miyim? Daha fazla öğüde gerek yok mu?"

İkisi de dudak büktü, odadaki gerginlik nefesleriyle birlikte uçup gitti. "Hayır," dedi Vee'nin bugün karanlık ve okunmaz olan bakışlarıyla buluşarak, "Sanırım buradan sonrasını biz hallederiz."

Kaşlarını kaldırarak başını salladı. "Teşekkür ederim, Perry."

"Mükemmel. İyi yapılmış bir işle gurur duymayı çok severim." Sanki güvertede ip üzerinde çalışıyormuş gibi ellerini ovuşturdu. "Sohbetinizin tadını çıkarın" - kapıyı açtı, odanın içinde bir hava esiyordu - "sonra da barışmanın tadını çıkarın." Vee'ninkiler kadar küstah bir sırıtışla parladı ve ardından kapıyı usulca kapatarak gözden kayboldu.

Vee'ye oturmasını işaret etti. Perry'nin sandalyesi boştu ama biraz şansla onun yanındaki ranzayı seçebilirdi. Belki de yapmamalıydı ama onu yakınında istiyordu. Alnındaki serin ellerini, ne kadar geçici olursa olsun dokunuşunun verdiği güveni.

Onu izledi, sonra bakışları onun yanındaki noktaya kaydı. İlk kez gözlerinde ve dudaklarının kenarlarında mizahtan eser yoktu. "Ben - ben özür dilerim." Kaşları birbirine yaklaştı, başını salladı. "Bu bir hataydı."

Vee. Özür diliyor. Tekrar.

Hafifçe homurdandı ve gülümseyerek başını salladı. "Biliyorum. Anlaşılmadıysa diye söylüyorum, tamamen affedildin - bana haksızlık ettiğinden değil. Dediğim gibi" - ellerini kaldırdı, avuç içleri ona dönüktü - "hak yok. Talep yok."

Keskin bir iç çekti, sonra ağzının kenarı kalktı ve gelip ranzaya oturdu.

Gülümsemesini gizlemeye çalışarak dirseklerinin üzerine yaslandı. Perry konuşalım demişti ama ne diyecekti? *Duyguları* hakkında... Vee bu tür derin bir tartışmayı davet etmemiştir.

Ve başlatmayacak gibi görünüyordu. İyi. O başlatır.

Başını ona doğru eğdi. "Demek büyük Korsan Kraliçe Vice görünmeye çalıştığı kadar sert ve duygusuz değilmiş."

Vee'nin omuzları gerildi. "Tam olarak görüldüğüm kadar sertim." Dönüp ona baktı, yüzünü buruşturdu. "Ve duygusuzmuşum gibi davranmıyorum, sadece aptalca, *yumuşak* duygulara karşı bağışıklığım var. Neşeyi, öfkeyi, heyecanı, mizahı ve arzuyu çok iyi hissediyorum." Uzun bir nefes aldı. "Diğerlerinin buna degeceğinden emin değilim."

Yani hangi duyguları hissedeceğini seçebiliyor muydu? Eğer mümkün olsaydı bu faydalı bir numara olurdu. "Bu *yumuşak* duygular nedir o zaman?"

Homurdanarak saçlarını savurdu ve ranzayı itip kakarak onun yanına uzandı. "Aşk, hüznün, şefkat, keder..." Omuz silkti.

Yüzünü ona dönmek için yan yattı, başını eli ve dirseğiyle destekledi. "Aşkın çok yumuşak görüldüğünü söyleyemem... ya da kederin. Birine değer vermenin en şiddetli duygulardan biri olabileceğini söyleyebilirim." Onu emirlere itaatsizlik etmeye ve *Covadonga*'ya binerek kontrolü kaybetme riskini almaya iten şey bu değil miydi?

Ranzanın üzerindeki deniz mavisini perdelere bakarken alaycı bir gülümseme ağzını büktü. "Peki sen tam olarak kaç kez aşık oldun?"

Boğazını temizledi. "İtiraf etmekten ne kadar utansam da, Donanma bana bu özel duygunun peşinden gitmek için çok az zaman bıraktı."

Göğsü hızla inip kalktı. "O halde, bir zamanlar kendini aşık olduğuna inandıracak kadar aptal biri olarak, seni eğitmeme izin ver." Sesi, kâğıtta nasıl hile yapılacağını ya da mutfakta ne pişirildiğini tartışıyormuş gibi hafifti. Ama bakışları fırtına öncesi deniz gibi karanlık ve ağırdı. "Aşk zayıflıktır. Aşk insanı yumuşatır. Aşk bir aptal oyunudur - sadece seni yok eder. Donanmaya ve vaktini harcayacağın diğer şeylere bağlı kal. Şehvet, arzu, seks - hepsinin keyfi var ama hiçbirisi risk taşıyor. Hepsi sadece bedenden ibarettir."

Ağzını açtı ama cevap veremedi. Bunu reddedemezdi çünkü bunu hiç yaşamamıştı. Anne ve babasını romantik mutluluğun bir örneği olarak gösteremezdi.

Baba. Üzerine hücum eden sıcak dalgaya karşı dişlerini sıktı. Günlerdir o adamı düşünmemişti.

Vee yutkundu ve sonra parlak bir şekilde gülümsedi. "Ben de benzer nedenlerle bağlanmaktan kaçınıyorum."

Oh, Vee. Ne saçma bir yalan. Çürütebileceği bir yalan. Bir kaşını kaldırdı. "Perry'ye çok bağlı görünüyorsun."

"Perry bir istisna. I ... Eğer giderse onu özlerim."

"Peki ya ben?" Bunu söylemek istememişti ama en azından kelimeler sessizce çıkma nezaketini göstermişti. Yine de bilmek istiyordu. Perry, Vee'nin onu önemseydiğini söylemişti, yanıtının nedeni buydu. Haklı mıydı?

Vee'nin yüzünde bir savaş başladı. Önce kaşları çatıldı, sonra burun delikleri açıldı, sonra dudakları büzüldü. Gözleri bir an için genişledi, belki de korkudan.

Suçluluk duygusu karnını burktu. Belki de sormamalıydı.

Eli çarşafın üzerinden kaydı ve parmakları onunkilerle kenetlendi; bu tutuş, denize düşmüş bir adamı güverteye geri çeken biri kadar kesindi.

Onun serin dokunuşu karşısında bir iç çekişi bastırdı. Eğer bir ses çıkarırsa, dürüstlüğe bu kadar yaklaşan, savunmasızlığa birkaç santim mesafedeki bu büyüü bozabilirdi.

"O gün," diye fısıldadı, ancak bir nefesin üzerinde, "resifte..."

Göğsü sıkıştı. Balina köpekbalığını görmek için daldıklarında ve güçlü bir akıntıya kapıldığında ...

Wild Hunt, o gün Davy Jones'un dolabında olduğunu düşünmüştü. Ve yeteneğinin, enerjisinin o kadar büyük bir kısmını onu geri getirmek için harcamıştı ki, doğal olarak güçlü bir yüzücü olmasına rağmen kıyıya kadar zar zor yüzebilmişti. Neredeyse bir saat boyunca kumsalda baygın, solgun ve titreyerek yatmıştı.

Uzaklara giderse onu özleyeceği için *mi?* Kaşlarını kaldırdı ama soruyu dile getirmeye cesaret edemedi.

Bakışları hâlâ perdelerin üzerindeydi.

Kulakları gerilmişti, o sessiz nefesli sesiyle daha fazla şey söylemesini bekliyordu.

Nefes aldı ve adam da beklentiyle bu hareketi yansıttı.

Gözlerini kırıştırdı ve gözlerindeki tüm ağırlık kayboldu. Yavaşça gülümsedi. "Sıcaklığını özlerdim," dedi, sesi alçak ve kadifemsiydi, artık o küçük gizli fısıltı değildi. Adamın elini çevirdi ve parmağının avuç içinde dolaşmasına izin verdi. "Her zaman *çok* sıcaksın" - ona doğru döndü, sadece birkaç santim uzaktaydı, bakışları parmak ucunun hareketini takip ediyordu, düşünceli - "Acaba bu yeteneğinin bir parçası mı?"

Ve duvarlar tekrar yükselmişti.

Hayal kırıklığıyla içini çekti. Vee için çok şey söylemişti. Bu, birbirlerini tanıdıkları süre boyunca duygular hakkında en çok konuştukları andı. Ve o garip, yumuşak anda resiften bahsetmişti. Bu pek bir cevap sayılmazdı ama belki de -kendi çapında- onu önemseydiği anlamına geliyordu.

Onun parmak eklemlerini okşadı ve dudaklarına götürdü. "Ve bu eller," dedi onun tenine karşı, hava gıdıklıyor, karıncalanıyordu. "Gittiklerini görmek beni üzecek." Gözleri onun üzerinde, her parmağını öptü.

Vücudu onun sözlerinin düşük titreşimiyle mırıldandı, dokunuşları sıyrıldı, alay etti. Yumuşak bir kahkaha attı ve başka neleri özlediğini sormak için kaşlarını kaldırdı.

Başparmağı çenesindeki kirli sakala sürtünerek adamın gözlerini kırıştırmasına ve nefesinin kesilmesine neden oldu. Parmakları saçlarının arasına fısıldadığında ürperdi, nabızı hızla atmaya başladı.

"Ve bu gerçekten nefes kesici yüzü özleyeceğim," diye mırıldandı.

"Hmm?" Artık elini bıraktığına göre, adam onu kendine çekmekte özgürdü,

Vücudunu onunkine bastırdı, boyun eğen kıvrımları ve güçlü kasları tatlı bir çelişkiydi.

"Ah evet." Başını salladı, eli boynundan aşağıya, omzunun üzerinden geçti ve göğsünde gezinerek ardında ateş bıraktı, "ve bu muhteşem vücut." Eli adamın sırtına kayd, aralarında ince gömlek ve pantolon katmanlarından başka bir şey kalmamıştı.

Gözleri karanlıktı, tembelce gülümsedi, ama göğsü onunkine karşı kabardı ve nefesleri yüzünde ağır ve dolu bir şekilde yayıldı. "Ve tabii ki bu ağız."

En ufak bir eğilmeyle dudakları onunkilere değdi ve ona doğru hamle yapmamak için kendini kontrol etmek yerine beklemek zorunda kaldı.

"Nasıl unutabilirim ki?" Kadının sözleri adamın hassas tenine değdi, içinden kıvılcımlar saçtı ve karnındaki ateşi körükledi.

Bu ne kadar önemseydiğinin açık bir itirafı değildi, ama onun her bir parçasına dokunuşu ve övgüsü oyunbaz bir tapınma gibiydi. Calan Mai'nin bayram günlerinde, çiçek taçlarıyla ve geceleri ormanda kahkahalar, aşıklar ve sessiz açıklıklarla dolu kovalamaca dansıyla yapılan türden bir ibadet. Kelimeleri tam olarak *söylemedi* ama dikkati yine de onun özel olduğunu söylüyordu.

Sonunda, ağzını onunkine doğru açarak derinlemesine bir öpücük kondurdu ve adam inleyerek diğer kolunu da onun boynuna doladı. Bacaklar, karınlar, göğüsler, kollar, eller, ağızlar, diller... Hâlâ yeterli değildi.

Kadının kalçasını kavradı, kalçasının etrafından çekerek onu lezzetli bir şekilde kendisine yaklaştırdı.

Ağzının içine yumuşak bir ses çıkardı, onun hızını takip etti ve üstüne yuvarlandı, elleri göğsüne dikildi, parmakları ona karşı büküldü. Nefes nefese, bir santim geri çekildi. "Ve evet, o dil" -dudağını ısırdı, bakışları onun ağzına kaydı- "çok becerikli. Bunun bir yere gitmesi utanç verici olurdu."

Gurur içinde parlıyordu. Onun dilinden kesinlikle hoşlanıyordu. Birkaç kez bunun kanıtını çığlık atması için ona bir yastık vermişti.

Sırtarak bir kaşını kaldırdı. "Benim bu kadar iyi bir söz ustası olduğumu düşündüğünü fark etmemiştim."

Kıkırdadı ve kendini ona doğru alçalttı, hafifçe bastırarak alay etti. "İstediğim aç bu değildi."

"Ah" - kızın arkasından tuttu ve onu kendine doğru sertçe çekti, nefesi kesildi - "o zaman - o zaman bu benim şarkım mı?"

Yanakları pembenin görkemli bir tonuna bürünmüştü, narin bir gülden çok batan sıcak bir güneş gibiydi, başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, hayır." Her kelimeyle birlikte ona yaslandı ve boğazından bir inilti çıkardı. "Demek istediğim -"

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum." Öpüşme şiddetlenmeden önce dudaklarına kıkırdadı ve onun arka tarafını kavrayarak pozisyonlarını değiştirdi. Ona son bir kez sertçe vurarak *-onu* daha sonra bitirecekti-kalçalarını ranzanın kenarına çekti ve diz çöktü. "İzin verin göstereyim."

Titrek bir kahkaha atarak adamın vücudunda öpücükler bırakmasını izledi, botlarını ve pantolonunu çıkarıp kalçalarını avuçlarken bile bakışları onunkilerde kalmıştı. Adam orada durakladığında, kadının göğsü kabardı, ağzı öyle bir açıldı ki, adam kendini onun karşısında kaybetmek istedi.

"Şimdi," diye mırıldandı, bakışları hala o n u n k i l e r e kilitlenmişti, kokusu nefeslerini dolduruyordu, "Sanırım bu çizgide bir şeydi..."

N A S A U N O N , N A S A U T K (N

I Nassau'ya en son gelmelerinin üzerinden neredeyse yedi hafta geçmişti ama bu bir ömür de olabilirdi. Belki de birkaç tane. Knigh günaha Vee'nin o gün içinde yemin etmemiş miydi?

Kitapçı mı? Ve işte buradaydılar, sokaklarda yan yana yürüyorlardı, tamamen yenik düşmüşlerdi.

Geçen seferkiyle aynı yolu izleyerek önce bakkala doğru kıvrıldılar. Yine üç boynuzlu şapkasını ve sivil kıyafetlerini giymişti. Üniformasını haftalardır giymemişti.

Kolunu uzatıp elini dirseğinin kıvrımına sıkıştırarak kasabada yürümek istedi, ama kadın aralarında birkaç santim bıraktı ve o her yaklaştığında uzaklaştı. Çenesini kaldırıp öyle bir amaçla yürümesi, kendisi de dahil olmak üzere kimsenin müdahalesini hoş karşılamıyordu.

Bu sabah uyandığında onu hâlâ ranzasında bulmuştu; genellikle geceleri Perry'nin kulübesine astığı hamağına dönmek için oradan sıvışırdı.

Yüzü huzurluydu, ona sarılmış, kollarını beline dolamıştı. Onu uyandırmaya ya da hareket ettirmeye cesaret edememişti, bu yüzden ani bir derin nefes alana ve göz kapaklarının çırpınışı uyandığını söyleyene kadar orada yatmıştı. O ilk anda, yumuşak bir memnuniyet sesiyle ona sokulmuştu - tamamen nazik, şefkatli, hareketlerinde baştan çıkarıcı bir not yoktu.

Sonra gözleri fal taşı gibi açılmış ve donup kalmıştı. Mırıldandığı bir yeminle kış taraftaki pencerelerden sızan parlak ışığa baktı ve küfürler savurarak yuvarlanıp giyindi.

O zamandan beri huysuzdu.

Doğal olarak, kulübesinden çıkarken görülmüş olabileceğinden endişe ediyordu. Birileri neler olup bittiğini anlamış olmalıydı ama Perry dışında kimse bir şey söylememişti. Aedan ne zaman Vee'nin yanına gelseler Knigh'e geniş bir sırtış atıyordu ama hepsi bu kadardı. FitzRoy'dan gelebilecek olası tehlikeyi sessiz kalacak kadar iyi anlamıştı.

Haber FitzRoy'a ulaşmış olsa bile, ya artık umursamıyordu ya da Kraliçe'nin temsilcisini tehdit etmeyecek kadar mantıklı biriydi.

Bu hâlâ halletmesi gereken bir sorundu. Amiralliğe geri göndermek üzere bir rapor hazırlamış ve Vee'yi tutuklamak yerine korsan yapmalarını tavsiye etmişti. Bu bir başlangıçtı ve FitzRoy'un orijinal mesajını ileten bağlantı Nassau'daydı, raporu Albion'a götürmeye hazırdı. Bağlantının sabah ilk iş olarak yola çıkması gerekiyordu. Albion'a *Morrigan*'dan önce varmaları planlanmıştı, Amiralliği hazır olmaları konusunda uyarmak için bolca zamanları olacaktı.

Ama Knigh hâlâ FitzRoy'la konuşmamıştı. Bunu daha fazla ertelemenin bir anlamı yoktu - yolculuk için stoklarını tamamladıktan sonra bir hafta içinde Albion'a doğru yola çıkacaklardı. Adamla bu gece konuşmak zorundaydı.

İç çekti. Bu eğlenceli olurdu.

Vee bir kaşını kaldırarak ona baktı. "Bir sorun mu var?"

Başını sallayarak alay etti. Mürettebat arkadaşlarının geceyi onun kamerasında geçirdiğini öğrenmesi fikriyle sabahı geçiren oydu. "Benimle değil, hayır, ama sen dışı ağrıyan bir sabrecat kadar huysuzsun."

Gözlerini kırıştırdı, bakışları başka yöne kaydı. "Hmm, sanırım öyle, değil mi?" "Sadece bir dokunuş."

Gülerek başını salladı ve dirseğiyle onu dürttü. "Bazen senin Bay Kontrol olduğun ve hiç şaka yapmadığın zamanları tercih ettiğimi düşünüyorum."

"İstersen onu geri getirebilirim?" Bir kaşını kaldırdı. "Tabii ki kadınları kamerasında ağırlama eğiliminde değil - bu çok ahlaksızca bir davranış."

Ağzı bir tarafa doğru kıvrıldı ve başını eğdi, daralmış gözleri düşünceli bir şekilde yukarı bakıyordu. "Hmm... Bir daha düşündüm de, sanırım alaycılığına katlanabilirim, benim aleyhime olsa bile." Sırttı ve aralarında bıraktığı boşluğu kapattı, yürürken kolunu onunkine dayadı.

Onu kendine - ve ona - güldürmek işe yaramış gibi görünüyordu, çünkü bakkala vardıklarında sohbet ediyorlardı,

alay ediyor, flört ediyor, her zamanki gibi gülüyor, rahat gülümsemesi yerine geliyor.

Dükkân dükkân dolaşarak *Morrigan*'ı Albion'a dönüş yolculuğuna hazır hale getirdiler ve mürettebat için çok daha indirimli fiyattan kişisel eşyalar aldılar. Dükkân sahipleri her ikisini de yine sıcak bir şekilde karşıladı - Vee'ye sarıldılar ve Knigh'i geçen seferden tanıdıklarında omuzlarını sıkarak tokalaştılar.

Kasabanın kenarındaki iri yarı kereste tüccarı içeri girdiklerinde "Yine geldik," dedi. Vee'yi ayı gibi kucaklayarak her zamanki selamını verdikten sonra ondan Knigh'e baktı ve kaşlarını kaldırarak tekrar geri döndü. "Biliyor musun Vice? İçten içe hep benimle birlikte olacağını düşünmüştüm ama" - başını abartılı bir şekilde salladı, bir omzunu kaldırdı - "İkiniz bu kadar yakışıklı bir çift olmuşken kaybetmek umurumda değil."

Knigh alay etti ama sözler içine bir sıcaklık yaydı. Bakışları Vee'ye kaydı.

Yüzü donuk bir ifadeyle bakarken bir adım geri çekildi. Uyanmış gibi gözlerini kırıştırarak başını salladı ve homurdandı. "Biz -"

"Hayır," dedi Knigh usulca, "değiliz." Bu sadece ve sadece geçici bir düzenlemeydi.

Tüccar kollarını kavuşturarak sadece güldü. "Bana öyle bakma, ben fae-touched olmayabilirim ama iki kişinin seviştiğini bir hediyeymiş gibi net bir şekilde görebiliyorum."

"Heh, şey" - Vee ellerini kalçalarına koydu - "belki de kırık bir hediye. Ayrıca, *sevişmekle* çift olunmuyor, değil mi?"

Knigh'in kalbi sıkıştı ama yüzünü sabit tuttu. Hepsi bu kadar mıydı? Ama hayır, haftalar önce FitzRoy'un kulübesine kaçmış ve Perry Vee'nin duygularını açıklamıştı. Hatta kendince ona değer verdiğini bile itiraf etmişti. Onun hayatını kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmıştı.

Yavaş bir nefes aldı. Önemsiyordu, ama bunu yüksek sesle bile söyleyemezken bir Nassau kereste tüccarına reklamını yapacak değildi. Ne de olsa koruması gereken bir itibarı yok muydu?

Tüccarın kara gözleri kısıldı, ondan tekrar Knigh'e kaydı, bakışları Knigh'in kaymasına neden oldu - fazlasıyla delici. "Gördüğüm tek şey buysa, hayır, ama sen -"

"Ama biz," dedi, gülümsemesi parlak, gözleri keskin, "iş yapmak için buradayız." Eli tüccarın masasına çarptı ve arkasında buruşuk bir malzeme listesi bıraktı.

Tam da bunu yaptılar ve *Morrigan'ın* lehine olan bir başka oran için pazarlık yaptılar. Yine de Vee'nin her zamanki rahatlığı, Knigh'in içini sızlatacak kadar ona yakışmayan bir sertlik taşıyordu. Mükemmel, tam da onu neşelendirmeyi başarmışken, bu kereste tüccarı onu yine içine kapatmış ve huysuzlaştırmıştı.

Onlar gittikten sonra gözlerini kısarak gökyüzüne baktı ve geri çekildi, adımları kumla kaplı kaldırımlarda çıkırdıyordu. "Benim - benim ilgilenmem gereken bazı özel işlerim var." Kırılğan bir gülümsemeyle başını salladı. "Sonra görüşürüz."

Knigh tartışmak için ağzını açtı ama kadın çoktan arkasını dönmüş, uzun bacakları onu alıp götürmüştü. Ne işe yarayacaktı ki zaten? İçini çekti ve başını salladı. Belki de en iyisi onu bir süreliğine yalnız bırakmaktı.

Ensesini ovuşturarak kadının bir köşede kayboluşunu izledi. Sinir bozucu kadın.

Yine de bunu Nassau'yu kendi başına keşfetmek için bir şans olarak kullanabilir, her zamanki rotasının kapsamadığı bir köşeyi keşfedebilirdi. Ayaklarının diledikleri yerde dolaşmasına izin vererek ters yöne doğru yola koyuldu.

İlk ziyaretinden de anlaşılabacağı üzere Nassau, yerleşimcilerin yerel uygarlıklardan aldıkları topraklarda kurdukları diğer ticaret kasabalarına çok benziyordu. Belki de Port Royal'den daha fazla taverna ve genelev vardı ya da belki de bunlar daha saygın cephelerin arkasına saklanmak yerine ticaretlerini açıkça yapıyorlardı.

Dolaşırken bir dükkânın vitrinindeki küpe dikkatini çekti. Küpenin ön kısmı bir hançer kabzası şeklindeydi ve parıldayan siyah taşlarla süslenmişti. Arka kısmı ise bir bıçağa benzeyecek şekilde işlenmişti. Takıldığında, kulak memesine küçük bir hançer saplanmış gibi görünüyordu.

Dilini kendi hançerinle keseceğim.

Kıkırdadı. Bunu nasıl es geçebilirdi? Hayır, ona karşı koyamadığı gibi buna da karşı koyamazdı. Ona çok yakışacaktı, gümüş rengi siyah saçlarının arasında parlıyordu. Birkaç dakika içinde dükkândan çıktı, hançer küpe göğüs cebindeydi.

Gün ilerledikçe güneş daha da acımasızca vurmaya başladı ve Vee'nin üç boynuzlu şapkası gözlerini koruduğu için minnettar oldu. Ve şaşırtıcı derecede dolgun bir kadın pencereden eğilip onu yaklaşmaya çağırdığında, arkasına saklanabileceği bir araç olduğu için de minnettardı.

Son birkaç yıldır, kontrolünü kaybedip Billy'yi incittiğinden beri, herhangi bir duyguya teslim olmamak için çabalıyordu. Tüm duygularını korkunç bir gelgit dalgasıyla açığa çıkaracağı korkusunu sürekli omuzlamıştı. Şimdi ise

Vee'ye duyduğu korkunç, harika çekimin ağırlığı altında iyice ezildi ve yine de ...

Tekrar profesyonele baktı ve kadın ona gülümseyerek bir kaşını kaldırdı. Sarı saçları ve soluk pembemsi teniyle gerçekten de güzeldi ama vücudu hiçbir tepki vermedi. En ufak bir baştan çıkarma tınısı bile yoktu.

Ağızından mutlu bir huff çıktı ve yoluna devam etti.

Vee'ye olan daha yumuşak, daha aç duygularının ortaya çıkmasına izin vermişti. Hatta bu duygularla hareket etmişti ama yine de bu duygular onu dizginlenemez bir şehvetle tüketmemiş ya da onu yok edecek diğer karanlık duygulara kapı açmamıştı.

Bu kadın basit bir nedenden ötürü onun için hiçbir cazibeye sahip değildi.

O Vee değildi.

Ki bu muhteşemdi. Ama aynı zamanda berbattı.

Geçici bir düzenleme.

Gözlerini yere dikmiş, ağzı çarpılmıştı. Belki de kereste tüccarının sataşmalarına tepki verdiğinde o da bunu fark etmişti. Çift *olamazlardı* çünkü çok geçmeden ayrı gemilerde, hatta bir sonraki görevinin onu nereye gönderdiğine bağlı olarak belki de okyanusun karşı yakalarında olacaktı. Her ne kadar son birkaç yıldır Arawaké'nin korsanlarını darmadağın etmiş olsa da, bu tropik adaların ötesindeki sularda yağmacılık yapıyorlardı ve onları avlamak için dünyanın herhangi bir yerine gönderilebilirdi.

İç çekti ve başını kaldırdığında kendini Waters'ın kitapçısının önünde buldu. Bilinçaltı onu buraya, Vee'yi aramaya yönlendirmiş olmalıydı. Hızlıca bir göz atmaktan zarar gelmezdi.

Çan, Albion'daki güzel insanların geceleyin atlarıyla geçerken çaldıkları çanlar gibi parlak bir şekilde çaldı, görülmedi ama duyuldu.

Waters gözlerini kırıştırarak başını kaldırdı. "Ah, Knigh, değil mi?" Mavi gözleri parlayarak gülümsedi. "İçeri gel o zaman, kapıda beklemene gerek yok."

Knigh boğazını temizledi ve içeri girerken başını sallayarak itaat etti. "Bay Waters."

Yaşlı adam kıkırdadı. "Sadece Waters - Nassau'da Bay'a gerek yok, genç adam."

"Ama geçen sefer buraya geldiğimde birine Bay Vane dediğinizi duymadım mı?" Waters'ın kaşları havaya kalktı. "Gözlemci bir a r k a d a ş ı n , değil mi? Pekala, Bay

Vane bir istisna. Sağ tarafında kalmayı tercih ettiğim bir istisna. Yani, evet, o Bay Vane, en azından benim gibiler için." Başını eğdi, alaycı bir gülümseme ağzını kıvrım kıvrım yaptı.

Knigh tezgâha yaklaşırken kitaplıklara göz gezdirdi. Güzel, burada sadece ikisi vardı, o yüzden sormakta özgürdü. "O gün Vee'yi ondan korudun, değil mi?"

Gözleri kısılan Waters derin bir iç çekti. "Görünüşe göre biraz *fazla* gözlemci."

"Eğer üzgün hissetseydim özür dilerdim." Knigh bir omzunu yarı omuz silkme şeklinde kaldırdı.

Waters kıkırdayarak başını salladı. "Neredeyse Vice gibi konuşuyorsun." Kapıya bir göz attı. "O seninle değil mi?"

"Hayır. Doğrusunu söylemek gerekirse onu burada bulabileceğimi umuyordum."

"Gördüğünüz gibi" - Waters elini kaldırarak tek arkadaşlarının deri ve kağıt olduğunu gösterdi - "burada ahlaksızlık yok - bazı baharatlı kitapların içindekiler hariç." Göz kırptı. "Onu bugün görmedim - aslında *Morrigan*'ın döndüğünü ancak seni gördüğümde anladım. Hâlâ onlarla birlikte olduğunu varsayıyorum?"

Knigh başını salladı.

"Elbette öylesin." Waters'ın kaşları kalktı ve gözleri sıcak bir gülümsemenin üzerinde parladı. "Favori Korsan Kraliçemizden bahsetmişken..."

Tezgâhın altına uzandı ve Knigh onca yıllık dövüş eğitimi sayesinde gerilmekten kendini alamadı. Ama sadece tuz lekeli mavi deriyle ciltlenmiş bir kitap çıkardığında, Knigh gerginliğini bir nefesle serbest bıraktı.

"Bu bana bir süre önce büyük bir eski kitap sevkiyatıyla birlikte geldi" - elini salladı - "anakarada bir *yerden*. Çok fazla soru sormuyorum."

Stoklarının çoğunlukla gemilerden ya da kasabalardan çalınmış ya da enkazlardan yağmalanmış olduğuna şüphe yok. "Anlaşılabilir."

"Hepsini gözden geçirme fırsatım oldu ve bunu buldum." Kitabı tezgahın üzerine bıraktı.

Knigh parmaklarını *Venatrix*'in kılıflı gövdesi gibi ateş pırlıltısıyla parlayan, bakır varakla işlenmiş bir ejderhanın kabartma şeklinin üzerinde gezdirdi.

"İçindekilerin ne olduğunu anlayamadım," diye devam etti Waters, "ama *Draco*'ya olan sevgisi sayesinde ejderhayla ilgili her şeyi sevdiğini biliyorum, o yüzden bunu onun için bir kenarda tutmanın daha iyi olacağını düşündüm."

Knigh Waters'a kaşlarını kaldırdı. *El Draco* - Hesperialılar Sör Francis Drake'e böyle derlerdi. Kamarasındaki raflarda onunla ilgili birkaç kitap vardı. "Drake'e olan 'aşkı' mı?"

"Onu tanıdığımndan beri Drake'le ilgili ne alırsam o da alıyor."

Knigh alay etti. "Hazine yüzünden."

Waters'ın kaşları çatıldı ve başını eğdi, kitaba bakarken parmakları tezgâhın üzerinde yayılıyordu. "Sadece bu olduğunu sanmıyorum. Bundan sonra birisi biyografilerle ve gömülü gümüşünü bulmanın anahtarını bildiğine inanan adamların karaladığı çılgın teorilerle ilgilenecektir. Ama macera öykülerini, yolculukları hakkında yazılmış destansı şiirleri ve kendi şiirlerinden oluşan kitapları da en az araştırma materyalleri kadar büyük bir hevesle satın alıyor."

Kaşlarını kaldırdı, bakışları Knigh'e döndü. "Leydi Ahlaksız denizlerde bir terör, kurnaz bir düzenbaz ve duyduğuma göre ahlaksız bir baştan çıkarıcı olabilir" - diye homurdandı - "ama yırtık bir hikâyeyi sever." Boğazını temizledi ve gülümsemesine komplocu bir hava katarak daha da yaklaştı. "Sanırım onu korsan hayatına iten şey de bu, biliyorsun."

O berrak mavi gözlerden kaçınmak için Knigh kitabı karıştırdı. Elle yazılmış, basılmamış. Sararmış sayfalar - belki de bez kâğıt yerine parşömen. Lordlar ve Bayanlar, bu *eskiydi*. Ve Albionik değildi. Semboller... birkaçı tanıdık geliyordu. Eski Helenik mi? Waters'ın buna anlam verememesine şaşmamalı.

Donanmanın subaylar için bile gerekli gördüğü bir dil değildi, bu yüzden hiç öğrenmemişti ama alfabenin bir kısmı modern formla aynıydı ve zaman zaman yazıtlarda kullanılıyordu. Bildiği kadarıyla bu sayfalar saçma sapan bir harf dizilimi de olabilirdi. Ama -hayır, sembollerin tekrarında, paragrafların bölünmüşlüğünde bir şey vardı ki, sanki çözecek bir kodekse ya da dile sahip olursa mantıklı olabilirmiş gibi hissettiriyordu.

Tıpkı Vee gibi. Bir kahkaha attı. Çok fazla korsan ve macera hikâyesi onu denize mi çekmişti? Bu, onun burada olması için aklına gelebilecek diğer nedenler kadar olası geliyordu. Kamarasında bir duvar dolusu kitap yok muydu? Ve mürettebat için hikâyeler anlatmıyor muydu? Hatta okuma bilmeyenleri büyük masallar dinleme şansından mahrum etmek istemediğini bile söylemişti. Donanmanın korktuğu Korsan Kraliçe'nin sürükleyici hikâyelere karşı zaafı vardı. Kimin aklına gelirdi ki?

Hazine bir yana, Drake kesinlikle heyecan verici bir figürdü. Belki de Vee'nin ona olan ilgisi FitzRoy'la *Morrigan*'da geçirdiği zamandan öncesine dayanıyordu. Belki de daha önce olduğu genç kadının bir anlık görüntüsüydü...

"Karadaki hayat bana tatsız gelmiyor," diye mırıldandı Waters, sahnedeki bir aktör gibi çenesini kaldırarak, "ama denizdeki hayat daha iyi."

Knigh gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

"Drake'in kendi sözleri, sanırım 18 yaşındaki bir Vice tarafından bana aktarıldı." Kıkırdadı, gözleri sıcaktı. "Gördüğünüz gibi, bu adam onu her zaman büyülemiş."

Knigh başını sallayarak kitabı kapadı. "Bu kadar satış konuşması yeter, Waters. Vee'nin burada harcadığı para için sana neden küfrettiğini anlayabiliyorum. Kitap ne kadar?"

Belki bu Vee'yi neşelendirir.

Aralarındaki bu şey, evet geçiciydi ama orada olduğu sürece tadını çıkarabilirlerdi. Tıpkı mercan kayalıklarının ve balina köpekbalığına bu kadar yakın yüzmenin anısına değer verdiği gibi, şüphesiz bunun da değerini bilecekti.

Bunun ve küpenin, yani ondan gelen küçük hediyelerin onda olduğunu bilmek, aralarında hâlâ bir rota çizilmiş gibi bir bağ olduğunu hissettirebilirdi. Onları ayıran okyanus ne kadar uzun olursa olsun.

LONG L) V (TK (QU ((N

Vice kollarını kavuşturmuş, başının üzerindeki sallanan tavana bakıyordu. Perry karaya çıkmıştı, bu yüzden oda bir süreliğine ona kalmıştı. Fitz'in az önce ona söylediklerinden sonra buna çok ihtiyacı vardı.

Knigh'den ayrıldıktan sonra işlerini bitirmiş ve Fitz'i yalnız bulmak için geri dönmüştü. Kamarasına ilk girdiğinde Fitz tek kaşını kaldırmış, sanki onu tekrar baştan çıkarmaya çalışmasını bekliyormuş gibi gözlerinde eğlenen bir parıltı belirmişti.

Kız ona enkazdan çıkan kutuyu sorduğunda, yüz ifadesi kapandı ve başını salladı. "Henüz sana söyleyemem," demişti usulca. "Blackwood bunun ne olduğunu öğrenirse, Kraliçe'ye ait olur." Kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırdı. "Ve ikimiz de biliyoruz ki, o Majesteleri'nin marque mektubuyla gelmeden çok önce *bunu* arıyorduk."

Midesi bulandı. Drake'in hazinesine dair bir ipucu. Öyle olmalı.

Şu anda bile, hamağında uzanırken, çıkarabildiği tek sonuç buydu. Nihayet, bunca yıldan sonra, hazineye dair bir ipucu bulmuşlardı.

FitzRoy'un kamarasında, o devam edene kadar kanı sorularla köpürmüştü. "Albion'a yanaştığımızda ve Blackwood gemiden indiğinde, sana söylemek güvenli olacak ve *gerçek* ödülün peşine düşebiliriz. Ama o zamana kadar, herhangi bir kelimenin kaçması riskini göze alamam. Anlıyorsun, değil mi?"

Başını sallamıştı ama sadece beş kelime gerçekten kayda geçmişti: *Blackwood gemiden ayrıldıktan sonra*. Albion'a döndüklerinde gidiyordu.

Ve o hiçbir şey söylememişti.

Midesi, çamaşırlarını sıkkan biri gibi burkuldu.

Kaşlarını çatarak kollarını sıktı. Umursadığından değil ama adam açıkça onun - ne? Beş ya da altı hafta içinde *Morrigan*'dan ayrılacağını öğrenince *yıkılacağını* mı?

"Kendini övme, Blackwood," diye mırıldandı.

Belli ki kızın tepkisinden o kadar endişelenmişti ki ona söylemeyi ertelemişti.

Onun ne kadar zavallı olduğunu düşünüyordu?

Dişlerini sıktı, çenesi ağrıyordu.

Bunun sadece bir kaçamak olduğunu hep biliyordu. Tek istediği, tek ihtiyacı olan buydu - tamamen fiziksel bir ihtiyacı karşılayacak fiziksel bir şey. O da bunu yerine getirmişti.

Ve şimdi işi bitmişti.

Onu rıhtımda, evde bırakılmış iyi bir donanma eşi gibi gözyaşları içinde uğurlamaktan memnuniyet duyacaktı. Beklediği bu muydu?

Alay ederek başını salladı, düşünceyle kolları kaskatı kesildi ve hamağın çılginca sallanmasına neden oldu.

Adam tam bir aptaldı.

Bunu Nassau'dan ayrılmadan önce yapacaktı. Bu ona birkaç gün kazandırır, sonra ona *teşekkür eder, hoşça* kal der ve yolculuğun geri kalanı için iyi dileklerini iletirdi ama yatağını ısıtacak başka birini bulabilirdi ve bu onun umurunda bile olmazdı.

Boğazı düğümlendi.

Hayır, zerre kadar umurunda olmazdı.

Kapı çalındı - *rap rap rap*. Ekibin çoğu için fazla sessiz. Diğerleri için fazla ritmik. Başka biri olamayacak kadar tekdüze -

"Vee?" Knigh'in sesi.

Tabii ki. Şeytanın ta kendisi.

Uzun bir nefes aldı ve hamağından sallanarak hafifçe yere indi.

Omuzlarını dikleştirerek kapıyı açtı.

Aralarındaki her şeyi bitirmeye karar vermekle Knighton Blackwood'un yakışıklı yüzü, çarpık gülümsemesi ve devasa fiziğiyle yüzleşmek çok farklı şeylerdi.

Nefesi boğazında düğümlendi, geri çekilerek adamın içeri girmesine izin verdi. Onun eşikten geçmesine izin vermek niyetinde değildi ama yine de ...

İşte buradaydı, bir eli yarı belinde içeri süzülüyor, kapı arkasından kapanıyordu. Varlığı, kendisinininkinden oldukça küçük olan bu kabin için çok fazlaydı, bedeniyle ve temiz kokusuyla alanı dolduruyordu. Zihnini de kalabalıklaştırıyordu.

Duvara çarpana kadar geri çekildi, kollarını vücudunda kavuşturdu.

Belki son bir kez daha yapmanın zararı olmazdı.

"Tüm işlerinizi hallettiniz mi?" Kaşlarını kaldırarak gülümsedi. Arkasındaki eli de kaymış ve kahverengi kâğıttan bir paket ortaya çıkmıştı. Tanrım, ona hediye mi almıştı? Ne hediyesi? Gidişinin darbesini yumuşatmak için mi? Ona şimdi mi söylemeyi planlıyordu? "Vee?" Bir adım daha yaklaştı, artık bir kol mesafesindeydi. "Ne?" "Sahip olduğunu söylemiştin -" "Oh, evet, şey, o. Doğru." Boğazını temizledi, başını salladı. "Hepsi halledildi."

Buraya gelip bir hediyeyle ilişkilerini kesebileceğini düşündüyse... Ne yani, onu özel olarak yakalamanın en iyisi olduğunu mu düşündü, böylece kollarında sessizce ağlayabilirdi? Böylece olay çıkarmayacak mıydı?

Bunun ne kadar saçma bir fikir olduğunu anlayınca ağzının kenarı seğirdi. Bunu ona tüm ekibin önünde de söyleyebilirdi, umurunda bile değildi - omuz silmek ve *iyi* davranmaktan başka bir tepki alamazdı.

Onu işten kurtaracaktı. Ve hediye.

Wild Hunt, onun ne olduğunu sanıyordu, kızlığını bozduğu ve yaralı kalbini iyileştirmek için güzel bir hatıra ihtiyacı olan bir genç kız mı?

Çenesini kaldırarak ona sıkı bir gülümseme verdi. "Bak, Knigh, yapmamız gereken -"

Kapı pat diye açıldı. Perry kapı aralığından, "Vice," dedi, gözlerini kırıştırarak.

Knigh. "Ah, Blackwood da... Ee..." Onun yanından Vice'a baktı, yüzü a l l a k bullak olmuştu. "Böldüğüm için üzgünüm, ben -"

"Burası *senin* kamaran." Vice kaşlarını kaldırdı.

"Bölünecek bir şey yok," dedi Knigh, elindeki paketi yine arkasına koyup yana doğru sürünerek.

Perry hâlâ kapının eşiğinde duruyordu. "Haberleri duydun mu?"

Knigh'in kaşları kalktı. "Haberler mi?"

"Kraliçe öldü."

Vice'ın ağzı bir karış açık kaldı, iliklerine kadar ürperdi. Kraliçe...

Bir ömür önce, küçük Avise bir meşe ağacına tırmanmış, Kraliçe'nin aile malikanesine gelişi için yapılan hazırlıklardan kaçmıştı. Bahçede yürüyen yalnız kızıl saçlı kadın onu fark etmiş ve 'içeride devam eden sıkıcı işlerden' kaçmasına gülmüştü. Kıza Drake'e olan sevgisini sormuş ve onun gibi bir kaşif ve maceraperest olmayı, elbise giymek ve Kraliçe'yi karşılamak zorunda kalan bir leydiye tercih ettiğini dinlemişti. Hanımefendi kıza bir rozet hediye etmişti - Sör Francis'in mührü gibi bir ejderha -

ve atasına bizzat kendisi tarafından verildiğini söyledi. Sonra da herkesin eninde sonunda görevini yapması gerektiğini hatırlatarak oradan ayrılmıştı.

Ve küçük Avice Ferrers yakalanıp temizlendiğinde, giydirilip Kraliçe'ye sunulduğunda, kendini o yeni arkadaşıyla yüz yüze bulmuştu.

Şimdi o gitmişti. Avice Ferrers'in hâlâ hayatta olduğunu ve ona sadık kaldığını, hatta mücevherli ejderha rozetini her gün taktığını bile bilmiyordu.

Vice kaşlarını çatı, "Kraliçe çok yaşa" sözlerini mırıldanırken bile kalbi sıkışıyordu. Knigh de aynı şeyi söyledi ve hepsi başlarını öne eğdi.

"Ekibin geri kalanına söylemem gerekiyor." Perry üzgün bir gülümsemeyle başını salladı ve kapıyı kapattı.

Kraliçe V. Elizabeth. Artık 4. Elizabeth yok.

"O da ne?" Knigh onun elini tuttu ve o da irkildi.

"Ne?" Gözlerini kırıştırdı, parmak uçları yakasının altında saklı olan iğneden kalktı.

Ona bakarken kaşları çatıldı. "Bu iğneyi nereden aldın?"

Avice Ferrers. Aptal küçük bir kız. Bir açıdan, sinirlenmemesi gerektiğini biliyordu. Kraliçe, genç arkadaşı Avice'in üç yıl önce öldüğünü ve Kraliçe'nin ölümünün, kışın güneş tarafından terk edilmesinden daha fazla o kızın terk edilmesi anlamına gelmediğini düşünüyordu. Ama yine de...

Kalbi tekrar sıkıştı. Yıllar öncesinden de olsa bir dost, bir müttefik daha gitmişti. Evered'le tanışmasının tek sebebi Kraliçe'ydi - ikisini de Calan Mai kutlamalarına davet etmiş ve Evered de Avice'e Mayıs Kraliçesi tacını giydirmişti.

Eski hayatına olan bağlarından biri daha koptu.

Kafa derisi ve boynundan aşağıya doğru bir sıcaklık yayıldı. İyi ki kurtulmuşum.

Avice Ferrers unutulmayı hak ediyordu, o bir aptaldı.

"Uzun zaman önce ölen bir kızıdan almıştım," diye mırıldandı kollarını kavuşturarak. İğneye iyice bakmasına izin verdi - belki de bunca yıldan sonra onu tanımıştı.

Çocukken tanıştıkları o birkaç seferden birinde bunu ona göstermişti. Onun kibirli tavırları karşısında rekabetçi davranmış, konuşmaya değer olduğunu kanıtlamaya karar vermişti, onun açıkça düşündüğü gibi işe yaramaz bir kadın olmadığını. *Ne de olsa Kraliçe'den bir nişan almıştı.*

Hatta bunu başını hafifçe sallayarak söylemişti. Aptal kız.

Ha, belki eski nişanlısını bile merak etmiştir. Lordlar, onun yasını tuttu mu? Belki de aptal olan kendisiydi. Kızı çok az tanıyordu ve birkaç kez karşılaştıklarında ona karşı oldukça kaba davranmıştı. En son karşılaştıklarında, onu gölün ortasındaki adaya yüzmeye davet etmişti. O reddedince, onsuz gitmiş ve bütün günü tek başına adayı keşfederek geçirmişti. O da ailesine geri dönmüştü.

Neden böyle aptal bir kızın yasını tutsun ki?

"Öldü..." Bakışları uzaklaştı ve yumuşak bir iç çekti.

Güzel, buna inandı. Kimsenin onu aramaya gelme tehlikesi yoktu.

Sonunda başını salladı, kaşları çatılmıştı. "Ona ne oldu?"

Çenesini sıktı ve çenesini kaldırdı. Eğer onu terk eden uzun zaman önce ölmüş bir kız için bu kadar endişeleniyorsa, o zaman tamam. Onu böyle bir aptallıktan vazgeçirir ve ondan kurtulurdu.

İki kuş. Tek taş. Dahice.

Tıpkı ona iğneyi gösterdiği günkü gibi başını savurdu. "Onu ben öldürdüm."

STAVTK(COURS(

"**I**

onu öldürdü."

Knigh'in nefesi, kanı, oda durdu. Kadın ona baktı, düz, sinirlenmeden.

Onu ben öldürdüm.

Sanki kalbi aniden nasıl çalıştığını hatırlamış ve canlanmış gibi göğsü sıkıştı.

Leydi Avice Ferrers'ı Vee - Vice öldürmüştü. Ve bunu çok sakın bir şekilde itiraf etti. Yüzü pürüzsüz , sakindi, sadece kaşlarında hafif bir yükselme vardı, Zorlu.

Ne üzüntü, ne pişmanlık, ne de genel ahlak duygusu vardı.

Leydi Avice biraz çocuksuydu, belki de ona kıyasla kendi üstünlüğünden çok emindi. Ama aynı zamanda hayat doluydu, dünyaya karşı heyecanla yanıp tutuşuyordu. Onunla birlikte gölü yüzerek geçmesi için cesaretlendirdiğinde ne demişti? Eski bir şiirden bir dize:

*Rahatsız edin bizi hanımlar, daha
cesurca cesaret etmek için, Vahşi
denizlere açılmak için
Fırtınaların ustalığınızı göstereceği
yerde; Karayı gözden kaybettiğiniz
yerde,
Yıldızları bulacağız.*

Ve Vice hayat dolu birini öldürmüştü. 18 yaşında bir kız. Bir masum.

Ama bu tam da kötü şöhretli Bayan Vice'tan beklemesi gereken türden bir davranış değil miydi?

Vahşi Av, onun kim olduğunu unutmuştu. Kanı kış ortasında yağan kar kadar soğuktu.

Ne aptal ama. Güzel bir yüze ve onun o rahat cazibesine kapılmış tam bir aptal.

Midesi kasılmış, boğazının arkasında safra tehdidi oluştururken, yüzünü sabit tutmak için mücadele etti. Sadece bir suçlu ve korsanla değil, bir *katille* de yatıyordu. Emirlerle itaatsizlik etmişti. Ona karşı *hisler* geliştirmişti. Belalı duygular.

Hain bedeni onu bu yola sürüklemişti. Aklını, Donanma'yı ve onların siyah beyaz raporlarını dinlemeliydi. Lordlar, Mercia bile onu uyarmıştı. *Onun cazibesinin sizi görevinizden alıkoymasına izin vermeyin.*

Mercia Dükü'nün gösterdiğinden daha iyi bir kavrayışa sahip olduğunu kanıtladığı sefil bir gündü.

Bilmesi gerekirdi.

Ama hayır, güvenli olduğuna inanarak duygularına boyun eğmişti ve bunun ona getirdiği şey buydu. Duygularının zaten zayıf olan muhakemesini gölgelemesine izin vermişti. Lanet içgüdüleri onu çok yanlış yönlendirmişti.

Kırıldığını bilmiyor muydu? Elbette, hisler beslediği kadın, eski nişanlısını öldüren kişi olacaktı! Sanki tanrılar kendisine ne kadar az güvenilebileceğini kanıtlamak için komplo kurmuşlardı.

Başını iki yana salladı. Hiçbir şey bu kadar doğru hissettirip *aslında* doğru olamazdı. Her zaman yanlış insanlara güvenmişti - Babasına, Mercia'ya, Vice'a.

Ve en önemlisi, kendisi.

Bunu bilmeliydi.

Parmakları, kahverengi kâğıdı buruşturarak sarılmış kitaba ve küpeye doğru seğirirken uzun, kesik kesik bir nefes aldı. "Yapmam gerek..."

"Evet," dedi, sesi Albion'daki bir Ocak rüzgârından daha soğuktu.

Ama ayakları onu kapıya kadar götürmedi. Mutlaka bir şeyler hissetmesi gerekiyordu. Kaşları kalktı, ona sordu. Belki de yanıliyordu. Belki de yanlış anlamıştı. Belki de bir açıklaması vardı.

Çenesi düğümlendi ve yutkundu, boğazı sanki zor bir eylemmiş gibi uzun bir süre daraldı. Hızlı bir nefes aldı.

İşte buradaydı - açıklama. Gerekçe. Belki bir kazaydı ya da başka seçeneği yoktu ya da -

"Nedir o?" Gözlerini kısarak adamın elindeki kahverengi kâğıttan paketi başıyla işaret etti.

"Sen -"

Kaşları kalktı, neredeyse sıkılmış gibi görünüyordu.

Kalbi kulaklarında uğuldadı, nabızı ağırlaştı. "Onu sen öldürdün."

Burnundan nefes verdi, sinir bozucu bir çocuğa karşı sabrı tükenen bir ebeveyn gibi. "Ben de öyle dedim, değil mi?"

Ona baktı, bekledi, bekledi, bekledi.

Ama hiçbir açıklama yapmadı, savunma yapmadı, neden Donanma'nın onu avlaması için gönderdiği kötü adam değil de kahraman Korsan Kraliçe Vee olduğunu gösteren hiçbir şey söylemedi.

Boğazı o kadar gergindi ki boğulabilirdi, yutkundu ve sırtını dikleştirdi. Çeliğin her bir santimi yerine oturdu, hislere, hisler üzerinde hareket etmeye, ona karşı kaplandı.

Yüzü bir ölüm maskesi kadar pürüzsüz, çenesini kaldırdı. "Sadece Nassau'dan aldığım bir şey."

Omuzlarını dikleştirdi ve başını eğdi. "Kendin için mi?" "Evet."

Bir kez başını salladı, bu hareket çelik gövdesindeki asma kilidi kapatacak kadar kesin bir hareketti. "Güzel."

"Affedersiniz," diye mırıldandı ve adımları kalbinin tekleyen hızından çok daha sakin bir şekilde odadan çıktı.

Lordlar ve Leydiler, tanrılar, Vahşi Av - hepsi onu aldı çünkü o lanet bir aptaldı.

Elleri titriyordu; kapılar, keresteler ve güverte altının karanlığından oluşan bir bulanıklık içindeki dünya, yol arkadaşına yaklaşırken damarlarında ateş yalıyordu. Kapağı açtı, yukarı koştu ve tazeliği ve tuzlu tadıyla ciğerlerini yakan havayı soludu.

Güneş ona doğru eğildi, dünyayı devirdi, midesinin çalkalanmasına ve safranın boğazının arkasını yakmasına neden oldu. Kenara doğru koştu ve kustu, karnı spazm geçirdi, parmak eklemleri küpeştede çatırdadı.

Onu kandırmıştı. O kolay gülümsemesi, keskin dili, baştan çıkarıcı vücuduyla onu inandırmıştı ...

Tekrar kasıldı, ter alnını, sırtını ve kollarını dondurdu.

Vali'nin balosunda ve Kayracou Limanı'nda yelkenlerini sabote ettiğinde ve yine *Veritas*'a gizlenip onu gafil avladığında bir numara yapmıştı.

Hepsi bir numaraydı. Onların kirli ilişkileri de dahil.

Ve belki de kendine güvenilebileceğine, herhangi birine güvenilebileceğine, kırılmadığına inanmaya o kadar hazırды ki. Belki de bir kez olsun duygularına teslim olmak o kadar da kötü olmazdı. Rahatlamak, son iki yıldır yaşadığı sürekli tetikte olma halinden, katılıktan ve kontrolden daha iyi olabilirdi.

Her açıdan yanlış. Hem
de çok yanlış.

Acıyı yuttu.

Elinde bir numarası olan tek kişi o değildi.

Mercia'nın gerçekte nasıl biri olduğunu keşfettiğinde, onu adalete teslim edecek gücü yoktu - bir kraliçenin oğlu dokunulmazdı, öyle görünüyordu.

Ama değildi.

Plan hep böyle değil miydi?

Aptal olduğu için onun arama emrini taşımayı haftalar önce bırakmıştı ama hâlâ elindeydi. Onu tutuklamak yapılacak en doğru şeydi. Arama emri siyah beyaz bunu söylüyordu. Doğru, kanun mükemmel olmayabilirdi ama ondan daha iyi adamlar tarafından yapılmıştı.

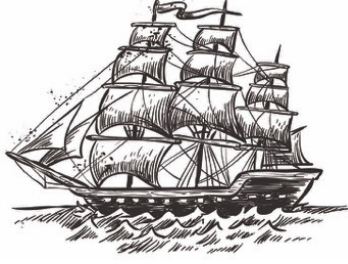
Ellerini yüzünde gezdirerek başını salladı. FitzRoy ve Bricus'a gidecek, planlarını doğrulayacak ve sonra Albion'a bir mesaj gönderecekti. O hızlı gemi sabahki gelgitte yola çıkacaktı. Vice'a gerçek bir teminat mektubu ve bir gemi vermelerini isteyen rapor yerine, Amiralliği kalkış tarihleri konusunda uyarıcı ve yaklaşık beş ila altı hafta sonra Portsmouth'a varmalarını bekleyen yeni bir rapor yazacaktı.

Uzun bir nefes aldı, parmaklarını saçlarında gezdirerek yüzüne doğru itti. Evet, *Morrigan* limana yanaşır yanaşmaz onu yakalamaya hazır olacaklardı.

Kaçma şansı yok. Daha
fazla numara yok.

Sonunda Leydi Vice için adalet gelmişti ve bunu sağlayacak kişi de o olacaktı.

ALB)ONBOUND

A Neredeyse bir hafta sonra, *Morrigan* ve *Covadonga* Albion'a doğru yelken açmaya hazır bir şekilde erzakla yüklenmişti. Vice güvertede volta atıyor, heyecanı damarlarında dolaşıyordu.

Knigh, Perry'nin kamarasında yaptıkları konuşmadan sonra onu yapayalnız bırakmıştı. Vice son birkaç günü ekibiyle eğlenerek geçirmişti ve Fitz, *Covadonga*'yı Albion'a onun kaptanlığında kimin götüreceğini açıklamak üzereydi. Hayat oldukça fantastikti.

Daha da iyisi, *Covadonga*'nın dümenini ele geçirdiğinde Knigh'den çok uzakta olacaktı. Güvertede onun maske gibi boş yüzünü ve sert omuzlarını görmek zorunda kalmayacak ya da ne zaman geminin aynı bölümünde bulunsalar onun yargılayıcı bakışlarına maruz kalmayacaktı.

O zaman her şey mükemmel olurdu.

Yanakları kaskatı kesilmişti, gülümsedi ve çapraz kollarını kendine doğru daha sıkı çekti.

Mükemmel.

Ellerin yelkenleri ve halatları kontrol ettiği *Covadonga*'ya baktı ama hiçbir yön yoktu. Yakında onun olacaktı. Ve geminin ambarındaki gümüşleri teslim ettiğinde, yeni Kraliçe hiç şüphesiz geminin kaptanlığını kalıcı olarak ona verecekti. *Jackdaw*'ı alıp içindekileri Kraliyet'e hediye ettiğinde Cress Newport için de böyle yapmışlardı.

FitzRoy'un kulübesinin kapısı sürünerek açıldı.

İşte başlıyoruz. Onu çağıracaktı, hangi mürettebatı alabileceği konusunda bilgilendirecekti ve -

Perry güverteyi tarayarak dışarı çıktı. Vice'ı gördüğünde yüzü buruştu.

Fitz, Perry'den ona göz kulak olmasını istemişti. Pek şaşırtıcı sayılmazdı ve Perry'yi ekibinde *istiyordu*, yani bu iyi sonuç vermişti.

Sırıtarak Perry'nin yanına yaklaştı ve kolundan tuttu. "Peki, büyük bir duyuru mu yapacak, yoksa sadece oraya gidip -"

"Vice," dedi Perry yumuşak bir sesle, bakışlarını kaçırarak, "belki de -"

Fitz kapıda belirdi, ağzı a ç ı k t ı . "Peregrina," diye bağırdı, "sen mürettebat listeni unuttum." Ona bir kâğıt parçası uzattı.

Vice gözlerini kırıştırdı. "*Mürettebatınız...*" Perry'ye bakıyordu, ona değil. Midesi umutsuzca düğümlenmiş bir yumak haline geldi.

Hayır, sadece Vice'ın levazım subayı olacağı için Perry'ye listeyi veriyordu. Buraya Vice'ın *Covadonga'nın* yeni kaptanı olduğunu herkese söylemek için gelmişti. Yutkundu ve gülümsedi, yanakları yanıyordu.

Kamarasına dönmeden önce bakışları bir an onun üzerinde durdu ve ardından kapıyı çarparak çıktı.

"Vice," diye mırıldandı Perry, kolunu tutarak, "özür dilerim, ben de sana bunu söylemeye çalışıyordum. Onunla tartışmaya çalıştım ama bunun faydasız olduğunu biliyorsun. Kararını verdiyse, vermiştir."

Vice bakışlarını FitzRoy'un kamara kapısından ayırdı. *Tartışmaya çalıştı... kararını* verdi... Bu hiç mantıklı değildi.

Perry gözlerini kırıştıtarak ona bakıyordu. "Bu sadece Albion'a gidene kadar geçici bir durum. Ben uygun bir kaptan değilim."

Boğazı kapanan Vice bir adım geri çekildi. *Düzgün bir kaptan değildi.* Uygun olsun ya da olmasın, herhangi bir kaptan değildi. Perry'yi *Covadonga'nın* kaptanı yapmıştı. Başını iki yana salladı, derisi alev alev yanıyordu. Söz vermişti.

Son üç yılını bilinmesi gereken her şeyi öğrenerek geçirmişti. İsteddiği her şeyi yaptı. Hayatını kaç kez tehlikeye atmıştı? Bu gemiyi fırtınalardan, gizli kayalıklardan, daha büyük, daha iyi silahlanmış gemilerden - hat gemilerinden kurtardı, lanet olsun. Hatta ona Drake'in hazinesiyle ilgili ilk ve tek gerçek ipucunu bile vermişti.

"Vice, özür dilerim, ben -"

"Tebrikler," diye ısırdı ve FitzRoy'un kapısına doğru yürüdü. Ona tüm bunları hatırlatacak, onu -

Kapı açıldı ve Bricus her zamanki gülümsemesini bozarak kasıla kasıla dışarı çıktı. Ellerini kaldırdı. "Ah! Vice!" Kıkırdadı. "Seni orada görmedim." Çarpıklık kayboldu ve ona gülümserken bakışlarına farklı bir ışık girdi.

Yazık mı?

Dişlerini sıktı ve geri çekildi.

Hayır. FitzRoy'a kaptanlık için yalvararak kendini küçük düşürecek değildi - *hiçbir şey için*.

Perry kâğıdı açmayı bitirdiğinde göğsü kabarak döndü. "Aedan," diye seslendi, "Lizzy, Saba, Wynn, Effie..."

İsimler devam etti ve Vice kendi ismini dinledi.

Ama gelmedi.

Tüm ekibi Perry ile birlikte gidiyordu, onu *Morrigan'* da bırakarak - *Urgh*, ve işte oradaydı.

Knigh, yukarıda güvertede, Perry'nin *Covadonga*'ya saldırmak üzere yeni mürettebatını toplamasını izlerken yüzü okunmuyordu. Barnacle onun yanındaki küpeşte oturuyordu. Hain.

Saba'dan başlayarak, Vice'ın biniş ekibi yanına geldi, Vice'ın omzuna dokundu veya kısa bir sarılma için onu yakaladı, bunun ne kadar adaletsiz olduğunu, onu terk ettikleri için üzgün olduklarını, yakında onu göreceklerini mırıldandılar. En azından bunlar, kulaklarına hücum eden kanın arasından ulaşan kısımlardı.

Aedan ona sarılırken, "Başını çok fazla belaya sokmamaya çalış," dedi ama onu bıraktığında sırtışında her zamanki parıltı yoktu.

"Ha!" Başıyla onları selamladı, elleri ağır bir şekilde kalçalarına indi. "Siz daha çok bensiz ölmemeye çalışın." Eklemleri düğümlenmiş bir halde onları el sallayarak uğurlarken, Knigh'in güverteden kendisine baktığını acıyla fark etti.

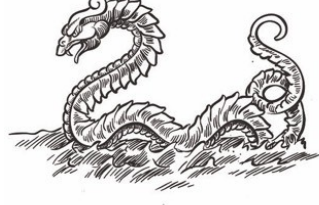
Piç kurusu. Bu hoşuna gidiyor olmalı.

Ve onun altında, Fitz kollarını kavuşturmuş, ağzının kenarında küçük bir gülümsemeyle kamarasından çıktı.

Evet. Mükemmel. Öldürmek istediği *iki* adamla burada bırakıldı. Çok zekice.

Eğer ikisinin de boynunu kırmadan Albion'a varabilirse, bu bir mucize olacaktı.

TK(N(LCOM(PART V

"Albion, ho!" Land's End kayalık ve yeşil görüntüsüyle tezahüratlarla karşılandığında *Morrigan*'da bir çığlık koptu.

Vice, ana kontrol odasındaki işinden başını kaldırıp zar zor baktı.

kefenler. Perry, Saba ya da biniş ekibinin geri kalanı olmadan, gülümseyecek kimse yoktu. Barnacle bile bir yerlerdeydi. Muhtemelen *onunla* birlikte.

Albion olmak için yeterince soğuk olduğu kesindi. Kış havasında nefesi buğulanarak frakının içine gömüldü.

Evet, Albion güzel ve yeşildi. Arawaké'de bulduğu hiçbir şey, yeni toplanmış sümbülün kokusuyla boy ölçüşemezdi. Ama o bir bahar çiçeğiydi.

Kış mı? Onu ve kemiklerine kadar işleyen nemli soğuğunu ve buz tutmuş pencerelerini özlemiyordu.

Covadonga arkalarından geliyordu. Hiç şüphe yok ki onlar da bağırıyor, birbirlerinin omuzlarına vuruyor, büyük okyanusu bir kez daha hızlıca geçtikleri için sırtıyor olacaktı.

Perry ya da Saba yazamayanlar adına, limana vardıklarında ailelerine ve sevdiklerine gönderilmek üzere mektuplar yazardı. Bu genellikle Vice'ın işiydi ama mürettebat iki gemiye dağıldığı için bunu herkes için yapamazdı. *Morrigan*'da kalanlardan çok azı ona gelip bu iyiliği istemişti.

Bir ipi sararken bileğini oynattı, ipin yatışıyla birlikte büküldü, iç çekti ve kıyıdan geçerken kuzeye doğru uzanan yemyeşil manzarayı taradı.

Neredeyse oradaydı. Bir kez onlar yerleştğinde limanına, Knigh - hayır, *Blackwood* gidecekti ve onu bir daha asla görmek zorunda kalmayacaktı.

Bir şekilde onu ya da Fitz'i öldürmeden buraya kadar gelebilmişti ama bunun başlıca nedeni fazladan nöbet tutması, uzun ve zorlu saatler boyunca çalışmasıydı.

Halatları bağlama, sıkma, ekleme, sarma ve düğümlleme. Su fiçilerini kontrol etmek. Yelkenleri onarmak. Gece geç saatlere kadar nöbet tutmak. Barnacle'ı fare avlamak için ambara götürmek. Karşısına çıkan her işi üstlenmiş, Perry'nin ranzasına yığılıp yorgunluğun uzun ve rüyasız uykusunu uyuyana kadar vücudunu daha da zorlamıştı.

Düşüncelerine gelince, onları da meşgul etmişti.

Bükün, çevirin, ilmekleyin ve ucunu geçirin - kendi kendine başını sallayarak ipi bağladı.

Perry buna pilav pişirmek derdi ama o planlamak diyordu.

Sert parmaklarına sıcaklık üflerken devam etti, sonra bir sonraki satıra ve bir sonrakine geçti.

Fitz ona kaptanlık sözü vermişti. Sözüne yerine getirememişti.

Bu sürpriz miydi? Neredeyse bir yıldır onu kıskanıyordu. Verdiği sözü asla tutamayacağı belliydi.

Ne kadar aptalmış. Ona -ya da herhangi birine- bir şey *vermesi* için *ihtiyacı* olmadığını unutmuştu. Onu kaptan yapması için ona ihtiyacı yoktu. Bunu kabul edecekti.

Arawaké'ye döner dönmez *Venatrix*'i bulacak, onu alacak ve kendini kaptan ilan edecekti. Sabotaj yapmak ve hırsızlık yapmak için bir kez gemiye sızmıştı bile - *kolay* olmuştu. Bunu tekrar yapabilirdi.

Fitz'in onu seçmesini beklemeye lanet olsun, o kendini seçti.

Başka bir halat üzerindeki bağlantıyı bitirdi ve sırtını gererek doğruldu. "Huh." kaşlarını çattı arkaya doğru, omuzlarını yuvarladı . *Covadonga* kuzeye doğru yol alıyordu ama *Morrigan* rotasını doğuya çevirmeye devam etti.

Ceketini daha sıkı çeken Vice, takip ettikleri kıyı şeridine baktı. Alçak, çıplak ağaçlı otlaklar yerini geniş, doğal bir limana bırakıyordu. Sancak tarafında Eddystone Deniz Feneri'ni geçtiler. Plymouth mu? Perry neden oraya yanaşıyordu? Ve nereye gidiyorlardı? Southampton, belki?

Fitz'den soracak bir iz yoktu. Yolculuğun çoğunu ondan kaçarak geçirmişti, tıpkı onun da ondan kaçtığı gibi ve tüm bu süre boyunca kendini kamarasına kilitlemişti.

Sabah. Dümende kim varsa bilirdi.

Hâlâ Perry'nin gemisinin limana doğru yelken açmasını izleyerek merdivenlerden aşağı indi. "Neredeyiz -"

Knigh direksiyonu kavradı, sırtı kaskatı, eklemeleri bembeyazdı. Sanki rotaları onları tüm dikkatini gerektiren sivri kayaların arasına götürüyormuş gibi ileriye baktı.

Çenesini sıktı ve hızlı bir nefes aldı. Lanet olsun. Neredeyse Albion'a kadar onunla konuşmadan dönecekti. Ama neden umursuyordu ki? Yakında gidecekti ve Arawaké'de hoş bir oyalanma dışında onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Çenesini kaldırarak boğazını temizledi. "Nereye gidiyoruz? Ve *Covadonga* neden bize katılmıyor?"

Bakışlarını berrak suların üzerindeki kolay rotadan kaldırmadı. Boğazı yavaşça sallanıyordu. "Portsmouth'a yanaşıyoruz."

Kaşlarını çatarak önce Southampton'ın, ardından Portsmouth'un bulunduğu doğruya baktı.

Ensesi gıdıklandı. "Bir *donanma* tersanesi mi?"

"Size bir kez daha korsan olduğunuzu ve" - yumuşak bir şekilde öksürdü - "Kraliyet Donanması'ndan korkacak hiçbir şeyiniz olmadığını hatırlatmama gerek var mı?"

Korku değildi. Başının arkasını kaşıdı, saçlarını düzeltti.

Aptal.

Bricus önden yaklaştı, gülümsemesi neşeliydi. "Hazinenin iki parçasını ayrı tutuyoruz." Kadının bir adım önünde durdu ve ona baktı. Lordlar, gülümsemesi ne zaman bu kadar sinir bozucu olmuştu?

Yüzünü ovuşturdu. Hayır, bu haksızlıktı, sadece Blackwood ve FitzRoy'la burada sıkışıp kaldığı için sinirliydi. Bricus sadece neşeli bir ikinci kaptandı - kaptanı için iyi bir kontrpuan, ikinci kaptanın olması gereken de buydu zaten. Ona gergin bir gülümseme verdi.

Blackwood aniden başını sallayarak, "Ee, evet," dedi, "evet. Gümüşler bu şekilde daha güvenli - hepsi bir seferde çalınamaz."

"Ve," diye ekledi Bricus, kollarını kavuşturmuş, gözleri hâlâ ona dikilmiş bir halde, "*Covadonga*'yı Plymouth'ta tamir edecekler."

Vice kıkırdayarak denize baktı ama Perry'nin gemisi artık görüş alanından çıkmıştı. "Kim Kraliçe'nin gümüşlerini kendi ülkesinde çalacak kadar aptal olabilir ki?"

Knigh yumuşak bir sesle, "Suç unsurları her şeyi yapar," dedi. "Eşkîyaların saldırıları artmaya başladı."

Kız kardeşi Kat gibi. Kalbi sıkıştı ve bakışları Albion'un kireçtaşı kayalıkları ve yeşil tepeleri üzerinde gezindi. Bir zamanlar burası

ev. İçindeki bir şey hala kanını, damarlarında şarkı söyleyen ve ayaklarının altındaki denizin her hareketini ona anlatan yeteneğini çağırıyordu. Fae'ler burada ve sadece burada yaşıyordu, eğer hala yaşıyorsa bilinmeyen babası da buna dahildi.

Gerçek ailesi de öyle. Babasının ayakları altında ezilen nazik anne. İşe yaramaz kocası yüzünden otoban kadınına dönüşmek zorunda kalan Kat. Dadı Alder - kan bağı değil ama çok daha derin bir bağ.

Vice uzun bir nefes aldı ve başını salladı. Bunlar Avice'in endişeleriydi - Vice'ın yeni Kraliçesine teslim etmesi gereken bir hazine vardı.

Bir kaşını kaldırarak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Yolda sorun çıkarsa, kıyıdan dolaşıp doğrudan Lunden'e yelken açmak daha mantıklı olur - suda kalsın." Homurdandı ve başını salladı. "Ama ben ne bilirim ki? Ben kaptan değilim ki."

Bricus bir kahkaha attı. "Hayır," dedi, gözlerinde neşe yoktu, "değilsin."

Adam uzaklaşırken kaşlarını çattı. Pantolonunu düğümleyen neydi? Belki de *Covadonga*'nın kaptanlığına seçilmediği için kızgındı. Bahse girerdi ki FitzRoy'un Blackwood'la yaptığı görüşmelere davet edildikten sonra bunu bekliyordu. Perry kadar iyi bir denizci değildi ve onun kadar sevilmiyordu - Perry çok daha iyi bir seçimdi.

Blackwood sessiz kaldı ve kadın ona yan gözle baktı. Hâlâ rotalarına odaklanmıştı. Belki de eve, sevgili Donanması'nın kucağına dönmeyi dört gözle bekliyordu.

Gülerek onun yanından uzaklaştı ve yolculuğun son saatlerini geçirmek için daha fazla iş buldu. Zor değildi, bir gemi sürekli değişim halinde olan, rotasına, denizin hareketlerine, hava durumuna ve mürettebata tepki veren bir makine parçasıydı.

Sonunda, Wights Adası'nın beyaz kayalıklarının etrafında döndüler, hayaletimsi varlıkları onu ürpertiyordu. Bu onları Solent'e, Portsmouth ile perili ada arasındaki deniz şeridine getirdi. Solent balıkçı tekneleri ve ensesini diken diken edecek kadar çok donanma gemisiyle doluydu. Onlar da neredeyse ada kadar kötüydü. Hediyesini rotalarına göre ayarladı, onları büyük gemilerin dalgaları arasında kaydırды ve Kraliyet Tersanesi'ne yaklaştıkça yavaşladı.

Gözlerini kısmıştı. Görünüşe göre bir karşılama partisini hak etmişlerdi - düzinelerce adam yönlendirildikleri iskelede bekliyordu, kıyafetleri onları Donanma olarak ilan ediyordu. Ortada orta yaşlı bir adam duruyordu.

Mercia Dükü'nün giydiği gibi Blackwood'unkinden çok daha süslü bir üniforma. O zaman bir amiral?

Kaşlarını çatarak pruvadan kışa doğru ilerledi. Blackwood için gelmiş olabilirler miydi? Ha, belki de emirlere karşı geldiği ve onlarla kavga ettiği için başı beladaydı. Belki de gemiden iner inmez onu tutuklamaya gelmişlerdi.

Midesi bulandı ve iç çekti. Her ne kadar ona, onun *tarafından* kızdırılmış olsa da, böyle tatsız bir sürprizle karşılaşmayı hak etmemişti. Götlük etmişti ama onu uyarmaktan zarar gelmezdi.

Ama direksiyonda o yoktu.

Aklının yarısı denizde, onları iki fırkateynin arasındaki bir rıhtıma yönlendirirken, etrafına bakınıp onu aradı.

Mürettebat bekleyen işçilere palamar halatlarını atarken *Morrigan* yavaşça iskeleye çarparak yerine süzüldü. İskelenin yerine oturtulmasına yardım eden liman işçileri o kadar sessizdi ki, bu durum dişlerini sıkmasına neden oldu. Belki de donanma tersanelerinde böyle çalışıyorlardı. Ürperdi. Kraliyet Donanması'na ve onların katı kısıtlamalarına lanet olsun.

Lafi açılmışken...

Blackwood'dan hâlâ iz yok. Belki de kulübedeki eşyalarını topluyordu. Dudaklarını büzdü. Eğer bu Amiral gerçekten de -

"Yardım edin!" FitzRoy'un kamarasının kapısı pat diye açıldı. "İmdat!" diye bağırdı, giyinik bir halde dışarı fırladı.

Paçavra mı?

Vice ağzı açık kaldı. FitzRoy asla kısa bir şey giymezdi -

"Yardım edin bana!" Sendeleyerek iskeleye doğru yürüdü, gözleri rıhtımda toplanmış adamların üzerindeydi.

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, eli kılıcına gitti ve başını öne eğerek tehlikeyi aradı, ama ...

Bekle, bilekleri bağlı mıydı?

Ona doğru yürümeye başladı. "FitzRoy, ne -"

"Beni *ondan* kurtar." Parmağı kalkarak hatasız bir şekilde Vice'ı işaret etti.

A R R (S T) N G N (A T K (R

V

Buz gözlerini kırıştırdı ve kılıcının kabzasını sıktı. Az önce ne yapmıştı - Denizciler ve denizciler döküldü karşısında ve İskele. Silahsız *olan Morrigan*'ın mürettebatı, temkinli bakışları paylaşarak geri çekildi.

Ne haltlar dönüyordu?

Geri çekilerek kılıcını çekti. Blackwood'dan iz yok. Tipik - Donanma'nın kafası karışmıştı ve onlara *tekrar* saldırıyordu ve -

"Benim adım FitzRoy," dedi bağırıma gerek kalmadan emirleri iletmek için kullandığı sesiyle. Dizlerinin üzerine çöktü. "Ben bu geminin gerçek kaptanıyım ve yakalandım - o kadını tutuklayın."

"Ne?" diye sıçradı ve kılıcını savunmak için kaldırdı.

"Kötü şöhretli korsan fahişe Leydi Vice tarafından yakalandım." Titreyen ellerini tekrar Amiral'e doğru kaldırdı ve geniş gözlerini Amiral'e çevirdi. "Beni zincire vurdu - seks kölesi olmaya zorladı -"

"Seks kölesi mi? *Ne?*"

"- o *benim* gemime kaptanlık ederken."

Kulaklarında bir çınlama başladı ve başını salladı. "Seks kölesi mi?" Geri çekilirken kahkahası titrek çıktı. "Rüyada görürsün FitzRoy."

O ne yapıyordu? Bu da neydi böyle?

Denizciler ona doğru koştular, bileklerindeki ipi kestiler ve sanki bir kurbanmış gibi ayağa kalkmasına yardım ettiler.

Mürettebat arkadaşları birbirlerine baktılar; yavaş hareketlerinden, harekete geçmekle teslim olmak arasında gidip gelmelerinden belirsizlikleri anlaşılıyordu. Silahların çoğu istiflenmişti - gemiyi *dost* bir limana yanaşmaya hazırlarken silahlara ve kılıçlara ne ihtiyaçları vardı ki?

Güldü, sesi diline acı geliyordu.

Yine de, yakınlarda kayış iğneleri vardı ve kılıcı da yanındaydı.

Fitz'in ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordu ama geri kalan her şey garip bir yanlış anlaşılma olmalıydı. Belki de aklını kaçırmıştı - o kulübede tek başına çok fazla zaman geçirmiş, Drake'in hazinesini takıntı haline getirmişti.

Kılıç, güvertede ilerleyen denizcilerle arasına girdiğinde çenesini kaldırdı. "Kötü şöhretli olabilirim," diye seslendi, bakışları üniformalı adamlar arasında gidip gelirken, "ve *belki fahişeyim*, ama korsan değilim. Kraliçe'nin kendisi..."

Kraliçe. İşte bu kadar. Afları ve marque mektupları 4. Elizabeth tarafından imzalanmıştı. Şimdi tahtta kızı oturuyordu. Bir karışıklık olmuş olmalıydı, bir hükümdardan diğerine devir teslim sırasında bazı belgeler yanlış yere konmuş ya da yanlış anlaşılmıştı.

Boğazını temizledi. "Elimizde Kraliçe 4. Elizabeth'ten aldığımız bir af ve teminat mektubu var." FitzRoy'un kamarasını işaret etti. "Kaptan'ın seyir defterinin yanında bulacaksınız."

Amiral'in başını sallamasıyla, süslü apoletleri olan bir denizci iki adamı kamaraya soktu.

"Bu beyefendiyi çilesini atlatması için sıcak bir yere götürün," dedi Amiral sonunda, sesi soğuk ve yankılıydı.

"Beyefendi mi? O ..."

Ama adamlar ona itaat etti ve FitzRoy'u alıp götürdüler.

Ayaklarını dikkatlice yerleştirerek daha da geri çekildi ve denizcilerin arkasından kaymasını önlemek için parmaklığı arkasına koydu.

Wild Hunt, bir şeyler yanılttı. Çok, *çok* yanlış.

Nabızı şakaklarında ve boğazında o kadar sert atıyordu ki kolları da onunla birlikte titriyordu. Buz omuzlarından boynuna doğru süzüldü. Midesinde toplanmıştı, katı ve ağırdı. Dişlerini kenetledi ve sadece çenesini sıkarak takırdamalarını durdurabildi.

Adamlar FitzRoy'un kamarasından çıktılar ve Amiral'e teminat mektubunu getirdiler.

Başını arkaya yatırıp baktı. "Sahte."

Sahte.

Nefesleri ciğerlerinde yanarken başını salladı. "Hayır, biz - biz..." Göğsü ezildi, bir an keskin bir acı hissetti. Ama Knigh... "Hayır. O bize - dedi ki -"

"Hepsini tutuklayın," dedi Amiral elini sallayarak ve dönüp rıhtıma doğru yürümeye başladı.

"Hayır, bekle!" Kendisiyle yaklaşan deniz piyadeleri arasında tuttuğu kılıcı parladı. "Biz korsanız," diye bağırdı. "Kraliçe'nin korsanları!"

Bu gerçek değildi. Lordlar, buna inanmak istiyordu. Ama havanın tuz ve deniz yosunu tadıyla yoğunlaştığı kadar emin bir şekilde, güverte düzinelerce denizcinin ağır ayak sesleriyle gümbürdedi.

Tüfeklerini doğrulttular.

Silahsız olan mürettebat arkadaşlarının başka seçeneği yoktu. Teslim olmak için ellerini kaldırdılar ve emredildiği gibi diz çöktüler.

Sadece o ayakta kaldı.

Savaşmaya hazır bir şekilde duruşunu değiştirirken göğsü kabardı. Fırkateynlerden biri küpeşteye dayanmış, hiç boşluk bırakmıyordu ve - kahretsin, güvertesinden nişan alan tüfekçiler vardı. Belki onları kış tarafa geçip denize atlayacak ve denizin onu alıp götürmesine izin verecek kadar oyalayabilirdi. Muhtemelen birkaç el ateş edebilirlerdi ama...

"Bitti, Vice."

Knighton Blackwood. Sol omzuna yakın, sesi yumuşak, sadece onun için tınlıyordu.

Ona baktı, nefesleri kesilmişti.

Maskesi tam güçteydi, öğrendiği o küçük söylemlerinden bile hiçbir iz yoktu. İnsanlıktan eser yoktu. Hiçbir şeyden iz yoktu.

"Silahını teslim et, bugün kimsenin ölmesine gerek yok." Sesi maske kadar soğuk değildi. Bir yumuşaklık. Bir yalvarış.

Gerçekten teslim olmasını istiyordu.

Ve bunların hiçbiri onu şaşırtmadı.

"Seni piç kurusu." Midesi sıkıştı ve boğazının arkasını safra kapladı. "Biliyordun... Bunu planlamıştın... Başından beri..." Kadından manik bir kahkaha patladı. Onu götürdüğü onca zaman boyunca bunu mu düşünüyordu?

Tanrım, kendini kurnaz, zafere giden yolda kandıran biri sanmıştı.

Ne kadar aptalmış.

"Vahşi Av seni alsın, Knighton Villiers," diye fısıldadı. Başını eğerek kılıcını güverteye savurdu. Herhangi bir geminin çanı kadar gürültülü çaldı,

Ses çok ağırdı, öylesine kesin bir şekilde sarsılıyordu ki o anda ölebileceğini düşündü.

Ama yapmadı. Ciğerleri hareket etmeye, kalbi kaburgalarına vurmaya devam etti ve gözleri Blackwood'un yaklaşıp bileklerine ip dolamasını takip etti.

Rıhtım yoktu, gökyüzü yoktu, gemi yoktu. Denizci ya da mürettebat yoktu. Ne güneş ne de rüzgâr. Sadece göğsündeki bu çökme hissi ve etindeki artan baskı, derisini yıpratan kenevir. Ve *o adam*.

Çalışırken bakışları ipte kaldı. "Bana güvenmemen konusunda seni uyarmıştım," dedi yumuşak bir sesle, düğümü sıkıca çekerken.

Nefes almak ve göz kırpmaktan başka bir şey yapamadan bükülmüş ipe baktı. Onu uyarmıştı. Aslında kulübesinde ilk kez birlikte durduklarında.

Ve aptal olduğu için daha iyisini bildiğini sanıyordu.

Ona güvenmek *istememişti*. Biri sorsaydı, ona *güvenmediğini* söylerdi. Ama yol boyunca bir yerlerde, hayal kırıklığına uğratan babası hakkında ona güzel bir masal anlattığı o Nassau yürüyüşünde, yan yana savaştıkları savaşlarda, karanlıkta konuştukları sessiz zamanlarda, ona yakın durduğu o anlarda ... Tüm bunların içinde bir yerlerde, ona küçük, aptalca bir şekilde güvenmeye başlamış olmalıydı.

Çünkü ona güvenmeseydi, bunu asla yapamazdı.

Ve eğer ona güvenmemiş olsaydı, göğsü az önce *Hükümdar*'dan tam bir bordür yemiş gibi hissetmezdi.

"İyi oynadın Blackwood," dedi, sesi boş bir şekilde çınlıyordu, "iyi oynadın."

Tilda Teyze'nin malikânesine açılan kemerin altındaki kısacık gölgeler, aydınlık güne hoş bir soluk aldırıldı. Knigh uzun bir iç çekişle orada durdu. Hava sıcak değildi.

Arawaké'ye kıyasla düpedüz soğuktu ama bugün güneş ışığı gözlerini yakıyordu. Vice'ın tutuklanmasından bu yana geçen günleri ya donanma ofislerinde sorgu raporunu vererek ve bitmek bilmeyen soruları yanıtlayarak ya da kendisine tahsis edilen küçük odalarda geçirmişti. Daire rahattı. *Morrigan*'daki sıkışık hayata kıyasla lüks sayılırdı ama pencereler rıhtıma bakıyordu ve o geminin yelken planını çok iyi biliyordu. ondan bakışlar.

Ve onu her gördüğünde, "*İyi oynadın, Blackwood, iyi oynadın*" sözlerini duyuyordu.

Başını iki yana salladı. Kendini hazırlıklı sanmıştı. Ne aptalım. Hiçbir şey onu buna hazırlayamazdı.

Dövüşecekmiş gibi görünmesi yeterince kötü olmuştu. İçinde hâlâ koruyucu bir içgüdü vardı çünkü onun denizciler tarafından vurulduğu düşüncesi midesini bulandırmıştı. Planladığı gibi geri çekilmek yerine, onu teslim olmaya zorlamak için öne atılmıştı.

Ama nedense bundan sonrası çok daha kötü olmuştu. Sanki bileklerini bağladığı anda tüm mücadelesi yok olmuştu. Sessiz, neredeyse uysal.

Ve Vice, Avice Ferrers'i öldürmüş olsa da, *iyi oynadığını* söylediğinde böbreklerine bir hançer saplanmıştı.

Hain. Ses tonu bunu söylüyordu. Kelimelerin arasında, o grotesk suçlama - bunu merak etmiş olmalı - *onunla seviştiğinizde*

Ciddi miydin? Yoksa bunun bir parçası mıydı?

Midesi bulandı. Derisi yanarken, kılıcının dizginlerini deri eldivenlerine çarpıp gıcırdayana kadar kavradı.

Ciddiydi. O zamanlar. Ama onun farklı biri olduğunu düşünmüştü.

Vahşi Av lanet olsun ona. Önce ona ihanet *etmişti*. Asil bir Korsan Kraliçe olduğunu, bir canavar olmadığını söylemişti. Onu iyi bir insan olduğuna inandırmıştı.

Yanlış bir şey yapmamıştı. Sadece bir suçluyu adalete teslim ediyor, dünyayı daha iyi bir yer haline getiriyor ve bir ödül daha kazanıyordu.

Ancak haklı olmanın, onu saran ağır suçluluk duygusunu hafifletmediği ortaya çıkmıştı. Bu yüzden Amiralliğin soruları sona erdiğinde, izin istemiş ve mümkün olduğunca çabuk teyzesinin yanına gitmişti.

George'un Mercia'yla arkadaş olma konusundaki korkunç kararının da gösterdiği gibi, ailesini çok uzun zamandır görmemişti ve onu biraz rahatlatabilirdi.

Annesi, babasının ölümünden beri her zaman olduğu gibi sessiz kalacaktı. Kız kardeşi muhtemelen kaçmak zorunda kalacağı çok fazla soru soracaktı. Tilda Teyze *ise* gülümseyecek ve tanıdığı tüm bekar kadınları anlatarak onu meşgul edecekti. Yani ziyaretin kendine has zorlukları olacaktı.

Ama en azından Portsmouth'un diline düşecek olan *Morrigan* ve Vice'ın duruşmasından çok uzaktaydı.

Başını sallayarak ödünç aldığı sabrecat'ini güneşe doğru itti ve tepedeki kum rengi eve doğru hızla ilerledi.

Adam geniş yola döndüğünde Isabel'in sarışın başı pencerede belirdi, içeride kaybolmadan önce gözleri kocaman açılmıştı.

Kendine rağmen gülümsedi. O her zaman tetikteydi ve... evet, tüm korkunç gerçeklerini ona anlatamasa bile onun sıcaklığı hoş karşılanabilirdi.

Adam merdivenlerden ön kapıya doğru çıkmaya başladığında, kadın kapıyı gülerek açıyordu. "Kaptan Knighton Villiers, bize gizlice yaklaşmanıza gerek yoktu - artık korsan avlamıyorsunuz." Mavi gözleri parlayarak adamın elini tuttu ve onu içeri çekti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı yüzünü buruşturarak.

"Hâlâ şaka kaldıramıyor musun?" Kadın kıkırdadı ve kollarını adamın beline doladı.

Vücudu sarsıldı. O zamandan beri ilk kez biri ona dokunmuştu.

...

"Seni özledim, ağabey." Gülümseyerek başını onunkine yasladı. omzuna koydu ve onu sıktı.

Göğsü doldu, dışarıdaki gün gibi parlaktı. Ciddiydi.

"Ah, Isabel." Uzun bir nefes aldı, kollarını ona sarıp omzunu okşarken gerginliği azalıyordu.

Is'ın bir çılgılığıyla annem ve Tilda Teyze evden çıktılar, kısa bir süre sonra da uşak elinde bir tepsi çay ve kekle salona geldi.

Annem çay koyarken, Isabel ve Tilda Teyze bütün haberleri anlatıyorlardı. Falanca bir konttan teklif almıştı. Isabel'in yeni bir piyanosu vardı. Annemle birlikte Lunden'e gitmeyi ve ilk sezonu için bir kasaba evi tutmayı planlıyorlardı.

Knigh buna ve vanilya ve safranla tatlandırılmış keklere kaşlarını kaldırdı. Vanilya onun kokusuna çok yakın olduğu için burnunu gıdıkladı ve Isabel'in kek teklifini geri çevirdi.

Ama dikkatini çeken sadece anımsatıcı koku değildi. Vanilya ve safran *pahalıydı*.

Isabel'in elbisesinin etekleri yırtık pırtık değildi ve yıllar içinde büyüdüğüne dair hiçbir iz taşımıyordu. İnce dantelden firfırlar yaka ve manşetler boyunca uzanıyordu. Bunları satın almak için bir nedeni yoktu ama ucuza gelmediğini de biliyordu.

Annemin ağırbaşlı, sade siyah elbisesi bile pürüzsüz ve temiz bir şekilde dikilmişti; kumaşta herhangi bir çekme ya da babamın ölümünden sonra kilo verdiği için ayarlandığına dair bir işaret yoktu.

Piyanoforte ucuza gelmiş olamazdı ve ondan bahsedişine bakılırsa, teyzelerinin değil de kendisininmiş gibi görünüyordu. Sonra Lunden'de bir şehir evinden bahsedildi.

Kaşları çatıldı. Maaşından o kadar parayı geri gönderememişti ve Tilda Teyze'nin hesapları mütevazı mülkünü ve başlarını sokacak bir çatı tutmaya yetiyordu. Aç kalmayacaklardı ve rahatça yaşıyorlardı ama yeni kıyafetler, ek bir ev ve bunun gerektirdiği tüm personel?

"Bu ne hoş bir sürpriz," dedi annem, Tilda Teyze'ye çayını uzatırken gülümseyerek, "iki oğlum da aynı anda burada."

Knigh dondu kaldı, fincan dudaklarının yarısına kadar gelmişti. "George burada mı?"

"Evet, bir hafta önce herkes için hediyelerle geldi." Is elini gök mavisi eteklerinin üzerinde gezdirdi. "İyi seçim yapmamış mı?" Kadın gülümseyerek gözlerini kırıştırdı. Evet, renk gözlerine uyuyordu.

Yani Mercia'dan kaçmış. Ve en azından bu kıyafetleri açıktıyordu.

Knigh yumuşak bir nefes verdi ve başını salladı. "Peki sana piyanofortu da verdi mi?"

Is başını eğdi. "Tam olarak değil..."

Annem fincanını ve tabağını masanın üzerine koydu. "Ağabeyin birkaç aydır bize harçlık gönderiyor," diye mırıldandı.

Tilda Teyze başını sallayarak ve kaşlarını kaldırarak, "Çok cömert bir harçlık," dedi. "Keşke tüm bunları nereden bulduğunu bilseydim - o altın küpünü kendim bulmak isterdim." Çayını yudumlamadan önce gözleri dar bir gülümsemenin üzerinde parladı.

Ensesi karıncalandı ve damarlarında bir ürperti dolaştı. George parayı nereden buluyordu? Bir kariyeri ya da arazisi yoktu ve babam onlara yatırım yapmaları için herhangi bir meblağ bırakmamıştı.

Öğleden sonrasının geri kalanı kibar sohbetlerle geçti ve Knigh Arawaké'deki son çalışmalarıyla ilgili herhangi bir ayrıntı vermekten özellikle kaçındı. Neyse ki 'denizcilik sırları' bahanesi vardı.

Hanımlar tam akşam yemeği için giyinmek üzereyken, koridora botlar girdi.

Isabel'in gözleri büyüdü. "George," diye seslendi ve gülümseyerek ayağa fırladı.

Knigh yutkundu, boğazı kurudu.

"George," diye tekrar seslendi Is, "buradan! Asla inanmayacaksınız."
_"

"Knigh," dedi George kapıda belirlediğinde, giysileri pırıl pırıldı. Aylar önce baloda giydiği gibi. Sesi soğuktı, yüzü Knigh'den öğrenmiş gibi pürüzsüzdü. "Seni evde beklemiyordum, yoksa sana bir hediye de getirirdim."

Peki bu hediye için gereken para nereden gelecekti? Kardeşinin ailelerine gönderdiği meblağları alabileceği tek bir yer vardı...

Knigh dilini ısırdı ve sertçe gülümsedi. "Gelmeyi planlamamıştım ama bana ek izin verildi."

George yavaşça başını salladı, hâlâ kapının yanında duruyordu.

"Pekâlâ," dedi Tilda Teyze dizlerini sıvazlayarak ve ayağa kalkarak, "akşam yemeği için kendimizi güzelleştirek ve erkeklerin yetişmesine izin versek iyi olur, değil mi?" Knigh'in yanından geçerken durdu ve elini onun koluna koyarak kaşlarını kaldırdı.

Ona da ailesindeki diğer herkese anlattığı kadar az şey anlattı ama Tilda çok daha fazlasını *gördü*. Onların soğuk karşılamalarını anlamış olmalı ve Tilda Teyze olarak yalnız kalmaları gerektiğini anlamıştı. Hem de onun söylemesine gerek kalmadan.

Onun için tanrılara şükürler olsun.

Parmaklarını sıkarak başını salladı ve göğsünde kısa süreli, sıcak bir parlama hissetti.

Yalnız kaldıklarında George'la göz göze geldi. "Nereden buldun -" "Sence nerede?" George'un kaşları meydan okurcasına kalktı. Bir eliyle kalçasında, başı eğik, kalçası düşük: Mercia'nın en eli açık halinin resmiydi.

Parayı oradan almıştı.

Knigh yanağının içini ısırarak üç uzun nefes saydı. "Bu yüzden mi onun küçük çevresine katıldın? Para mı? Çünkü bize -"

"Hayır, Knigh." Öfkeleni ve gözlerini devirdi. "Bu parayla ilgili değil. Herkesin umursadığı tek şeyin bu olduğunu düşünüyorsan Vahşi Av seni alır. Sırf mala kafayı taktığın için." Burun delikleri alevlendi ve dudakları büzüldü.

Knigh gözlerini kırptırarak yarım adım geri çekildi. George onu gerçekten böyle mi görüyordu?

"Ve" diye devam etti George, "siz sadece *para aldığınız* için insanlarla vakit geçiriyor olabilirsiniz, ama geri kalanımız diğer insanlarla gerçekten duygusal bağlar kurabiliyoruz."

Knigh irkildi ve hareketini gizlemek için kollarını kavuşturdu. Ama sözler, savunmacı duruşu tarafından engellenmeden çarptı. Çenesini sıktı. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

"Babam öldüğünden beri, evet." George'un orta kahverengi saçları öğleden sonra güneşinde parıldarken başını savurdu. "Bu yüzden seni o korsan kadınla gördüğümde şaşırdım. Öyle görünüyordu -"

"Yapma - o olmaz." Sesi dalgalandı. "Lütfen."

Kaşları düğümlenen George uzun bir süre ona baktı. Sonunda derin bir nefes aldı.

Oh Lordlar, onu soracaktı, hakkında ...

"Bak," dedi Knigh, "Mercia'dan ayrılıp eve dönmene sevindim. O -"

"Onu terk mi ettin?" George alay etti. "Onu *terk* etmedim. Taç giyme töreni için Lunden'de ve ben de ailemizi ziyaret etme fırsatını değerlendirdim. Bilirsiniz, paranın bir kardeş ve oğulun işini göreceğini düşündüğünüz için hiç yapmaya zahmet etmediğiniz gibi."

Lanet olsun, George. Konuşmayı kolaylaştırmak istemiyordu, değil mi? Knigh dişlerini sıktı ve belli belirsiz bir gülümsemeye zorladı. "Hiç mi? Artık buradayım, değil mi?"

"Çünkü o kadın - oh hayır, bekle!" George'un gözleri kocaman açıldı ve yüzünde inanılması güç bir gülümsemeyle ağzını kapattı. "Ah canım. Sen... Knigh..." Başını iki yana salladı. "O Leydi Vice'dı, değil mi? Donanma tarafından yakalandığını duydum." Güldü, yüksek bir inançsızlık sesiyle. "Ve bunu sen yaptın, değil mi?"

Knigh'in her santimi donmuş, buz gibi katı ve soğuktu. George tıpkı Tilda Teyze gibi parçaları çok iyi bir araya getiriyordu. Daha onlar harekete geçmeden Vice ile aralarında bir şeyler olduğunu görmüştü ve şimdi...

"Kendi sevgilini idam sehпасına gönderiyorsun." Başını sallarken yine o inanılmaz kahkahayı attı. "Ve sen Mercy'nin çok kötü olduğunu mu söylüyorsun? O *bana* asla böyle davranmazdı. Canavar olan sensin, Knigh."

Kalbi kaburgalarına çarpan Knigh gözlerini kardeşine dikti. Bunun anlamı... "Sen ve Mercia mı?"

George çenesini kaldırdı. "Mercia ve ben, evet."

George'un harçlığı konusunda bu kadar cömert olmasına şaşmamalı. Dük'ün maiyetinde özel favorileri vardı. Bazıları yıllarca, bazıları birkaç ay sürdü. Ama her zaman onlara arazi ve unvanlar da dahil olmak üzere hediyeler yağdırırdı.

Karşılığında, bitmek bilmeyen, tereddütsüz ve sorgusuz bir hayranlık ve sadakat sağladılar.

"Yapamazsın - o -"

"Knighton. Az önce bana sevgilinizi tutukladığınızı ve yetkililere teslim ettiğinizi söylediniz." George içini çekti, kolları iki yanına düşerken duruşundaki yapmacıklık da kayboldu. "Mercy'nin bir canavar olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama bana onun daha kötü bir şey yaptığını söyleyene kadar ve söylemeye hazır olmadığın sürece, burnunu nazikçe işlerime sokmayabilirsin. Yeşil sende *çok* çirkin bir renk. Mercy bana ona karşı nasıl bir zaafın olduğunu anlattı ve duygularının -"

"Ne?" Kelime Knigh'in ağızından kahkahayla döküldü. "Ben bir - ne?" Alay ederek başını salladı. Mercia bu konuda yalan söylerdi, değil mi?

"Açıkçası, ona karşı düşmanlığınızın kaynağı kıskançlık ve bu tamamen anlaşılabilir bir durum. Ve" - özür dileyen bir gülümsemeyle yaklaştı - "Babamın ölümünden bu yana yaşadığın gerginliği de anlıyorum. Her şeyi omuzlarına aldın - her kuruşu, her sorumluluğu, aile için her kararı. Artık sana yardım edebilirim." Knigh'in koluna bir elini koyarken başını eğdi, dokunuş sadece belli belirsizdi. "Rahatlayabilirsin - korsanları avlamak için kendini tehlikeye atmana gerek yok. Merhamet hepimizin ihtiyaçlarını karşılayacaktır."

Daha derin, daha karanlık bir soğuk Knigh'in kafa derisinden boynuna, oradan da ayaklarına kadar sızdı.

Midesi bulandı. Mercia bir canavardı, Vice'tan çok daha kötüydü. Teslim olan insanların öldürülmesine seve seve nezaret eder, bu sırada da kahkahalar atardı.

Ama George'un anlamasını sağlamasının hiçbir yolu yoktu. Kendi karanlık sırrını açığa çıkarmadan olmazdı.

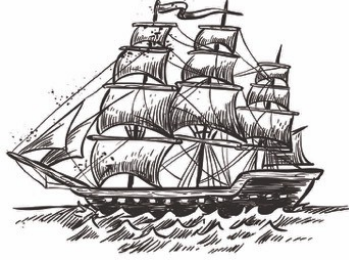
George onun omzunu sıvazladı ve rahatlatıcı olması gereken bir gülümseme verdi. "Göreceksin." Başını salladı ve omzunun üzerinden "Yemek vakti" diye seslenerek dışarı çıktı.

Knigh olduğu yere çakılıp kalmıştı. George Mercia'nın gücündeydi, tıpkı Dük'ün hediyesiyle bağlı tuttuğu o canavar gibi. Fae büyüğü işe yaramıştı.

Sonsuz para kaynağıyla tüm aileyi de bu işin içine çekmişti.

Isabel, artık kiralayabilecekleri şehir evi sayesinde Lunden'de ilk kez sahneye çıkacaktı. Sıcakkanlılığı, parlak gözleri ve Vice'ın lütfuyla tamamladığı iyi çeyiziyle iyi bir evlilik yapması işten bile değildi. Annesi Tilda Teyze'nin iyiliğine daha az muhtaç olacaktı. Ayrıca, opera ve tiyatroyu seviyordu - Lunden'de bir sezon geçirmek ona iyi gelecekti. Belki de sonunda renkli giyinmeye geri dönerdi. Belki yeniden şarkı söylediğini bile duyabilirdi.

Bundan kaçış yoktu. Mercia hepsini ele geçirmişti.

W Vice'ın bilekleri bağlı bir şekilde bir arabanın içinde sergilenmesiyle sokaklarda ilerlerken insanlar *Korsan Kraliçe'nin Şarkısı*'nı söylüyorlardı. Vice sırttı ve şarkıya izin onu yıkadı. verdi - *onun* şarkısına

Yüzlerini karartan ifadelere bakılırsa, muhafızlar olayın bu şekilde gelişeceğini tahmin etmemişlerdi. İnsanlar genellikle çürük sebzeler fırlatır ve önlerinden geçen suçlulara küfürler yağdırırdı. Tutuklamadan sonra *o* da böyle bir şey beklemiyordu.

Oh, Lordlar, şarkıyı bitirmişlerdi ve şimdi tezahürat yapıyorlardı.

Tezahürat.

Gülerek el salladı, onlar da gülümseyerek el salladılar. Çocuklar arabaya doğru koşuyor, küçük bacakları tekerleğe ya da ahşap kenarlara değene kadar pompalıyor, sonra geri çekiliyor ve arkadaşlarına göstermek için ellerini uzatıyorlardı.

Zavallı Donanma - bu geri tepti, değil mi?

Onu bu şekilde teşhir etmek muhtemelen insanlara Leydi Ahlaksız'ın iğrenç belasının Kraliçe'nin adaletiyle yüzleşeceğini göstermek içindi. Gülümsemelerine ve iyi dileklerine bakılırsa, onun serbest kalmasını ve otoritenin ve Hesperialıların burnunu sürmesini tercih ediyorlarmış gibi görünüyordu.

Aslında durum, onu *Morrigan*'da tutukladıklarında düşündüğü kadar kötü değilmiş gibi görünüyordu. Mürettebatın geri kalanının duruşmaları çoktan yapılmıştı. Yetkililer, belki de bir kadın ve FitzRoy'un çılgınca suçlamalarına göre elebaşı olması gibi tuhaf statüsü nedeniyle ayrı bir duruşmaya ihtiyacı olduğuna karar vermişlerdi. Bitişik hücrelerdeki mahkûmlardan, yargıcın diğerlerini sadece bir gün hapis cezasına çarptırdığını duymuştu.

Bu bir şey değildi.

Görünüşe bakılırsa bütün bu tutuklama meselesi Donanma'nın onları ibret-i alem için kullandığı bir yöntemdi. Zavallı Blackwood, bunu biliyor muydu yoksa evinde bir yerlerde kendini beğenmiş bir şekilde oturup yakında asılacağını mı hayal ediyordu?

Yine de FitzRoy'un o gün ne yaptığına dair bir bilmece vardı. Onun tarafından yakalanıp alıkonulmuş gibi davranmak da neyin nesiydi?

Başını iki yana salladı. Akıl almaz bir şeydi bu. Ve bu şimdi yapmak zorunda olduğu şeyi değiştirmiyordu.

Tutuklanmasından bu yana geçen bir hafta içinde Kraliçe ile görüşmeye çalışmıştı. Drake ve taç rozetini göstermiş, ancak piçler onun çaldığına inanarak rozetini elinden almışlardı.

Elbette hücresinin her santimini test etmişti ama lanet şey sağlamdı. Hiçbir alet kullanmadan demir parmaklıkları kırması imkânsızdı. Ceketinin manşetlerini elleriyle metal arasında bariyer olarak kullanmasına rağmen, parmakları demirlere takılmıştı. Beyaz bir acıyla yanmışlar ve kabarcıklar bırakmışlardı.

Fae cazibesi bile işe yaramamıştı - hastaymış gibi davranmış, gardiyanları kandırıp hücreesine girmelerini sağlamayı ve onları etkisiz hale getirip kaçmayı düşünmüştü. Yerde kıvranan kıza baktılar, kaşları çatılmıştı. Ellerini ovuşturarak, Yüzbaşı tarafından hiçbir koşulda hücresinin kapısını açmamaları yönünde talimat aldıklarını söylediler.

Bu Blackwood olmalıydı. Pislik.

Geriye sadece bu yol kalıyordu. Bu işten eski usullerle kurtulması ve masumiyetini kanıtlaması gerekecekti.

Aslında masum değilken söylemesi yapmaktan daha kolay olabilirdi. Ama Blackwood o teminat mektubunu teklif ettiğinden beri iyi niyetle hareket etmişti. Fae cazibesi sayesinde yargıç bunu görecekti ve en kötü ihtimalle serbest bırakılıp yoluna devam etmesine izin verilmeden önce bir süre hapis yatacaktı. Sonra da gemiye dönüp Barnacle'ı bir güzel sıkıştırabilirdi. En azından mürettebatın geri kalanı hapisten sonra serbest bırakılacağı için, birileri ona göz kulak olacaktı.

Cat bir yana, Vice ihaneti için hâlâ Blackwood'a borçluydu. Bu sefer onu kandırmış olabilirdi ama bu hikâyenin sonu değildi.

Araba mahkemenin dışında durduğunda, Vice muhafızlar onu yakalamadan önce ayağa kalktı. Gülümseyerek döndü ve kalabalığa derin bir selam verdi. Buraya gelmek için zahmete girmişlerdi, en iyisi onlara bir gösteri yapmaktı.

"Albion'un hanımefendileri ve beyefendileri," dedi güvertede emir verirken kullandığı etkileyici sesiyle. "Korsan Kraliçeniz sadakatiniz için size teşekkür ediyor." Ciddiyetle başını salladı, sonra göz kırptı ve muhafızlar ellerini omuzlarına kapatıp onu arabadan indirirken bir öpücük kondurdu.

Kaşlarını çatmalarına ve mırıldanmalarına gülerek, sonunda bir mahkeme salonunda bir sıraya itilene kadar koridorlarda onu yönlendirmelerine izin verdi.

Çok mu küçük? Kaşlarını çattı ve boş galerilere baktı. Hayal kırıklığı. Halkı -onun hayranlarını- dışarıda bırakmışlardı. Geçit töreninde hatalarını anlamış olmalılar.

Sadece o, beyaz hukuk perukları takmış bir avuç havasız görünümlü adam, büyük sandalyesinde oturan yargıç, denizci üniforması giymiş sarışın bir adam ve onun arkasında konuşlanmış yarım düzine gardiyan ile kapılarda duran iki gardiyan daha vardı.

Son zaferine daha fazla şahit olması iyi olurdu, ama mahkemeden konuşarak kaçtığı hikayesi nasıl olsa ortalıkta dolaşacaktı.

Yargıç tokmağını vurarak mahkemeyi sessizliğe davet etti - burada bu kadar az insan varken fazla konuşulacak bir şey yoktu.

"Krallık ile - *öhöm* - Leydi Ahlaksızlık meselesinde." Ona bir kaşını kaldırdı. "Gerçek adın ne kızım?"

"Leydi Vice, Sayın Yargıç." En kazanan gülümsemesini takındı.

Bakışları onun üzerinde kaldı, düzdü, fae cazibesine rağmen gözlerini aydınlatan bir sıcaklık yoktu. Gözlerinin etrafındaki et bir an için gerildi, sonra dudakları yavaş, soğuk bir gülümsemeyle ayrıldı ve sivri köpek dişleri ortaya çıktı.

Vice'in kanı gülümsemesinden bile daha soğuk akıyordu. Tuhaf bir şekilde sivri köpek dişleri. Çok keskin, çok uzun, alt dişleri bir kedininki gibi üst üste biniyordu. Bir Fae işareti.

Saçmalık.

Fae dokunuşuna sahipti, muhtemelen kanlıydı ve her iki durumda da onun doğal olmayan cazibesine karşı bağıışıklığı vardı.

Çifte saçmalık.

Gözlerini kırıştırarak bakışlarını peruklu adamlardan birine çevirdi, soluk tenli ve kesinlikle ortalama biriydi ve onu kıza karşı dava açmaya davet etti. Diğer peruklu adamlardan biri kalemini hazırladı, bir tür kâtip olmalıydı ve sarışın deniz subayı onun sandalyesinin hemen arkasına yerleşti.

... Korsanlık ... Açık denizlerde hırsızlık ve cinayet ... Aralarında Albionik gemilerin de bulunduğu birçok geminin ele geçirilmesi ... İyi insanları kandırarak

Onun emirlerini yerine getirmek... Medeniyetin kendisine karşı korkunç bir tehdit... *vesaire, vesaire, vesaire.*

Hikâye tahmin edilebilirdi. Baştan çıkarma kısmına gülebilirdi - ne zaman birini emirlerini yerine getirmeye zorlamıştı ki?

Gülümsemesini sabitleyerek gözlerini solgun adama dikti. Kendi isteklerini yeterince iyi yapabiliyordu, *teşekkürler.*

Yine de sorulana kadar sessiz kalacaktı. Eğer Fae cazibesine sığınamazsa, onların kurallarına göre oynayacak ve gerçeği söyleyerek onları kendi oyunlarında yenecekti. Bu onlara öğretirdi.

Soluk benizli adam sözlerini bitirdiğinde, yargıç kadının savunması için söyleyecek bir şeyi olup olmadığını sordu.

"Aslında teşekkür ederim, Sayın Yargıç." Ayağa kalktı ve bir hanımefendi zarafetinde eğilerek onu selamladı. Bu onların kafasını karıştırsın, mükemmel görgü kurallarıyla uygarlık için ne kadar korkunç bir tehdit olduğunu gösterebilir.

Boğazını temizledi ve hikâyeyi kendi açısından anlatmaya başladı.

Eski adı Villiers olan Kaptan Knighton Blackwood tarafından kendilerine af ve teminat mektubu teklif edilmişti. Majestelerinin iyi ve sadık tebaası oldukları için bu teklifi memnuniyetle kabul etmişti. Donanma subayı konuşurken eğilip kâtabin kulağına fısıldamaya devam ediyor, bu da onun sinirlenmesine ve meraktan çatlamasına neden oluyordu. Yine de onu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

"Üç, neredeyse dört aydır Kraliyet için *korsan* olarak çalışıyoruz. Yoksa neden bir Hesperian hazine gemisini gümüşlerinin yarısıyla birlikte Plymouth'a götürelim ki? Neden gümüşün diğer yarısıyla birlikte Portsmouth'a ve onun dünyaca ünlü *Kraliyet Tersanesi*'ne girelim? Hâlâ korsan olsaydık, bu intihar olurdu."

Yargıç ona baktı ve kaşları öyle ince bir ifadeyle kalktı ki Knighton gurur duyardı.

"Ama," diye devam etti, "eğer söylediğim gibi korsansak, bu yaptıklarımızı açıklamıyor mu? Korsan olarak, bu sadece Majesteleri için ödül alıp verme işimizin bir parçasıydı."

"Sayın Yargıç," dedi soluk benizli avukat, elinde bir tomar kağıtla ayağa kalkarak, "naçizane sizden bir değerlendirme yapmanızı rica ediyorum -"

"Biliyorum." Yargıç avukatı susturmak için parmaklarını kaldırdı. "İfadeyi gördüm." Vice'ı işaret etti. "Göster ona."

Avukat yaklaşıp kâğıtları önüne koyarken Vice kaşlarını çattı. Elleri hala bağlıydı, onları tuttu ve sayfaları taradı.

.. korsan gibi davranıyorlar...

... onun liderliğini kabul etmek zorunda kaldı...

... tehdit etti -

"Morrigan'ın mürettebatının diğer üyelerinin çoktan yargılandığını biliyorsunuzdur," dedi masasına dönerek. "Ancak, bu yargılamaların içeriğinden haberdar olmayacaksınız, zira bu yargılamalar buradaki gibi kapalı bir mahkemede gerçekleşti." Yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. "Hanımefendinin oldukça iyi okuyabildiğine eminim, ama nezaketen eliniz kolunuz bağlıyken sizi tüm o sayfaları karıştırma zahmetinden kurtarmama izin verin."

Vice'in boğazı kapandı ama o konuşurken okumaya devam etti.

"Bugün burada değiller çünkü kötü şöhretli Leydi Vice'tan ve onun fae dokunuşlu büyüünden ve bir deniz cadısı olarak kendisine karşı konuştuklarının farkına varması halinde onlara yapabileceklerinden korkuyorlar."

Ona karşı. Vahşi Av alsın piçleri.

"Hikayenizi tam olarak bugün anlattığınız gibi tahmin ettiler çünkü onlara söylediğiniz yalan buydu."

"Yalan, ben -" Alay etti, elleri titriyordu ve kağıdı buruşturdu.

"Gerçeğe daha da zorlayıcı olacak kadar yakın, öyle değil mi?" Soluk benizli avukat kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Majesteleri için korsanlık yaptıklarını iddia ederek onları liderliğinizi ve korsanlığınızı kabul etmeye zorladınız. Size karşı konuşmaya cesaret ettiklerinde, kamaranızda esir tuttuğunuz sevgili Kaptan FitzRoy'un hayatını tehdit ettiniz."

Boğazı o kadar çok kapanmıştı ki, boğuk bir kahkaha atmak için elinden gelen tek şey buydu. Sayfaları tararken parmak uçları karıncalandı.

... Nassau'lu Bay Waters tarafından sahte bir teminat mektubu aracılığıyla

...

Kalbi göğüs kafesine, kilitli bir kapıya çarpan bir çizme kadar sert çarpıyordu, başını salladı. Waters'ın da peşine düşeceklerdi. En azından Nassau Donanma'nın ulaşamayacağı bir yerdeydi... öyle değil mi?

"Hayır, öyle değildi - öyle değildi -"

Kâğıtlar bağlı ellerinden düştü ve sadece son sayfa terli parmaklarına yapıştı.

Biz aşağıda imzası bulunanlar bu belgenin doğruluğunu tasdik ediyoruz...

William North

... Frederick Longe ... Robert Bricus ...

İsimler uzayıp gitti, aralarında tek bir dost yoktu.

Hayır. Çünkü tüm arkadaşları Perry ile birlikte gönderilmişti. Kilometrelerce uzaktaydılar. Belki onlar da tutuklanmıştı. Tutuklanmamış olsalar bile, burada neler olduğu hakkında hiçbir fikirleri olmazdı.

Kalbi hızla çarpmaya başladı. FitzRoy ona tuzak kurmuştu. Tüm bu erkekler - Bricus hariç, ona hiçbir zaman gerçekten ısınmamış ya da tarafsız kalmış olanlardı, o ...

*Ben ne bilirim ki? Ben lanet olası Kaptan
değilim. Hayır, değilsin.*

Ve bunu söylerken o tuhaf neşesiz bakışını takınmıştı, değil mi?

Bunca zaman, neşeli gülümsemeleri nefretini mi gizliyordu? Ama hangi nedenle -

Tokmak vuruldu. "*Leydi Vice*'ın savunmasına ekleyeceği başka bir şey yoksa?"

Ona göz kırptı. Ne söyleyebilirdi ki? FitzRoy, Blackwood, kâtabın omzuna yaslanan o lanet subay... Her şeyi halletmişlerdi, değil mi? Hamağına dikilmiş, yan yatmaya hazır ölü bir denizci kadar düzgün ve kesin.

Başını iki yana salladı.

Yargıç kısa bir gülümsemeyle, "Çok iyi," dedi, "kaçınılmaz olanı geciktirmenin ve Mahkeme'nin zamanını boşa harcamanın bir anlamı yok." Onaylarcasına başını salladı. "O halde kararım açık ve net olacak gibi görünüyor. Sanığı tüm suçlardan suçlu buluyorum."

Suçluydu. Derisi ürperdi.

Pek de haksız sayılmazdı. Belki de bu marque mektubundan önceki onca yılın cezasıydı.

"Cezalandırma konusuna gelince, bu da gayet açık. Göz önünde bulundurulacak hiçbir hafifletici sebep olmaksızın, sizi, *Leydi Vice*'ı ya da gerçekte her kimseniz, bir hafta içinde Southsea sahiline götürülmeye mahkum ediyorum. Orada ölene kadar boynunuzdan asılacaksınız."

Kulaklarında kan uğuldadı. Ama hayır, onu doğru duymuştu.

Asıldım. Ama - ama diğerleri değil miydi ...

Hayır. Yaptıkları için onu suçladılar. Bu da cezalarının hafifletilmesini açıklıyordu. Günah keçisi oydu, onların sadece bir süre hapis yatarak kaçabilmeleri için asılmaları gerekiyordu.

Piçler. Pislikler. Vahşi Av onların hepsini alsın ve sonsuza dek kovalasın.

Perry'nin muhtemelen yakalandığı ya da olanlardan habersiz olduğu düşünülürse, kurtarıma ihtimali de yoktu.

Tabii ki hayır. Onu kurtarması için başkasına bel bağlamanın anlamı yoktu. Bunu kendi başına yapabiliirdi.

Yedi gün. O zamana kadar bir plan yapıp kaçması gerekiyordu. Hava durumu - belki de yakınlarda çağırabileceği bir fırtına vardı. Bir yıldırım düşmesi yangına neden olabilir, dikkatini dağıtabilir, sonra da -

"Ve o zamana kadar," dedi yargıç çenesini kaldırarak, "senin iğrenç adımlarını takip edebilecek diğerlerine bir örnek olarak Portsea Kalesi duvarlarında bir darağacı kafesinde tutulacaksın."

Tırnakların derisinin içinde sürüklenmesine benzer bir şey onu dondurdu. Bir darağacı.

Demirden yapılmıştır.

Bu onun yeteneğini engeller ve -

Avucundaki gümüşü asma kilit izine, parmaklarının hücresinin parmaklıklarına kaydığı yerdeki küçük kabarcıklara baktı.

Ve yanacaktı.

BLOODVR(UN)ON

W Gardiyanlar kaba elleriyle Vice'ı mahkeme salonundan çıkardılar, dolambaçlı bir merdivenden aşağıya, aşağıdaki küçük, loş bir hücreye indirdiler. Bu yerleri duymuştu. Buralar mahkumların cezalarını beklediği odalar.

Artık o da mahkûmlardan biriydi.

Bu mümkün değildi... Ama yine de buradaydı.

Vücudunda bir gerginlik düğümü oluşunca bileklerini iplere doğru bükte. Ama ipler Blackwood'un onları bağladığı zamanki kadar sıkı ve acıtıcıydı.

Gardiyanlar hücre kapısında durakladı ve kapıyı açık tuttu.

"Çok teşekkür ederim beyler," dedi çok tanıdık bir ses.

"FitzRoy?"

Kadın ağzı bir karış açık bakarken, adam siyah ve altın rengi giysiler içinde, saçları temiz ve parlak, parmaklarında yüzükler olduğu halde gözlerinin önüne geldi. Bu kadar çok altın gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti.

Kapıyı arkasından kilitleyip koridorda sinsice uzaklaşırlarken muhafızlara, "Uzun sürmez," dedi.

Başını sallayarak neredeyse gülecekti. Bu onun bir oyununun parçası olmalıydı. Onu buradan kaçıracaktı.

"Lanet olsun Fitz, ilginç bir zamanlaman var." Muhafızların duyamayacağı şekilde alay ederek yüzünü ovuşturdu, tüm vücudu sarkmıştı. "Bir an için gerçekten bu işe uygun olduğumu düşündüm. Hakkını vermeliyim, nasıl bir plan kurduğunuzu anlayamıyorum. Tek sevindiğim şey beni buradan çıkaracak olması ve sanırım yüklü miktarda para." Ona sırtarak bileklerini uzattı.

Ela gözleri kızın bağlarına kayınca usulca gülümsedi. "Oh, sevgili Vice. Kısmen haklısınız."

Omuz silkerek ofladı. "Şey, sadece küçük bir miktar para yeterli olacaktır."

"Oh hayır." Gözleri parlayarak başını salladı. "Hayır, bu gerçekten de çok büyük bir meblağ içeriyor. Bir sürü sıfır. Ama korkarım hiçbirini göremeyeceksiniz." Başını eğdi ve bakışları yukarı kayd. "Sanırım beni yeni ve parlak arabamla darağacınızın yanından geçerken görebilirsiniz. Çünkü, açık olmak gerekirse, *planım* seni buradan çıkarmayı içermiyor."

Vücudu nasıl çalışacağını unutmuştu. Sırtışı olduğu yerde donmuştu ve gözleri sadece ona bakıyordu. Kalbinin mahkemede olduğu gibi ağır bir şekilde attığını bile hissedemiyordu ve sadece ayakta duruyor olması kaslarının ve ciğerlerinin hala çalıştığını gösteriyordu.

Dişlerini birbirinden ayırdı, yutkundu, dilini ağzının içinde gezdirdi. Uzun bir nefes alarak gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Ah, güzelim." Başını sallayarak yaklaştı, botları taş zeminde hafifçe sürtünerek yarım adım kadar uzaklaştı, görkemli paltosunun önü kadının parmaklarının arkasına değdi. "Benim sevgili, en sevgili yaratığım." Saçının bir tutamını başparmağı ve parmak uçları arasında ovuşturdu, pazardaki ince ipeği inceler gibi baktı. "Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?"

Kaşlarını kaldırarak kadının yüzüne baktı, gözleri yavaşça her bir özelliğin üzerinde gezindi. "Bunların hepsi planın bir parçasıydı. Pardon, açıklığa kavuşturmalıyım - *benim planım*. Bricus Donanma'ya bir teklif yapmama yardım etti. Biz af, arazi ve bahsettiğim büyük miktarda parayı alacağız, onlar da karşılığında seni alacaklar. Blackwood gemiye gelip bize Kraliçe'nin selamlarını ilettiğinde, bu Donanma ve Kraliyet'in teklifimizi kabul ettiğinin şifresiydi."

Boğazı bir kamış kadar kapandı ve nefes almaya devam etmek için tüm çabasını harcadı. Adamın sözleri kafasına dank edince her bir zerresi kaskatı kesildi ve taş gibi soğudu. *Benim planım*.

Ve Blackwood'un en başından beri...

Tanrım, kendine bu teklifte bir terslik olduğunu söylememiş miydi? Ama hayır, sonunda hep istediği gibi korsan oldukları için mutluydu.

Ne aptal ama.

"Sen" - sesi titriyordu, durup tekrar yutkunmak zorunda kaldı - "buna dayanamadın, değil mi? Hikayeler, şarkılar, aranıyor posterleri - hepsi

Benim hakkımda. Bir kadın tarafından gölgede bırakılmaya dayanamayacak kadar zavallı bir yaratıksın." Yüzü gergin, titreyerek ona baktı.

"Acınası bir yaratık mı?" Gülümsedi, gözleri dar ve acımasızdı. "Sevgilim, elleri bağlı ve bir hücreye kapatılmış olan ben değilim." İçini çekti ve başparmağını kızın yanağında gezdirdi, bu his kızın içini ürpertti. "Ama yine de kısmen haklısın. Bir *kız* kaptanını gölgede bırakmamalı." Başını sallayarak homurdandı. "Bricus yıllarca bana bunu söyledi, ama ben senin yüzünden göremeyecek kadar kör olmuştum. Sen bir levazım subayı ya da ikinci kaptan bile değildin ama yine de güvertemde, gemimde sanki her şeyin sahibiymişsin gibi kasıla kasıla yürüyordun." Çenesi düğümlendi ve burun delikleri açıldı.

Yani Bricus da her zaman ona karşı olmuştu. Mürettebattaki garip konumunun ona çok fazla güç verdiğini, ikinci kaptan olarak ayak parmaklarına bastığını mı düşünmüştü?

"Ama hepsi bu değildi." Fitz çenesini kaldırdı, eli çenesinin üzerinden boğazına doğru kayarken ağzında sıkı bir gülümseme vardı. Parmakları boyun ile omuz arasındaki noktada, başparmağı da köprücük kemiklerinin arasındaki çukurda durdu. Baskı, rahat edemeyeceği kadar ağırlaştı.

Geri adım atmayacaktı. Korkmayacaktı. Yüzü Blackwood'un ki kadar hareketsiz, ona ters ters baktı.

"Görüyorsunuz ya," diye mırıldandı, sesinde bir iç çekiş vardı, "yoruldum. Tüm yetişkinlik hayatımı Drake'in hazinesinin peşinde koşarak geçirdim. Ve bunun için göstermem gereken tek şey bir kâğıt parçası." Diğer eli boynundaki kordondan sarkan deri keseye dokundu. "Yıllar. Hepsi okuyamadığım bir kâğıt parçası için."

Dişlerini sıktı. İsteseydi ona okurdu, tıpkı Drake hakkında Latium'da yazılmış kitaplar gibi. Onunla bu konuda konuşmayı 'Blackwood gemiden ayrıldıktan sonraya' ertelemesine şaşmamalıydı - gerçekten de ona göstermek zorunda kalmayı ertelemek içindi.

Hain piç.

"Yani, evet, şöhretin, popülerliğin ve hakkındaki o saçma hikâyeler canımı yaktı ama bunu sadece incinen gururum için yapmadım." Adamın başparmağı kadının boğazını okşadı, yine bir okşamadan çok boğmaya yakın bir baskı vardı. Bir tehdit.

Göğsü kabardı ama dimdik durdu. Bir hafta içinde asılacaktı, kaybedecek neyi vardı ki? Onun kendisini korkutmasına izin vermektense kendini Vahşi Av'a atardı.

"Belki de var olmayan bir hazinenin peşinden koşmaktan bıktım," dedi gülümseyerek. Hayal kırıklığı yüz ifadesine yansımıştı. "Bu bana harika bir şey verdi

Bu serveti alıp lüks içinde emekli olacağım. Kim bilir?" Başını eğdi. "Belki de malikaneme sizin adınızı veririm - Vice Hall'un kulağa hoş gelen bir ismi var, değil mi? Tam *benim* isteyeceğim türden bir yere benziyor."

Tek bir hareketle ceketinin önünü kavradı, pirinç düğmeler parmaklarını ısırdı ve bacaklarının arasına diz çöktü.

Boğuk bir nefesle yere yığıldı, kasıklarını tuttu ve sendeleyerek uzaklaştı.

"Seni piç kurusu." Vücudu titreyerek ona doğru yürüdü. Kanı alev alev yanıyor, kasları geriliyor, hareketlerinde hiçbir zarafet yoktu. "Seni lanet olası piç - Vahşi Av seni alsın ve ömrünün sonuna kadar kovalasın."

Bir çınlamayla parmaklıklara geri döndü. Yukarı baktığında gözleri büyüdü. "Muhafızlar," diye seslendi, sesi gergin ve nefessizdi. "Muhafızlar!"

Sadece bir adım uzaktaydı. Bilekleri bağlıydı ama yine de onu tehdit ettiği gibi canını çıkarabilirdi.

Aptal, öfkeli gözyaşları görüşünün kenarını buğulandırdı ve nabızı kükredi. "Seni hain piç," diye tükürdü, parmakları gömleğinin önünü kapatırken.

Ancak hücrenin kapısı açıldı ve gardiyanlar etrafını sararak onu morartıcı tutuşlarla çekip götürdüler.

"Hayır," diye bağırdı. O mahkeme salonundan sakince çıkmıştı, onu buradan da sessizce götürürlerse lanetlenirdi. "Hayır." Tekmeledi, pençeledi, çılgılık attı, ısırdı, çırpındı, vücudu yanıyordu.

Adliye binasının taşlarının arasından bile gökyüzünün, nabızı gibi çılgınca çalkalandığını hissedebiliyordu.

Kıvrıldı, hırladı ve ayaklarını yere dayayıp çekmeye başladı. Ama onlardan çok fazla vardı ve elleri bağlıydı. Sadece daha sıkı kavradılar, etini ısırdılar, kemiğine sürtündüler, onu kolaylıkla kaldırdılar. Onu koridora taşıdılar.

Göğsü kabaran FitzRoy, sonunda eğilmeden onun ardından baktı.

Ama adam kısa süre sonra gözden kaybolmuş, geriye sadece yarım düzine adama karşı verdiği işe yaramaz mücadele kalmıştı.

Ne zaman onu bu halde bırakacak kadar düşman olmuştu? Buna *sebepler* olacak kadar?

Sözsüz bir öfke çılgılığı atarak taş salonda yankılandı.

Evered öldüğünde, her şeyini kaybetmişti. Ya da en azından öyle olduğunu düşünmüştü. Perry ve FitzRoy oradaydı... gemi oradaydı... Ve yeteneği sayesinde kendini kanıtlamış ve orada bir yer edinmişti. Bir yuva.

Şimdi...

Aralarında hiçbir zaman aşk olmamıştı ama ona kendi tarzında değer vermişti. Ve tıpkı babam gibi, tıpkı Evered gibi, şimdi onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Knigh de öyle. Ona değer verdiğinden değil ama yine de onu hayal kırıklığına uğratmayı başarmıştı.

Hepsinin canı cehenneme. Kaçacaktı. Bir şekilde. Kaçmak zorundaydı.

Onu dışarı çıkardıklarında gün ışığı gözlerini yakıyordu ama güneyde kara bulutlar tehdit ediyordu.

Bunları kullanabilir.

Daha yakına gel. Daha hızlı.

Onun biraz telaşlanmasıyla bulutlar birikti, yüklendi, karardı ve giderek büyüyen bir fırtınaya dönüştü.

Ön kenarı boyunca şimşekler çaktı ve dakikalar sonra bir gök gürültüsü havayı sarstı.

Muhafızların elinde gevşedi - onların tutuşuna direnmek enerji kaybıydı. Bunu kullanmak için daha iyi bir yolu vardı.

Bacakları gevşeyince farkındalığının yukarı doğru kaymasına izin verdi. Üzerindeki parmakları, yüzündeki soğuk hava, sesleri - hepsi kayboldu.

Gökyüzü titriyordu. Mükemmeldi. Bulutlar - bulutları doğal olmayan bir şekilde hızlı, ani bir rüzgarla yaklaştı.

Onu yaklaştırdıkça kasları yanıyor, içindeki elektriği ezici bir seviyeye çıkarıyor, emriyle boşalmaya hazır hale getiriyordu.

Sonra çığlık atmaya başladı. Yanıyordu.

Artık ne gökyüzü, ne fırtına, ne de çağırdığı rüzgâr vardı. Sadece ellerinde ve saç çizgisinde beyaz sıcak bir acı.

Seğirerek sert bir nefes aldı ve gözlerini açtı. Midesi çalkalanıyor, yarattığı fırtına kadar sert bir şekilde çalkalanıyordu.

Sağda, siyah şeritler şehrin üzerinde çaprazlama uzanıyordu. Solda gri bir taş duvar uzanıyordu.

Kapı çarparak kapandığında kafes sarsıldı.

Demir bir kafes.

Kilitte dönen bir anahtarın çıkardığı o kusursuz tıkırtı içini titretti.

Parmaklıklara dokunmamak için paltosunun içinde kamburlaşarak döndü.

Donanma üniforması giymiş genç bir adam anahtarı kilitten çıkardı, yüzü pürüzsüz yanaklarına yakışmayacak kadar acımasız bir ifadeye bürünmüştü. Adamın başını sallamasıyla kafes mazgallardan indirildi ve Portsea Kalesi'nin duvarlarından sarkan kız tek başına kaldı.

Herkesin görmesi için bir örnek.

Hastalık damarlarında dolaştı, karnında kaynadı, fark etmeyi bıraktığı bir sabit olan yeteneğinin uğultusunu susturdu.

Ve yalnızdı. Bu sefer *gerçekten* yalnızdı. Perry yok, Barnacle yok, gemi yok. Ayaklarının altında ya da bir rıhtımın ucunda nefes alan denizi hissetmiyordu. Demirden, hastalıktan ve o iğrenç maddeye dokunduğı parmak eklemleri ile alnının zonklayan acısından başka bir şey hissetmiyordu.

Kendine sarılarak ceketini sıkıca çekti.

Güneyde bir, iki kez şimşek çaktı ve ardından bulutlar dağıldı.

K

Neredeyse salonun penceresinde durmuş, elini serin cama dayamıştı. Dışarıda sürekli çiseleyen yağmur gökyüzüne, bahçelere, *her şeye* gri bir renk veriyordu. Parmaklar diğer eliyle *hâlâ* cebinde tuttuğu kabuğun içindeki yumuşak kıvrımın izini sürdürdü.

Aptal. Onu ateşe atmalıydı. Hâlâ Portsmouth'tayken denize atmalıydı. Yere koyup üzerine basmalı ve parıldayan binlerce parçaya ayırmalıydı.

Ama o yapmadı. Kaşlarını çatarak onu tuttu, başparmağını sığ kabına bastırdı. Resifin morları ve sarıları. Parlayan solucan mağarasının mavi ışığı. Ve gözlerinin değişen deniz renkleri - yeşil, turkuaz, köpüklü soluk mavi benekler, koyu deniz mavisi, berrak kobalt ...

O renklerin ve görüntülerin hayaletini göz kırparak uzaklaştırdı ve gözlerini ovuşturdu. Bunu geride bırakacaktı. Onu unutacaktı.

George Mercia'ya güvenmekle aptallık ediyordu ama bir konuda haklıydı. Knigh babasının ölümünden beri büyük bir baskı altındaydı. Aklının aptalca bir parçasının, denizde kısa süreli, parlak bir teselli olan bir şeyi bırakmaya isteksiz olmasına şaşmamalı.

Alay etti. Ya da en azından yalandı. Gerçek, bir yıldırım çarpması kadar rahatlatıcıydı.

"Bu kadar eğlenceli olan ne?" Kapıdan Isabel'in sesi geldi ve hemen ardından ayak sesleri duyuldu.

Derin bir nefes alıp kabuğu cebine geri koyan Knigh döndü. Sadece gönülsüz bir gülümsemeye yetindi. "Hiçbir şey, gerçekten."

"Portsmouth'tan gelen haberleri yeni duydum." Bir kaşını kaldırdı, başını eğerek alay etti. "Bu kadar kötü şöhretli bir caniyi yakaladığınızı bize söylememiştiniz."

Kalbi ağır bir gümbürtüyle çarptı. Kastettiği tek bir kişi olabilirdi. Boğazını temizledi ve pencereye dönerek dirseğini çerçeveye dayadı. "İş konuşmayı sevmediğimi biliyorsun."

"Evet, fark etmiştim." Yanında belirdi, sanki onu Tilda Teyze'nin bahçelerinden ve bitmek bilmeyen çiseleyen yağmurdan daha heyecan verici bir şeyle meşgul bulmayı bekliyormuş gibi dışarıya baktı. "Tüm bu sıkı çalışmanızın sonucunu duymak istersiniz diye düşündüm."

Portsmouth'tan ayrılalı bir hafta olmuştu. Yeterince zaman - "Duruşma mı?" Boğazının düğümlenmesinden önce kelimeleri zar zor çıkarabildi.

"Suçlu, tabii ki."

"Elbette." Hiçbir şey hissetmemeliydi. Ya da zaferin ve iyi yapılmış bir işin verdiği gururun kabarmasını. Bunun yerine, sadece soğuk vardı. Kafa derisinin üzerinde, göğsünde, parmak uçlarını kaplıyor, kemiklerini kırılgan hale getiriyor, ayak parmaklarını donduruyordu. "Ve" - hafif bir ses çıkarmaya çalışmasına rağmen sesi çatladı ve boğazını temizlemek zorunda kaldı - "ve cümle?"

"Asmak."

Nefes vererek alnını ön koluna dayadı ve gözlerini kapattı.

Plan buydu. Bunun o l a c a ğ ı n ı biliyordu. Bunu başarmıştı. Ve yine de

...

Midesi yılanbalığı fiçisi gibi kıvranıyor, boğazını safrayla kaplıyordu.

"Knigh?" Isabel'in sesi, omzuna dokunuşu kadar yumuşaktı. "Sorun nedir?"

Sert bir nefes vererek g e r i çekildi, kolu çerçeveden düştü. *Kendine gel.*

"Hiçbir şey yanlış değil. Hiçbir şey yok." Ama midesinin ağır, kabarık çukuru bunun bir yalan olduğunu söylüyordu.

"Biliyor musun," dedi Is, kaşlarını kaldırıp ona bakarken, "son birkaç yıldır bir şey fark ettim - normal donanmada hizmet etmek yerine korsan avcılığına başladığından beri." Alnında hafif çizgiler belirdi. "Aileden uzaklaştın ve bunun babam ve geride bıraktıkları yüzünden olduğunu sanmıyorum. Ondan sonra oldu. Dışarıda ne gördün?"

Midesi tekrar bulanırken ellerini iki yanında kenetledi. Onun nezaketini hak etmiyordu. Büyük mavi gözlerinin, ağabeyine bakan bir kız kardeşin tüm ışığı ve Tilda Teyze'nin tüm bilgeliğiyle ona bu kadar yumuşak bir şekilde bakmasını hak etmemiştir.

"Savaşlar ve korsanlar hakkında kitaplar okudum," diye devam etti, "ve babamın yaptığı şeyleri biliyorum - hepsini. Dünyanın içinde olup her şeyi görmemiş olabilirim ama o kadar da masum değilim. Bana anlatabilirsin."

Ama yapamazdı. Billy'ye ne yaptığını ve teslim olan o adamlara neredeyse ne yapacağını söylerse, onun gözlerindeki o bakışı, o hayranlığı paramparça edecekti. Yutkunarak başını salladı.

"Seni bir görevden sonra hiç böyle görmemiştin Knigh." Sesi ancak fısıltının üzerindeydi. "Bu özel yakalamayla ilgili seni yiyip bitiren nedir? Ve o kabuğun önemi nedir?"

Yere baktı - lanet şey yine elindeydi. Alay ederek onu havaya kaldırdı. Sabah güneşi üzerinde parıltıyor, yanardöner iç yüzeyine yüzlerce soluk renkten oluşan bir kıvrım çiziyordu.

Belki bu konuda konuşabilirdi - ya da en azından bir kısmı hakkında. "O" - sesi titriyordu - "o kadın -"

"Bayan Vice?"

Başını salladı. "Hikâyeleri duymuşsunuzdur - ne kadar kurnaz olduğunu biliyorsunuz. Buraya sağ salim dönmesini sağlamak için alışılmışın dışında yöntemler kullanmak zorunda kaldım." Bunlar resmi terimlerdi, *güvenli* terimler - bu neredeyse bir rapor sunmak gibiydi. "Üç aydan fazla bir süre boyunca gemisine katıldım, görünüşte teminat mektubunun şartlarına uyduklarından emin olmak için. Aslında amacım ona göz kulak olmak ve adaletin yerini bulması için Albion'a getirmektir."

Is başını salladı, bakışları onunla kabuk arasında gidip geliyordu.

"Onunla her zaman bu şekilde başa çıkılacaktı." Nefes verdi. *Asılacaktı. İnfaz edildi.* Dilinin ucuna gelmesi imkânsız kelimelerdi bunlar, boğazında balık kılçığı gibi düğümleniyorlardı. *Onun* gibi hayat dolu biri için nasıl geçerli olabilirlerdi ki?

Başını iki yana salladı. "Ama beklediğim gibi biri değildi. Daha doğrusu, canavarca doğasını çok iyi saklamıştı..." Is'e Barnacle'dan ve Nassau esnafından bahsetti. Perry'nin ona olan sevgisini ve mürettebat için saatlerce alışveriş yapmasını. Onun hayatını birden fazla kez nasıl kurtardığını. Elinden geldiğince teslim olmalarına aracılık ettiği ve tansiyon yükseldiğinde öfkesini nasıl yatıştırdığı hakkında. Bu terimler uygun bir şekilde belirsizdi,

Is'ı neler yapabileceğini tam olarak bilmekten korumak ve *onunla* olan ilişkisinin gerçek boyutunu gizlemek.

"... Vee köle tacirlerini kovalamayı bile bir öncelik haline getirdi - ben mürettebata katılmadan kısa bir süre önce bir köle taciri yakalamışlardı. Kaptanını geminin satışından elde edilen geliri köleleştirilen insanlara vermeye ikna etti ve hepsini özgür bıraktı."

"Vee." Isabel'in kaşları hafifçe kalktı. "Ona sürekli böyle sesleniyorsun."

Dondu kaldı, kalbi küt küt atmaya başladı. Tanrım, bunu söylemişti, değil mi? Kahretsin, onun tüm suçlarını sayması, kaderini hak ettiğini kendine hatırlatması gerekiyordu.

"Sen ve o" - Is başını eğdi, gözleri genişti ve hiçbir yargı belirtisi yoktu - "aranızda daha fazlası vardı, değil mi? O senin sevgilindi."

Boğazı düğümlendi ve gözlerini ona dikti. Ama kızın bakışı hiç değişmedi. Cesaretlendirici bir gülümseme verdi.

Burnundan nefes vererek bir kez başını salladı.

"İşte bu yüzden seni rahatsız ediyor." Kollarını adamın beline doladı ve sırtını okşadı. "Evde geçirdiğin tüm zamanı kara kara düşünerek geçirmene şaşmamalı."

Bir kolunu onun omuzlarına dolayarak gözlerini kapadı ve sıkarak kapattı. Ne kadar da aptaldı. "Kendime yakalanmasının iyi olduğunu hatırlatmaya çalışıyordum ama yine de kendimi iyi şeylerle oyalanırken buluyorum." Başını iki yana salladı. Yargılarına güvenemiyordu, özellikle de Vee'nin rahat gülümsemesi ve sıcak teni tarafından bu kadar zahmetsizce etkilenmişken. Kontrolü yeniden ele alması gerekiyordu.

Derin bir nefes alarak kendini kız kardeşinden ayırdı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve sonra kendini tam boyuna çekti. Omuzlar geride, çene yukarıda, hazır ol duruşunda.

Is, artık hüzne dönüşmüş olan o yumuşak gülümsemesiyle hâlâ ona bakıyordu. "Yakalanmasının iyi bir şey olduğunu söylüyorsun ama bana yanlış yaptığı tek bir şey bile söylediğini sanmıyorum. Anlatılanlar abartılı, hatta gerçek dışı olabilir mi? Belki de korkunç bir olayın kurbanıdır -"

"Leydi Avice Ferrers'ı öldürdü." İşte. Neredeyse unutuyordu. Is irkildi, gözleri irileşti. "Yani..."

Uzun bir nefes aldı ve başını salladı. "Eski nişanlım gibi. Is, 18 yaşında savunmasız bir kızı öldürdü."

"Nasıl? Ne zaman ..." Başını salladı, parmakları bembeyaz olana kadar dudaklarına bastırdı.

"Sonra... işler olması gerekenden daha ileri gittikten sonra. Ama bunu öğrenir öğrenmez bitirdim." Derin bir nefes daha, kumda ilerleyen bir çapa gibi onu sürükledi. "Ona hiçbir şey borçlu değilim. Ona ihanet etmedim." Başını iki yana salladı.

"Hayır, değilsin." Is dudaklarını büzdü ve onun saçlarını düzeltti. "Ama bunu her parçanın anladığını sanmıyorum. Her şey aniden bitmiş gibi görünüyor ve şimdi Portsmouth'ta senin katılmadığın bir duruşmanın ardından idam edilmeyi bekliyor. Belki de onunla konuşman, Leydi Avice'in ölümünün seni neden doğrudan etkilediğini anlatman gerekiyordur."

Kaslarında ve yanaklarında sıcaklık ortaya çıktı. "Ama ona borçlu değilim -" "Yine," dedi , elini kaldırarak, "hayır, sen *ona borçlu* değilsin bir

Açıklama. Ama bence bunu kendin için yapmalısın. Belki de ona her şeyi a n l a t t ı ğ ı n ı bildiğinde, Leydi Avice Ferrers cinayeti de dahil olmak üzere *tüm* suçlarının bedelini ödeyeceğini söylediğinde ... Belki o zaman zihnin sakinleşir ve kimsenin bakmadığını düşündüğün zamanlarda o kabuğa tutunmayı bırakırsın." Ağzının köşesi kalktı.

Uzun bir nefes çekti, omuzları çöktü. Kadın haklıydı. "Ne zaman bu kadar akıllı oldun?" Adam kızın saçını karıştırdı, kız da başını eğerek onu uzaklaştırdı ve saçını düzeltti.

"19 yaşındayım, biliyorsun. Evlenecek ve kendi çocuğum olacak yaştayım - artık küçük bir kız değilim."

İçini çekti. "Hayır, değilsin, değil mi? Babam öldüğünden beri çok büyüdün."

"Şey, bu ve Tilda Teyze'nin etrafında çok fazla zaman geçirdim." Kadın sırtıttı ve adamın yeleğini çekiştirerek kapıya doğru ilerledi. "Gel, seninle Portsmouth'a gidelim."

İnleyerek parmaklarını saçlarında gezdirdi, ama yine de devam etti. "İçimde haklı olduğuna dair korkunç bir his var."

"Elbette öyleyim." Onun elini tuttu ve okşadı. "Yakında seni iyileştireceğiz, ağabey. Sonra da benimle birlikte Lunden'e gelip elimi almak için yarışan tüm tırmıklara karşı savaşabilirsin."

Homurdandı. "Onların etrafında halka oluşturacak kadar zekisin. Korkarım senden korunması gerekenler onlar olabilir."

Lunden'le ilgili planları hakkında sohbet ederken, Is çantasını hazırlamasına yardım etmek için üst kata çıktı. Merdivenleri ağır adımlarla çıkırsa da kalbi ve uzuvları haftalardır olmadığı kadar hafifti.

Portsmouth'a dönecek, Amirallikten Vee - *Vice* ile görüşmesine izin vermesini isteyecekti. O zaman içindeki hain parçanın çok ihtiyaç duyduğu kapanışı yapacaktı.

Evet, düşüncelerini kötü şöhretli Bayan Ahlaksız'dan kurtarmak için bir planı vardı. Yakında ondan sonsuza dek kurtulacaktı.

) N T (R F (R (N C (

S Korkak Knigh, Amirallik Ofisleri'nin merdivenlerini tepinerek indi. *Biri* müdahale etmediği sürece Vee ile görüşmesine izin vermemeleri için hiçbir neden yoktu.

Ve bunu yapmış olması muhtemel tek bir kişi vardı.

FitzRoy şehrin kenarına yakın, lüks bir handa kalıyordu ve birkaç dakika içinde Knigh doğru yola girmişti. Soğuk havanın nefeslerini buğulandırmasına rağmen yanakları yanıyordu. O piç kurusu Amiralliğe ne demişti? Kariyerini mahvedebileceğini anlamamış mıydı? Hayır, bu FitzRoy'du - ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Knigh hanın kapısında durdu ve soğuk havadan uzun bir nefes çekti. FitzRoy'un boynunu seve seve kırırdı ama o Kraliyet Donanması'nın bir subayıydı ve Kraliçe ile ülkesini temsil ediyordu. Bir hana girip kavga başlatmazdı. O bir hayvan değildi.

Başını sallayarak çenesini sıktı. Bu FitzRoy gibi bir korsandan bekleyeceği türden bir davranıştı.

İçeride adamdan iz yoktu ama hancı üniformasına baktıktan sonra onu özel bir yemek odasına yönlendirdi. Daha da iyisi, onu yalnız yakalayacaktı.

Kapıyı açtığı anda FitzRoy'un kara kaşları şarap kadehinin kenarından yukarı fırladı. "Knighton Blackwood!"

Knigh kapı aralığında hareketsiz kaldı, damarları onun burnuna yumruk atma isteğiyle zonkluyordu. Yutkundu ve kollarını iki yana açarak uzun bir nefes aldı.

FitzRoy sırtıttı ve kadehini geniş bir hareketle yana doğru salladı. "Eski dostum. Seni burada görmeyi beklemiyordum.

benim gibi ödölünüzün tadını çıkarın."

Bardağı bir düzine tabakla kaplı masanın üzerinden geçti. Kızarmış sülün. Fırında morina balığı. Maydanoz parçacıklarıyla kaplı istiridye. Çeyreğinin kesildiği yerden et suyu sızan altın bir turtta. Kabuklu ekmek ve bir parça altın tereyağı. Soluk sarı çedar peynirinden damarlı yeşil-mavi Stilton'a kadar peynirler. Kaselerinden buhar yükselen bir dizi sebze.

Knigh tüm bunlara baktı, tuzlu koku midesini bulandırıyordu. Başını iki yana salladı.

FitzRoy bir kaşını kaldırarak şarabını yudumladı. "Ah, ama sakın bana onun asılışını izlemek için geri döndüğünü söyleme? İlk kez yattığım bir kadının ölümünü izleyeceğim ve bunun nasıl bir his olacağını merak ettiğimi itiraf etmeliyim ama bunu görmek için ülkenin diğer ucuna gitmezdim." Gülerek kadehini kaldırdı. "Seni bu kadar hasta bir piç olarak düşünmemiştim, Blackwood."

Sözleri Knigh'in nefesini kesti ve konuşmak için kendini toplaması bir an aldı. "Sen - onun hakkında nasıl böyle konuşabilirsin?" Mürettebatından birine ihanet etmişti ve belli ki en ufak bir suçluluk duygusu bile hissetmiyordu. Canavar olan oydu.

"Bana katılmayacaksın o zaman?" Karşıdaki sandalyeyi işaret etti.

"Tabii ki sana katılmayacağım."

FitzRoy kıkırdarak bardağını masaya koydu. "Fahişenin kaderi için üzüluyorsun."

"Öyle değil mi?" Knigh'in burun delikleri alevlendi. Bu adam inanılmazdı. Vee onda ne buluyordu ki? "Ve ona fahişe deme. Senin için bile bundan daha fazlası olduğunu biliyorsun."

FitzRoy homurdandı ve bir lokma peynir kopardı. "O benim karım değildi. Ona hiçbir şey borçlu değildim." Lokmayı ağzına attı ve hiç bozuntuya vermeden çiğnedi.

Ama ona borçluydu. Mürettebatının bir üyesi olarak, güvenliğini onun ellerine teslim etmişti.

Ve bir aşık olarak da kendini Knigh'in ellerine teslim etmişti.

Dişlerini sıkarak bu düşüncayı aklından uzaklaştırdı. Ellerini cilalı masaya bastırarak FitzRoy'a ters ters baktı. Burada hatalı olan oydu. "En azından ben ona her zaman bana güvenmemesini söyledim ama o sana güvendi, kaç yıldır senin ekibinin bir parçasıydı?"

FitzRoy'un neşesi, uzun bir nefes aldığı anda kayboldu. Ellerini peçeteye silerek zaman geçirdi, sonra ayağa kalkarak çenesini kaldırdı. "Ders verme

"Sen de benim kadar bu işin bir parçasıydın," dedi Blackwood, sesi hırıltılıydı.

"Ama senin ona borcun vardı, *benim* yoktu."

FitzRoy bir kaşını kaldırdı, ağzı düz bir çizgi halindeydi. "Yani yatağınıza aldığınız bir kadına hiçbir şey borçlu olmadığınızı mı düşünüyorsunuz?"

Bacakları gergin olan Knigh neredeyse bir adım geri atacaktı ama yılların pratiği bu tepkiyi kontrol altında tuttu.

FitzRoy bunu bilemezdi - sadece bilgi arıyordu. Bu bir tahmindir. Eğer bilseydi, sahiplenme duygusunu kontrol altında tutamazdı. Aedan'a yaptığı gibi Knigh'ye saldırmazdı ama bir şeyler söyler ya da kıskançlığına ihanet ederdi. Duygularına hâkim olan bir adam değildi.

FitzRoy başını sallayarak alay etti. "Elbette biliyordum. İkinizin de kurnaz olduğunu mu sanıyordunuz? Ha! Bir gemide bu konuda bile kurnaz *olabileceğinizi* mi düşündünüz? Amirallik neden onu görmene izin vermiyor sanıyorsun?"

Knigh doğruldu ve şömineye doğru yürüdü, damarlarında kaynayan kan onu harekete zorluyordu. Şömine rafına yaslandı, FitzRoy'a arkasını dönmüştü ki kaşlarının çatıldığını görmesin. Piç herif başından beri biliyordu.

Amiralliğe de söylemişti. Knigh'i henüz çağırmamışlardı, bu yüzden kariyeri mahvolmayabilirdi ama bu onun aleyhine bir işaret olacaktı. Şanslıysa, bunu bir adamın denizdeki yalnızlığına bağlayacaklardı - sadece bedeninin ihtiyaçları, *duygularla* ilgili bir şey değil.

"Zavallı çocuk," diye devam etti FitzRoy, "buraya kendi suçunu bana yüklemeye geldiğini şimdi anlıyor." Kahkahası odanın içinde, Knigh'in göğsünde çınladı.

"Değil mi?" - ama cümlesini tamamlayamadı.

Damarlarında sıcaklık kıvılcımları çaktı ve dönerek FitzRoy'la arasındaki mesafeyi birkaç adımda kapattı. Göğsü kabararak onunla ayak parmağına kadar durmayı başardı. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun sen."

Kontrolü elden bırakmayın.

Derin nefes al.

FitzRoy geri adım atmadı. Ağzının bir köşesinde bir sırıtma belirdi ve gözleri parladı. "Öyle değil mi? Görüyorsunuz, buraya geldiniz ve nasıl hissetmem gerektiğiyle ilgili suçlamalarda bulundunuz. Ona ne borçlu olduğum hakkında. Bana nasıl güvendiği hakkında. Ama bence sen aslında kendinden bahsediyorsun."

Yumrukları patlayacak kadar sıkışmış olan Knigh'in vücudu gerginlikten ve beyaz bir öfkenin tehdidinden yanıyordu. "Hayır."

FitzRoy'un yüzünü acımasız bir gülümseme kapladı. "Ah *evet*. Buraya sadece kendini daha iyi hissetmek, geceleri seni uyutmayan suçluluk duygusunu yatıştırmak için geldin. Kendine ona hiçbir şey borçlu olmadığını söylemek için. Sana güvenmediği konusunda kendini rahatlatmak için." Gözleri kısıldı. "Anlayamadığım şey, sonunda neden bunu yaptığın."

Knigh bakışlarını FitzRoy'unkilerden ayırdı. Piç kurusu. Bunu ona geri çevirmeyi nasıl başarmıştı?

Gömleğinin ön tarafında, incilerin parıltısının altında kırmızı bir şey parlıyordu. Alçak herif Leydi Avice'in rozetini takıyordu. Onu Vice'tan almış olmalıydı. Eh, o da bunu Leydi Avice'den daha fazla hak etmiyordu. Bu Leydi Avice için bir sadakat göstergesiydi ve FitzRoy bunu yapabilecek biri değildi. Ailesine aitti.

Belki de tanrılar bunu ona hatırlatmak için buraya koymuşlardı.

Derin bir nefes aldı ve FitzRoy'un bakışlarıyla buluştu, damarları soğudu, sakinleşti. Midesindeki karıncalanma ne derse desin, bu işte haklıydı. FitzRoy'un gömleğindeki iğneyi kopardı ve yakut gözleri parlayarak havaya kaldırdı. "Avice Ferrers'ı o öldürdü. Onun hak ettiği adaletle yüzleşmesi konusunda kendimi suçlu hissetmeyeceğim."

FitzRoy bir, iki kez göz kırptı, sonra kahkahayı bastı, bir adım geri çekildi ve iki büklüm oldu.

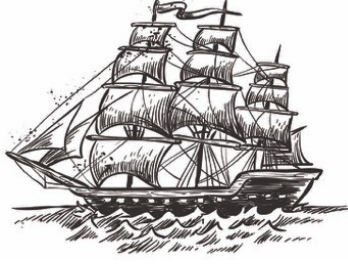
İğneyi göğüs cebine koyan Knigh kaşlarını çatarak geri çekildi. Adamın kafası iyiydi, yardım edemezdi. Knigh kapıyı açtı.

FitzRoy hâlâ gülerek başını salladı ve gözünün kenarını sildi. "Keşke Avice Ferrers hakkındaki gerçeği bilseydin."

Ve şimdi de onun hafızasını çarpıtmaya çalışıyordu.

Dışlerini sıkan Knigh kapıyı çarptı ve hışımla uzaklaştı.

) R O N &) R O N V

T

ıçki iyi gelmedi.

Viskiyi denemişti. Rom denemişti. Stout denemişti. Hatta cin bile denemişti - eski güzel annesinin harabesi.

Ve bunların hiçbirisi en ufak bir fark yaratmadı.

Buraya sadece kendinizi daha iyi hissetmek, geceleri sizi uyutmayan suçluluk duygusunu yatıştırmak için geldiniz.

FitzRoy'un sözleri tekrar tekrar aklına geliyordu. Leydi Avise'i öldürdü.

Ama... Buraya sadece kendinizi daha iyi hissetmek, geceleri sizi uyutmayan suçluluk duygusunu yatıştırmak için geldiniz.

Knigh hırslayarak ellerini ceplerine soktu. Kabuğun keskin kenarı parmak uçlarını ısırdı.

Vahşi Av al şu lanet şeyi. Ellerini iki yana açıp yumruk yaptı. Sokaklarda o kadar uzun süredir yürüyordu ki alkolün bulanıklığı geçmeye başlamıştı. Seyrek lamba ışığı bile çok parlaktı, şehrin sokaklarını çok fazla netlikle kaplıyordu.

İçkinin unutulmasına yardımcı olması gerekiyordu. Vice daha önce de bunu tavsiye etmişti ve Arawaké'de işe yaramıştı.

Ama burada, şimdi, sadece onu boş bıraktı.

Ağrıyordu. Yorgun. Çok yorgun.

Cadde boyunca, bir lambanın aydınlattığı pencerede bir kadın oturuyordu, elbisesi skandal bir şekilde düşük kesilmişti, ağzında biraz fazla ruj vardı. Kapının üzerindeki tabela bunu doğruluyordu: *Bayan Pettigrew'un Eğlence Salonu*. Bir genelev.

Vice'in kollarında olmak geçmişi unutulmasına, çalkalanan duygularını yatıştırmasına, hatta babasına duyduğu öfkeyi dindirmesine yardımcı olmuştu.

Derin bir nefes alarak Barnacle'ın kulaklarının arkasını kaşıdı, sonra ayağa kalktı. Kalenin duvarlarında, titreyen gölgeler ve meşale ışığı muhafızların devrelerini ortaya çıkarıyordu. Ama burada yalnızdı.

Kalenin sahili denizden gelecek saldırılara karşı koruması gerekiyordu, bu yüzden şehir büyüdükçe daha fazla alan yaratmak için kara tarafındaki hendeği doldurmuşlar ve evlerle dükkanların kale duvarlarına kadar dayanmasına izin vermişlerdi. İlk gençlik yıllarının çoğunu bu surlara tırmanarak, arkadaşlarıyla gizlice geçerek, derslerden kaçarak ve yaramazlık yaparak geçirmişti.

Eğer o çocuk başına gelecekleri bilseydi...

Yine de o çocukluk oyunu bunu kolaylaştıracaktı. Hızlı bir bakışla yalnız olduğunu doğruladı ve yıkık bir duvardan tırmanarak alçak bir çatıya çıktı. Alkolün etkisiyle başının döndüğü zor bir an oldu ama yıkılmakta olan bir bacaya tutunup kendini düzeltti.

Uzun süredir terk edilmiş başka bir binanın kalan tuğlalarını aşarak kale duvarlarına ve kafese bir kol mesafesinde ulaştı.

Demir derisini karıncalandırdı. Hediyesinin sıcaklığı onun varlığıyla küçüldü. Bu şeyle kaplanmak ne kadar kötüydü?

Burası soğuktu ama aşağıdaki mangal biraz ısı yayıyordu. Elbette - ürperdi - idamından önce soğuktan ölmesini istemiyorlardı.

Dudağını ısırarak gözlerini zorla ona dikti.

Paltosunu üzerine çekmiş, darağacı kafesinin içinde iki büklüm olmuştu - sırtı uzak tarafa, dizleri bu tarafa dayanmış, elleri kollarının arasına sıkışmıştı. Gözleri derin bir kaş çatmanın altında kapalıydı. Nefes alış verişleri gerçek bir uykuda gördüğü gibi yavaş ve derin değildi. Sadece uyukluyordu. Bu yetersiz ışıktaki bile yanaklarının çukurlaştığını ve gözlerini gölgelerin çevrelediğini görebiliyordu. Normalde bronz olan teni solgun ve solgundu.

Hasta görünüyordu.

Midesi o kadar sıkıştı ki nefesi kesildi. Duvara çömelerek yüzünü ovuşturdu. Bu, fae-dokunmuş biri için dayanılmaz, işkenceyle eşdeğer olmalıydı. İdam edilmek başka bir şeydi, ama bu...

"Vee," diye mırıldandı. "Vee mi?"

Keskin bir nefesle gözlerini açtı, bir o yana bir bu yana savruldu. Ona geldiklerinde gözleri genişledi ve ağzı açık kaldı. Birkaç saniye boyunca sadece baktı.

Sonunda başını salladı ve burnundan nefes verdi. "Burada yüzünü göstermeye cesaret edemiyorsun." Kendini dikleştirdi, yüzünü buruşturarak yüzünü buruşturdu. "Eğer bu parmaklıklar yanmasaydı, uzanıp seni o lanet duvardan aşağı sürüklerdim."

Gözlerini kırptırdı, başını salladı. "Ne?" *Eğer bu parmaklıklar yanmazsa...*

Oh Lordlar, Bayanlar, Vahşi Av. Dünya devrilirken kendini kale duvarının soğuk taşına yaslamak zorunda kaldı. Demir sadece onun yeteneğini engellemiyordu. Ona dokunulmamıştı.

Eğer onu yaktıysa, bunun anlamı ...

Tanrılar. Fae *kanlıydı*. Yarı-fae. Tamamen insan değildi.

Yeteneğinin bu kadar güçlü olmasına şaşmamalı. Hasta görünmesine şaşmamalı.

Demir bir fae'yi öldürebilir... Böyle mi başlamıştı? Hastalık ve yanıklar, sonra yavaş, acılı bir düşüş ve sonunda ölüm.

Midesi kasıldı.

Yanlıştı. Bu yanlıştı. Kemikleri demir kafesin gölgesinde üşüyerek gıcırdadı.

Uzun bir nefes aldı, taş duvarı kavradı.

Hayır. Bunun yanlış olduğunu düşünmesinin tek nedeni, duygularına yenik düşmesine izin vermiş olmasıydı. Onun cazibesi, fizikselliği ve aralarındaki bağ kafasını karıştırmıştı.

Omuzları kamburlaştı, giysilerinin içinden bile metale dokunmamak için her açısını içe doğru çevirdi. Kollarını kavuşturdu ve adama ters ters baktı. "Ne istiyorsun?"

Çenesini sıkarak kendini çelikleştirdi. "Yarından sonraki gün asılacaksın. Önce seninle konuşmam gerekiyordu."

Burun delikleri alevlendi. "Şimdi mi? *Size* yardımcı olabildiğime çok sevindim." Vücudu titredi; boynu kasıldı. Loş ışıktaki gözleri parlıyordu. "Seni hain piç kurusu."

Yutkundu, fırtınada kefenlere tırmanan bir adam gibi gerildi, dalgalar yüzüne vuruyor ve onu işinden alıkoymaya çalışıyordu. Gerekli bir işti. Eğer o adam serenlere ulaşamazsa, yelkenleri düzeltemezdi ve gemi bir direğini kaybedebilirdi: hepsi mahvolurdu.

Hain. Kendisine bu kelimeyi söylemişti, onu tutukladığında ses tonunda duymuştu ama bu onun ağzından çıkan sesi yumuşatmaya yetmemişti.

Ama bu gerekliydi, tıpkı kefenlere o umutsuz tırmanış gibi.

Isabel ona söylemişti. Ölmeden önce bu kadınla yüzleşmek zorundaydı ve bu onun son şansıydı. Boğazını tıkayan, kalbinin etrafını saran, ciğerlerini tıkayan tüm sözcükleri söylemeliydi.

Çenesini kaldırarak kızın bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. "Sana bana güvenmemeni söylemişim. Planımız her zaman -"

"Oh, planın hakkında her şeyi biliyorum." Sıkı bir gülümseme dudaklarını soldurdu. "FitzRoy bana her şeyi anlattı. O" - parmağını şehre doğru uzattı, kemikli elinin parmak eklemleri öne çıkıyordu - "Bunu *ondan* beklemeliydim, ama senden." Yutkunurken boğazı yükselip alçaldı ve başını salladı. "Birbirimizi anladığımızı sanıyordum. Ne kadar aptalmışım, sana güvenmişim - *neredeyse* güveniyordum. Birlikte iyi çalıştık, iyi olduğumuzu düşündüm..." Sözleri nefes alış verişlerine karıştı.

Onun sıska parmaklarına baktı. Onlar her zaman güçlüydü. Sanki vücudu bu demire hapsolmuş bir şekilde eriyip gidiyordu.

"İyi bir takım olduk," diye homurdandı ve ellerini kavuşturarak kollarını kavuşturdu. "Ya da en azından ben öyle *sanıyordum*. Tüm bu süre boyunca sen sadece beni tutuklamadan önce alabileceğin şeyin peşindeydin. Güldünüz mü? FitzRoy'la notları değiş tokuş ederken iyi vakit geçirdin mi?" Acı acı kıkırdadı, gözleri parlıyordu.

Her kelime bir kılıç gibi saplanıyordu. "Ben asla -" "Asla ne yapmazdın?" Ağzı buruştu. "Bana asla ihanet etmez misin?"

Hayır. Lanet olsun ona. Özür dilemeyecekti - hain olan oydu. Bunu, onu bir canavardan başka bir şey olduğuna inandırarak başlatmıştı. Damarlarındaki ısı alevlendi, kalbine doğru pompalandı.

Adam haklıydı. O yanılıyordu.

"Ah evet," diye devam etti, "asil donanma çocuğu, asla bir kadınla yatıp sonra da onu rezil etmez, değil mi? O asla -"

"Sen bir katilsin." Kaşlarını ona doğru kaldırdı - inkar etmeye cesaret etmesine izin verdi. Bunu kendisi söylemişti.

Gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

Başını sallayarak alay etti. "Seni dinleyen herkes, tüm bunların içinde zavallı, masum bir kurban olduğunu düşünür. Ama değilsin." Bırak da lanet gerçeği duysun. "Köleleri serbest bırakan, köle tacirlerini ortadan kaldıran ve savaşta sadece ölüm kalım meselesi olduğunda öldüren asil bir korsanmışsın gibi davranmayı seviyorsun. Ama sen bir katilsin. Nişanlımı öldürdün. 18 yaşındaydı ve senin için bir tehdit olduğuna bir an bile inanmadım. Leydi Avice Ferrers'ı öldürdün."

Tekrar gözlerini kırıştırdı. Dudaklarının kenarları seğirdi. Ağzını kapattı ve içinden bir nefes çıktı - neredeyse bir kıkırdama. Kahkahalarla güldü ve başını salladı.

Neden o -

Başını geriye eğerek güldü.

Ve güldü. Ve güldü.

S Sesi yarı deli geliyordu.

Midesi bulanık Knigh, kale duvarına tutunarak kendini olduğu yerde kalmaya ve yere inmemeye zorladı ve onu deliliğiyle baş başa bıraktım. O da FitzRoy kadar kötüydü, başkasının talihsizliğine gülüyor, kendi korkunç eylemine gülüyordu. Ama burada kalmalı ve onunla yüzleşmeliydi. Buna bir son vermenin tek yolu buydu.

Sonunda, gözlerini silerken bir kıkırdamaya dönüştü. "En azından gitmeden önce bana iyi bir kahkaha attırdın."

Tüm kasları öfkeyle titreyerek hırladı. "İğrençsin. Birini nasıl öldürebilirsin ve -" "Onu

ben öldürmedim, seni aptal."

İnkâr etmek. Bütün suçlular aynı mıydı? Alay etti, başını salladı ama kızla göz göze geldiğinde, düz bakıştaki bir şey onu duraksattı. İçinden ince bir soğukluk geçti. "Ama sen dedin ki -"

sabırsız bir iç çekişle gözlerini devirdi. "Ben *mecazi* anlamda konuşuyordum - gerçekten, sizin eğitilmiş bir beyefendi olduğunuzu sanıyordum." Başını eğerek gülümsedi ama bu sadece gözlerinin tepedeki yıldızlar gibi sert ve soğuk bir şekilde parlamasına neden oldu. "Ben onu, senin bir zamanlar olduğun kibirli küçük çocuğu öldürdüğünden daha fazla öldürmedim. Hatırladın mı?"

*Rahatsız edin bizi hanımlar, daha
cesurca cesaret etmek için, Vahşi
denizlere açılmak için
Fırtınaların ustalığını göstereceği yerde;
Karanın gözden kaybolduğu yerde,
Yıldızları bulacağız."*

Soğuk iplik önce sicime, sonra kalın ayak bağlarına, sonra da bir çapa kablosuna dönüştü, kemiklerini gıcırdattı, tüm sıcak öfkeyi, titreyene kadar tüm sıcaklığı sızdırdı. "Bu şiir... Nasıl yapıyorsun" - başını salladı.

Leydi Avice, Vice'a şiiri onu öldürmeden önce mi söylemişti?

Ama sonra söylediği diğer şeyler... Onu öldürmediğini. Bahsettiği 'kibirli çocuk' ölmemişti, sadece büyümüştü.

Kraliyet Donanması sayesinde çok farklı biri. Peki, Leydi Avice Ferrers da hayatta mıydı ve... sadece... çok farklı biri miydi?

Göğsü sıkıştı. Hayır. Mümkün değil. Başını iki yana salladı.

Ama hâlâ ona sırtıyordu, gözlerinde acıyla karışık bir eğlence vardı.

"O şiir," diye nefes aldı, sesi çok uzaklarda hissediliyordu. "İğne... Ama o -"

"Öldü mü?" Bunu çok parlak bir şekilde söyledi ve kaşları sanki anlayamayacak kadar aptal olduğu bir şakaydı. "Hâlâ anlamıyor musun? Avice Ferrers da Knighton Villiers kadar ölü."

Ba-DUM - kalbi sert ve ağır bir şekilde sıkıştı. Parmakları karıncalandı ve alnında soğuk terler birikti.

Adını değiştirmişti, değil mi? Billy'ye yaptıklarından sonra Knighton Villiers'la arasına mesafe koymak ve babasını sürekli hatırlamaktan kurtulmak istemişti. Böylece Knigh Blackwood bu amaca hizmet etmişti.

Peki o da aynısını yapabilir miydi? Hayır, yüksek sesle söylendiğinde *Ay-viss* kulağa Vice gibi gelmiyordu, ama yazıldığında ... *A'yı Ç ı k a r ı n* ve *Avice Vice* oldu.

Leydi Avice Ferrers, Leydi Vice olmuştu.

Aman Tanrım.

Elleri titreyerek saçlarını karıştırdı. Aman

Tanrım. Ne yapmıştı ki?

"Onu sen öldürmedin... sen osun." Gözlerini kırıştırdı. Ses ona ait değildi ama çiğ boğazından geliyordu.

"Oh, aferin." Alkışladı, sonra yüzünü buruşturdu ve ellerini birbirine kenetledi. Parmak eklemlerini ve parmaklarını kabarcıklar ve kırmızı yanıklar kaplamıştı. Her birinin görüntüsü, üzerinde durduğu eski duvar gibi biraz daha parçalanmasına neden oldu.

Vahşi Av onu alsın, bu onun hatasıydı.

"Ne oldu? Sen nasıl -" Başını salladı, boğazı düğümlendi.

Kadın homurdandı. "Bu hikayeye sahip olamazsın."

Hayır, tabii ki olmaz. Bundan sonra olmaz... Lanet olsun. *Ne yaptım ben?*

Bütün bunlar. Duruşması. Cezası. Peki onun gerçekten ne yanlış yaptığını görmüştü? Yıllardır korsanlık yapıyordu ama bir korsan olmak *istiyordu*, bunu ona gece konuşmalarında söylemişti. *Morrigan*'ın Albion gemilerine saldırdığına dair raporlar *marque* mektubundan önce bile şaşırtıcı derecede azdı.

Korsanlara karşı el altından taktikler uygulamaktan hiç suçluluk duymuyordu. Onları yakalamak için onlar gibi düşünmek zorundaydı. Alışılmışın dışındaki yöntemleri bir yanlış düzeltmek için kullanıldığında bir şeydi, ama bir yanlış *uygulamak* için ...

"Vee - Avice, ben -"

"Bana öyle deme." Kızın yüzündeki tüm eğlence ifadesi kaybolmuş, yerini soğuk, yorgun ve midesini bulandıracak kadar mide bulandırıcı bir ifadeye bırakmıştı.

Mide bulantısını bastırdı ama her yanı, çakıllı bir sahildeki kızgın bir deniz gibi çalkalandı, çalkalandı. Ona karşı olan hisleriyle sürekli savaşmış, duygularına ya da içgüdülerine güvenmemişti ve bu hataya yol açan da buydu. Bu büyük hataya. Kendisinin yanıldığına inanmaya, onun hakkında en kötüsüne inanmaya çok hevesliydi.

"Vee, ben" - başını salladı - "aptallık ettim. Çok üzgünüm - ve bunun hiçbir şeyi düzeltmeyeceğini biliyorum ama seni buradan çıkaracağım."

Yapacaktı. Tanrılar nasıl olduğunu bilmiyordu ama bunu söylemişti ve bunu enine boyuna düşünmemiş olabilirdi ve *nasıl* yapacağına dair en ufak bir fikri olmayabilirdi ama bu şeyi yapacaktı. Bir şekilde.

"Git buradan, Knighton." Sesi düz, gözleri karanlıktı.

Ona inanmak zorundaydı. Yanlışını düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacaktı. "Asılmayacaksın. Sana söz veriyorum."

Homurdanarak onu başından savdı. "Gördüğüm zaman inanırım. Bir yere gittiğim yok, değil mi?"

Ona son bir kez baktıktan sonra, tek bir yanlış adım atmadan korkunç demir kafesten aşağı indi. Taş gibi ayıktı.

Şaşılacak bir şey var mıydı? Bu ...

Lordlar, bu hayal etmenin ötesindeydi. En kötü kâbuslarının ya da en çılgın rüyalarının ötesindeydi. Avlamak için dünyanın öbür ucuna gittiği kadın, ailesinin evlenmesi için ayarladığı kızdı. Seviştiği, birlikte güldüğü, uyurken sarıldığı kadın, başka bir adamla kaçan genç kadındı. *Vee*, kendisinin ve diğer herkesin son üç yıldır öldüğünü düşündüğü kadındı.

Ayakları tekrar yere bastığında alnını duvarın sert tuğlalarına dayadı. Ne kadar da sağlam.

Ailesinin en ufak bir fikri var mıydı? Anne babasının? Kız kardeşinin? Onlara hiç yazmış mıydı? Belki biliyorlardı ve sırrı saklıyorlardı?

Eğer bilmiyorlarsa, onlara söylemeli miydi? Hayır - bu onun kararıydı, ama ya bilseydi ...

Hayır. Asılmayacaktı. Bu tartışılmazdı. Şu anda başka hiçbir şey önemli değildi.

Sorun - pek çok sorundan biriydi - Deniz Kuvvetleri'nin onunla görüşmesini reddetmiş olmasıydı. Onun sözüyle onu serbest bırakmaları, hatta yeniden yargılanmasını kabul etmeleri mümkün değildi. Onlara göre, FitzRoy'un gerçeğe olan ani aşkı sayesinde Knigh, güzel bir kadının melodisiyle neşeli bir dans yapmasına izin veren başka bir genç adamdı. Kaptan Knigh Blackwood, Amiralliğe göre Leydi Vice tarafından umutsuzca tehlikeye atılmıştı.

Ve onlara göre o, her zaman iddia ettikleri kötü adamdı. Leydi Avice Ferrers olması ya da kızı üç yıl önce öldürmüş olması hiç önemli değildi. O kötü şöhretli Leydi Ahlaksız'dı ve yarından sonraki gün asılmak üzere zincire vurulmuştu.

Bu da tek yolun onu kaçırmak olduğu anlamına geliyordu. *Yasayı çiğnemek.*

Derin bir nefes aldı. Bu olayda kanun yanlıştı. Entrikalar ve yalanlarla sebep olduğu bir yanlış. Bunları ona karşı kullanmıştı ve şimdi de onun *için* kullanmak zorundaydı.

Bu ona mal olacaktı... Yüzünü buruşturdu - Vahşi Av ona mal olacaktı - kariyerine, ailesine, Albion'a bir daha özgür, yasalara uyan bir adam olarak ayak basma şansına...

Yine de ailesi güvende olacaktı. Sadece onları bir daha asla göremeyecekti. En azından Isabel'in çeyizini hazırlamıştı ve George şüpheli bir kaynaktan da olsa eve para getiriyordu.

Gelecekleri bu güvenceye sahip olmasaydı bile, yine de aynı kararı verebilirdi.

Çünkü eğer yapmazsa, kız ölecekti ve bu onun başına kalacaktı. Sonsuza kadar.

Teslim olan o adamları *neredeyse* öldürdüğü zamanki gibi *neredeyse* yanlış bir şey olmayacaktı. Billy'nin eli gibi, yaptığı ve bununla yaşamak zorunda olduğu bir şey olacaktı. Ama bu kez kaybindan sorumlu olduğu sadece bir uzuv değil, bir hayat olacaktı.

Gözlerini kapatıp alnını duvara bastırdı, tuğla neredeyse derisini parçalayacaktı; sert, düşük seviyeli bir acı. Bunun Vee'nin başına gelmesine izin vermenin acısıyla kıyaslanamazdı.

"Odaklan," diye fısıldadı kendi kendine. *Tehlikede olan şey bu.*

Bir şekilde, Donanma'nın en değerli tutsağı için halka açık bir darağacından kaçış düzenlemesi gerekiyordu. Bir kalenin yanından. En büyük tersanelerinin etrafına kurulmuş bir şehrin ortasından. Ve sonra onu o şehirden çıkarmak zorundaydı. Albion'un dışına çıkarmak daha iyi olurdu.

Bir şekil ayak bileklerinin etrafında dolanıyor, alçak sesle mırıldanıyordu. Çömeldi ve Barnacle'ı kucağına aldı, onu yakınında tutarak çenesinin altını kaşıdı.

Doğuda gökyüzü aydınlandı, şafağın altın tehdidiyle puslandı. Ve her şeyi yapmak için bir günü vardı.

TK (PLAN

Terin sabah havası, dalgaların sakinleştirici şarkısı ve gemilerin görüntüsü Knigh'in çalkalanan midesini ve zihnini biraz yatıştırdı. Yine de tepesinde çığlık atan martılardan irkildi. Onlar

alnında zonklayan baş ağrısına yardımcı olmuyordu.

Avuçları terden kayganlaşmıştı. Sıradaki görev...

Yüzünü buruşturdu. Bu çok uzun zamandır ertelediği bir görevdi ve bir şekilde, tüm bu karmaşanın ortasında onu bulmuştu. Omuzlarını dikleştirerek ellerini üniforma değil sivil ceketinin ön kısmına attı ve rıhtım boyunca ilerledi.

Vee'yle konuştuktan sonra, karanlıkta kalan bir saat kadarını odasında geçirmişti. Düşünceleri dönüp dururken uyumak uzak bir ihtimaldi. Bunun yerine, sert bir kahve demledi ve eşyalarını gözden geçirerek elindeki tüm kaynakların zihinsel bir denetimini yaptı.

Çok fazla yoktu.

FitzRoy'un da Bricus'un da yardımı dokunmayacaktı - Vee hakkında konuştuklarına bakılırsa, neşeli gülümsemesinin ardında üç uzun yıl boyunca ona karşı kin beslediği çok açıktı.

Donanmadaki hiç kimse yasaların çiğnenmesine yardım etmezdi ve etseler bile bunu onlardan isteyemezdi. Ayrıca, bir kadını kaçmak için bir Donanma gemisine gizlice sokmak çok zor olurdu.

Silahları vardı ama bunu kimseyi yaralamadan yapmayı tercih ederdi. Kaledeki muhafızlar sadece işlerini yapıyordu. Bu karmaşa onların suçu değildi - tamamen onun suçuuydu.

Darağacı kafesini kırmak için birkaç basit alet toplamayı başarmıştı. Şık bir iş olmayacaktı ama odalarındaki poker

Anahtar deliğine sığacak kadar ince ve sağlamdı. Gücünü bir ucuna eklerse, Lordlar ve Leydiler'in isteğiyle kırılabilirdi. Şüphesiz Fae'ler kendilerinden birini özgür bırakma girişimini destekleyeceklerdir.

Kafese ulaşmaya gelince, bu sabahkiyle aynı şey olacaktı. Karanlıkta kimse onu orada görmemişti. Biraz şansla, bu gece de kimse onu orada görmeyecekti. Artık arazinin yapısını biliyordu, mangalı ve karşısına çıkan meşaleleri bile söndürebilirdi. Muhafızların onun çalışmasını ya da Vee'nin kaçışını fark etmesi daha zor olacaktı.

Tüm bunları bitirdiğinde Amirallik ofisleri açılmıştı ve o da tam üniformasını giymişti. Sonuçtan oldukça emindi ama bunu yasal yollardan *denemesi* gerekiyordu.

Vee'nin tutuklanmasına yardım eden Koramiral Yorke, randevusu olmamasına rağmen onu görmeyi kabul etmişti. Bu olumlu bir başlangıçtı.

Ne yazık ki tek olumlu not buydu. Argümanını özetlemeye başlar başlamaz, gri saçlı adam gülümsedi ve parmaklarını dikleştirdi. Bunun bir aşığın pişmanlığı ya da kalbi kırık bir genç adam olduğunu düşündü. Belki de bu yüzden Knigh'in, Vice'ın Admiralty bodrumundaki sandığından bazı eşyalarını almasına izin vermişti - trajik bir aşkın hatıraları.

Yorke, Knigh'i ofisinden gördüğünde suçluluk duygusuna bir yenisini daha ekledi.

"Şimdi iznine devam et ve bu işi halledip zihnini dinlendikten sonra geri dön. Sonunun arkadaşın Billy Hopper gibi olmasını istemezsin, Donanma'dan çok erken emekli oldu, değil mi?"

İsim içini kıpır kıpır etti - geceki ifşaatlar onu tepkisini bastıramayacak kadar bitkin bırakmıştı.

Yorke gülümsedi ve kapıyı işaret etti. "Bu kadarı hatırlamak istiyorsan sivil rıhtıma git."

Billy Portsmouth'a demirlemiştir.

Donanmadan ayrıldığından beri ilk kez aynı yerde bulunuyorlardı ve Knigh'in ona bir ziyaret borcu vardı. Aslında çok daha fazlasını borçluydu.

İşte buradaydı, Kraliyet Tersanesi'nin güneyindeki sivil iskelelerde. Üniformasını değiştirdikten sonra donanma askerlerinin tercih ettiği tavernalardan birinde tanıdık yüzler bulmuş ve birkaç soru sorarak Billy'nin gemisinin adını öğrenmişti. *Swallow*, yolcuları ve dantel ve yün gibi Albionik malları Arawaké'ye götüren ve baharat, tütün ve diğer Arawakéan spesiyaliteleriyle geri dönen bir ticari barque.

Billy'yi sadece ihtiyacı olan bir şey olup olmadığını, yardım edebileceği bir yol olup olmadığını görmek için ziyaret etmeyi planlamıştı. Hâlâ denize açıldığını duymayı beklemiyordu, Arawaké'ye kadar uzanan bir rota izlediğini de. Belki iki yolcu için daha yeri olurdu...

Gemiye gördüğünde adımlarının ortasında dondu kaldı. Ne yapıyordu bu adam? O meşum turdan sonra Albion'a indiklerinden beri Billy'yi görmemişti ve şimdi bir iyilik istemek için kapısını çalıyordu.

Gözlerini kapatarak burnunun kenarını sıktı. Daha fazla kahveye ihtiyacı vardı. Ve söğüt kabuğu - baş ağrısına iyi gelirdi.

Bunu yapmak zorundaydı. Kaçmak bir seçenek değildi. Vee'yi Portsmouth'tan çıkarabilmesinin tek yolu bu olabilirdi. Onu Arawaké'ye götürebilirse Donanma'nın elinden kurtulacak, denizlerdeki diğer korsanlardan biri olacaktı. Ve bu sefer onu avlamak zorunda kalmayacaktı.

Ayrıca geçiş ücretlerini de ödeyecekti. Bu bir iyilik olmak zorunda değildi. Billy suç ortağı olmayacaktı - makul inkar edilebilirlik.

"Knigh?"

Omurgası dikleşti. Bu sesi tanıyordu. Yutkunarak, göz kapaklarını açmadan önce ovuşturdu.

Bronz tenli bir adam geniş bir sırtışıla *Swallow'un* iskelesine doğru koştu, kara gözleri kocaman ve parlıyordu. "*Sensin.*"

Son iki yılda sakal bırakmıştı ama o gülümsemeyi, yuvarlak gözleri - gamzeleri bile düzgün sakallarının arasından hâlâ görünüyordu.

Billy Hopper.

K

Nigh'in midesi bulandı ve kaçmamak ya da kusmamak için tüm iradesini kullandı. Ya da ikisini birden.

"Yüzbaşı Knighton Villiers," dedi Billy, sonra da keskin bir selam verdi. Sırıtarak yaklaştı ve Knigh'in omzunu tutarak ona uzun uzun baktı. "Kaptan olduğunu duydum. Hem de gelmiş geçmiş en genç yüzbaşı. Tebrikler dostum." Knigh'in omzunu alkışladı. "Böyle olacağını hep biliyordum."

Arkadaşım. Knigh gözlerini kırıştırdı.

Lordlar, sadece zavallı adama bakıyordu, değil mi?

Boğazını temizledi. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim." Bakışları Billy'nin ceketinin sol manşetinde bir elin olması gereken yere kaydı. Eğer o olmasaydı, olacaktı. Safrasını geri yuttu. "Nasılsın? Güzel bir gemiye benziyor."

Billy'nin gülümsemesi daha da genişledi ve eliyle *Kırlangıç*'ı işaret etti. "Öyle, öyle! Bana gelince, hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Knigh'in göğsü ağrıyordu. Billy'nin onu daha iyi hissettirmek için bunu söylemesine gerek yoktu. Ama bunu söylemek acındırıcı ve zalimce olurdu. Bir elini kaybeden Billy'ydi ve bu onun suçuydu - Knigh burada kurban değildi. Bu yüzden doğruymuş gibi gülümsedi ve başını salladı.

Ama... o bronz ten ve parlak gözlerle Billy sağlıklı görünüyordu. Belki mutlu bile.

Knigh kaşlarını kaldırdı. "Hiç daha iyi olmadın mı?"

"Kendime ait bir gemi - en azından bir pay. Saçlarımda rüzgar. Ve çok daha az kural." Sakalını sıvazladı. "Kimse beni mahkemeye vermeden bunu uzatmayı bile başardım."

Knigh kendine rağmen homurdandı.

"Gerçi," dedi Billy, kaşlarını kaldırarak ona bakarak, "halinize bakılırsa, son birkaç yıldır kurallar gevşedi mi merak ediyorum."

Knigh yanağını ovuşturdu, kirli sakalları parmak uçlarını törpüledi. Tıraşsızdı, üniformalı değildi. Bir *devlet* muhtemelen bunun için kullanılan terimdi.

Billy başını eğdi. "Tabii hâlâ donanmadaysan?"

Çok uzun sürmeyecek. Yutkundu ve başını salladı, bu düşünce ağır geldi, başının daha da sert çarpmasına neden oldu. "Ben - ben şu anda sadece izindeyim."

"Sen, *izinli misin?*" Billy kıkırdadı. "Mucizeler asla bitmeyecek."

Kalbi hopladı. Vee'nin en sevdiği deyimlerden biri. Ayarlamaları yapması gerekiyordu. Biraz şansla Billy yakında ayrılacaktı. "Ben - ah - aslında balayındayım." Vee'nin karısı olduğunu söylemek, birlikte seyahat etmelerini açıklamanın en makul yolu gibi görünüyordu ve ona bir kimlik sağlayacaktı.

"Balayı mı?" Billy'nin gözleri yine kocaman oldu ve Knigh'i sertçe kucaklayıp sırtını tokatladı. "Seni sinsi köpek seni! Kaptan olduğunu duymuştum ama bunu duymamıştım! Görünüşe göre kutlayacak çok şeyimiz var. Gel, benimle öğle yemeği ye."

"Ben - ben mümkün değil, ben -" Knigh elini kaldırarak geri çekildi. Billy'nin nezaketi katlanılamayacak kadar fazlaydı. Knigh'in hak ettiği tek şey kızgınlık, intikam, neden olduğu sakatlık için bir tür geri ödeme iken değil.

Ama tabii ki Billy, içinde bir yerlerde hissetmek zorunda olduğu nefreti göstermeyecek ya da Knigh'i rahatsız etmeyecek kadar iyi bir insandı.

Knigh yüzünü buruşturdu. Olmadığı her şey. Çok iyi, çok nazik, çok düşünceli.

"Israr ediyorum," dedi Billy son bir kez başını sallayarak. "Ama yardımı olacaksa, satın almana izin veririm." Göz kırptı, sonra hatları kontrol eden yaşlı bir denizciye seslendi ve yakında döneceğini bildirdi. Öğle yemeği getireceğine söz verdikten sonra deniz kıyısındaki binalara doğru döndü. "Haydi, Knigh. Yaptığın her şeyi bana anlatabilirsin, ben de seni işime yatırım yapmaya ikna etmeye çalışırım." Yüzünde parlak bir sırıtiş belirdi ve yolu gösterdi.

Knigh iç çekerek onu takip etti. Billy'yi hiçbir şeyden mahrum edemezdi. Ona bu kadar çok şey borçluyken olmazdı.

Billy'nin Donanma'dan aldığı toplu parayı - Knigh tarafından gizlice doldurulmuş - bir aile dostuyla iş kurmak için kullandığı ortaya çıktı. Bir gemi satın almışlar ve Billy bu gemide birkaç değişiklik yaparak

ve elbette çoğu eski donanma mensubu olan yetenekli bir mürettebatın yardımı. Arawaké ve Europa, çoğunlukla da Albion arasında ticaret yapıyorlar, ilgili bölgelerin uzmanlık alanları olan mallara odaklanıyorlardı. Tüm hesaplara göre, iş başarılıydı ve şu anda üçüncü bir gemiyi finanse etme sürecinde.

Billy bir şekilde onu biraz yemesi için kandırdı ve sürpriz bir şekilde midesi yemeği tuttu.

Görünüşe göre arkadaşı gerçekten de en azından biraz refahın tadını çıkarıyordu. Belki de Knigh'in elini kestiği o gün hayatı tamamen mahvolmamıştı.

Bunca zaman Knigh onu içine kapanmış, mücadele eden, mutsuz biri olarak hayal etmişti. Bu düşünce babasına duyduğu öfkeyle sarmaş dolaş olmuş, kaldırılamayacak kadar ağır bir çapa halatına dönüşmüştü.

Yarım bir gülümsemeyle Billy'nin son seyahatinden ve kendisini baştan çıkarmaya çalışan bir yolcuyla ilgili bazı sorunlar yaşandığından bahsetmesini dinledi. Mutlu değilse bile en azından mutsuz değildi.

"Ama ben burada maceralarımın bahsediyorum," dedi Billy başını sallayarak ve çatal bıçak takımını bir kenara bırakarak. "Sana en büyük macerayı sormadım bile. Evlilik, ha?" Kıkırdadı ve birasından bir yudum aldı. "Bana kadından bahset o zaman."

Knigh'in karnı dönüyor, yediği azıcık şeyi geri getirmekle tehdit ediyordu. Şöminenin üzerindeki saat neredeyse bir olduğunu gösteriyordu. "Ne yazık ki fazla oyalanamayacağım ama acaba yakında onunla tanışma şansınız olabilir mi?"

Neyse ki Billy Portsmouth'a önceki gün gelmişti, bu yüzden Vee'yi duruşma raporlarından tanıyamazdı. Gerçi şu anda tanınacak durumda da değildi. Midesi yine bulandı.

Bunu düzeltecekti.

Dudaklarını yalayarak bakışları tabağındaki et suyuna ve koparılmış turtalı dilimine kaydı. "Bu gece şehre varıyor ve ben de aslında Arawaké'ye ulaşımımızı güvence altına almak için rıhtımdaydım."

Yutkundu. Hikâyeyi bu sabah düşünürken bulmuş ve rıhtıma doğru yürürken süslemişti. Ama bunu yüksek sesle söylemek, Billy'ye yalan söylediğini bilmek tamamen farklı bir konuydu ve kelimeler boğazını tıkadı.

"Onu oraya yerleştirmek istiyorum, böylece ben çalışırken uzakta olmayacak." Nefeslerini yavaş ve düzgün almaya zorlayarak

Arkadaş.

Kaşları kalktı ve dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı. "Şey, ben asla. Knighton Villiers gerçekten *aşık*." Başını sallayarak kıkırdadı. "Çalışırken onun uzakta olmasını istemiyor musun? Sadece donanma için yaşadığını sanıyordum. Evlendiğinizi söylediğinizde, bunun bir aşk evliliği değil, aile görevi meselesi olduğunu düşünmüştüm." Masanın üzerine eğildi ve omzunu sıvazladı. "Bunun için özür dilemeli ve sizi daha önce dilediğimden çok daha içten bir şekilde tebrik etmeliyim." Kahverengi gözleri ciddileşen Billy göz temasını sürdürdü ve başını salladı. "Tebrikler, sevgili dostum. Senin adına çok mutluyum."

Vahşi Av beni alsın.

Billy'den bunu hak etmemiştii, özellikle de bir yalana karşılık olarak. Ama bu gerekli bir yalandı. Hayat kurtaran bir yalan. Bu planın işlemesini sağlayabilirse

...

Bu düşünceye tutunarak ağzını gülümsemeye zorladı. "Arawaké'ye döndüğünüzde iki yolcu için daha yeriniz olacağını umuyorum."

"Ah" - Billy başını salladı - "Anlıyorum. Şey, korkarım sabah ayrılıyoruz, eminim bu da -"

"Bu mükemmel." Aslında umduğundan bile daha iyiydi. Gelgitin erken saatlerinde kaçabilirlerse, muhafızlar Vee'nin o zalim kafeste olmadığını fark etmeden önce bile kaçabilirlerdi. "O -karım- Portsmouth'u pek sevmez, o yüzden bir an önce gitmekten memnun olacaktır."

Kaşlarını kaldıran Billy gözlerini kırıştırdı. "Eğer eminseniz, evet, yatak bende."

Knigh rahatlamış bir şekilde verdiği nefesi gizlemek için yüzünü kaşıdı. "Teşekkür ederim, Billy. Şimdi ödeyebilirim, bu -"

"Hayır, yapamazsın." Başını salladı, sesinde bir kahkaha vardı. "Bunu duymak istemiyorum."

Knigh çenesini sıktı ve ayağa kalktı. Billy şimdi ödemeyi reddedebilirdi ama parayı ona vermek için önünde koca bir yolculuk vardı. "Göreceğiz bakalım."

Billy sadece güldü ve ceketini giyerek ayağa kalktı. "Çık git buradan - bu gizemli eşin gelişi için yapman gereken daha çok hazırlık var gibi görünüyor."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin."

Vedalaştılar ve Knigh daha sonra *Swallow*'a bazı eşyalar getireceğine söz verdi.

Knigh aceleyle iç kesimlerdeki saygın bir hana doğru ilerledi. Geçişlerini garantilemişti ama güneş batmadan önce planının diğer kısımlarını da tamamlaması gerekiyordu.

Onu bu sabah gördüğüm kadarıyla, kaçak olduğu gerçeğini gizlemek için biraz uğraşmak gerekecekti. Bir kadın kıyafeti, yıkanmak, yemek ve tercihen, şehirden rıhtıma geçip karı koca kılığına girmeden önce dinlenmek için biraz zaman.

Yüzünü ovuşturdu. O zaman bile, ne kadar hasta görüldüğüne bakılırsa, biri bir terslik sezebilir ve çok yakından bakabilirdi. Bu tür bir hastalığı yeteneğiyle iyileştirip iyileştiremeyeceğinden bile emin değildi. Sadece zaman ve özen gerektirebilirdi. Belki de eşyalarını Billy'ye bırakırken onun hasta olduğundan ve Arawaké'nin ikliminin sağlığına iyi geleceğini umduğundan bahsederdi. Bu şekilde, görünüşü onu fazla şaşırtmazdı. Ama yine de, belki yıkandıktan ve biraz dinlendikten sonra daha iyi görünebilirdi.

Yola bakarak kimsenin onu takip etmediğini doğruladı. Güzel - en iyisi Donanma'nın hana yaptığı bu ziyaretten ya da öğleden sonra yapması gereken diğer işlerden haberi olmamasıydı.

Vee'yi donanma süitine götüremezdi - bu onu aslanların inine götürmek olurdu. Önce handa bir oda kiralayacak, hasta karısının bu gece geç saatlerde geleceğini, banyoya ve yemeğe ihtiyacı olacağını açıklayacaktı.

Sonra bulabildiği en iyi giysileri satın alacaktı - onun için bir şeyler diktirecek zamanı yoktu ama rehinci dükkânlarında ve ikinci el giysi satan dükkânlarda güzel kadın kıyafetleri bulunurdu. Pek çok subay eşi sadece bir ya da iki kez elbise giyerdi, şehirde bu tür kıyafetlerden iyi bir stok olması gerekirdi. Vee'nin boyu bir sorun olabilirdi ama bulabildikleriyle idare etmek zorundaydı.

Havadaki ısıyı karşı ellerini birbirine sürterek çenesini sıktı. Başka ne olabilir ki?

Bakışları kalabalık caddedeki dükkânların ve evlerin üzerinde gezindi, sonra uzaktaki kale kulelerine doğru ilerledi. Tanrım, bugün orada donuyor olmalıydı. Kalbi sıkıştı. Lütfen o mangalı yaktıklarını söyleyin.

Dudağını ısırды. Sıcak bir pelerin ya da palto. O kafesteki işkenceden ve adamın yaptıklarından sonra rahatlamaya ihtiyacı olacaktı.

Tüyleri diken diken oldu ve midesi tekrar bulandı.

Yutkundu. Yaptığı devasa hatanın üzerinde duracak zamanı yoktu. Eğer kaçarlarsa, Arawaké'ye kadar tüm yolculuk boyunca bunu düşünmek zorunda kalacaktı.

Yine de şu anda bu geceye odaklanması gerekiyordu. Önemli olan tek şey bu plan, onun mükemmel bir şekilde planlanması ve tamamlanmasıydı.

Başını salladı ve nefes nefese kaldı. Yaşadığı onca şeyden sonra Vee'yi biraz olsun rahatlatmak için ne yapabilirdi?

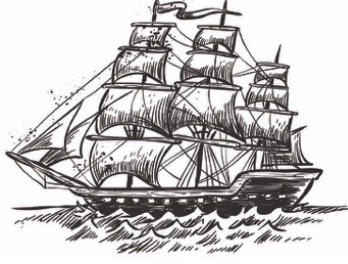
Barnacle odalarındaydı, yolculuklarına çıkmaya hazırđı ama belki bütçesi bazı küçük ekstralara elverirdi. İç çamaşırlarının bulabildiğı en yumuşak iç çamaşırları olmasını sağlayabilirdi - kızın hassas cildine nazik davranırlardı. Banyosu için şıfalı tuzlar da işe yarayabilirdi. Enerjisini geri kazanmasına yardımcı olacak meyve, fındık, kek. Nassau'dan aldığı ejderha kitabı da yanındaydı. Evet, bu Vee'nin hoşuna gidecek türden bir şeydi.

Tatlı kokulu yağlar bir nezaket olurdu - anlamsız bir lüks, ama umarım önemsedğini gösterirdi.

Boğazı sıkıştı ve parmakları cebindeki kabuğun üzerine kapandı. "Çok üzgünüm Vee," diye fısıldadı. "Tanrılar, Lordlar, Hanımlar, lütfen ona yardım etmeme yardım edin ve hayatımın geri kalanını bunu telafi etmeye çalışarak geçireyim."

Parmak eklemleri bembeyaz olmuş halde kabuğı çıkardı ve dudaklarına bastırdı. "Lütfen."

T K (D R (A M

Tüneş Portsmouth'un üzerinde batıyordu ama gözlerini kapatırsa kendini bir gemide olduğuna ikna edebilirdi. Deniz, yosun ve tuz kokusunu alacak kadar yakındı.

kalenin temellerine karşı acele duymak. Martılar sesleniyor ve güzel bir görüntü içinde *Venatrix'in* yelkenlerinin üzerinde dönüyorlardı. Geminin her hareket edişindeki sallanma hareketi, dalgaların gövdeye çarpışından kaynaklanıyordu.

Knigh'le ilk tanıştıklarında bahsettiği sürekli hareket.

Kaşlarını çatarak gözlerini daha sıkı kapattı. Bunu düşünmek onu gerçekliğe çok yaklaştırmıştı. Gerçeklik, vücudunun büyük bir kısmının ağrıdığı ve ağrımayan kısımlarının da sürekli acıyla kavrulduğu yerdı. En çok da elleri ve alnındaki yanık.

Gerçekte, bu lanet demir sayesinde vücudu ona ihanet etmişti. Acının yanı sıra titreyen bir güçsüzlük ve iliklerine kadar işleyen bir yorgunluk da vardı.

Ama daha kötüsü, çok daha kötüsü, yalnız olmasıydı. Günlerdir kafesin altında dönüp duran Barnacle bile, o tatlı, aptal şey - gitmişti. Vice onu bütün gün görmemişti. Muhtemelen böylesi daha iyiydi - burada kalmak kediye hiçbir şey kazandırmayacaktı. Umarım sıcak ve kuru bir yer bulmuştur ve ona sonsuz çene kaşımaya yapacak nazık biri vardır.

Titreyerek yüzünü ellerinin arasına gömdü ve hıçkırıklarını bastırdı.

Sadece güçsüzlüktü. Sadece yorgunluk. Sadece içini kemiren açlık. Hepsini bu kadardı. Ona su, ekmek ve peynir vermişlerdi ama demirden midesi bulanarak yemek için mücadele etmişti.

Ağlamıyordu. Üzgün değildi. Zayıf değildi.

Çünkü üzüntü güçsüzdü. Hüzün seni hiçbir yere götürmezdi. Evered öldüğünde hüzün onu neredeyse boğuyordu. Ve o öyle biri değildi.

Güçlüydü. Sert biriydi. O ...

Venatrix'teydi, Arawaké'nin geniş, güzel maviliğinde yelken açıyordu. Neredeyse yüzünde güneşi, altında denizi hissedebiliyordu. Eğer elini uzatırsa, dümene geçebilir ve rotalarını yeni bir yere, bir yere yönlendirebilirdi...

"Her şey yolunda." Yukarıdaki muhafızlardan biri.

Güzeldi ama yalandı. Denizde, *Venatrix*'te ya da herhangi bir gemide değildi. O ...

... Yalnız öleceğim.

Knigh gelmiyordu. Son dakika affı ya da kurtarma girişimi olmayacaktı. Burada sıkışıp kalmıştı. Onu asmak için bu kafesten çıkarsalar bile, kendini kurtarmak için yeteneğini kullanamayacak kadar güçsüz olacaktı.

Her çocuk, verecek enerjileri kalmadığında, bedenleri çok zayıfladığında yeteneklerini kullanmaya çalışan fae-dokunmuş ya da fae-kanlılarla ilgili hikayeleri bilirdi.

Öldüler.

Ama yine de asılacaksa...

Denemeye değer olmalıydı. Bu demirden kurtulur kurtulmaz bir fırtına, sis ya da bora gibi bir şey çağıracaktı - kaçmasına yardımcı olabilecek *herhangi bir* şey. Darağacına çarpan bir şimşek dikkatini dağıtmak için iyi olabilirdi. Sis kaçışını örtebilirdi.

Kaçmak için hala hayatta olduğunu varsayarsak.

Güneş bulutların arasından parlıyor, gemiyi takip eden yunusların şık sırtları suda parlıyor, sığıyor ve dümen suyunda kıvrılıyordu. Güldü ve onları Perry ve Saba'ya gösterdi.

O gelmiyordu.

Bu sabah onu gördüğünde ağlayabilirdi ve konuşurlarken birkaç kez görüşü bulanıklaşmıştı. Ama hayır, onun ağladığını, zayıf düştüğünü, bir dost yüzün bile onun için ne kadar önemli olduğunu görmenin tatminini ona yaşatmamıştı.

Kirli paltosunu daha sıkı çekerek kollarını soğuğa karşı kavuşturdu ve gözlerini kapattı. Onlardan gelen nem değildi.

Denizin ferahlatıcı spreyiydi. Güneşte parlıyor, güvertenin üzerinde bir gökkuşağı oluşturuyor ve fae'lerin işlerini, kaptanlığını, ...

Uyuyakalmış olmalıydı çünkü yakınlardan ani bir metalik çınlama duyuldu ve irkilerek gözlerini açtığında ortalık tamamen karanlıktı. Aşağıdaki mangal bile sönmüştü ve en yakındaki meşaleler ve -

"Vee?"

Keskin bir nefesle irkildi ve gözlerini karanlığa kırıştırdı. Ay ışığının kenarında, işte oradaydı, tıpkı bu sabah olduğu gibi duvarın tepesindeydi.

Gözleri acıyarak kafese doğru sarktı; demir, kat kat giysilerinin arasından bile rahatsız edici derecede sıcaktı.

"Sen geldin." Sesi onun kulaklarına bile kırık geliyordu ama...

Fark eder miydi?

O buradaydı.

"Buldum," diye mırıldandı, sesi kadife gibi kalındı, "ve seni buradan çıkaracağım."

Elini bir mendille kapatarak kilitten bir şey çıkardı - bir demir çubuk mu? Onu uyandıran ses bu olmalıydı - kilidi kırması. Onu, yanında duran bir kılıç gibi kemerine taktı ve kapıyı çekerek açtı.

Sanki dayanılmaz derecede sıcak bir odada bir pencere açılmış gibiydi ve bozulmamış havanın hoş şokuyla nefesi kesildi.

"Nasıl?" Açık kapının imkânsızlığı karşısında gözlerini kırıştırdı.

Ama hayır, gerçek değildi. Bu onun hayallerinden biri ya da bir rüyaydı. Kendine sarıldı ve geçmesini bekledi.

"Vee, hadi." Kollarındaki eller yeterince gerçek hissettiriyordu - güçlü, sağlam, tanıdık.

Ve sıcak, çok sıcak - ütünün kavurucu ısısından ziyade rahatlatıcı türden.

O ellere tutunduğunda - evet, hâlâ gerçek gibiydiler. Boşluktan geçmesine yardım etti, bir kolunu beline doladı, diğeriyle kale duvarını kavradı.

Hala gerçek.

Öyle olmasa bile, öyleymiş gibi davranabilirdi. Gözlerini kapatarak yüzünü onun göğsüne gömdü. Evet, bu koku doğrudu - tarçın, yıpranmış deri, taze sabun.

"Bu gerçek mi?" Konuşurken ceketinin örgüsü dudaklarını okşadı. Bu hayal etmesi bile tuhaf bir ayrıntıydı.

Onu sıktı ve bakışları onunkileri bulurken geri çekildi. "Bu gerçek. Ben buradayım. Sen özgürsün ve buradan gideceğiz."

Birisi onun için geldi. Onun için gelmişti. Onu buraya o koymuştu, ama şimdi...

Zonklamaya başlayan başını iki yana salladı. Çok fazla. Bu ... Ve o çok yorgundu. Buraya nasıl geldiğine, adamın ne yaptığına odaklanmanın zamanı değildi. Özgür olduğunu söylemişti ama kaçamazlarsa bu özgürlük geçici olacaktı.

Kaşlarının arasında endişe çizgileri belirdi. "Yardım edersem aşağı inebileceğini düşünüyor musun?"

Çenesini sıkarak başını salladı. Eğer onu buradan çıkaracaksa, kanlı duvardan aşağı dans ederek inebilirdi.

Bir eli her zaman onun üzerinde, inmesine yardım etti, bacakları titrediğinde onu sabitledi, sonunda ayakları yere basana kadar zor bir noktadan kaldırdı.

Kuru topraklar için hiç bu kadar minnettar olmamıştı ve bu his karşısında dudaklarından küçük bir inilti döküldü. Demir yoktu. Yakıcı, emici, zayıflatıcı demir yoktu. Ara sokağın duvarına yaslandı ve nefesini tuttu.

Bacakları titriyordu ama Knigh gözcülük yaparken soyunmayı ve ara sokağın ağzındaki yalakta hızla yıkanmayı başardı. Buz gibi su zaten soğuk olan tenine zar zor değmişti. Ara sokağın gölgelerine geri döndüler ve Knigh bir kapı aralığına gizlenmiş spor çantasını aldı. Dişlerini gıcırdatarak adamın çıkardığı kıyafetleri giydi.

Kombinezon, tayt, çorap, zarif ayakkabılar ve koyu mavi yünden düz bir elbise. Bir hanımefendinin kıyafetleri. Kimsenin Leydi Vice ya da başka bir mahkûmla bağdaştıracağı bir kıyafet değil.

Ayrıca ona peynir ve bir elma uzattı, o da kalışları bağlarken bunları yalayıp yuttu. Yemek, Tanrım, daha önce hiçbir şeyin tadı o tuzlu peynir ve tatlı elma kadar güzel olmamıştı. Şeker titremeyi durdurdu ve son bir onay verdi: bu gerçektir.

Sanki yeni uyanmış gibi gözlerini ovuşturdu. "Bekle" - saçlarını parmaklarıyla taradı ve toplamaya başladı - "*kaçacağımızı* söylemiştin."

Çenesi düğümlendi, ceketini ve pantolonunu spor çantasına doldurdu, bakışları bu kadar basit bir işe fazla odaklanmıştı - onunla göz göze gelmek istemiyordu. "Ben yaptım."

"Ama şimdi benimle gidersen, sen -"

"Biliyorum." Göğsü uzun bir nefesle inip kalktı. Omuzlarına bir şal doladı, sonra da kalın bir kışlık pelerin. Sonunda göz göze gelmeden önce pelerinin ipini bağlaması gerekenden çok daha uzun sürdü. "İzinsiz gelmeyeceğim. Ben -"

"Kariyerin sona erecek. Bir kaçak olacaksın -"

"Vee." Burun delikleri alevlendi ve bir anlık ıstırap gözlerinin etrafındaki deriyi kırıştırdı. "Biliyorum. Verdiğim karar bu."

Yutkundu, tüm katmanların arasından bile bir ürperti yerleşti. "Ama ailen -"

"Onların icabına bakıldı." Ama ağzının düz çizgisi bundan memnun olmadığını gösteriyordu. Çantayı omzunda salladı ve ara sokağın girişine dönerek kolunu uzattı.

Kız kardeşinin çeyizi, annesi ve erkek kardeşiyle de ilgilenmesi gerekiyordu. Mali durumları hakkında söylediklerine bakılırsa, bu bir parmak şıklatması kadar çabuk ve kolay çözülecek bir şey değildi.

"Nasıl?"

"Mercia," diye homurdandı.

Yüzünü buruşturdu ve onun koluna girerek ağır bir şekilde ona yaslandı. İdeal değil. Belki de kalıcı değil. Yine de ailesinin mali durumunun kalıcı olarak halledilebilmesinin *bir* yolu vardı. Ve kendisininkini de. "FitzRoy hâlâ burada mı?" diye sordu ara sokaktan çıktıklarında, ağrıyan bacaklarına izin vermek için yavaş adımlarla.

"Şehirde mi?" Önündeki yolu taramaya geri dönmeden önce kaşlarını çatarak ona baktı. "Evet, neden?"

"Nerede kalıyor? Ona bir ziyaret borcum var."

Onun elini sıktı. "Eğer kılıcını çekip peşinden gidersen, biz -"

Alay etti ve başını salladı, ancak bu hareket başının dönmesine neden oldu. "İntikam değil... en azından fiziksel intikam değil. Onda ihtiyacım olan bir şey var."

"Eğer bu senin iğnen ise" - elini göğüs cebine attı - "bende zaten var." Kırmızı mineli ejderi uzattı, yakutlar gecenin karanlığında kaybolmuştu. Sadece inci tacı parlıyordu, solgun ve hayalet gibi.

"Huh." Parmaklarının çok iyi tanıdığı şekli eline aldığı anda, aşinalık hissi başının yeniden dönmesine neden oldu.

"Onu FitzRoy'dan aldım. Onu Av'a, ailene götürmeyi planlamıştım, böylece senin için hazırladıkları anıtın yanına koyabileceklerdi."

"Teşekkür ederim." Onu cebine koydu - Portsmouth'ta bir kadın olarak gösteriş yapmaya çalışırken onu takarken görülmemesi en iyisiydi.

isimsiz bayan. "Ama aklımdaki bu değildi. Nerede o?" "Vee, sen -"

"Eğer bana bir şey yapamayacağımı söylemeye çalışacaksan, hemen şimdi çekip gidiyorum." Dudaklarını bükerek ona yan yan baktı. İkisi de bunun acı verici bir şekilde yavaşça tökezleyerek olacağını biliyordu ama o bunu yapacaktı. "Bana yardım etsen de etmesen de onu bulacağım. Ve bana yardım etmen senin yararına çünkü yakalanırsam nasıl kaçtığımı merak edecekler."

Knigh derin bir iç çekerek rotasını değiştirdi ve onu birkaç sokak ötedeki lüks bir hana götürdü.

"Yolda çok uzun süre kalmamalıyız." Sağına soluna baktı, kaşları çatılmıştı. "Burada ne kadar uzun süre kalırsak, fark edilme ve tanınma olasılığınız o kadar artar."

"Uyarı not edildi ve dikkate alınmadı." Sıkı bir gülümsemeyle başını salladı ve pelerinle şalı çıkarıp adamın ellerine tutuşturdu. "Burada bekle. Uzun sürmez. Onu öldürmeyeceğim ama bunu ödünç almam gerek." Adamın hançerini kemerinden çıkardı ve kumaşı yırtmaması için kabzası önce gelecek şekilde cebine attı.

Çenesi gerildi ama hiçbir şey söylemedi, sadece beklemek için karanlık bir kapı aralığına çöktü.

D Derin bir nefes alarak saçlarını düzeltti, bir tutamını omzunun üzerinden geçirdi ve elbisesinin yakasında göğüs dekoltesinin kabarmasına neden olacak şekilde kalçalarını düzeltti.

Geç olmuştu ama han mum ışığıyla aydınlanmıştı ve sadece yarım düzine subay bir uçta oturmuş, iskambil oyununa dalmış olsa da dolu gibiydi. Yutkunarak onlardan uzaklaştı. Yolda Knigh, eşkalinin davayla ilgili haberlerle birlikte bütün gazetelerde yer aldığını söylemişti. Memurlara dönerek bara yaklaştı. Barın arkasında hancı durmuş, kaşlarını kaldırmış, elleriyle kırmızı elbisesini düzelterek Vice'ı izliyordu.

Yüzünü buruşturmamak için yanağının içini ısırarak Vice, kadının önünde eğildi. Her kası ve tendonu bu hareketle inledi ama göğsünü tehdit eden hırıltıyı bastırdı. "Madam, Bayan Pettigrew tarafından Yüzbaşı FitzRoy'u eğlendirmek üzere gönderildim."

"Ah, Bayan Pettigrew'lardan biri" - hancının solgun gözleri onu inceledi - "biraz zayıfsın, değil mi?"

Büyüleyici. Gülümsemesini sabitleyen Vice başını öne eğdi. "Hastaydım."

"Hmm. Sanırım bazıları onları sıska seviyor." Dudaklarını büzen kadın Muhtemelen merdivenlere açılan bir arka kapıya başıyla işaret etti. "Oda 3. Gerçi boşuna yolculuk yapmış olabilirsiniz - yukarı çıktığında içinde bulunduğu duruma bakılırsa çoktan uyuduğuna bahse girerim."

Mükemmel. "Eminim onu uyandırabilirim."

Adamlardan biri, "FitzRoy rahatsızsa eğlence işime yarayabilir," diye seslendi, arkadaşları gülüyor ve içkilerini masaya vuruyordu.

Mükemmel değil. Eğer onun yüzünü görselerdi.

Güldü ve omzunun üzerinden seslendi, "Sana sonra ulaşacağım." Umarım bu yeterli olur. Hancıya kaşlarını kaldırdı ve kapıya doğru yanaştı, yüzünü gürültücü memurlardan saklamak için alnını kaşdı.

Kalbi küt küt atıyordu. Sekiz metre hiç geçilecek kadar uzun bir mesafe gibi gelmemişti.

Ama sonra kapıdan geçip küçük bir koridora çıktı. Dizleri titredi ve göğsü sanki bir hana değil de bir dağa tırmanmış gibi kabardı.

Ama yoluna devam etti ve merdivenlerin yarısında mola verdi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, 3 numaralı odanın kapısı kilitliydi. Altındaki çatlaktan hiç ışık sızılmıyordu. Işığın olmaması iyiydi - bu sarhoşluktan sersemlediği anlamına geliyordu. Ama kilit ...

Dudağını çiğneyerek delikten içeri baktı - anahtar görüşünü engelliyordu. Bu iyi bir başlangıçtı eğer sadece ...

Etrafına bakındı ve kısa süre sonra bir çerçeve içinde bir gravür buldu - mükemmeldi. Bir anda çerçeveyi açtı ve gravürün kalın kâğıdını eline aldı.

Odasından ışık gelmediğini bir kez daha kontrol ettikten sonra, kâğıdı kapının altından kolun altına kaydırды.

Şimdi anahtarı çıkarmalıydı. Knigh'nin hançeri yeterince inceyse... Onu çekti - evet, mükemmel. Metal metale sürtünerek de olsa anahtar deliğinden içeri girdi.

Anahtar yere düşerken çıkardığı sesle irkildi. Donup kaldı, dinledi.

Sadece alt kattaki adamların uzaktan gelen sesleri ve kahkahaları ile sahanlığın sonundaki uzun saatin tik takları duyuluyordu.

Titrek bir nefes vererek hançeri yerine koydu ve kâğıdı kapının altından kaydırды. Anahtar yerde sürtündü, törpüldü, ama yere düştüğü zamankinden daha sessiz bir sestti - eğer bu onu ya da başka birini uyandırmadıysa, bu da uyandırmazdı.

Ve işte oradaydı - koyu metal. Demir.

Boynunun arkası sızladı ve öğürmesini engellemek için elini ağzına bastırды.

"Sorun yok," diye fısıldadı. "Sadece küçük bir anahtar." O kafes değildi.

Yavaşça nefes alarak, parmaklarını korumak için eteğinin kenarını kullandı ve anahtarı kaldırdı. Kumaşın içinden çok sıcak geliyordu, sanki kükreyen bir ateşin yanında oturuyormuş gibi.

Ateş. Onu kilide soktu ve sonunda bırakabildiğinde iç geçirerek döndü.

Elini sallayarak durdu ve tekrar dinledi. Hâlâ ses yoktu.

İçeri süzüldü ve ışık onu rahatsız etmeden önce kapıyı kapattı. Gözlerinin karanlığa alışması birkaç saniye sürdü ama fae-

Kanlı görüş kısa sürede tüm odayı ortaya çıkardı. Diğer yüzlerce han odası gibiydi - dolap, şömine, sandalye, tuvalet masası, büyük sayvanlı yatak.

Bu yatakta FitzRoy'un yatması dışında.

Sırt üstü uzanmış, başını başka yöne çevirmiş, usulca horlayan adamı görünce çenesini sıkı.

Lanet olası piç. O demir bir kafese kapatılmışken, o burada kuş tüyü bir yatakta uyuyor, özgürlüğünün ve *hayatının* tadını çıkarıyordu.

Birkaç adımda ona ulaştı. Huzurlu görünüyordu - koyu kirpikleri yanaklarına değiyordu, göğsü yavaşça inip kalkıyordu ve -

İşte. Kese.

Dişlerini göstererek gülümsedi. Eğer Drake'in hazinesinden vazgeçtiyse, buna ihtiyacı yoktu. Ve kesinlikle bunu hak etmiyordu.

Kordonu yerinde tutan düğümden hiçbir iz yoktu ve başının üzerinden çekmeye çalışmak onu uyandırabilirdi. Hançeri çekti.

Lordlar, Hanımlar, Tanrılar ve Vahşi Av, onu göğsüne, kesenin hemen altına koymak, kaburgalarının arasından geçirip kokuşmuş kalbine saplamak çok cazip geliyordu.

Ama o uyuyordu. Bu bir kavga değildi. Silahlı bile değildi - kılıcı tuvalet masasının üzerinde duruyordu. Parmakları intikam almak için ne kadar kaşınsa da, bu doğru olmazdı.

Ve Drake'in hazinesini onsuz bulmak - bu daha da iyi bir intikam olurdu, yaşamak zorunda kalacağı bir intikam.

Başını sallayarak keseyi kaldırdı ve kordonunu kesti. "Bunu alacağım," diye nefes aldı. "*Teşekkür ederim.*"

Gözlerini kısarak bir süre onu izledi. Onu burada bırakmanın tatmin edici olmayan bir yanı vardı. Bir kere, değerli ipucuna ne olduğunu bilmeyecekti.

Tabii bir kart bırakmadıysa.

Oh evet, yarın uyanacaktı, kese yoktu, o zaman görecekti... Gözlerini kısarak yaktan karşıdaki duvara baktı - orada bir deniz resmi asılıydı. *Ha*, mükemmel.

Parmaklarını ateşin külüne batırması ve resmin üzerine büyük bir V çizmesi bir dakika sürdü.

Şurada. O bilirdi.

Gülümseyerek ellerini perdeye sildi. Perdeyi kenara çekti ve Knigh'in hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmek için pencereden dışarı baktı. Ondan iz yoktu ama kırmızı paltolu dört kişi sokakta ilerleyerek birkaç bina ötedeki bir ara sokakta durdu. Üniformalarının altın rengi örgüleri lamba ışığında parlıyordu.

Denizciler. Saçmalık.

Knigh onları fark etmiş ve saklanmış mıydı? Gerçi o olmadan güvendeydi - ne yaptığını henüz bilmiyorlardı.

Yüzünü buruşturarak odadan çıktı, bacakları şikayet ediyordu, FitzRoy'un şöminesinin yanındaki sandalyeye çökmesi için yalvarıyordu... sadece bir süreliğine...

Ama o direndi.

Sahanlık sessizdi. Merdivenlerin yarısında duraklamak zorunda kaldı, bir baş dönmesi dalgası onu neredeyse devirecekti.

Gözleri kapalı, duvara yapışmış, sadece nefes alıyordu.

Dünya, fırtınadaki bir güverte kadar vahşi bir şekilde ayaklarının altında devrildi ve eğildi.

Hadi ama... Dudağını ısırды, alnını duvara bastırdı. Bunun için zamanı yoktu. Eğer o denizciler onun kaçtığını ve Knigh'in onu kurtaran kişi olduğunu biliyorlarsa...

Derin bir nefes çekerek kendini ayağa kaldırdı ve aşağıya doğru sürükledi.

Ön tarafa çıkamazdı - bu kıyafetle bile denizciler onu tanıyabilirdi.

Belki de ayrılmak kötü bir fikirdi. Yine

de, artık bitmişti.

Dudağını ısırarak merdivenlerin altındaki diğer kapıyı denedi. İki yanında birer kapı ve bir çıkış olan dar bir koridora açılıyordu. Bunun için tanrılara şükürler olsun.

Çıkışa yöneldiğinde, hanın rahatlığına kıyasla soğuk gece havası onu sersemletti. Tanrım, şu anda o şalı ve pelerini kullanabilirdi. Kendini kucaklayarak, hanın önündeki denizcilerden uzaklaşarak ara sokak boyunca ilerlemeye başladı.

Karanlıkta bir hareket. Sıcak bir el ağzını kapatmadan önce nefesi kesildi, vücudu tepki veremeyecek kadar halsizdi.

Onu yakalamışlardı. Vahşi Av. Tanrılar. Lordlar. Hanımlar. İşte bu kadar.

Kalbi şaha kalktı, göğsüne doğru haykırdı ve avuç içine karşı homurdandı, kasları sertleşip ağırırken çığlık atıyordu. Bir kol beline dolandı ama ona karşı koyamadı. Parçalanmış bedeninden zar zor bir kıpırtı çıkarabildi.

"Benim." Knigh'in sesi, kulağında ancak bir nefesin üzerindeydi.

Tanrılara şükürler olsun. Kadın sarktı ve adam onu serbest bıraktı, kadın sallanırken eli belinde kaldı. "Vahşi Av seni aldı, Knigh, ben onların -"

Boğazı düğümlendi ve başını salladı. Onu tekrar yakaladıklarını, o kafese geri döneceğini ve yarın asılacağını düşündü.

"Biliyorum," diyerek şalı ve pelerini ona geri verdi. "Denizciler vardı -"

"Ön tarafta" - başını salladı ve omuzlarına doğru çekti - "Onları gördüm, bu yüzden bu tarafa geldim."

"O yolda da yarım düzine daha var." Sokağın diğer ucuna, hanın önünden uzağa doğru başıyla işaret etti. "Beklememiz gerekecek."

Titredi, ellerini pelerinin altına soktu ve yavaşça gözlerini kırptırdı. Lordlar, yün o kadar yumuşaktı ki, onu kendi etrafına sarıp uyuyabilirdi.

"Vee?" Yanağını kavradı ve yüzünü yukarı kaldırdı.

Keskin bir nefesle irkildi, gözleri irileşti. Gözleri kapanmıştı. "Ben - ben burada kalamam. İhtiyacım var..." Yemek, dinlenme, uyku, sıcaklık. Tanrım, düşündükçe neredeyse inliyordu.

Kaşları çatılan Knigh dudağını ısırdı, bakışları başka yöne kaydı.

"Yapabiliriz... Yapabilirim

..." Çenesi sıkılmış bir halde sokağın aşağısına ve yukarısına baktı. "Onları nasıl geçebileceğimizi bilmiyorum. Özür dilerim."

Tek bir yolu vardı. Enerjiyi toplayabilirse denizciler onları asla göremeyecekti.

Yutkunarak çenesini kaldırdı. "Biliyorum." Onun elini tuttu ve arka yola doğru süründü. "Hadi gel."

"Vee -"

"Şşş." Ara sokağın ağzından birkaç adım ötede, denizcilerin gölgeler arasında onları göremeyeceği bir yerde durdu. "Bana asla yapamayacağımı söyleme. Sadece bizi şu senin hana götürmeye hazır ol." Eğer yere yığılırsa ve onu taşımak zorunda kalırsa, öyle olsun.

Gözlerini kapatarak nefes alışını yavaşlattı.

Zordu - Tanrım, vücudu ağırırken ve titrerken onu unutmak ve uzaklaşmak çok zordu. Soğuk parmaklarını ve yanaklarını ısırduğında. Pelerin ne kadar yumuşak olsa da ellerindeki kabarcıkları çatlatıyor, onları yarmakla tehdit ediyordu.

Dışarıda, nemli havada... Karanlık, soğuk gecede... Açık gökyüzünde

...

Denizden esen nemli bir rüzgârı, çakıl taşlarının üzerinden içeri çekti. sahilde ve sokaklarda.

Vücudu soğuktan şikayet ediyordu ve sıcak bir el kollarına yapışarak onu dik tuttu.

Rüzgâr sisi getirmiş, şehri örtmüş, şeritlerden ve ara sokaklardan sürükleyerek -

Sonra karanlık oldu.

F O G

"W

"Kötü Av seni alır, kadın," diye mırıldandı Knigh, vücudu gevşediğinde. Onu yakaladı ve ne kadar soğuk olduğuna bir kez daha küfretti.

Ama yol sisle kaplıydı - denizciler geçtiklerini göremezlerdi.

Çenesini sıkarak onun hareketsiz yüzünü inceledi. Sıcak nefes yanağına dokundu. O zaman yaşıyordu. Tanrılara şükürler olsun.

Yine de onu yakınında tutmak bir tür işkenceydi. Elleri temas etmek, onu rahatlatmak, ona dokunmak için ağrıyordu. Ama onun acı çekmesinden sorumlu olan kendisiydi.

Ona ihanet etmişti. İşte oradaydı - bu kadar çıplak, ham ve korkunç derecede basit. Ona ihanet etmişti. Ona sarılmayı, dokunmayı, istediği şeye sahip olmayı hak etmiyordu.

Yine de onu bu sokakta bırakamazdı.

Bu yüzden onu vücuduna yasladı, ceketini ikisinin de etrafına çekti, vücut ısınısını paylaşmaya çalıştı ve tutuşunu işlevsel, nazik tuttu - istediği şey değil, ihtiyacı olan şey.

Kalbi ağrıyarak, örtülü sokaklara doğru yola koyuldu. Her zerresi düğümlenmişti - kulaklar sisin içinden gelecek herhangi bir ses için gergin, gözler en ufak bir hareket için tetikte, vücut gergin ve bir ara sokağa dalmaya hazırdı. Onu odasının görece güvenli ortamına götürmek için her şeyi yapardı.

Yanağı buz gibiydi, adamın boynuna yaslanmıştı ve ağırlığı çok azdı. Göğsü sık ve yavaş nefeslerle zar zor hareket ediyordu. Biraz yemek yemişti ama onu darağacından ilk çıkardığı zamankinden bile daha kötü görünüyordu, yanakları çukurlaşmış, dudakları solmuştu.

"Vee, eğer ölürsen, seni asla affetmeyeceğim..." *Ya da kendimi.*

FitzRoy'un peşinden gitmesine asla izin vermemeliydi. Ondan ne istemişti ki? Elbiselerinde ya da ellerinde kan izi yoktu, yani sözüne sadık kalmış ve onu öldürmemiş olmalıydı.

Yapmış olsaydı, bunu hak etmiş olur muydu?

Çünkü FitzRoy hak ettiyse, o da hak etmiştir.

Boğazı sıkıştı ve nefesleri buz gibi keskinleşti. Bu aptal planı asla yapmamalıydı.

Soğuk, ensesini gıdıklayan sis kadar kalın bir şekilde onu kapladı.

Kaşlarını çatarak durakladı ve sağına soluna baktı - sorun neydi?

Ses yok, ayak sesi yok, -

Dışarıda değil. Burada. Göğsü hareketsizdi.

Kalbi, etrafında bir yumruk varmış gibi sıkıştı.

"Vee?" Onun yanağına dokundu. "Vee. Vice?

Avice?" Göz kapakları titredi. "Bana öyle deme."

Ağır bir nefes aldı, neredeyse bir kahkaha gibiydi. "O zaman sakın ölme."

"Öyle bir planım yok." Yavaşça gözlerini kırıştıtarak yarım bir gülümseme verdi.

"Beni kandırabilirdin. O sis - çok fazla risk aldın -" "Bizi koruyacak bir şey buldum, değil mi?"

Hırladı. "Sadece neredeyse kendini öldürerek."

"Eh, artık bitti ve ben ölmedim. Gün batımındaki konumumu göz önüne alırsak, bunu büyük bir zafer olarak görüyorum."

"Henüz ormandan çıkmadık." Karanlığa bakarak yan sokağa doğru eğildi - ilerideki ayak sesleri denizcilerden ziyade sivillere ait olabilirdi ama bunu şansa bırakmamak en iyisiydi. "Seni hâlâ hana götürmemiz, yıkamamız ve düzgünce giydirmemiz gerekiyor."

Bir kaşını kaldırdı. "*Düzgün giyinmiş mi?*"

"Evet. Ben" - boğazını temizledi, sözcükler sertleşmişti - "Kendim ve... karım için Arawaké'ye geçiş izni aldım." Kadın adamın kollarında kaskatı kesildi ve adam tökezledi. "Ve - uh - tabii ki uygun kıyafetlere ihtiyacı var."

Alay etti ve adamın omzuna doladığı elini çekti. "Sanırım artık yürüyebilirim."

Elbette onun dokunuşundan bir an önce uzaklaşmak isteyecektir. Onu dikkatlice yere bıraktı ama kolunu uzattı.

"Yani" - bir kaşını kaldırdı, gözlerinde tanıdığı Vee'ye acı veren belli belirsiz bir parıltı vardı - "bana kıyafet mi aldın?"

"Ben yaptım."

Kıkırdayarak onun koluna girdi ve tekrar yola koyuldular, o kadar yavaştı ki dişleri diken diken oldu.

"Neye gülüyorsun?" Karanlığa doğru kaşlarını çatı. Tanrım, bu gidişle hana varmadan fark edileceklerdi. Tüm bu sis içinde ne kadar uzakta olduklarından bile emin değildi.

"Korkunç korsan avcısı Blackwood'un kadın kıyafetleri almak için alışverişe çıkması fikri." Kolundaki zayıf tutuşu hafifçe esnedi. "Lütfen bana iç çamaşırı da aldığını söyle."

Dişlerini gıcırdatarak kavşakta durdu ve yol tabelasını kontrol etti - Tanrılara şükür, sadece birkaç sokak ötedeydiler. "Bu durumun ciddiyetini anladığımı sanmıyorum, Vee. Biz -"

"Oh, anlıyorum." Neşesiz bir kahkaha attı ve kabarmış elini kaldırdı. "Tamamen anlıyorum. Ama bu beni ayakta tutan tek şey. Bir ara sokakta kıvrılıp pes edemem, ki şu anda vücudumun yapmak istediği de bu. Bu konuda gülmeme ve şaka yapmama izin verin, bacaklarım hareket etmeye devam edecektir."

Bu onun kibirli tavrıydı ve hep öyle oldu. Bir güvenlik ağı. Bir kalkan. Bir can simidi.

O da bunu çocukça bir şaka, kızın işleri ciddiye almadığının bir işareti olarak görüp geçiştirmişti. Belki bu son kısım doğrudu ama bundan çok daha fazlası vardı.

İç çekerek başını salladı. "Neredeyse vardık. Hancı yeni geldiğini düşünüyor. Onlara hasta olduğunuzu söyledim." -dudağını ısırıldı ve gözlerini kaçırdı- "şey için..."

"Ne kadar berbat görüldüğümü açıklar mısın?" Dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Ellerimi gördüm - geri kalan kısmımın neye benzediğini tahmin edebiliyorum. Eminim öyle olmadığına seviniyorsundur..." Ama sözlerini yarıda kesti, burun delikleri alevlendi, bakışları ilerideki zemindeydi.

Sessizce yürümeye devam ettiler.

Bir sonraki yoldan sağa döndüğünde, altın rengi lamba ışığı sisin içinden gözlerini kamaştırdı. Sisine içine bakarak dondu kaldı.

Siviller lamba taşımaz. Askerler taşırdı.

) N K) D) N G

B Bir kolunu Vee'nin beline dolayıp onu ayağa kaldırırken kulaklarında kan kükrüyordu. Onun şikâyetlerine ayıracak zamanları yoktu - *hemen* yola çıkmaları gerekiyordu. Belki de anlamıştı, çünkü

Soluk soluğa kalmaktan başka bir ses çıkarmadı ve adam geldikleri yöne doğru aceleyle geri dönerken, kadın gözlerini dört açarak arkasını izlemeye devam etti.

"Bizi gördüklerini sanmıyorum," diye nefes aldı.

Bir sonraki sokağa daldı, ancak solda korunaklı bir kapı bulduğunda onu yere bıraktı. Daha içerilere baktı - lanet olsun, çıkmaz sokak. Bir sonraki sokağa geçemezlerdi.

İkisi de geldikleri yoldan geriye bakarken nefesleri kesildi. Işık yoldaki sisi altın rengine boyamıştı.

Vahşi Av, ayak seslerini duymuşlar mıydı? Dikkat çekmek istemediği için tam olarak koşmaya başlamamıştı ama belki yine de onu duymuşlardı.

Nefeslerini daha yavaş, daha derin almaya zorladı, en ufak bir sesi duymak için kulaklarını zorladı.

Gözleri kocaman, göz bebekleri dolu olan Vee dudağını ısırды.

Bu sefer yardımlarına daha fazla sis getirmesine imkân yoktu.

Ayak sesleri, sokağın sonunda.

Vee ona karşı gerildi. "Saçmalık."

Hafif bir ifade. Ağzının kenarları seğirerek başını salladı.

Puslu gölgeler sisin içinde hareket ederek koyulaştı, büyüdü ve belirginleşti.

Yutkundu. Bu gece şimdiye kadar gördüğü denizciler ara sokakları kontrol ediyorlardı ve bu devriye buraya gelirse Vee'yle gidecek hiçbir yerleri olmayacaktı. Onu kapının köşesine doğru itti. Yakasını yukarı kaldırdı.

kayrak grisi paltosunun altında, omuzlarıyla onu korudu. Bir denizci lambayı kaldırıp sokağa baksa, gölgelerin bir parçası gibi görünürdü.

Umarım.

Dudakları gergin, gözlerini adamın omzunun ötesine dikti, kaşlarının arasındaki kırışıklıklar adamın hoşuna gitmeyecek kadar korkuya yakındı. Kendini köşeye sıkıştırdı, tüm vücudu gerildi, titredi. Boynundaki damar atmaya başladı.

Ayak sesleri daha da arttı. Durdu. Sanki biri ayaklarının üzerinde dönüyormuş gibi sürtündü.

Bu tarafa doğru gidiyor, öyle olmalı.

Uzun, sert bir nefes aldı, gözleri parlaktı ve onunkilere dikilmişti.

Çenesini sıkarak onu köşeye sıkıştırdı. Ne kadar küçük olurlarsa o kadar iyiydi.

Daha fazla ayak sesi. Altın ışıık sisi yalayarak daha da parlaklaştı. Lanet, daha da yakın.

Parmakları adamın ceketinin önünde düğümlendi. Nefesini tutarak onu duvara yapıştırdı - ona bakmak dışında yapabildiği tek şey buydu.

Ayak sesleri o kadar yakındı ki sadece tıkırtılarını değil, aynı zamanda birkaç metre ötedeki kaldırım taşlarına basarken çıkardıkları hafif çıtırtıları da duyabiliyordu.

Vee irkildi, gözleri ikisinin de orada olmadığını bildiği bir kaçış arar gibi fırladı.

Onları bulacaktı. Bir tıkırtı ve çıtırtı daha.

Bütün bunlar. Bir hiç uğruna.

Knigh zar zor yutkunabildi. Ensesindeki tüm tüyler diken diken olmuştu. Vee gözlerini kapadı, yüzünü köşeye çevirdi, dişlerini gösterdi.

Bir dokunuş daha. Lambanın yarısı göründü, parıl parıl parlıyordu. Kulakları çınladı.

"Conroy," diye seslendi uzaktan bir ses, "buraya."

Lamba yükseldi ve sonra o dönüş sesinin tekrar duyulmasıyla gözden kayboldu. "Ne oldu?" Conroy o kadar yakındaydı ki, Knigh onun bağırıktan sonra nefes aldığını duydu.

"Sanırım bir şey buldum."

Bir iç çekiş, sonra ayak sesleri yeniden başladı ve giderek sessizleşti.

Knigh olabildiğince sessiz bir şekilde nefesini verdi ve Vee'nin gözleri parlayarak açıldı, kaşları soruyla kalktı. Başını salladı, sonra kapı aralığından etrafına baktı.

Lamba bir köşede kaybolmuş, sol taraftaki sisin içinden altın rengi bir ışık saçıyordu.

"Haydi," diye fısıldadı. Elini tutarak sürünerek ilerledi. Sesler, ışık, ayak sesleri, hepsi sola doğru.

Yola geri döndüler, ayakları kaldırım taşlarının üzerinde fısıldıyordu.

Lordlar, kaçmak cazip geliyordu ama bu çok gürültülü olurdu. Çenesini sıkarak onu daha önce geçmeye çalıştıkları sağa dönüşü doğru götürdü, yol boyunca omzunun üzerinden baktı. Lamba ışığı sisin içinde birikiyor, giderek daha da sönükleşiyordu.

Ancak iki tur daha attıktan sonra kalbi normal hızına dönebildi. Vee'nin yüzündeki sıkıntılı ifade kaybolmuş, yerini yorgunluktan bitap düşmüş birinin gevşek ifadesi almıştı.

Başka bir olayla karşılaşmadan hanın arka girişine ulaştılar. Vee kapıda durakladı, kapüşonunu kaldırdı ve düşmeye hazır değilmiş gibi omuzlarını dikleştirdi. Tanrılar kadını korusun. Kapıyı açması için başını salladığında göğsünde şiddetli bir gurur yandı.

Hancıyı kısa bir selamlaymayla geçip gittiler. Kadın eğildi ve söz verdiği gibi hizmetçinin hazırladığı suyu kontrol etmeye gitti.

Hancı giderken Vee ürperdi, dudaklarından yumuşak bir nefes döküldü.

Merdivenlerden çıkmasına yardım etmek için elini uzattı. En tepeye ulaştıklarında onu taşıyordu.

"Neredeyse geldik" - odanın kapısını açtı - "ve hemen banyo yapabilirsin."

Göz kapakları kayarken başını salladı, yanağı adamın göğsüne sürtündü.

Hayır. Hayır. Hayır. Bunun bir parçası olmaktan zevk almaması gerekiyordu. Onun dokunuşu bir zorunluluk, ölüm kalım meselesiydi. Aralarında hiçbir sevgi kalmamıştı ve kalamazdı da. Sadece yorgun ve hastaydı. Kendine geldiğinde, onu çok ama çok uzaklarda isteyecekti.

Kapıyı kapattığında, sıcaklık ayak bileklerine değdi. Barnacle ayaklarının etrafında ve arasında dolanıyordu. Lanet kedi - ona çelme takmaya kararlı mıydı?

Küçük patilere basmaktan kaçınarak kanepeye doğru ilerledi ve Vee'yi üzerine yatırdı. "Bir süre burada dinlen. Ben yemek ve sıcak su getireceğim."

Pelerinini daha sıkı çekip gözlerini kapatmadan önce sıkı bir gülümseme ve başıyla bir selam verdi.

Barnacle bir cıvıltıyla kanepeye uzanmış, burnunu onun yanağına dayamıştı.

Vee'nin gözleri fıldır fıldır açıldı. "Barnacle?" Ellerini kedinin kafasında gezdirdi, gözlerini kırıpıştırdı. "Bu... Bu..."

Kadından boğulurcasına bir ses yükseldi ve Knigh kalbi hızla çarparak ilerlemeye başladı. Tanrım, çok hastaydı, bu -

Ama sonra gözleri kapandı ve kediyi kendine yaklaştırıp yüzünü kürküne gömdü. Omuzları titriyordu ve nefesleri keskin ve hızlı geliyordu.

Ağlıyordu.

Hıçkırıklar vücudunu sarıyordu.

Ağzını kapatan Knigh geri çekildi. Tüm bu sertlik, tüm bu gevezelik. Hepsı gösteriş içindi. Avıce'i öldürdüğünü bu kadar açık bir şekilde söylemesi bile... bunların hepsi...

Başını salladı, midesi sıkıştı. İnsanları güvenli bir mesafede tutmanın bir yolu. Kulübesinde bahsettiği o 'yumuşak' duyguları uzak tutmanın bir yolu.

"Gerçekten buradasın," diye fısıldadı Barnacle'ın tüylerine, kedi onun çenesinin altına doğru sokulurken. "Güvendesin. Benim küçük aşkım. Benim küçük goblin-canavarım."

Knigh dudağını ısırarak sahanlığa doğru yürüdü ve merdivenlerden indi. Bu çok fazlaydı.

Kendini onun bir canavar olduğuna ikna etmişti. Bir katil olduğuna. Bazen ne kadar küstah davrandığı, ne kadar soğukkanlı olabildiği düşünüldüğünde, kendini onun duygusuz olduğuna ikna etmek çok kolay olmuştu.

Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Ne kadar da aptalmış. Ne lanet bir aptal.

Mutfağa gitti ve sıcak su dolu kovayı, onu yukarı taşımak üzere olan iri gözlü hizmetçiden aldı. Titrek bir gülümsemeyle, karısı rahatsız edilecek kadar iyi olmadığı için banyoyu doldurması konusunda ısrar etti. Ellerinin titremesini durdurmak ve zihnini sakinleştirmek için bir şeyler yapması gerekiyordu.

Canavar olan oydu. Ona bunu yapan. Kanlı canlı birini demir bir kafese mahkum etmek. Birine ihanet etmek için ...

İlk kova suyu odalarındaki ateşin yanındaki bakır banyoya dökerken boğazına bir düğüm tıkanı.

Başını sallayarak yutkundu ve ona tekrar bakmaya cesaret etti. Yan yatmış uyuyakalmıştı, Barnacle göğsüne doğru kıvrılmış, gözleri tetikte, onun hareketlerini izliyordu.

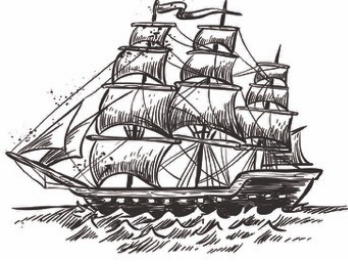
Bunların hiçbirini hak etmiyordu. Vee hakkında herhangi bir şekilde hissetmeyi. Onu affetmeye çalışmayı. Ona layık olmayı istemeyi.

Ve tüm bunlardan sonra, hala güvenli bir şekilde uzaklaşamayabilir.

Temizlenip giyindikten sonra, önlerinde hâlâ *Swallow*'a yolculuk vardı. Sonra limandan ayrılmak ve alarm verilmemiş olmasını ummak zorundaydılar. Donanma Solent'i kolayca ablukaya alabilir, kimsenin ayrılmasını engelleyebilirdi, o zaman sıkışıp kalırlardı ve karadan kaçmak çok daha zor olurdu. Belki de imkansız.

Yutkunarak ayağa kalktı ve başıyla onayladı. Kaçmasına yardım edecekti. Kalbini rahatlatmanın ve yaptıklarını katlanılabilir kılmanın tek yolu buydu.

Daha da önemlisi, hayatta kalmasının tek yolu buydu.

B Banyo dolup lavanta ve biberiye banyo tuzlarının baş döndürücü kokusuyla dumanı tütmeye başladığında Knigh kendini toparlamıştı. Çok basitti. Onu Portsmouth'tan çıkaracaktı. İhtiyacı olan her şey, onun gönüllü hizmetkarı olmak. Ve sonunda, bir gün, belki de kendisiyle yaşayabilecekti.

"Vee," diye mırıldandı, yüzündeki saçları tararken, "banyon hazır."

Gözleri kapalı kalmış, kirpikleri yanaklarına doğru kararmıştı. Şakağının üstündeki yanık, korkunç derecede solgun tenine karşı ürkütücü, öfkeli bir kırmızıydı ama dudaklarında biraz renk vardı ve teni daha önce olduğu kadar soğuk hissetmiyordu.

Barnacle gerindi ve doğrulup oturdu, kuyruğunu patilerinin etrafına düzgünce doladıktan sonra hüzünlü yeşil gözlerle ona baktı.

Onun ne yaptığını biliyordu.

Evet, o bir kedi idi, ama o bakış ...

Kaşlarını çatarak başını salladı ve parmak eklemlerini Vee'nin yanağına dokundurdu. "Muhtemelen hareket etmek istemediğini biliyorum, ama bu seni ısıtacak ve seni iyi bir görünüme kavuşturmamız gerekiyor." *Karımın.*

Midesi düğümlendi. Daha önce bu konuda yorum yapmamıştı, sadece kıyafet alışverişine çıkmış olmasıyla ilgili yorum yapmıştı. Ama artık bitkin ve korkmuş bir halde değil, tam farkındalığa geri döndüğünde, onun bu rolü seve seve kabul edeceğini düşünemiyordu. Bir kamarayı paylaşmak ve Arawaké'ye kadar mutlu yeni evliler gibi poz vermek zorunda kalacaklardı.

Evet. Farkına vardığında, onu öldürecekti. Ve bunu hak edecekti.

Yüzünü buruşturarak onun omzunu hafifçe sarstı. "Vee?"

Uzun bir nefes alırken kirpikleri dalgalandı - artık bilincinin yerinde olduğunu bilecek kadar çok kez uyandığını görmüştü. Midesi tekrar bulandı.

"Hareket edebileceğimi sanmıyorum." Eli, çenesinin altında toplanmış olduğu yerden uzaklaştı.

"Banyo yardımcı olacaktır." Cesaret verici bir gülümseme takınmaya çalıştı ama yüzü bu kadar gerginken nasıl bir ifade takınacağını ancak Tanrı bilirdi. "Yardıma ihtiyacın olursa... Kıyafetlerini... giydirebilirim."

Yüzünü ovuşturarak başını salladı ve kendini yarı oturur pozisyona itti. El yordamıyla pelerininin bağlarını yokladı ama elleri onları kavrayamayacak kadar titriyordu.

"İşte." Diz çöktü ve onun için çekti. Kadın

başını sallayarak gözlerini kapattı.

Her giysiyle birlikte midesi sıkışıyordu. Ara sokakta üstünü değiştirdiğinde hava çok karanlık olduğu için pek bir şey görememişti ama şimdi ...

Cüppeyi çıkardığında, kolları kombinezonun altında inceikti ve olabildiğince sıkı bağlanmış olmalarına rağmen kalçalarını zar zor dolduruyordu. Kombinezon katmanları kıvrımlarının ne kadar çöktüğünü gizlemişti. Onlar olmadan et ve kemikten başka bir şey değildi. Ne o güçlü, yağsız kaslar, ne de kalçalarındaki ve poposundaki o muhteşem, yumuşak yağlar vardı.

Demir bir kafeste geçirdiği bir hafta her şeyini tüketmişti.

Artık hiç şüphe yoktu: Orada daha fazla kalsaydı, idam ipi olmadan da ölebilirdi.

"Oh, Vee." Başını salladı ve bacaklarına çok bol gelen çorapları çıkardı. "Ben - ben çok -"

"Lütfen yapma," diye mırıldandı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Şu anda olmaz. Buradan defolup gitmeye odaklanmalıyım. Özürlerin bana sadece şunu hatırlatıyor..." Boğazı düğümlendi ve başını salladı. "Buraya nasıl geldiğimizi. Ve eğer senden nefret etmeye kendimi fazla kaptırırsam, bana yardım etmene izin veremem." Çenesi düğümlendi, burun delikleri açıldı. "Ve her ne kadar kabul etmekten nefret etsem de, bunu tek başıma yapamam. O yüzden bunu güvende olana kadar sakla. O zaman dilini kendi hançerinle kesmekle tehdit edebilirim."

İşte oradaydı. Ondandır nefret etmekten sadece bu kaçış kadar uzaktaydı. Şaşırması gerekirdi ama kalbi hâlâ sıkılıydı, acı veriyordu, çok sıkıydı. Her şeye hakkı vardı.

Yüzünü ovuşturdu, uyanık kaldığı her saat aniden omuzlarına çöküyor, uzuvlarını aşağı çekiyordu.

Bakışlarını karşılayamayınca onu ayağa kaldırdı ve iç çamaşırını çıkardı. Onun muhteşem çıplak vücudunu gördüğü diğer tüm zamanlarla şimdiki hali arasındaki acı verici tezat karşısında tepki vermemek ve kendi üzerine kıvrılmamak için tüm disiplin, özdenetim ve hareketsizlik derslerini alması gerekti.

Kendisinin bir gölgesi değil, çok daha az önemli bir şeydi - bir ruh ya da bir yankı.

Sözünü sakınmadan onu banyoya taşıdı ve buharlı suyun içine soktu. Kadın içini çekti, gözleri kapandı, yüz ifadesi bir an için mutluluğa o kadar yakındı ki, adamın midesi bıçak gibi keskin bir şekilde burkuldu.

"Biraz daha ye, yanıklarını iyileştirebileceğim," diye mırıldandı ve küçük bir masayı onun ulaşabileceği bir yere koydu. Yahni, ekmek, peynir, bir elma, öğleden sonra yakındaki bir fırından aldığı bir dilim hafif limonlu kek. Hatta Avrupa'dan ithal edilmiş küçük bir kase badem için bile para harcamıştı.

Kadın yavaş ve beceriksiz hareketlerle yiyecekleri karıştırırken, adam sünger ve satın aldığı güzel kokulu sabunu aldı ve karısı gibi görünmesi için hapishanenin kirini temizlemeye koyuldu.

CRU(L)RON

An saat sonra kuruydu ve yeni bir iç çamaşır giymişti, yanaklarına biraz renk gelmişti.

Dudağını ısırarak parmaklarının onun etrafında kıvrılmasını engelledi.

onu yatağa yatırdı. Onu üst üste dizilmiş yastıklara yasladı. "Sence sen -"

"Şimdiden çok daha iyi hissediyorum." Başını salladı, gözlerini yavaşça kırıştırdı. "Ben sadece - şimdiden sıcaklığın akıp gittiğini hissedebiliyorum." Sıkıca gülümsedi ve onun elini çekti. "Hadi, iyileştir beni - belki bu beni ısıtır."

Göğsü ağrıyınca yatağa oturdu ve kızın ham, su toplamış ellerini kendi ellerinin arasına sıkıştırdı. Daha önce olduğu kadar soğuk ve sert değillerdi. Bu bir ilerlemeydi.

Bir kıpırdanışla kendini ona yaklaştırdı, bacaklarını ve vücudunu ona yasladı. Alaycı bir sırıtışla ona yan gözle baktı. "Hâlâ sıcak, Blackwood. Hâlâ sıcak."

Her zamanki halinin bu yankısı karşısında homurdanmaktan kendini alamadı. Ellerini bırakarak battaniyeleri kucaklarının üzerine çekti ve onu yatırdı.

Her şeyden önce, bu gece en koyu gri-mavi olan gözlerini devirdi. "Teşekkür ederim, Hemşire Blackwood."

Acıtmıştı ama belki de bu gerçekten daha iyi hissettiğinin bir işaretiydi. Sadece birkaç saat içinde bu kadar iyileşme gösterdiyse, belki aynı hızla tamamen iyileşebilirdi. Tabii *tamamen* iyileşebileceğini varsayarsak...

Bu düşünce onu bir tüfek atışı kadar güçlü bir şekilde sarsmıştı.

Çünkü gerçek şu ki, bilmiyordu. Demirin içinde ölen fae'lerle ilgili hikâyeler vardı ama kaçıp kurtulanlarla ilgili hiçbir şey yoktu. Kim biliyordu

iyileşip iyileşemeyeceklerini ya da bunun ne kadar süreceğini? Bu yüzden kalıcı olarak zayıf düşmüş olması mümkündü.

O görmeden önce gözlerindeki nemi yok etmek için yüzünü ovuşturdu.

Eğer - *eğer* bu olursa, o zaman sonsuza dek ona hizmet edecekti. Bu kadar basit. Ya da en azından ona bakmaya dayanabildiği sürece. Kaybettiği güç o olabilirdi.

Vahşi Av lanet olsun, bunun için ölesiye çalışacaktı.

Uzun bir nefes aldı ve kızın ellerini tekrar tuttu. "Baygınlık hissettiğin anda bana söyle. Mümkün olduğunca fazla enerji harcamaya çalışacağım ama yine de seni tüketecektir. Bunu önlemek için yapabileceğim hiçbir şey yok." Kaşlarını çattı ve eğilerek onu göz göze gelmeye zorladı. "Vee, bu çok önemli. Anlıyor musun?"

Kaşlarını kaldırdı, ağzı açıldı, sonra burnundan uzun bir nefes vererek kapandı. Yutkunarak başını salladı. "Anlıyorum. Beni öldürmemeye çalış." Ağzının kenarı seğirdi ve ellerini onun avuçlarının içinde esnetti.

"Gözlerini açık tut, o zaman bayılıp bayılmadığını görebilirim." "Sadece devam et."

Bakışlarını onunkilere sabitleyerek, içini, onu sıcak tutan, demir darağacı kafesinin varlığında kaçan ve iyileşmek için dışarı çıkardığı altın ışığın çekirdeğini araştırdı.

Boynunun arkası gıdıklandı - iyileşirken her zaman gözlerini kapatırdı, bu özel şeyi yaparken onu görmek samimi ve savunmasız hissettirdi.

Kaşları çatıldı ama gözlerini ondan ayırmadı ve devam etmesini istemesine başını salladı.

Nefeslerini yavaşlattı ve o ışığın merkezine, en parlak olduğu yere daldı. Uzak seslerin anlamadığı ama bir zamanlar biliyormuş gibi hissettiği bir dilde şarkı söylediği yere. Bu kadar derine indiğinde, bu yumuşak şarkı onu çağırdı, çekici, davetkâr, sıcak bir ev ve ocak ve içten, sevgi dolu bir kabul vaat ediyordu.

Ama ona buna uymasının ölmesi anlamına geldiği söylenmişti.

Bunun yerine ışıktan avuç avuç alıp o pınardan getirerek buraya, gerçekliğe taşıdı. Elleri o tanıdık sıcak ışıltıyla parladı ve Vee bir anda yarı zevk, yarı rahatlama olan yumuşak bir ses çıkardı. Bu noktada ne kadar harika bir his olduğunu alıcı taraftaki deneyimlerinden biliyordu.

Ama sonra bir sonraki bölüm geldi.

Bütün kasları gergindi, kaşlarını kaldırdı. Kız hazır mıydı?

Çenesi düğümlendi ve başını salladı, elleri adamın gevşek tutuşunda titriyordu.

Işığı kızın içine tuttuğunda nefesi kesildi. Eksiklik - içindeki eksiklik... esneyen bir çukurdu, soğuk, boş, karanlık.

Onu en son iyileştirdiğinde, gözlerini kapatıp büyüsunü onunkine dokundurduğunda, kız çatırdayan bir enerjiyle parlamıştı, akkor halinde, parlak, güçlü. Şimdi ise kızın içindeki loş ışığı zar zor seçebiliyordu, tıpkı mağaralarındaki ateşböceklerinden birinin çok uzaktaki hali gibi.

İrkildi, gözleri kapandı, ellerini çekti ve adamı tutuşunu sıkılaştırmaya zorladı. "Kahrolası cehennemler. Vahşi Av kanlı" - çenesi sıkıştı, başını geriye attı ve nefes verdi.

Birkaç saniye önce hediyesinin ışıltısı ne kadar harikaysa, bu kısmın ne kadar acı verici olduğunu da biliyordu. Geri çekilebilir ve sadece yanıkların en kötü acısını alarak iyileşmeyi sonlandırabilirdi. Yavaşlayabilirdi, bu acıyı azaltır ama daha uzun sürmesine neden olurdu. Ya da daha da zorlayabilir, acıyı çok daha kötü hale getirebilirdi ama sadece bir an için.

Yüzünü buruşturarak yavaşladı - kadın çok zayıftı. Zaten yeterince acı çekmişti.

Şimdilik buna bir son verecek, gerisini başka bir gün tamamlayacaktı.

Göğsü hızla inip kalkan Vee gözlerini açtı ve adamın bakışlarıyla tekrar buluştu. "Durma." Ağzı bir çizgiye oturdu ve gözleri parlayarak bir kez başını salladı.

Tabii ki bunu söyleyecekti.

Ama onu teşvik edecek kadar güçlüyse, belki bunu kaldıracak kadar da güçlüydü.

Sert bir nefes alarak altın ışığı sıkı bir top haline getirdi. Bu an - bu en kötüsüydü, ama bir anda bitecekti. Dişlerini sıkarak enerjiyi kanalize etti ve enerji vahşi beyaz bir sıcaklıkla titreşti.

Çılgılığı geceyi yırttı ve sonra gevşedi. Lordlar. Hanımlar.

Lanet olası cehennemler.

Lanet olsun, çok zorlamıştı. "Vee?" Yanağına dokundu - daha önce olduğundan daha sıcaktı. Ve rengi daha iyiydi. Belki de...

Terden boncuk boncuk olmuş alnıyla nefes nefese kaldı, sonra elini onunkinin içine soktu. "Panik yapma." Beyaz dudaklı bir gülümseme verdi.

"Ben hayattayım."

Sarktı ve parmaklarını onun teninden çekti. *Onun dokunuşuyla rahatlamak yok, hatırladın mı?*

"Umarım bunun sadece sevişmemiz olduğunu düşünürler." Yutkunarak başını salladı ve gözlerini açtı. "Vahşi Av seni aldı Knigh Blackwood, ama şimdiye kadar karşılaştığım en acı verici kanlı yeteneğe sahipsin." Ellerini ters çevirerek inceledi. "Etkili olmasına rağmen - bunu sana vereceğim."

Artık boğumlu eklemler ve kuru bir cilt yoktu. Avucundaki eski yanık dışında tüm yanıklar yok olmuştu. Şimdi mantıklı geliyordu - böylesine detaylı ve kalıcı bir iz bırakması için demir bir asma kilide sertçe ve birkaç saniye boyunca dokunmuş olmalıydı.

"Çok etkili," diye nefes aldı yumruklarını sıkıp açarak. Yumuşak ve sert hareketlere bakarken ağzının kenarından bir sırtış geçti. "Neredeyse yeni gibi." Kısa bir kahkaha attı. "Teşekkür ederim. Bir daha asla düzgün çalışmayacaklarını düşünmüştüm."

Boğazındaki bir yumru gülümsemesini sıktı ve konuşmasını engelledi ama başını salladı.

Belki de demirin verdiği zararı iyileştirebilirdi. Hastalığı tedavi etmek bir yaralanmayı tedavi etmekten daha karmaşıktı. Gerçi belki de metal onun için bir hastalıktan ziyade teknik olarak bir zehirdi. Daha önce hiç zehirlenen birini iyileştirmemişti. Kolay olmayacaktı ve her ikisinden de büyük miktarda enerji alacaktı ama denemeye değer olabilirdi.

Eğer Billy'nin gemisiyle kaçmışlarsa.

Fae kanına sahip bir kaçağın demir hastalığını iyileştirme konusunda teori üretmek başka bir günün işiydi.

Boğazındaki sıkışıklığı gevşeterek uzun bir nefes aldı. "Korkarım acı bu gece için bitmedi." Bakışları şakağının üzerindeki kızgın kırmızı yanığa kaydı.

"Şu işi bir an önce bitirelim."

O yanığı iyileştirdiğinde, Vee gözlerini zar zor açık tutabiliyor ve yastıklara yaslanıyordu. Battaniyeye gömülmeden önce harcadığı enerjiyi yerine koyması için onu biraz daha yemeye teşvik etmeyi başardı.

Hâlâ yatakta otururken, yüzüne bakmak için başını eğdi ve acı çekiyor gibi görünmediğini kontrol etti. Gözleri kapalı, yüz ifadesi bu kadar yumuşakken, onun kötü biri olabileceğine inanması şaşılacak bir şeydi. Başını iki yana salladı ve içini çekerek komodinin üzerindeki mumu söndürdü, geriye sadece şöminenin ve şöminenin üzerindeki lambanın ışığı kaldı.

Cep saatine baktı, saat sabahın üçüydü. Yola çıkmadan önce belki beş saatleri vardı. Doğrulup bacaklarını yana salladığında yatak gıcırdadı. Pencereden dışarıyı izlemeliydi, o zaman -

"Knigh?"

O kadar yumuşaktı ki, duyduğundan emin olamadı. Nefesini tuttu.

"Beni bırakma, olur mu? Bu gece için yani." Omuzları ağır bir nefesle çöktü ve bir elini adamın oturduğu boş yere koyarak yuvarlandı. Gözlerini açtı ve bir süre sadece ona baktı.

Hareket edemiyordu. Pencereye gidemiyordu ama onun yanındaki yerine de kayamıyordu. Onu kucağına çekmek, sıcak ve yakın tutmak ve korumasında uyumasına izin vermek istedi. Ama peşinde koca bir ülkenin donanması varken onun için nasıl bir koruma olabilirdi ki? Onu onlara teslim eden kendisiyken?

"Senin her zaman sıcak olduğunu söyledim" - alay etti - "ve şu anda o sıcaklığa ihtiyacım var."

Kalbi burkuldu. Bu gece neye ihtiyacı varsa ona vereceğine dair kendine söz vermişti. Eğer buna ihtiyacı varsa, öyle olsun.

Başını sallayarak yerine döndü.

Dudaklarını büzdü ve adamın kolunu çekti. "Hayır. İşte."

Neredeyse gülecekti. Tam olarak ne istediğini sormak tam ona göre idi. Kadın onaylarcasına başını sallayıp kolunu ona dolayınca kadar yatakta ayaklarını sürüyerek ilerledi. Başı ve bir eli adamın göğsünde, vücudu adaminkine yaslanmış bir halde kıpırdanarak yerine oturdu. Sonra içini çekti ve gözlerini kapattı.

Neredeyse aynı anda, nefes alışları uykunun ritmine göre yavaşladı ve tüm gerginlik ondan uzaklaştı.

Midesi suçluluk ve özlemle düğümlenirken, battaniyeleri kadının omuzlarına kadar çekti, bu sırada diğer elini de kadının sırtında, tam olarak onun koyduğu yerde tutmaya dikkat etti. Yatağın tentesine baktı ve şafağa kadar beklemeye koyuldu.

Kalenin alarm zillerini dinleyecekti. Onu o gemiye götürecekti. Ve o zamana kadar, onu güvende tutacaktı.

L)MP(T&BARNACL(

W

yüzmek, büyük bir derinlikten yüzeye çıkmak gibiydi. Kolları ve bacakları ağırlaşmıştı ama acı, o lanet olası demirin keskin ıstırabından ziyade donuk bir sızıya dönüşmüştü.

Kafes.

Oh, ama o sıcaktı. Çok sıcaktı.

Zayıflamış kaslarını deneyerek nazikçe gerindi. Her şey hâlâ çalışıyordu, sadece daha yavaş. Kesinlikle ağır bir şey kaldıramayacaktı ve örtülere tırmanması da bir süre mümkün olmayacaktı.

Ama o geceyi atlatmıştı.

Tarçın, deri ve tatlı sabun kokan uzun bir nefes aldı.

Oh Lordlar. Üzerine yapıştığı o sıcak şekil oydu, değil mi?

Uykuya daldığında, ondan yatakta kalmasını istemişti. Isınmak için olduğunu söylemişti.

Bir yalan. Rahatlık içindi. Aşinalık. Aslında hayatta olduğuna dair güvence.

Zayıf kadın.

Ama o sıcaktı ve yüzündeki hava soğuktu ve burada biraz daha kalamaz mıydı? Hâlâ öyleymiş gibi davranırsa -

"Vee?" Yer değiştirdi ve yüzünü okşadı, belki de saçlarını iterek uzaklaştırdı.

Alçak sesle homurdandı ve yüzünü battaniyeyle onun göğsü arasına gömdü. "Ben uyuyorum."

"Gitmemiz gerekiyor."

İç geçirerek kendini yorganın altından çekti ve gözlerini zorla açtı. "Biliyorum."

Hâlâ gemiye ulaşmaları gerekiyordu. Donanmanın onun kaybolduğunu fark etmesi ve bir tekneyle kaçmaya çalışacağını düşünmesi halinde tüm Solent'i abluka altına alma ihtimali vardı. Onun bir korsan ve deniz cadısı olduğu düşünülürse, bu güvenli bir varsayım olurdu.

Dudaklarını büzdü ve kendini yataktan dışarı sürükledi, ayaklarına ilk ulaştığında sendeledi. Karyola direğini tutarak durakladı, bacakları titriyordu.

Zayıf kaslar. Doğru. Bunu hatırlamak zorundaydı.

Eğer limanı abluka altına alırlarsa, genellikle gemilerini süpürüp götürürdü, ama bu durumda? Dün gece biraz sis onu bayıltmıştı.

Kaşlarını çatarak kendini temizledi ve giyinmeye başladı. Barnacle yataktaki yerinden tek gözüyle onu izliyordu. Vice'ın kalbi küçük kediyi görünce bir parça eridi.

Knigh pencerenin yanında pusuya yatmış, perdelerdeki bir aralıktan dışarı bakıyordu. Üzerinde hâlâ bütün gece giydiği gömleği ve pantolonu vardı, buruş buruş olmuştu.

Ama umurunda değil gibiydi, dikkati hâlâ karanlık olan dışarıdaydı. Çoraplarını bağlamasına yardım etmek için döndüğünde kaşları düğümlenmişti.

"Sorun ne?" diye sordu Perry'nin her zaman yaptığından çok daha nazik bir şekilde kordonu sıkarken.

Midesi bulandı. Perry. O neredeydi? Plymouth'ta yakalanmışlar mıydı yoksa plan sadece onun için miydi?

Urgh, ve Knigh'e sormamıştı bile. Yüzünü ovuşturdu. Arkadaşının gemisine sağ salim vardıklarında konuşmak için bolca zamanları olacaktı. "Knigh?"

"Dün gece gördüğümüz devriyeler..."

"Doğru. Peki ya onlar?"

Gürültülü bir nefes verdi ve kadın onun ağzını düz bir çizgi halinde hayal edebildi. "Bu normal değil. En azından o kadar çok değiller. Az önce başka bir grubun geçtiğini gördüm - yolun üzerindeki ara sokağı kontrol ettiler."

"Tıpkı dün geceki grubun yaptığı gibi."

"Aynen öyle. Benim - benim bir teorim var ve umarım doğru değildir." "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Alarm vermedikleri için kaçışınızın fark edilmediğini düşündüm."

Soğuk, neredeyse demir kafesin kemiklerinin derinliklerine yerleştirdiği ürperti kadar kötü bir şekilde içinden sızdı. "*Düşündün mü?*"

"Ben Koramiral Yorke'un yerinde olsaydım, değerli tutsağımın kaçtığı gerçeğini kamuoyuna duyurmak istemezdim. Özellikle de böyle bir olay hakkında

büyük bir zafer. Sizi hızlı ve sessiz bir şekilde yeniden yakalamaya çalışırdım, mesela deniz piyadelerinden oluşan devriyelerle ara sokakları, ahırları... hatta belki evleri ve hanları arayarak."

"Vahşi Av, sen sinsi bir piçsin, Knigh." Adam bağcıkları bağlarken kadın başını salladı. "Jack'i yakalamana şaşmamalı." *Ve beni.* İçinden bir ürperti geçti.

"Yorke'un o kadar sinsi olmamasını umuyorum. Ama korkarım haklıyım." Perdenin kenarını kıpırdattı ve tekrar dışarı baktı, omuzları dik, vücudu gergin, ava çıkmış bir kılıç kedisi gibi hazırды.

Çenesini sıktı, bakışları adamın sırtındaki kasların üzerinde geziniyor, eteğinin onları sıyırdığı yerden görünüyordu. Adam hâlâ bütündü, hâlâ güçlüydü. Vücudu onu hayal kırıklığına uğratmış, kaslarını kaybetmişti. Dün gece yıkanırken kendine çıplak bakamamıştı - süngeri ve sabunu getirdiğinde karşı koymaya bile çalışmamasının ana nedeni buydu. Onu soyduğunda verdiği tepki ona yeterince şey anlatmıştı.

Korku. Hayal kırıklığı. Yazık.

Başını saran sersemlik dalgasını görmezden gelerek topuğunun üzerinde döndü ve adamın aldığı kombinezonları kaptı.

"Gitmemiz gerekiyor." Pencereyi bıraktı ve ceketini çekti. "Şimdi."

Ses tonu dilindeki şakayı bastırdı.

Saçmalık. Adam ciddiydi. Ve endişeliydi.

Eşyalarını spor çantasına doldurarak odanın içinde dolaşmasına bakılırsa tetikteydi.

Kombinezonları çekiştirdi, kurdelelerini bir leydi hizmetçisini bayıltacak kadar büyük bir fiyonkla birbirine bağladı, sonra elbiseyi çekti ve önünü ilikledi. Kedi bacaklarının etrafında dönüyor, gözleri telaşla parlıyordu.

Knigh pelerinini ve şalını omuzlarına atarken, aptal sivri uçlu ayakkabılarını giydi. Bir elini saçlarında gezdirdikten sonra omzunu sıvazladı ve Barnacle'ı çağırdı.

Küçük kedi bir cıvıltıyla ayağa fırladı ve Vice'ın boynunun arkasına dolandı.

Kılıcı ve tabancası yanında olan Knigh kapıyı çoktan açmıştı. Sahanlıkta bir aşağı bir yukarı göz gezdirdikten sonra başını sallayarak ona gelmesini işaret etti.

"Korkarım tartışmaya vakit yok," diye mırıldandı.

Ne demek istediğini soramadan onu kucağına aldı. Hem bu rezilliğe hem de Barnacle'ın omzuna batan pençelerine karşı dişlerini sıktı. Sorsalar kabul etmezdi ama dün gece FitzRoy'un hanının merdivenlerinden ne kadar yavaş indiğine kıyasla Barnacle merdivenleri kısa sürede çıkmıştı.

"Peki," diye hırladı Barnacle onu arka kapının yanına bıraktığında. Barnacle'ın başını kaşdı ve pençeleri etinden geri çekilerek sadece kalın yün pelerini kavradı. "Orada ne gördün?"

"Ön yolda bir düzine denizci var. Şehrin bu kısmında mı bulunuyorlar yoksa beni kaçışınızla ve ardından burayla mı ilişkilendirdiler - sanırım bunu kapıyı açtığımda öğreneceğiz."

Elinin içine sert, tahta, tanıdık bir şey bastırdı.

Gözlerini kırptırdı, kaşlarını kaldırdı. Kabzasını bir geyiğin süslediğini anlamak için bakmasına gerek yoktu. Avice Ferra'sın tabancası, tıpkı Kat'inki gibi. Mükemmel şekilli kabzayı sıktı ve başını salladı. Tabancayı hissetmek bile elini rahatlatmıştı.

"Hazır ve dolu," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim." Bunu nasıl ele geçirdiği biraz beklemek zorunda kalacaktı. Pek çok şey gibi. İhaneti gibi. Adam kapıyı açıp geniş omuzlarıyla yolu kapatınca minnettarlığı azaldı ve kaşlarını çatı.

Lanet olsun ona, ona ihanet etti ve sonra da böyle davrandı.

Denizcilerin dışarıda bekleme ihtimaline karşı onu kasten koruyordu. Ve dün gece çok nazik davranmıştı, tıpkı yavrularını boyunlarından tutup kaldıran bir anne kedi gibi. Keskin köpek dişleriyle küçük şeyleri yaralamadan bunu nasıl yaptıklarına her zaman hayret etmişti. Şimdi o buradaydı, korkunç savaşçı, onu yıkayan ve kulaklarının arkasını ovuşturan çılgına dönmüştü. Kafa derisine şampuanla masaj yapan. Hatta saçlarını o kadar dikkatli taramıştı ki neredeyse minnettarlıktan ağlayacaktı.

Yutkundu, titriyordu ama silah sesi duyulmadı ve çelik çeliğe çarpmadı.

Omuzları bir santim alçaldı ve elini uzatarak ara sokağa girdi.

Ona baktı. Reddedebilirdi. Adamın yaptıklarından sonra, ona gerçekten dokunmak istiyor muydu?

Ama, kahretsin, evet, biliyordu. En azından şimdilik. Gökyüzü aydınlanıyordu, şafağa yaklaşıyordu ama hava hâlâ karanlıktı, hâlâ soğuktu. Ve daha önce hiç

Daha önce karanlıktan korkmuştum ama bu gece farklıydı.

Donanmaya kalsa, bu onun göreceği son geceydi.

Ağır bir nefes vererek onun elini tuttu ve karanlığa doğru yürüdü.

Gölgelerin arasından süzıldüler. Kendi yavaşlığı ona acı veriyordu ama en azından adımları her zamanki gibi sessizdi. Fae kanı için adil halka şükürler olsun, belki de kocakarı masalında, paramparça camdan bir koridorda bile sessizce yürüyebildiklerine dair bazı gerçekler vardı.

Nefesi kulaklarında çok gürültülüydü. Ve kalbi - hızlı, düzensiz bir vuruşla kükrüyor, göğsünü tutmasına neden oluyordu. Ama görünüşe göre bunu duyabilen tek kişi oydu, çünkü Knigh dönüp ona susmasını söylemedi.

Önce batıya, sonra arkalarındaki mavinin soluk tonuna bakılırsa güneye doğru ilerlediler, sonra da sola döndüler. Onları tüm o denizcilerden uzak tutacak bir rotaya yönlendiriyor olmalıydı.

Yutkunarak onun elini sıktı. *Eğer bizi bulurlarsa...*

Bir sonraki ara sokakta durduklarında nefesini tuttu. Bu koku - bu ...

Havayı kokladı. Evet. Ağzından kısıp bir inilti döküldü. Deniz. Yakındaydılar. Deniz ona seslendi, farkındalığını yayarsa onu kucaklayacağını söyledi, ağırlıksız, acıdan uzak, uzuvlarını titreten lanet olası güçsüzlükten uzak.

Knigh elini bırakıp ara sokağa doğru ilerlerken geldikleri yöne baktı.

Dalgalar gemilere vuruyor, çarpıyor, sıcıyor ve acele ediyordu.

Lordlar, çok yaklaşmışlardı. İyot ve tuzun tadını alabiliyordu artık, Albion'daki okyanus havasının Arawaké'den farklı olan o tuhaf yosun tadını.

Bir köşeyi döndü ve işte oradaydılar - sivil limanlar. Eğer yeterince iyi olsaydı, kaçardı.

Ama şimdi kaçma zamanı değildi. Uzun bir nefes alarak dışarı baktı. Denizcilerden hiçbir iz kalmamıştı ve -

Knigh onu ara sokağa geri çekti, parmaklarını dudaklarına götürdü, kaşları öfkeyle düğümlenmişti, gözleri loşlukta parlıyordu.

Ayak sesleri.

T O K) D () N P L A) N S) G K T

M

en's voices. Denizciler mi yoksa işe giden liman işçileri mi?

O ve Knigh birbirlerinden birkaç santim uzakta duruyordu, vücutları kaskatı kesilmiş, nefesleri aynı havayı soluyordu.

omuzlar.

Barnacle kamburlaşmış, kaskatı kesilmişti.

Bu kadar yaklaşmak ve yakalanmak ...

Bu düşünce içini parçaladı. Eğer duvar arkasında, Knigh de önünde olmasaydı, düşebilirdi.

"Denizciler mi?" diye mırıldandı.

Gözlerini yola dikmiş, bir milim bile kıpırdamadı. Çenesinin gerilme şekli *evet* dediğini gösteriyordu ama yine de başını salladı.

Saçmalık.

İşte buydu.

Saçmalık!

Hayır.

Başını iki yana salladı. Bu kadar uzağa gelmemişlerdi.

Onu arıyorlardı - gösterişli kırmızı bir palto giymiş, kirli ve üstü başı dağınık kaçak bir korsan. Biraz şansla, Knigh'in ona yardım ettiğini de bilmiyorlardı.

Bu işi başarabilirler.

Uzun bir nefes. Başını salladı. "Öp beni," diye

fısıldadı. Adamın bakışları tekrar yola kaydı. "Ne?"

"Yaklaştıklarında beni öpsen iyi edersin." Yüzünde acı

dolu bir ifade belirdi.

Elbette, bir deri bir kemik kalmışken onu öpmek pek de çekici değildi. Bu onun keyfi için değildi.

Çenesini meydan okuyan bir davetle kaldırarak adamın gömleğini kavradı ve diğer elini saçlarının arasına sokarak belli belirsiz beyaz çizgiyi gizledi. Belki de onun bu işe karıştığını biliyorlardı ve eşkalini almışlardı.

Ayak sesleri, sesler daha da yükseldi.

Barnacle onun omzundan atladi ve ayak bileklerine sarıldı.

Göğsü bir, iki kez kabardı, sonra başı öne eğildi ve dudakları onunkilerin üzerindeydi.

Lordlar ve Bayanlar, onları özlemişti.

Bu sadece göz önünde saklanmanın bir yolu, ara sokaktaki varlıklarını açıklamanın bir yolu olacaktı. Ama her nasılsa ağzındaki çekingenlik, belini saran, onu dik tutan ellerinin nazik dokunuşu... Vahşi Av lanet olsun, paylaştıkları tüm o aç, tutkulu öpücüklerden çok daha yıkıcıydı.

Parmakları adamın kalın ve lüks saçlarında gezindi. Adamın tarçın ve sabun kokusu çok sevdiği deniz havasına karıştı ve denizcilerin ve kaçışın düşüncelerini, ölümlülerin sadece uzak endişeleri olana kadar uzaklaştırdı.

Yanağını okşadı, eli saçlarına kayarken şakağına ıslak bir şey sürdü ve daha iyi erişebilmek için yüzünü eğdi. Hâlâ yavaş, hâlâ nazik, dilleri birbirine değiyordu, dokunuşları neredeyse saygılıydı.

Kalbi çırpınarak, acı çekerek, hızla ona sarıldı. Bu - hayır, veda gibi hissettirdi. Ve buna hazır değildi. Diğer herkes gitmişti. Geri dönen tek kişi oydu. Ve piç kurusu onu kendine benzetmişti. Öyle olsa bile -

Yoldan kahkahalar ve çığlıklar yükseldi. Denizciler. Kadın seğirdi ama Knigh'in parmakları kafa derisini kavrayarak ağzını onunkine yapıştırdı.

Göz önünde saklanmak. Doğru. Hepsi buydu.

"Ona iyice bakabildin mi?" Derin bir ses, o ve Knigh'e değil, diğer denizcilere sesleniyordu.

Derisi karıncalandı, buz gibi soğuktu. Buggeration. Etraftaki tek 'o' oydu. Eğer yaklaşırlarsa ...

Göğsü sıkıştı. Knigh'in belindeki eli sertleşti. Nefesleri birbirine karıştı, sertti. Ayrılıp kaçmalılar mıydı yoksa -

Bir dizi ayak sesi yaklaştı.

Neredeyse gemiye varmışlardı. Kaçmak onları sadece vaat edilen kaçıştan uzaklaştırırdı. Denize geri dönmesi gerekiyordu.

Arawaké ve umarım Perry'ye geri döneriz.

Belki onlara iyi bir gösteri sunarsa, bölmek istemezler.

...

Sanki bu hayatının en erotik deneyimiymiş gibi inledi. bacaklarını Knigh'in etrafına sardı. Adam gerildi ama kadının ağırlığını alarak onu kucakladı.

Daha fazla k a h k a h a . "Ooh-hoo-hoo! Görünüşe göre oynaşıyorlar, beyler. En iyisi onları kendi hallerine bırakmak, ha?"

Ayak sesleri kesildi.

"Hadi ama - eğlencelerini bozmayalım."

Denizcilerin ana gövdesi caddenin aşağısına doğru sürüklenirken kahkahalar daha da sessizleşti. Ama yaklaşan o tek ayak sesi tekrar başlamadı. Ne yapacağına karar veriyor olmalıydı.

Siktir git.

Knigh onu duvara yasladı, eli bacağında gezindi ve eteklerini yukarı itti. Güzel, olayı anlamıştı.

Nabızı göğsünde, boğazında ve başında atıyordu. Birini öperken dinlemeye hiç bu kadar odaklanmamıştı.

"Hmm." Yine ayak sesleri, ama azalıyor. "Ona benden bir tane ver, dostum!"

Sonunda ağır nefeslerle birbirlerinden ayrıldılar. Kalbi patlayacaktı, o kadar hızlı atıyordu ki, kısmen korku, kısmen de ne olduğunu anlayamadığı bir şey.

Yanaklarını silmeden önce onu ayağa kaldırdı. Onunkiler de ıslaktı. Kaşlarını çatarak, eliyle onu yok etti. İkisi de yorgundu. Çok, çok yorgundular. Sessizlik içinde, denizcilerin ayak seslerinin tamamen kaybolmasını beklerken birbirlerinin bakışlarıyla karşılaşmadan öylece durdular.

Sadece göz önünde saklanıyordum. Hepsi bu.

Dikkatini dağıtmaya çalışarak, denizcilerin köşeyi döndüğünü görmek için tam zamanında ara sokaktan dışarı baktı.

Barnacle onun omuzlarına yaslandı ve Vice'ın başını sıkıca sallamasıyla sessizlik içinde yollarına devam ettiler. Devriyelerden kaçınmak için rotalarını ayarlamalarına rağmen, Knigh onları iyi yönlendirmişti, çünkü *Swallow*'un demirlediği iskelenin tam karşısına çıktılar.

Knigh sessiz bir selamla, yuvarlak, koyu renk gözleri olan bronzlaşmış genç bir adamı selamladı.

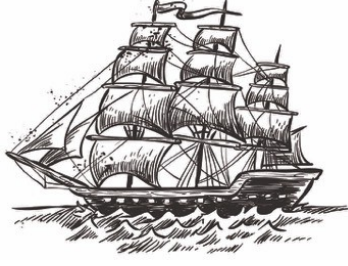
"Erkencisin." Başka biri olsa bu bir azarlama olabilirdi ama o kadar geniş, o kadar açık gülümsüyordu ki umursamadığı belliydi. "Artık yola koyulabiliriz - akıntı çoktan bizimle birlikte."

Onlara el salladı ve Knigh kısa bir tanışma faslı yaptı - neyse ki yelken açmak daha uzun bir şeyi engelledi. Her ne kadar Knigh Blackwood'un bir *arkadaşıyla* tanışmayı merak etse de ve bu Billy her ne kadar sıcak görünse de, neşesi bu sabah canını sıkıyordu.

Uzun bir gece olmuştu.

Ve uzaktaki gri şatoya bir bakış atarak henüz her şeyin bitmediğini kendine hatırlattı.

Hâlâ kaçışlarını gerçekleştirmeleri gerekiyordu.

Billy mürettebatına emirler verirken Vice ve Knigh'i kıç tarafa doğru salladı ve en iyi manzarayı onların göreceğini ve kıç güvertede ayak altında olmayacaklarını söyledi.

El ele tutuşarak sessizlik içinde ilerlediler. Tek ses mürettebatın çalışırken çıkardığı sesler ve bir geminin sesleriydi - rüzgâr, branda ve dalga. Barnacle, Vice'ın omuzlarından aşağı atladı ve geminin etrafını koklamaya başladı.

Vice'ın dudakları hâlâ o öpücükten dolayı karıncalanıyordu. Onların son öpücüğü. Asla.

Knigh'in eli onunkini ölümüne kavramıştı. Belki o da hâlâ etkilerini hissediyordu. Ya da belki sadece denizcilerle olan yakın temas yüzündendi.

İskeleden uzaklaştıklarında gemi sallanmaya başladı ve o da uzun bir iç çekti. Hareket, böylesi daha iyiydi. Tıpkı deLacy'nin korkunç, hareketsiz balo salonunda Knigh'e söylediği gibi. Konuşmalarının o kısmı yalan değildi.

Küpeşteye ulaştılar ve kadın kısmen küpeşteye, kısmen de Knigh'a yaslandı. Arkalarına bakıp Portsmouth'un uzaklaşmasını izlediler. Rüzgâr onu

tekrar gördüğüne sevinmiş gibi saçlarını çekiştiriyordu. Karada hava durumunu etkileyebilse de, denizde bunu yapmak her zaman daha kolaydı.

Belki de yeteneklerinin birleşimiyle ilgili bir şeydi ya da sadece biraz fae kanlıydı.

Denizle yakınlık. Kim bilebilirdi ki?

Onun yardımı olmadan - çok az enerjisi kalmıştı - aynı rüzgâr *Kırlangıç*'ın yelkenlerini doldurdu ve onları ileriye doğru itti.

Deniz kıyısındaki dükkanların, tavernaların ve iskelelerin giderek küçülmesini izlerken Knigh onun elini sıkı...

Gözleri ağrıyor, göğsü sıkışıyordu, iskeleleri taradı. Denizciler hâlâ görünebilirdi. Tüfekleri bu mesafeyi kolayca kat edebilirdi. Knigh'in vücudundaki gerginlikten onun da aynı şeyi düşündüğü anlaşılıyordu.

... Daha küçük ...

Henüz bir şey yok. Ama yolları kesilmiş olabilir. Yutkunarak önünü kontrol etmek için döndü. Önlerinde sadece deniz vardı - onları Portsmouth ile Wights Adası arasından çıkaracak olan boşluk.

... Daha küçük ...

Deniz kıyısındaki binalar, arkalarında başlayan pembemsi şafakla birlikte koyu bir çizgiden ibaretti.

Hiçbir zil alarm vermedi. Belki de henüz boş kafesini bulamamışlardı. Belki de Knigh haklıydı ve sessiz kalıyorlardı. Biraz şansla, o açık okyanusa çıkana kadar sessiz kalabilirlerdi.

Kolundaki gerilim azaldı ve başparmağı kızın elinin arkasını okşadı.

Başını salladı. O da hissetti.

Uzaktaydılar.

Hayatının en derin iç çekişini yaptı.

"Teşekkür ederim, Knigh."

Ama kelimelerin tadı acıydı. Ve eli onun elinin altındaydı... tenine dokunmak sıcaktı ama aynı zamanda karıncalanıyordu.

Kimse gelmemişken o kafeste onun için gelmişti. Onun hayatını kurtarmıştı. Ve bunu yapmak için çok şeyden vazgeçmişti. Yasalara uyan bir vatandaş olarak statüsünden. Ülkesinden. Kariyerinden.

Onun için bu sadece bir kariyer değildi. Kimliğiyle ayrılmaz bir şekilde birleşmişti, tıpkı düzgünce birleştirilmiş iki ip ucu gibi. Bir de ailesinin finansal istikrarı ve Mercia'dan bağımsızlığı vardı.

Knigh artık Albion'dan kaçan bir kaçaktı. Ve tüm bunları onun için yapmıştı.

Ama.

Çenesini sıktı. Sadece onun ihaneti yüzünden kurtarılmaya ihtiyacı vardı.

Vücudunun bir daha düzeliş düzelmeyeceğini kim bilebilirdi? Eğer bu hasar kalıcıysa ...

Korku ve öfke arasında sıkışmış bir halde titriyordu, kanı yanıyordu, teni soğuktu.

Eğer kalıcı olsaydı, bu onun hatası olurdu. Sonsuza dek zayıf ve savunmasız kalacak, belki de yeteneğini doğru düzgün kullanamayacaktı ve bunların hepsi onun yüzünden olacaktı.

Çünkü o Avice Ferrers'i *gerçekten* öldürmediğini anlayamayacak kadar kanlı aptal idi. Çünkü onun sevgili Donanmasının iddia ettiği gibi bir canı olduğuna inanmaya çok hazırdı.

Çünkü kaçınılmaz olanı yapmıştı: Onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bunu bilmeliydi.

Vahşi Av'ı biliyordu.

İnsanlar sonunda sizi hep hayal kırıklığına uğratır.

Ve işte mükemmel bir örnek, o muhteşem yüzü, kusursuz vücudu ve ... ve ... ile çok cazipti.

Nefesleri çok hızlıydı, onun lanet elini sıktı. Piç kurusu.

Tüm bunlara rağmen, yakınlığı rahatlatıcıydı.

Lordlar ve Bayanlar, bu şekilde devam etmek kolay olurdu, özellikle de karı koca gibi davrandıkları için. Ama... Dün geceyi atlatmak için rahatlatıcı bir yalan olmuştu. Amacına hizmet etmişti ve şimdi çaresizlik ve kaçma korkusu azalmıştı. Ve onun yaptıklarını öylece unutamazdı.

Yuttu, *bastırdı*. Onu istemiyordu, ona ihtiyacı yoktu. Sadece bedenler, hepsi bu. Onu umursamıyordu. Ait olduğu yere, Arawaké'ye dönüş yolu dışında onun için hiçbir anlamı yoktu.

Başını sallayarak elini adamın elinden çekti. "Evet," dedi çenesini kaldırıp gülümseyerek, "beni en başta içine soktuğun bu karmaşadan kurtardığın için çok teşekkür ederim."

Kıpırdamadan durdu, başını ona doğru çevirdi, alnında kırılmaya eşdeğer bir ifade belirdi. "Vee, yapma -"

Alay etti, öfkesi damarlarında fokurduyordu. "Sakin bana 'yapma' demeye cüret etme. Yaptığın şeyden sonra olmaz." Elleriyle bir şeyler yapmak ve onları ondan çok ama çok uzakta tutmak için kollarını kavuşturdu. "Mantıklı davranıyorum. Şimdi seninle geliyorum ama sadece kolaylık olsun diye ve kaçmak için tek şansım bu olduğu için."

Gözlerini kapatarak başını eğdi. Olmamalıydı ama yenilgisi onu delip geçti.

Zayıfsın. Zayıf davranıyorsun, Vice.

Leydi Vice'ın kaçtığı haberiyle uyanan Portsmouth'un uzaktaki görüntüsüne kaşlarını çatarak baktı; şehrin ışıkları pencerelerde titriyordu. Bu zafer olması gerektiği kadar tatlı değildi.

"Seni terk etmiyorum..." Bunu o kadar yumuşak söyledi ki, neredeyse *Kırlangıç'ın* uyanış sesi arasında kaybolacaktı. "Ta ki... en azından sen iyileşene kadar. Sonra

kendimi Vahşi Av'ın toynaklarının altına atmamı söyleyebilirsin."

"Güzel." Yapacak çok şey vardı ve her ne kadar dişlerini sıkırsa da hepsini tek başına yapamazdı. Ayrıca, hazine onun da işine yarayacaktı. Elbisesinin yakasına dokundu ve sertçe gülümsedi. "Geçindirmen gereken bir ailen var ve *benim* de yardım edebilecek imkânlarım var."

Gözlerini kırıştırdı, sonra ona yan gözle baktı, belki de aklını yitirip yitirmediğini kontrol ediyordu.

"Bana ihanet etmiş olabilirsin ve bunun için senden nefret ediyor olabilirim ama şimdilik müttefikiz. Sana daha önce de söylemeye *çalıştığım* gibi, ben bir canavar değilim." Bunların hiçbirisi onun için kolay değildi, hiçbir şekilde bunu onun için kolaylaştırmayacaktı.

Bir kaşını kaldırdı ve ifadesinin keskin kenarlarını korudu. "Bu gece her şeyini kaybetmiş olmanı ben bile takdir edebilirim. Ama aileniz bunun acısını çekmek zorunda kalmamalı."

"Ailemle ilgilenmene gerek yok," diye mırıldandı, maskesi yerine otururken kaskatı kesilmişti.

"Buna ihtiyacım yok ama bunu seçiyorum. Baban tarafından zaten hayal kırıklığına uğratıldılar, senin de onları hayal kırıklığına uğratmana izin vermeyeceğim."

Daha tanışmadığı insanları önemsemeye ne zaman başlamıştı? Bu onun hatasıydı.

Bakışlarını ondan ayırdı ve Portsmouth'un ışıklarının Wights Adası'nın arkasında kaybolmasını izledi. İçinden rahatlamış bir nefes çekti. Tamamen güvende değillerdi ama peşlerinde savaş gemileri olmadan biraz daha uzaktaydılar.

"Yani." Boğazını temizledi. "Şimdi ne olacak?"

Kollarını sıktı ve kalçasını parmaklığına yasladı. Lanet olası dizleri şimdiden sallanmaya başlamıştı. "Bundan sağ kurtulup Arawaké'ye kadar gidebileceğimizi varsayarsak, FitzRoy'dan ve bana ihanet eden herkesten intikamımı alacağım." Bu düşünce bir damga gibi sıcak ve parlaktı ve onu gülümsetti.

"Ama o arkada, o -"

"Emekli oldum, biliyorum." Başını sallayarak alay etti. "Gerçekten Blackwood, sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Ne düşünürsen düşün, ben bir katil değilim. FitzRoy'u öldürmek isteseydim, bunu çoktan yapardım. Şansım vardı. Onu uykusunda öldürebilirdim, senin hançerinle. Ne kadar da uygun, değil mi? Bana ihanet etmek için birlikte çalıştığınızı düşünürsek."

Zalimce gülümsedi ama adamın bakışlarını kaçırması ona hiç zevk vermedi. Onunla alay etmenin keyfini bile kaçırmıştı.

"Hayır, kendini üzme," diye devam etti, "dünyaya bir canavar salmadın. Kimseyi öldürmeyeceğim." O tatlı deniz havasından uzun, derin, temizleyici bir nefes aldı. Dünyanın bir yerlerinde Perry de aynı havayı soluyor olmalıydı. Özgür kalırsa Arawake'ye dönecekti.

"Perry'yi bulacağım, bir gemi alacağım ve FitzRoy'un dünyada en çok istediği şeyi alacağım."

Knigh'in kaşları kalktı. "Altın mı?"

Sırıttı, düzgün, dolu dolu bir sırıtış. Onu yakalamak için davranışlarını yeterince iyi tahmin etmiş olabilirdi ama yine de onu şaşırtabilirdi, öyle görünüyordu. "Bundan daha iyi."

Gözlerinin etrafındaki deri gerginleşti, meraklı, hesapçı.

"Bu." Çantasının önünden FitzRoy'un kesesini çıkardı. "Ne olduğunu ima etti." Drake'in hazinesine dair bir ipucu - *gerçek* bir ipucu. "Henüz bakmadım bile ama uyurken bunu takıyordu, bu yüzden ona inanmaya meyilliyim."

Knigh gözlerini keseye dikti, sonra keskin bir nefes aldı. "Oh. Enkazdan mı? Sence bu..." Başını salladı, kaşlarının kalkışındaki kuşku barizdi. Ağzını açtı ama sessizlik içinde tekrar kapattı.

Homurdandı ve keseyi yerine geri itti. Kuşkusuz yine her şeyin bir efsane olduğunu söyleyecekti ama o anki ruh halini düşününce bundan vazgeçti. Akıllı adam.

"Yani," dedi sonunda, bakışları arkalarında biriken beyaz köpüğün üzerinde gezinirken, "hala peşinden gidiyorsun o zaman?"

Kıkırdayarak başını salladı. Zavallı adam fark etmemişti, değil mi?

Bulutsuz gökyüzünü tararken onun sessizlik içinde kıvranmasına izin verdi,

Sönen yıldızları işaretleyerek - Arawaké'ye döndüklerinde onlara yol gösterecek olan yıldızları. Yakında. Ve yolculuk boyunca gücü yerine gelecekti. *Dönecekti*. Dönmek zorundaydı.

"Hayır, değilim." Sırıttı ve onun belki de rahatlamak için yumuşak bir nefes alışını izledi.

Başını salladı. "Yani, bunun onu nasıl *kızdıracağını* anlayabiliyorum. *Eğer* başarabilirsen. Ama her şey bir -"

"Kaptan Blackwood," dedi çenesini kaldırıp kaşlarını kaldırarak, "sözümü bitirmeme izin vermediniz."

Eğer başardıysan.

Ha! Aptal, aptal Knigh.

Alay etti ve kış küpeşteye doğru eğildi, serin tuzlu spreycildinin tozunu alıyordu, karanın durgunluğundan, demirin acımasızlığından sonra muhteşem bir rahatlama.

"Ailenin paraya ihtiyacı var. Kahretsin, *senin* paraya ihtiyacın var. İntikama ihtiyacım var. Ben de paraya hayır demezdim. Yani, hayır, Drake'in hazinesinin peşinden gitmeyeceğim.

Başını eğerek, küstah bir özgüvenle ona gülümsedi.

"Öyleyiz."

Vice ve Knigh'in maceraları KARANLIK
GELGİTLERE KARŞI'da devam ediyor,

2020 yazında geliyor.

Çıkış gününde tanıtım fiyatından almak için kopyanızı şimdi ön sipariş edin

AUTKORNOT(

Dikkat: İşte Spoiler!
Kara Yelkenlerin Altında'yı okuyun.

Peki, ilk bölümün böyle bitmesini mi bekliyordunuz? Vice'ın Knigh'in kollarına öylece düşemeyeceğini ve aralarındaki ilişkinin pürüzsüz bir şekilde ilerlemesine izin veremeyeceğini biliyordunuz.

Merak etmeyin, karakterler/seri için planladığım mutlu bir son var, ama bu ikisinin sadece bir kitapta yollarını bulacaklarını düşünmediniz, değil mi? Hayır, önlerinde uzun bir yol var ama dördüncü kitap olan *Karanlık Fırtınaların İçinden*'in sonunda her şey yoluna girmiş olacak, söz veriyorum!

Okumak istediğiniz ama bulamadığınız kitabı yazmalısınız derler. Bu kesinlikle benim yazarlık hedeflerimin iyi bir tanımı. Heyecan verici aksiyon, kurnaz entrika ve iç burkan romantizmi bir araya getiren hikayeleri seviyorum. Bazı hikayeler bunu benim için tam olarak başarırken, diğerleri macerayı tam olarak yakalıyor ama hiç romantizm yok ya da çiftlerden birinin öldüğü korkunç trajik bir son veriyor. Bu hikayelerden keyif alabiliyorum ama benim **favorilerim** değiller. Yazarken her zaman rafta bulmak isteyeceğim, aksiyon, entrika ve romantizmi harmanlayan bir kitap yazmaya çalışıyorum.

Bu seri benim klasik korsan maceralarına yaklaşımım, aksiyon ve romantizm ağırlıklı, *Sahte Kontes* serim ise daha çok

entrika ve romantizm. (CC kitaplarını okuduysanız, BBS serisi için küçük bir paskalya yumurtası bile fark etmiş olabilirsiniz...)

Her zaman korsanlar hakkında yazmak istemişimdir - bu muhtemelen *Cutthroat Island* ve *Hook* gibi filmleri izleyerek büyümemle ilgili bir şey. Ama itiraf etmeliyim ki, gemiler gözümü korkuttuğu için hep erteledim. Her küçük parçası için tuhaf, özel isimleri ve özel kuralları olan büyük, karmaşık yaratıklar ve onlar hakkında ikna edici bir şekilde yazmaya nereden başlayacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden yazmadım.

Sonra Vice ortaya çıktı.

Hiçbir zaman devam etmeyen bir rol yapma oyunu için bir karakter fikri olarak başladı. Karakteri yaratırken, bu arka plan hikayesi ortaya çıktı ve kendimi denize nasıl kaçtığı hakkında sayfalarca yazarken buldum, harika, romantik bir macera bekliyordu ... sadece kocasının ilk savaşında mümkün olan en kahramanca olmayan şekilde ölmesi için. Bu ilişki kesinlikle bir peri masalı gibi bitmiyor.

Ama bence sonsuza dek mutlu sonlar hikayeyi nerede bitirdiğinize bağlı, değil mi? Gördüğünüz gibi Vice'ın hikâyesi kocasının ölümüyle sona ermedi. Geçmiş hakkında daha fazla bilgiyi bülten abonelerime ücretsiz olarak <https://www.claresager.com/bbsback>verdiğim *Across Dark Seas* kitabında okuyabilirsiniz:

Vice karakteri için ilk fikir birkaç yıl önceydi, ancak *bir gün* onun hakkında yazmak için notları hazır tuttum.

İkinci *Counterfeit Contessa* kitabı *A Sleuth & a Charlatan*'dan sonra, bu seriye biraz ara vermek istedim - devasa boyutta bir kitap (BBS'nin iki katı uzunluğunda) ve zaman zaman oldukça karanlık. Çok sevmiştim ama farklı bir şeyler yazmak istedim - daha neşeli, daha kısa.

Bilin bakalım kim karga yuvasından kafasını çıkarıp bana el salladı. (Ve bir sırtma ve bir göz kırpma!)

Belki televizyonda Black Sails'i izlediğim ya da birkaç yıl önce Assassin's Creed Black Flag oynadığım içindir ama içimde bir korsan hikayesi anlatma arzusu vardı.

Ve Vice oldukça ısrarcıydı.

BBS'yi okuduğunuza göre, onun ne kadar azimli olduğunu, siz denediğiniz sürece işlerin yoluna gireceğinden ne kadar emin olduğunu biliyorsunuz.

Ne demek istediğini anlayabiliyorum. Okumayı ve öğrenmeyi seviyorum - sanırım hikaye yazmayı sevmemin bir nedeni de bu, yeni konuları araştırmak ve öğrenmeye devam etmek için mükemmel bir bahane. Bir gemide yelken açmakla ilgili her şeyi bilmek zorunda değildim - bir kullanım kılavuzu yazmıyordum. Bilmem gerekenleri öğrenebilirdim.

Vice, bilmediklerimi blöf yapabileceğimi de ekledi. Knigh'in sözleriyle: *Şu kadın!*

Bu yüzden korsanlar ve yelkenli gemiler hakkında bir yığın kitap aldım, kim bilir kaç tane web sitesine yer işareti koydum ve kendime yardımcı bir anı olarak gemilerin farklı bölümlerinin ve yön isimlerinin küçük diyagramlarını çizdim. Ve Vice'ın istediğini yapmasına izin verdim.

İyi ki de yapmışım.

Bu kitabı yazmayı çok sevdim, aslında bu kitap benim büyüdüğüm ve daha sonra ergenlik ve 20'li yaşlarımda keşfettiğim korsan ve denizcilik hikayelerine bir saygı duruşum. *Karayip Korsanları*, *Altının Gizemli Şehirleri* ve daha önce de bahsettiğim gibi *Black Sails*, *Assassin's Creed Black Flag*, *Cutthroat Island* ve *Hook* gibi şeyler. BBS'de (ve serinin sonraki kitaplarında) bu hikayelerden bazılarına birkaç Paskalya yumurtası referansı ekledim, bu yüzden gözlerinizi açık tutun. Siz fark ettiniz mi?

Hatta o kadar eğlendim ki bazı sahneleri yazarken kendi kendime kahkahalarla güldüm. (Özellikle silah kontrolü sahnesi, ki bu

favorilerim!) Umarım siz de bu kitabı okurken en az benim kadar keyif almışsınızdır. Eğer beğendiyseniz ve birkaç dakikanız varsa, [Amazon](#) ve/veya [Goodreads](#)'e hızlıca bir yorum yazarsanız bana gerçekten yardımcı olursunuz - uzun olması gerekmiyor, sadece bir iki cümle yeterli. Amazon'u kitabı diğer okuyuculara göstermeye teşvik etmek için en önemli şey yorum sayısı gibi görünüyor.

Bu yazıyı yazdığım sırada (Nisan 2020), kitabın yayınlanmasına yaklaşık bir hafta var, ancak Goodreads'te ön okuyuculardan geri bildirim ve yorumlar alıyorum. Yorumların hepsi harika (Yaşasın!), ancak bir veya iki kişi Vice'a hevesli değil veya henüz ondan emin değil.

Ve buna pek de şaşırmadım. Kusurlu, huysuz ve gördüğünüz gibi bazı korkunç kararlar veriyor.

Ama aynı zamanda sevecen, kararlı, arkadaşlarına şiddetle sadık ve gerçekten de kişisel travmalarıyla elinden gelenin en iyisini yapıyor. Hayatta hepimizin yaptığı bu değil mi?

Gerçekten kusurlu bir kahraman hakkında yazmak istedim - yaralanmış (ve bazen korkmuş), mizahı ve gevezeliği savunma olarak kullanan ve gelişmek için çok fazla alanı olan biri. *Across Dark Seas*'i okuduysanız, onun bazı daha az hoş/daha yıkıcı davranışlarının nasıl başa çıkma mekanizmaları olduğunu görmüşsünüzdür.

Yani, evet, kendine yalan söylemekte çok başarılı (bence Knigh'e karşı bir şey hissetmediğine kendini neredeyse ikna etmiş durumda!), ama umarım resmin tamamının bu olmadığını ve önünde büyümeye giden bir yol olduğunu görebilirsiniz.

Ayrıca 2020'deki pek çok kadın gibi Vice'ın da canına **tak** etmiş durumda. Ve bir erkeğin dünyasının koyduğu kurallara uymayı kesinlikle bıraktı. Yani ne istediğini bildiği ve bunun peşinden gittiği için özür dilemeyecek.

Geri bildirim konusunda, birkaç okuyucu bazı ikincil karakterleri daha iyi tanımak istediklerini belirttiler. Bu kitabın hızını korumak için oldukça odaklanmış tutmaya çalıştım, ancak emin olun

Gelecek kitaplarda Vice'ın çeşitli korsan arkadaşlarını (ve düşmanlarını) tanımak için bolca zamanımız olacak. (Ve belki de spin-off serilerinde bile...)

Eğer o zamana kadar bekleyemiyorsanız, Perry, Saba, Lizzy ve Fitz ile bu serinin kısa ön romanı olan *Across Dark Seas*'de tanışabilirsiniz. ('Kısa roman' dediğimde, size bir fikir vermesi açısından BBS'nin yaklaşık yarısı uzunluğunda).

BBS'yi okuyan herkes bir konuda birleşiyor: Barnacle'ı **seviyorlar**. Yani, o bir kedi, seilmeyecek ne var ki? O benim için de oldukça özel, çünkü iki evcil hayvanımızın birleşiminden oluşuyor. Kişiliği kedimiz Deedee'ye (şu anda oturma odasında güneşin altında yatıyor), görünüşü ise ben çocukken sahip olduğumuz kedi Ghost'a benziyor. Instagram hesabımı (@claresager) takip ederseniz Deedee ve kardeşi Dash'in fotoğraflarını görebilirsiniz.

Sonra Knigh var. Ah, sevgili, kurnaz, hasarlı Knigh. Tıpkı Vice gibi o da kendi travmaları ve duygusal yaralarıyla mücadele ediyor, ancak onun bütünlüğe giden yolculuğunu sizlerle paylaşmayı dört gözle bekliyorum.

İkisinin de geçmişteki bağlantılarını keşfetmeleri hoşunuza gitti mi? Bu da beni yazarken hıznırca güldüren bir başka sahne.

Başından beri Vice'ın, pek çok açıdan onun zıttı olan bir adamla kafa kafaya gelmesini istediğimi biliyordum. Ve onun nefret ettiği ve asla evlenmeyeceği konusunda oldukça kararlı olduğu eski nişanlısı olmasının lezzetli ironisini sevdim.

BBS'yi yazarken, düşmanların aşıklara dönüşmesini ve zıt kutupların birbirini çekmesini bu kadar sevmemin nedenini merak ediyordum (*Counterfeit Contessa* kitapları, zenginleri soymak için aristokrat kılığına giren düşük doğumlu bir hırsız hakkındadır... Elbette, aristokrat hedeflerinden birinde eşyle karşılaşır ;).).

Evet, şakalaşmalar ve tartışmalar eğlenceli ve anlaşmazlıklar büyük bir gerilim ve çatışma kaynağı. Ama, içten içe, bence bunun nedeni

Benim için son derece önemli olan ana fikir: **bizi birleştiren şeyler, bizi ayıran şeylerden daha büyüktür.**

Karakterlerin birbirlerine bakıp, X hakkında (Vice ve Knigh'in durumunda korsanlar ve korsan avcıları) gördükleri ve bildiklerini düşündükleri şeylere bakarak 'Hiçbir ortak noktamız yok' diye düşünmelerini seviyorum. Sonra birbirlerini tanıdıkça, diğerinin olumlu özelliklerini, bir X'in nasıl olması gerektiğine dair çizdikleri resimden şaşırtıcı sapmaları ve nihayetinde bazı ortak noktaları keşfederler.

Romantizm konusuna gelince... Eğer diğer serilerimi okuduysanız, bu kitaptaki aşk sahnelerinin daha baharatlı olduğunu fark edebilirsiniz! *Sahte Kontes* kitapları yazmayı bitirdiğim ilk kitaplardı ve onları tanıdığım insanların okuyacağını bilincindeydim, bu yüzden her şeyi olabileceğinden biraz daha yumuşak tuttum.

Ayrıca benim gibi macerayı ve romantizmi, hatta seksi zamanları seven başka okurlar olduğunu da keşfetmemiştim.

Bugünlerde bu konuda yalnız olmadığımı biliyorum. Aslında, romantik fantezi, fantezi romantizm ve fantezi ters harem seven okuyucular için bir Facebook grubu olan Romantic Fantasy Shelf'in yöneticilerinden biriyim. Grupta, ısı seviyeleri hakkında yargılayıcı değiliz ve tatlı sevenler olduğu kadar baharatlı sevenler de var. Diyebilirsiniz ki, ben halkımı! (Eğer bu sizin tarzınıza benziyorsa, bize buradan katılabilirsiniz: <https://www.facebook.com/groups/romanticfantasyshelf/>) buldum

BBS'e gelince... Yazmaya başladığımda, Vice gerçekten de sayfadan oldukça seksi bir insan olarak fırladı (ve bence genel olarak korsanlarda bu açı var - kendi dönemlerindeki ortalama bir insandan çok farklı kurallara göre yaşıyorlar).

Vice ve Knigh arasındaki ilişkinin en başından beri kaynayacağını ve gerilimin kaynama noktasına geleceğini biliyordum... Ama birçok yönden birbirlerine zıt oldukları için, bunun onlar için kolay olmayacağını da biliyordum.

Knigh duyguları ve arzuları doğrultusunda hareket eder. Bir hevesle ara sokakta (ya da kitapçada) hızlı bir öpücüğe dalacak türden biri değildir. (Ve Vice, ne kadar baştan çıkarıcı olsa da, onun bir korsan avcısı olduğu gerçeğine kendini o kadar kaptırmıştır ki, normalde yapacağı gibi erkenden harekete geçemez).

Covodonga'daki savaşa geldiğimde, Knigh'in çatladığında tamamen çatlayacağını biliyordum - öpüşme, seks, hepsi aynı anda.

Ama parlayan solucan mağarasına ulaştığımda, gerçekten ikilemde kaldım. Açıklık açısından nereye koyacağımdan emin değildim. Daha önce *A Thief & a Gentlewoman* ve *A Sleuth & a Charlatan*'da kullandığım şehvetli terimler ve yumuşak odaklanma içeren daha kısa sahneye sadık mı kalmalıydım?

Seks sahnelerinin karakterler ve ilişkileri hakkında birçok şeyi ortaya çıkarmak için harika bir fırsat olduğuna inananlardanım, bu yüzden kesmek istemediğimi biliyordum (ve tüm bu sıcak gerilimden sonra sizi aldatmış gibi hissettim). Ayrıca, aralarındaki ilişkinin uzun süredir devam ettiği düşünülürse, siyaha dönmek uyumsuz olurdu.

Sonunda, bu konuda endişelenmeden ya da başkalarını düşünmeden sadece sahneyi yazmaya karar verdim, sadece karakterlerin yolu göstermesine izin verdim (Ve Knigh kesinlikle işleri benim (ve Vice'ın) beklemediği bir yöne götürdü! Yaramaz çocuk!). Daha sonra okuyup yumuşatıp yumuşatmayacağıma, bazı kısımları kesip kesmeyeceğime vs. karar verebilirim diye düşündüm.

Sonunda, sahneyi neredeyse hiç değiştirmedim ve aslında bunun şimdiye kadar yazdığım en iyi şeylerden biri olduğunu düşünüyorum. Bununla gerçekten gurur duyuyorum. Aralarında o kadar çok şey var ki, tüm bu cinsel gerilimi harika bir şekilde doruğa çıkarırken, daha ne kadar yol kat etmeleri gerektiğini de gösteriyor. Ayrıca, bilirsiniz, bence çok ateşli. Vay be!

Neyi gösterip neyi göstermeyeceğime karar vermem gereken başka bir konuya geçsek... Sanırım korsanlarımın korsanların fantezi versiyonu olduğunu söylemek doğru olur - gerçek çok daha kirli, ölümcül ve çoğu zaman çok daha az asildi. Açık denizlerdeki hükümdarlıkları, serseri kurşunların ve kötü hastalıkların neden olduğu gösterişsiz sonlar sayesinde çok daha kısa sürme eğilimindeydi. Birçoğu

Onlar da kölelik yapıyorlardı, ancak buna karşı duran ve karşılaştıkları köleleştirilmiş insanları serbest bırakanlar da vardı. Birçok korsan mürettebatının içinde eski köleler de vardı. Bunu söylemek üzücü ama Sir Francis Drake bile kariyerinin başlarında köle ticareti yapmıştır.

BBS'de bahsi geçen Ned Low ve François l'Olonnais gibi bazı korsanlar gerçek kişilerdir. Bu ikisi korkunç işkence eylemleri gerçekleştirmiş ve o günün standartlarına göre bile oldukça korkunç insanlardı.

Tarih de tıpkı modern dünya gibi güzellik ve dehşetle doludur. Bu seriyi yazarken, dehşete ne kadar sapmak istediğime ve korsanlarımın zalimlik ve asalet yelpazesinin neresinde yer almasını istediğime karar verdim. Yine, bu seriyi *eğlenceli* ve daha hafif yürekli tutma fikri bana rehberlik etti.

Gerçek korsanlar hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, eğitici olduğu kadar eğlenceli de olan Pirate History Podcast'i şiddetle tavsiye ederim.

Korsanlarımın gerçek korsanlara benzeyip benzememesi gibi, yazdığım dünya da 17. ve 18. yüzyıllardaki gerçek dünyaya benziyor ama benzemiyor. Hem *Beneath Black Sails* serisi hem de *Counterfeit Contessa* serisi Sabreverse'de geçiyor. Evet, dizinin gerçek yıldızlarının adını verdim - çoğu kültürün bindiği (at yerine) sabrecat'ler.

CC kitapları benim çifte İngiliz ve Kıbrıslı Türk mirasımdan esinlenerek Konstantinopolis'te (Sabreverse'de Arianople) geçmezken, gördüğünüz gibi BBS kitapları İngiltere (Albion) ve Karayipler (Arawaké) arasında geçmiyor.

Albion'daki bazı önemli farklılıklar: sömürgecilik/imparatorluk, Boudicca'nın kaderi ve Romalılara karşı mücadelesi, I. Elizabeth'in hayatı ve bunun fae'lerin dönüşüyle nasıl etkileşime girdiği.

Sanırım bu kitapta ve serinin diğer kitaplarında, bu olayların benim versiyonumda ne olduğu hakkında size bir fikir verecek pek çok ipucu var, ancak bu konuda bir blog yazısında daha fazla konuşmamı isterseniz bana bildirin veya

gelecek yazar notlari. Bültenimi henüz almadıysanız, buradan kaydolun ve ardından hoş geldiniz e-postasını yanıtlayarak bana bildirin: <https://www.claresager.com/bbsback>

Şimdiye kadar gördüğümüz daha geniş dünyadaki bazı farklılıklar (şimdiye kadar hiçbir kitabımda yer almayan başka şeyler de var ... bir gün göreceksiniz!). Artık nesli tükenmiş olan çok sayıda yaratık hala varlığını sürdürüyor, bunun örneklerini Vice'ın Knigh ile birlikte resifte yüzerken balina köpekbalığının yaklaştığını hissettiğinde aklına gelen yaratıklarda görebilirsiniz. Sabrecat'lerin kendileri, daha yakın zamanda soyu tükenmiş Hazar kaplanı ile 'kılıç dişli kediler' olarak gruplandırılma eğiliminde olan çeşitli soyu tükenmiş türlerin bir karışımına dayanmaktadır. Onların bizim dünyamızdaki kedilerden çok daha önce evcilleştirildikleri fikrine kapıldım çünkü tehlikeli, büyük megafaunaların olduğu bir dünyada seyahat ediyorsanız, kendini ve sizi pençe ve dişleriyle savunabilecek bir yaratığa binmek bir avantajdır.

CC kitaplarında görüldüğü gibi kölelik de farklıdır: T&G'deki olaylardan önce, ana karakterlerden Derry Noreg'de (Norveç değil) köleleştirilmiş ve Akdeniz olmayan bir yere nakledilmiştir. Sömürgeciliğin hikayesi farklı şekilde geliştiği gibi, köleliğin tarihi ve hikayesi de farklı şekilde gelişmiştir. Bir kere daha azı var, Atlantik ötesi köle ticaretine odaklanmıyor ve çoğu da insanların mülk olduğu fikrine dayanmıyor. Duyarlı olmaya ve Sabreverse'in dünyasının çarkını sosyal adalete doğru itmeye çalıştım, ancak bu niyetin sorunlu olabilecek şeyler yazmaktan muaf olduğum anlamına gelmediğini biliyorum. Eğer böyle bir şey yaptıysam özür dilerim ve bana bunu bildiren bir e-posta gönderirseniz çok memnun olurum.

Daha neşeli bir not olarak... Parlayan solucan mağarası, Yeni Zelanda'da gördüğüm mavi-yeşil parlayan solucanlarla dolu muhteşem bir mağaranın fotoğraflarından esinlenerek tasarlandı. Evet, Amerika'daki ateşböceklerinin o renkte olmadığına farkındayım ama o fotoğraflar o kadar muhteşemdi ki, orayı yeniden yaratmayı denemek zorunda kaldım ve bu vesileyle Soğukkanlılık Kuralına boyun eğdim. Fotoğrafları görmek isterseniz, bazılarını Lady Vice Pinterest panoma kaydettim.

Bunu ve diziyle ilgili diğer bazı eğlenceli şeyleri görmek isterseniz, web sitemdeki bu sayfaya çalma listesi, Pinterest panosu ve yakında bir harita gibi parçalar ekliyorum: <https://www.claresager.com/bbssecret>

İşte, bu kitap için birkaç düşüncem ve ilham kaynağım. Siz ne düşündünüz? En sevdiğiniz karakter kimdi? Vice mı? Knigh mi? Belki Perry hayranısınızdır? Ya da belki FitzRoy gibi kötü bir çocuğu tercih edersiniz? Kimi daha çok görmek ve daha iyi tanımak isterdiniz? Hangi anlarda neşelendiniz ya da saçınızı başınızı yoldunuz? Bana bildirmek için kaydolun ve hoş geldiniz e-postasını yanıtlayın!

Bültenimi ayda bir veya iki kez e-posta ile gönderme eğilimindeyim, ayrıca yeni bir kitabım çıktığında ara sıra kısa bir güncelleme yapıyorum, böylece ilk öğrenen siz oluyorsunuz. Genellikle seyahatlerimden ve araştırmalarımından fotoğraflar, üzerinde çalıştığım kitapların ön tanıtımları, fantastik kitap anlaşmaları ve yeni çıkan kitapların yanı sıra harika hediyeler paylaşıyorum. Buradan kaydolabilirsiniz: <https://www.claresager.com/bbsback>

BBS'i alıp okuduğunuz için teşekkürler - ve yazar notumun sonuna kadar geldiğiniz için aferin! Vice ve Knigh'in ihanet, sinsi bir Dük ve bir zamanlar efsanelere konu olduğu düşünülen bir deniz yaratığının sonuçlarıyla başa çıkmak zorunda kalacakları *Karanlık Gelgitlere Karşı*'nın sonunda tekrar görüşmek üzere...

Şimdilik sadece iyi okumalar diliyorum! En

iyi dileklerle,

Clare Sager, Nisan 2020

Korsan Kraliçesi Leydi Vice olmadan önce, 18 yaşındaki varis Leydi Avice Ferrers'ti.

Yarı insan, yarı fee olan ve kanında isyan taşıyan Avice, toplumun katı kurallarına karşı çıkmaktadır. Ağaçlara tırmanmak, küfretmek ve genç erkeklerle ormanda koşmak kesinlikle yasaktır.

Sevdiğinden *oldukça* emin olduğu bir adamla kaçmak tüm sorunlarının çözümü olmalıdır. Ancak silahlı adamlar tarafından ülkenin bir ucundan diğer ucuna kovalanıp bir korsan gemisiyle kaçmak zorunda kaldıklarında beyaz şövalyesi parlaklığını çabucak kaybeder.

Saçlarında rüzgâr, yüzünde deniz spreyi ve damarlarında dolaşan sihirle korsan hayatı tam da özlemini duyduğu özgürlük olabilir. Ama kocası hâlâ geleneklere bağlıyken özgürlük nedir ki?

Büyü, romantizm ve güçlerini keşfeden kahramanlarla dolu maceraları seviyorsanız, Sarah J Maas ve Miranda Honfleur hayranları için mükemmel olan yeni yetişkin fantezi serisinin bu ön bölümüne bayılacaksınız.

***Across Dark Seas* kitabının ücretsiz kopyasını [indirin](#)**

bugün ve destansı bir maceraya yelken açın.

ACKNOWLEDGMENTS

Yazmak tek başına yapılan bir uğraş gibi görünebilir, ancak bir kitabı dünyaya tanıtmak hiçbir şekilde tek başına yapılan bir iş değildir.

Eleştirmen ortaklarım/yazar destek komitem/her yönüyle harika GLORF Ekibi: Catharine, Beth ve Jennifer'a büyük teşekkürler ve hayranlık. Siz üçünüzü bulduğum için kendimi çok şanslı sayıyorum. Tüm geri bildirimleriniz, desteğiniz ve teşvikiniz için, özellikle de Vice'ın hikayesini dünyaya duyurmak için teşekkürler.

Kitap açıklamaları hakkında geri bildirimde bulunmaya veya öğrendikleri en son şeyi paylaşmaya her zaman hazır olan yazar arkadaşlarıma sevgiler ve teşekkürler. Buna RFS ekibi, Carpe Fabulum ve 20Books konferansları, podcast'ler vb. aracılığıyla edindiğim tüm harika arkadaşlar da dahil ancak bunlarla sınırlı değil. Siz harika insanlar olmadan devam edemezdim.

Muhteşem kapak tasarımcılarıma çok teşekkür ederim: Deranged Doctor Design. Vay canına, çocuklar! Her seferinde başarıyorsunuz.

Eserimi okuyarak ve inceleyerek gösterdikleri inanılmaz çaba ve nezaket için Öncü Ekibime ve ARC okuyucularıma sonsuz teşekkürler. Cömertliğiniz karşısında minnettarım.

Haber bültenime katılan, kitaplarımı inceleyen ya da bana e-posta/tweet/Facebook mesajları/Instagram'da kitaplarımı okurken çekilmiş fotoğraflarını gönderen tüm harika okurlarıma (evet, sizlere!) teşekkür ederim. Her zaman üzerinde adımın yazılı olduğu bir kitabımın olmasını hayal etmişimdir. Okuyuculardan haber alacağımı ummaya cesaret etmeyi bile düşünmemiştim ama şimdi duyuyorum ve bu şimdiye kadarki en güzel duygu. Bu yüzden **teşekkür ederim**.

Kitap sevgimi teşvik ettikleri için anneme ve kız kardeşime ve bu hayalimde beni desteklediği için kocama her zaman teşekkür ederim.

ALSOBVC LAR (SAG (R

Beneath Black Sails - Buharlı romantizm ile fantastik korsan macerası.

Kitap 0 - *Karanlık Denizler Boyunca*

Kitap 1 - *Kara Yelkenlerin Altında*

Kitap 2 - *Against Dark Tides* - Yaz 2020 - [buradan](#)
[ön sipariş verin](#)

3. Kitap - *Kara Gökler Altında* - 2020'de Çıkacak

4. Kitap - *Karanlık Fırtınaların İçinden* - 2020'de
Çıkacak

Counterfeit Contessa - Romantizm ve karanlık temalar içeren tarihi fantastik macera.

Kitap 0 - *Mudlark*

Kitap 1 - *Bir Hırsız ve Centilmen deBir*

Bir Sleuth ve Bir Şarlatan Kitap 2 -

Kitap 3 - 2020'

Kitap 4 - 2021'de Geliyor

ABOUT K (A U T K O R

Clare Sager aksiyon, entrika ve romantizm dolu fantastik maceralar yazıyor. Robin Hood'un ülkesi Nottingham'da yaşıyor, bu yüzden her zaman kurallara göre oynamayan karakterler hakkında yazması şaşırtıcı değil.

Kendisini www.claresager.com adresinde bulabilir veya aşağıdaki bağlantılardan sosyal medyada ya da clare@claresager.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçebilirsiniz

Beneath Black Sails
yazan Clare Sager

İlk olarak 2020 yılında CLARE SAGER
tarafından Büyük Britanya'da yayımlandı
İlk olarak 2020 yılında CLARE SAGER tarafından yayınlanan
e-kitap Telif Hakkı © Clare Sager 2020
Tüm hakları saklıdır.

Bu e-kitabın hiçbir bölümü, satın alındığı form dışında ve yazarın yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. www.claresager.com
Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

